

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DANIELLE STEEL

Neden Olmasın?

BRO*SİS

"Usta yazar Danielle Steel'den unutulmaz bir roman daha. Hayatta hiçbir şeyin imkânsız olmadığını anlatan etkileyici bir hikâye."

Publishers Weekly

"Mükemmeliğin yalnızca kendimiz olduğumuzda ortaya çıktığını anlatan, dokunaklı bir kitap."

The New York Times

"Bazı insanlar hayatımızı değiştirir. Bu roman tam da bunu anlatıyor."

Kirkus Reviews

DANIELLE STEEL

Neden Olmasın?

Neden Olmasın?

Sunuculukla başladığı iş hayatında zekâsı ve çalışkanlığıyla kariyer basamaklarını hızla tırmanan Blaise, iki kez evlilik yapmış ama ikisinde de mutluluğu yakalayamamıştır. Yoluna bekâr bir kadın olarak devam etmeye karar veren Blaise için artık önemli olan iki şey vardır: işi ve diyabet hastalığından dolayı küçük yaşta kör olan kızı Salima.

Salima, yıllardır görme engellilere eğitim veren yatılı bir okulda okumaktadır. Menenjit salgını ihtimaline karşı okulu geçici olarak kapatılıp da annesinin yanına taşınmak zorunda kaldığında ikisinin de hayatı değişir. Bunun en büyük nedeni ise, beklemedikleri bir anda Salima'nın bakıcısı olarak yaşamlarına giren yetenekli, zeki ve farklı bir duruşa sahip Simon'dır. Genç adam bir yanda Blaise ile Salima'yı hayatın ta kendisiyle yüzleştiren, diğer yanda kendi gerçekleriyle de mücadele etmek zorunda kalır.

Danielle Steel'den, bizi biz yapan insanların değerini anlamamıza dair, duygu yüklü bir roman.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Dünyanın en popüler yazarları arasında yer alan Danielle Steel'in romanları 69 ülkede yayımlanmış, 43 dile çevrilmiş ve 800 milyonun üzerinde satmıştır.

Pek çok romanı televizyona uyarlanmış ve uluslararası çoksatanlar listelerinde yer almıştır.

Küçük yaşta öyküler yazmaya başlayan Steel İspanyolca, İngilizce ve Fransızca bilmektedir. Dokuz çocuk annesi olan yazar Paris'te yaşamaktadır.

Kitaplar.com.tr

15.06.2017

Çeviren: Esra Yüksel

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Neden Olmasın?

Danielle Steel

1. Baskı: Ağustos 2016
ISBN: 978-605-186-033-6
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©Danielle Steel

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Janklow&Nesbit Ajans aracılığıyla
Novella Yayınları'na aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

Sonsuz Matbaa Kâğıt Mücellit Hizm. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. No: 291
Topkapı / İstanbul
Sertifika No : 28487
Tel: 0212 674 85 28

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır.

NOVELLA YAYINLARI	Orijinal Adı	: A Perfect Life
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.	Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8	Çeviren	: Esra Yüksel
Zeytinburnu/İstanbul	Yayına Hazırlayan	: Rose Mary Samanoğlu
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13	Düzeltili	: Feride Düzenli
Faks: 0 212 483 27 38	Sayfa Tasarımı	: İrem Türkkkan
www.novellayayinlari.com	Kapak Tasarımı	: Alla Özabat
info@novellayayinlari.com		

*Neden
Olmasın?*

**DANIELLE
STEEL**

Çeviren: Esra Yüksel

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sevgili çocuklarım Beatie, Trevor, Todd, Sam,
Victoria, Vanessa, Maxx ve Zara'ya...

Umarım kusursuz denecek kadar iyi bir hayat
yaşarsınız ve gerçekleriniz hayallerinizden bile
güzel olur. Yaşam yolunuz büyük-küçük,
sayısız mucizeyle dolu olsun.

Ve biricik oğlum Nicky; umarım şu an huzurlu ve
hak ettiğin gibi bir yerdesindir.

Hepinizi çok, çok ama çok seviyorum.

Anneniz/d. s.

“L’amour n’a pas d’age.”
Aşkın yaşı yoktur.

“Gerçek aşkın özel bir dili vardır:
Ya konuşursun ya da konuşamazsın.”

LALEH SHAHIDEH

Birinci Bölüm

Öğrenciler Kaliforniya Üniversitesi'ndeki Royce Hall konferans salonunun önünü doldurduğunda Kongre üyesi Patrick Olden'm konuşmasına iki saat, kapıların açılmasmaysa bir saat vardı. Üçüncü ve dördüncü sınıflara yurttaşlık ve kamu hizmeti dersi veren girişimci bir profesör tarafından üniversiteye davet edilmişti. Kongre üyesinin bu daveti kabul etmesiyle bir duyuru yayınlanıp siyaset bilimi okuyan bütün öğrenciler durumdan haberdar edilmişti. Yaklaşık iki bin öğrencinin katılımıyla konferans salonunun tamamen dolması bekleniyordu. Ama kapıların açılmasını bekleyen öğrenci güruhuna bakılırsa bu sayı tahmin edildiğinden çok daha fazla olacaktı. Olden, ağırlıklı olarak yoksul ve güçsüz kesimin oylarıyla seçilmiş popüler bir kongre üyesiydi. Kadınların ve azınlıkların haklarını savunması, genç ve yaşlı kesimin sorunlarına eğilmesiyle tanınıyordu. Çocukluk aşkıyla evlenen Olden dört çocuk babasıydı. Kısaca çevresindeki herkes tarafından seviliyordu. Öğrenciler o günkü konuşmasını dinlemek için sabırsızlanıyordu.

Güneşli ve sıcacık bir Ekim günüydü. Düzensiz halde duran öğrenciler kapıların açılmasıyla sıraya girdi. Programa göre Olden saat tam on birde kürsüye çıkacak, konuşması bittikten sonra da öğrencilerin sorularını cevaplayacaktı. Ardından rektörle öğle yemeği yiyip öğleden sonraki uçakla Washington'a dönecekti. Bu denli önemli birini buraya kadar getirmek büyük başarıydı. Çünkü burada olmasının nedeni hukuk fakültesi mezuniyet töreninde konuşma yapmak gibi önemli ve gösterişli bir etkinlikten ziyade sıradan bir siyaset dersiydi. Öğretim görevlileri ve öğrenciler onu ağırlayacak olmanın heyecanını yaşıyordu. Bir gün önce valiyle görüşüp akşamına da onuruna verilmiş yemekte ödül alan Olden'm programına dahil olabilmek büyük şanstı. Çünkü Pat Olden en gencinden en yaşlısına birçok insanın sevgisini ve hayranlığını kazanmış önemli bir isimdi.

Büyük oğlu da aynı şehirdeydi, Güney Kaliforniya Üniversitesi'nde okuyordu. Hatta sabah kahvaltısını baba oğul birlikte yapmışlardı. Olden sahnede görüldüğünde konuşma saatinin üzerinden sadece yedi sekiz dakika geçmişti. Aslında tam vaktinde sahne arkasındaydı, bu küçük gecikme de heyecanlı öğrencilerin yerlerine geçmesini beklemek adına yaşanmıştı. Sımsıcak gülümsemesiyle sahneye çıkıp gözleriyle kalabalığı taradı. Öyle büyük bir katılım vardı ki koltuk bulamayanların bir kısmı koridorlarda bağdaş kurup oturmak, diğer kısmı da salonun en arkasında ayakta durmak zorunda kalmıştı. Günümüz siyaseti, mevcut hükümet ve politik kariyer hedefleyenlerin ne tür sorumluluklar üstlenmesi gerektiği konusunda anlattığı her şeyi öğrenciler pür dikkat dinlemişti.

Olden ayrıca öğrencilik döneminden, üniversite yıllarından ve şu an görev aldığı komite ve derneklerdeki çalışmalarından detaylı olarak bahsetti. Üç yıldır ofisinde çalışıyor ve yasa önerileri konusunda gayet iyi iş çıkarıyordu. Bu yılki seçimlere katılmayacaktı. Samimi ses tonu, dürüst ve kibar konuşmasıyla salondaki herkesi büyüledi. Söylediği her şey dinleyicilerden büyük alkış alıyor, bu durum onu çok memnun ediyordu. O, öğrenciler için mükemmel bir rol modeldi. Konuşması bitince, kendisini okula davet eden profesör soru cevap bölümünü başlattı. Aynı anda yüzlerce el havaya kalktı. Sorular zekice ve anlamlı olmasının yanı sıra Olden'in o günkü konuşmasında anlattıklarıyla yakından ilgiliydi. Soru ve cevaplarla geçen yirmi dakikadan sonra kongre üyesi sıcacık gülümsemesiyle üçüncü sırada oturan bir gence söz verdi. Çocuk ayağa kalkıp konuşmaya başladı.

“Silah kontrolü konusundaki görüşünüz nedir?” diye sordu genç adam. Aslında bu Olden'in o günkü konuşmasında değinmediği, daha doğrusu değinmekten özellikle kaçındığı bir konuydu. Ne kadar anlayışlı ve kibar olursa olsun silah kontrolü konusundaki düşünceleri son derece netti. Kesinlikle kontrol edilmesi gerektiğini savunuyordu. Ancak bu oldukça hassas bir konuydu. Bugün burada olma nedenini siyasi kariyer hedefleyen gençlere profesyonel tavsiye vermek olarak gördüğü için bu konuyu gündemine almamıştı. Soruyu yöneltten genç mavi gömlek ve asker montu giymiş biriydi. Özenle taranmış sarı saçlarından ve yeni tıraş olmuş yüzünden temiz görünümlü biri olduğu anlaşılıyordu. Ancak gariptir ki Olden kendisine gülümsediğinde ona karşılık verme-

di. O gün o salonda olan birinin sonradan anlattıklarına göre çocuğun teni anormal derecede beyazdı, en az uzun yıllar gün ışığı görmemiş biri kadar...

Pat Olden ciddi bir ifadeyle genç adamın sorusunu cevaplamaya başladı. "Bence bu konudaki düşüncelerim hepimizce malum. Bireysel silahlanma anayasamızda kişisel hak olarak yer alsa da terörizm denen önemli gerçeği göz ardı edemeyiz. Şahsi fikrim, silahların kolaylıkla yanlış ellere geçebileceği," dedi. Ama cümlesini bitirip fikrini açıklama şansı bulamadan soru soran çocuk asker montunun içinden bir silah çıkardı. Kongre üyesini önce göğsünden sonra da boynundan vurması sadece saliseler sürdü. Olden sahneye yığıldı, göğüs ve boynundan kanlar fışkırırcasına boşalırken salondaki öğrenciler çılgık çılgılığa kaçışmaya başladı. Güvenlik görevlileri ve Olden'in korumaları hemen öne atıldı. İnsanlar çıkışa koşarken genç çocuk bu sefer yanında oturan kızı hedef aldı. Kızı kafasından vurduktan sonra elindeki silahı salona doğrultup gelişigüzel ateş açtı. Kendisini yakalamak için koşan korumalardan ikisini öldürdü. Çocuğun etrafındaki koltukların hepsi boşalmıştı. Çocuk salonun içinde koşturup çıkışa koşan öğrencilere ateş etti. Üç öğrenciyi sırtından, başka bir kız öğrenciyi de kafasından vurdu. Sahne kanlar içinde yatan kongre üyesine yardım etmek isteyenlerle, konferans salonuysa yaralı bedenlerle doluyordu. Her yer kan içindeydi. Öğrenciler yaşadıkları vahşetin şoku ve gözlerinin önünde can veren arkadaşlarının acısıyla çılgınlık atıyordu. Bu terörün sorumlusu gençse ne yaptığını gayet iyi biliyordu. O kadar iyi biliyordu ki kurşunların sonuncusunu kendisi için

saklamıştı. Kendisini yakalamak için koşan üniformalı güvenlik görevlisi birkaç metre uzağındayken salisenin onda biri kadar kısa süren bir tereddüt yaşadı. Bir an görevliyi vurmaya aklından geçirdiyse de planına sadık kaldı ve son kurşununu kafasına sıkmak için kullandı. Dakikalar önce başlayan terör böylelikle son bulmuş oldu. Sadece yedi dakika... Evet, on bir öğrencinin ve iki güvenlik görevlisinin ölmesi, sekiz öğrencinin yaralanması, kongre üyesinin kanlar içinde ve bilinçsiz halde yerde yatması sadece yedi dakika sürmüştü. Sağlık görevlileri kongre üyesini sedyeyle sahneden alırken dışarıda da onlarca ambulans birikti. En az bu kadarı da katliam mahalline ulaşmak için yoldaydı. Üniversite polisi ve güvenlik görevlileri çılgın kalabalığı kontrol altına almaya çalışıyorlar ama bir türlü başaramıyorlardı. Kurşunların hedefi olmaktan kaçan birçok insan, dışarı çıkarken oluşan izdiham sebebiyle yaralanmıştı. Salonda ağlama ve çığlık seslerinden başka ses yoktu. Dile kolay, tam iki bin öğrenci aynı anda kaçmaya çalışmıştı.

Polisler silahlı saldırganın ölü bedeninin etrafında toplandı. Bir polis memuru kimlik bulmak niyetiyle ceplerini araştırdı. Bir süre sonra da sağlık görevlileri saldırganı oradan kaldırdı. Çocuğun dağılan beyninin parçaları yakındaki koltuklara bulaşmıştı.

Yaralı öğrencileri ambulansla yakındaki hastanelere götürmek, ölü bedenleri kaldırmak, salondaki vahşetin izlerini temizlemek ve panik olmuş kalabalığı sakinleştirmek saatler sürdü. Bu arada olayda hayatını kaybeden öğrenci sayısı on üçe çıkmıştı. Çok acı bir katliam sahnesiydi. Kampüste yaşanan terörün ne kadar korkunç olabileceğinin bir örneği

daha gözler önündeydi. Yazık ki bu kampüs ortamında yaşanan ilk şiddet değildi. İletişim ağları çöktü, olay yeri uzmanları Kaliforniya Üniversitesi'ne akın etti, olay bütün kanallarda son dakika haberi olarak yer aldı. Kongre üyesi Olden'ın durumu hâlâ çok kritikti. Boynundan ve göğsünden aldığı ölümcül kurşun yaraları yüzünden yaşam ile ölüm arasındaki mücadelesi sürüyordu. Son gelişmelerde belirtildiğine göre ameliyata alınmıştı; artık kaderi, hayatı için savaşılan cerrahların hünerli ellerindeydi.

Bir saat kadar sonra saldırganın kimliği duyuruldu. Hukuk fakültesi hazırlık sınıfı öğrencisiydi, ancak geçtiğimiz sene okulu bırakmıştı. Sağlık kayıtlarına göre akli dengesizlik sorunu vardı. Okuldan ayrılmadan önce böyle bir sorunu olduğuna dair pek çok işaret vermişti. Ancak Kaliforniya Üniversitesi'nde tedavi olmayı reddetmişti. Oysaki lise döneminde ruh ve sinir hastalıkları hastanesine yatırılıp tedavi görmüştü. Üniversite yönetiminin çocuğun akli sorunlar yaşadığını anlamasını sağlayansa, başka biriyle çıkan eski kız arkadaşını silahla tehdit etmesi olmuştu. Ancak daha önce hiç birini yaralamamış ya da kasten zarar vermemişti. On dokuz yaşındaydı, bir apartman dairesinde yalnız yaşıyor, bir rehin dükkânında çalışıyordu. O gün kullandığı tabancayı da çalıştığı rehinciden almıştı. Konuyla ilgili görüş ve düşüncelerini almak için ailesi arandıysa da uzun bir süre kimseye ulaşamadı. Polis memurları sorgu için annesini götürürken kadın üzüntüden yıkılmış görünüyordu. Babasının balık tutmak için uzak bir yere gittiği bildirilmişti. Komşularına göre

çocuk her daim nazik ve iyi biriydi, fakat biraz tuhaftı. Bilgisayarlara takıntılı derecede bağlıydı, işe gitmek dışında bilgisayar başından hiç kalkmazdı. Hiç arkadaşı yoktu. Hayatını hep yalnız geçirmişti, yalnızlığını seviyordu. Onu tanıyan insanlardan, yani öğretmenlerinden, iş arkadaşlarından ve komşularından alınan bilgilerle çocuğun kişilik profili oluşturuldu. Bu genç çocuk ciddi bir akıl rahatsızlığından mustarıptı. Gerektiği gibi tedavi edilmemiş, onca sinyale rağmen sorun görmezden gelinmiş, sonunda da bu rahatsızlığı cinnet geçirmesini sağlamış ve o gün on altı insanın hayatını kaybetmesine, kongre üyesi de dahil olmak üzere yedi kişinin ciddi şekilde yaralanmasına yol açmıştı. Onca hayat bu uğurda heba olmuştu. Polis, çocuğun salona silah kontrolü konusundaki düşünceleri sebebiyle Pat Olden'ı öldürmek niyetiyle gittiğini düşünüyordu. Silahlı bir şekilde üçüncü sıradaki yerini almakta da hiç zorluk çekmemişti.

Olay vuku bulur bulmaz kampüs kapatıldı, dehşet haberi dış dünyaya yayılırken üniversitedeki dersler durduruldu. Bağıra çağıra ağlayan öğrenciler birbirlerine sarılıp ölen arkadaşlarının yasını tuttular.

Pat Olden'ın karısı akşamki ödül töreni sonrası Washington'a dönmek için sabah uçağa binmişti. Kocasının başına gelenleri öğrendiğinde özel uçağı Denver'a inmişti. Pat Olden hâlâ ameliyattaydı, ama yaşama ihtimali yok denecek kadar azdı. Karısı Los Angeles'a dönmek üzereyken dört çocuğunu arayıp haber verdi. En büyük oğulları zaten Güney Kaliforniya Üniversitesi'nde okuyordu; hastaneye gidip

ameliyathane önünde beklemeye başlamıştı bile. Babasının başına geleni duyduğunda dersteydi, Kaliforniya Üniversitesi'ndeki bir arkadaşı kısa mesajla durumu haber vermişti.

Öğleden sonraydı ve herkes şoktaydı. Ağır yaralanan bir kişi ve üniversite polis görevlilerinden biri daha hayatını kaybetmişti. Bu, son yıllardaki silahlı saldırıların en korkuncuydu. İşte Pat Olden'in bireysel silahlanmaya karşı olmasının nedeni tam da buydu. Günümüz dünyasında silahların kötü niyetli insanların eline geçmesiyle yaşanabilecek terör derken bunu kastediyordu. Sahnede cümlesini bitirememiş olsa da genç öğrencinin bu davranışı Olden'in bireysel silahlanma konusundaki düşüncelerinde ne kadar haklı olduğunu ispatlamıştı. Yazık ki haklı olmak şu aşamada bir işe yaramıyordu.

Blaise McCarthy bu esnada New York'taki ofisinde oturmuş internetten olayla ilgili haberleri izliyordu. Ağlayan ve bağırان histerik öğrenciler, olay sırasında salonda olan birinin ceptelefonuyla kaydettiği görüntüler televizyon ve internette tekrar tekrar gösteriliyordu. En arkada oturan biri koltuğun altına saklanıp bunları çekmişti. Rastgele tutulan kameranın görüntüleri çok net olmasa da panikle çıkışa koşan insanlar görülüyor, acı çığlıklar ve insanları birer birer yere seren silah sesleri duyuluyordu.

Asistanı Mark Spencer ertesi günkü haberlerle ilgili ayrıntılı hikâye ve raporları vermek için odaya girdiğinde, Blaise son derece ciddi bir ifadeyle haberleri izliyordu. Uzun

yıllar sabah haberlerini sunmuştu. Ama şimdi haberlerde yayınlanan özel konuları detaylı olarak irdelediği özel bir programı vardı. Kendi yayın politikası ve habercilik anlayışıyla farklı bir şey yapıyor, bir zamanlar büyük olay olmuş efsane isimlerle ve ünlülerle özel ve kapsamlı röportajlar gerçekleştiriyordu. Üniversiteden yeni mezun olmuş, Seattle’da hava durumu sunan yirmi iki yaşında genç bir kızken şimdi burada olması, kat ettiği yolun ne kadar büyük olduğunun gösterge-siydi. Yirmi beş sene sonra o genç kız yayıncılık dünyasında başarılı bir kadın, bir ikon olmuştu. Mark da on yıldır onun için çalışıyordu. Sessiz, sakın, bir parça da sinirli ve gergin bir adamdı. Blaise’in aklından geçenleri okumasının ve bütün beklentilerini karşılamasının yanı sıra ona derin bir saygı ve hayranlıkla bağlıydı. Mark mükemmeliyetçi bir karakterdi ve işini kusursuz yapmasının haklı gururunu duyuyordu. Blaise’in yeteneklerine olduğu kadar düşünce ve değerlerine de hayrandı.

“Bu olayı ele alacak mısın?” diye sordu Mark cevabın evet olması beklentisiyle. Ancak Blaise hayır anlamında kafasını sallayarak onu şaşırttı. Blaise yele gibi kıvılcı saçları ve kocaman yeşil gözleri olan, keskin hatlı bir kadındı. Çenesindeki yarık ona has bir görüntü vermesinin yanı sıra yıllardır yayınlanan karikatürlerinin vazgeçilmez unsuruydu. Normalde kırk yedi yaşında olmasına rağmen karakteristik yüzü ve vücuduyla en az on yaş daha genç gösteriyordu.

“Olay çok taze, programımda yer vermeme yetecek malzeme henüz yok,” dedi gözlerindeki hüznü ifade ve her za-

manki net tavrıyla. Tıpkı Pat Olden gibi o da bireysel silahlanma karşıtıydı, ama böyle bir şeyin asla olmayacağını biliyordu. Böyle korkunç olayların yaşanması bir şeyi değiştirmezdi, çünkü silah kontrolüne karşı lobi çok ama çok güçlüydü. Blaise, Pat Olden'ı ve karısını seviyor, dört çocukları olduğunu biliyordu. Olden'm başına gelenler onu gerçekten çok üzmüştü. Sadece bu değil, masum insanların öldüğü trajik olayların hepsi onu derinden etkiliyordu. Akli dengesizliği olan bir çocuğun katliam yapmasında akla mantığa sığan bir taraf olmadığını düşünüyor, bu tür hikâyelerden nefret ediyordu. Hele bir de olan olduktan sonra insanların ağlayarak, "Bunu görmeliydik, bunu fark etmeliydik, bunları yapmalıydık," demesi onu resmen delirtiyordu. Çünkü artık çok geçti, keşke ve acaba demenin fayda etmeyeceği kadar geç...

"Şu an haber yerel muhabirlerin elinde," diye açıklamaya başladı Mark'a. "Ayrıca gayet iyi iş çıkarıyorlar. Şimdi ele almamın hiçbir manası yok. Önce bu korkunç hadisenin şokunun atlatılması lazım. Bunca hayat duman olmuşken biz de önümüzü göremeyiz. Bırakalım da ortalık biraz sakinleşsin, sonra bakarız. Birkaç gün sonra belki... Ayrıca yarın akşam Londra'ya gitmek zorundayım," diye hatırlattı, ama Mark bunu zaten biliyordu. Çünkü her zamanki gibi bu seyahati de o organize etmişti. Blaise iki gün sonra İngiltere başbakanıyla, ondan sonraki gün de Dubaili bir petrol zenginiyle röportaj yapacaktı. Gittiği hiçbir yerde bir iki günden fazla kalmazdı. Dünya üstündeki bütün devlet başkanları, kraliyet ailesi mensupları, önemli film yıldızları, kayda değer suçlular,

politikacılar ve haberlere konu olsun olmasın dünya çapında tanınmayı hak eden herkes onun ilgi alanına giriyordu. Dikkat çekici ve özgün bakış açısı, başarılı yayın tarzı ve çarpıcı yorumlarıyla her sabah onu izleyenleri adeta büyüliyordu. Gerekğinde yürek parçalayıcı haberleri ele alıp programı duygulandırmayı, gerektiğinde de önemli konulara parmak basarak insanları düşündürmeyi başarıyordu. Blaise McCarthy çok güzel bir kadındı. İşin ilginç güzelliğinden çok daha üstün bir zekâyâ sahipti. Sağlam ve güçlü karakterli olmasının yanı sıra çok cesurdu. Dünyanın en ünlü saraylarına da giderdi, mermilerin havada uçuştugu savaş alanlarına da... Gerekğinde kraliyet ailelerinin taç giyme törenlerine katılır, gerektiğinde de devlet görevlilerinin resmi cenaze törenlerinde yer alırdı. Blaise McCarthy eşi benzeri olmayan biriydi. Mark'ın son derece emin olduğu bir şey vardı: Blaise bu olaya el attığı zaman hadise bir kongre üyesinin ve bir sürü öğrencinin vurulduğu bir katliam olmaktan öteye geçecekti. Çünkü bu, günümüz dünyasının önemli ve irdelenmesi gereken bir sorununun vücut bulmuş haliydi. Blaise bu konuda o kadar iyiydi ki 11 Eylül saldırıları sonrası yaptığı program her yayınlanışında izleyicileri gözyaşlarına boğmuştu. Meslek hayatı boyunca aldığı ödüllerin sayısını hatırlamak neredeyse imkânsızdı. Yıllardır bu işi yapan biri olarak değinmediği konu kalmamıştı. Seyirciler onu çok seviyordu, yüksek reytingler de bunun kanıtıydı. Blaise McCarthy sektörünün en iyisiydi ve bugüne dek kimse bu liderliği ondan alamamıştı. Dönem dönem ondan sonra yerini alacak birini bulmak niyetiyle ek-

randa yeni yüzler denendiği ya da yanında yetişmesi için birilerine şans verildiği oluyordu tabii ama bırak yerine geçmeyi, hiç kimse onun yakınına bile yaklaşılamıyordu. Ancak Blaise bir gün koltuğuna başkasının geçebileceğini gayet iyi biliyordu. Bu konuyu düşünmekten hoşlanmasa da böyle şeylerin olduğunu bilmek için zekâyâ gerek yoktu. Bu iş hayatının gerçeğiydi. Hoşuna gitsin ya da gitmesin bir gün böyle bir şey onun da başına gelebilirdi.

Şu an bulunduğu duruma, çalıştığı haber ajansına ya da yayın dünyasına aldandığı falan yoktu. Çünkü burası kıyasıya rekabetin hâkim olduğu acımasız bir dünyaydı. Ne kadar iyi ve başarılı olursa olsun adının bir daha anılmamak üzere silinmesi an meselesiydi. Evet, bu bir gün olabilirdi, ama şimdi güvendeydi. Çünkü şu an bulunduğu yeri korumak için her gün canla başla mücadele ediyordu. Hayatı boyunca çok çalışmaktan korkmamıştı. Buna alışkındı, hatta bunu seviyordu. Zaten bu denli başarılı olmasının en büyük nedenlerinden biri de etrafındaki herkesten daha yoğun çalışmasıydı. İş hayatına başladığı ilk günden beri hep çok çalışmıştı. İşini tutkuyla yapan insanlardandı. Kariyeri onun için çok önemliydi ve bu noktaya gelebilmek için bir hayli uğraşmıştı. Üniversiteden mezun olduktan sonra Seattle'daki yerel bir kanalda hava durumu sunmaya başladı. O dönem bu işi biraz boş ve utanç verici buluyordu. Ardından haber spikerliğine geçip ilk terfiini kanalın Seattle şubesinde aldı. İki yıl sonra da San Francisco'daki şubesinde çalışmak için taşındı. Bundan dört yıl sonra da ilk büyük atılımını yapıp New York'taki

yayın grubuna geçmiş, kanal yirmi sekizin haber ekibine dahil olmuştu. Kariyerindeki her adım onun için son derece önemli ve heyecan vericiydi. Yaptığı işten yorulduğu ya da sıkıldığı tek bir an bile olmamıştı. Önceleri kariyerinde bir adım daha ilerlemek, zirveye oturduktan sonra da mevcut durumunu korumak adına hayatındaki her şeyi feda etmeye hazırdı. Blaise gözünü hedeften bir saniye bile ayırmayan bir insandı. Titizlikle ele aldığı konular, olaylara bakış açısı, röportajlarında değindiği noktalara bakıldığında ona sektörünün dâhisi demek abartılı olmazdı. Zeki ve yetenekliydi. Neyi seçeceğini biliyordu, hatta kim olduğunu ve nerede durduğunu belirleyen şey de bu seçimleriydi. Ünlü olmak gibi bir amacı hiç olmamıştı, en büyük hedefi yaptığı her işte mükemmeli yakalamaktı. Bunca yıllık iş hayatı boyunca tek bir an tökezlemedi. Reytingler onu hep sevdi. Çalıştığı yayın grubu zor zamanlardan geçerken bile o hep sağlam ve dik kalmayı başardı. Bıkmadan, usanmadan, yorulmadan çalışmasının karşılığında yerini sağlamlaştırıp rakipsiz olmayı başardı. Kendisinin yarı yaşında on kişinin enerjisi toplansa bile Blaise'e yetişmek mümkün değildi. Kırk yedi yaşında olmasına rağmen harika görünüyordu. Gençlik ve güzelliğin ödüllendirildiği bir dünyada o yaşsız bir kadın olmayı başarmıştı. Başarısı izleyicileri öyle etkilemişti ki kimse yaşına aldırış etmemişti. Bu arada bu konuda son derece şanslı olduğu da söylenebilirdi. Kendine çok az zaman ayırmasına rağmen olabildiğince genç ve güzel kalmıştı. Blaise için iş hep ön plandaydı, çalışmadığı zamanlarda bile zihni işiyle meşguldü. O yorulmak

bilmeyen biriydi. Hayatının büyük bölümü önemli, ünlü, zengin, herkesin hayran olduğu insanlarla röportaj yaparak ya da yollarda geçiyordu. Yani zamanının büyük kısmını en iyi yaptığı şey uğruna seve seve harcıyordu.

Blaise, Mark'ın arkasında duran televizyona bakınca silahlı saldırıda yaralananlardan ikisinin daha hayatını kaybettiğini duydu. Ancak Kongre üyesi Olden hâlâ hayattaydı ve ne yazık ki durumu ciddiyetini koruyordu. Los Angeles'taki Cedars Sinai Hastanesi'nde ameliyattaydı, ailesi de hastanede idi ve onun ameliyattan çıkmasını bekliyordu. Olden'in diğer üç çocuğu da öğleden sonra Los Angeles'a gelmişti. Karısı Rosemary Olden ve dört çocuğu, hastanede kendilerine tahsis edilmiş özel bir odada bekliyordu.

Haber spikeri kurşunun boynundan girip ensesinden çıkarken omurlarına zarar verdiğini söyledi. Hayatta kalmayı başarsa bile felç olabileceği konusunda bazı spekülasyonlar başlamıştı, ama şu aşamada bunu kimse bilemezdi. Göğsünden giren kurşunsa bir ciğerine mal olmuştu, kurşunun kalbine gelmemiş olmasına mucize gözüyle bakılıyordu. Böylesine ölümcül yaralar sonrası yaşama ihtimali oldukça zayıftı.

Blaise, İngiliz Başbakanı'yla ilgili araştırma raporlarını evrak çantasına koyarken bir hayli hüzünlü görünüyordu.

Ayağa kalkıp pardösüsünü alırken Mark, "Salima aradı," dedi. Salima, Blaise'in on dokuz yaşındaki kızıydı ve sekiz yaşından beri yatılı okuyordu. Blaise zaman zaman bunun için suçluluk duyuyordu, ancak her şeye rağmen iyi bir ilişkileri vardı. Salima zarif, kibar ve anlayışlı bir kızdı.

Annesiyle gurur duyuyor ve iş hayatında bu denli azimli ve kararlı olmasını saygıyla karşılıyordu. Zaten Blaise başka türlü biri olamazdı. Kızını çok ama çok seviyordu tabii, ama hayatının hiçbir zamanında tam zamanlı annelik yapamamıştı. Böyle bir şeyi ne istemiş ne de denemişti. Asistanı Mark bile kızıyla Blaise'den daha sık konuşuyordu. Mark, Blaise'in kızına dürüst olmasını seviyordu. Blaise olmadığı biri gibi davranıp da rol yapan bir kadın değildi. İş ahlakı, hep annelik içgüdülerinden baskın olmuştu.

"Nasıl?" diye sordu Blaise endişeli gözlerle.

"Kaliforniya Üniversitesi'ndeki silahlı saldırıya çok üzülmüş."

"Kim üzülmeyi ki?"

Blaise, kızının kampüslerdeki şiddet ve silah kontrolü konusunda kendisiyle aynı endişeleri taşıdığını biliyordu. Blaise o an Salima'nın Massachusetts'te küçük bir üniversiteye gitmiş olmasına ve Kaliforniya Üniversitesi'ndeki gibi bir trajedinin ortasında olmamasına şükretti. "Onu bu akşam aramaya çalışırım," dediyse de, ertesi günkü araştırma raporlarını okumayı bitirmeden böyle bir şeyi yapmayacağını o da Mark da gayet iyi biliyordu. Bu onun yaşam tarzıydı, Salima da annesini tanıyordu. İş her zaman önce gelirdi.

Blaise ofisten çıkıp dışarıda bekleyen özel aracına gitti. Bu aracı iş kontratı gereği çalıştığı kurum tahsis etmişti, yıllardır aynı şoförü kullanıyordu. Şoförü sıcacık gülümsemesi olan, iyi kalpli, Jamaikalı bir adamdı. Her gün onu evden ofise, ofisten eve getirip götürüyordu.

Blaise, kendisine gülümseyen şoföre, "İyi akşamlar,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tully,” dedi. Adam, Blaise için çalışmaktan çok memnundu. Çünkü Blaise her daim mantıklı ve kibardı, saçma sapan talepleri olmazdı ve asla *star* edasıyla davranıp burnu büyüklük yapmazdı. Onun yerinde başkası olsa gerçek bir canavar gibi davranabilirdi, ama Blaise öyle biri değildi. Blaise düşünceli, çalışkan ve alçakgönüllüydü. Ayrıca tam bir spor fanatığıydı. Bahar ve yaz aylarında beyzboldan, kışın da futboldan, basketboldan ya da hokeyden konuşurlardı. İkisi de fanatik bir Rangers taraftarıydı.

“İyi akşamlar Bayan McCarthy, bildiğim kadarıyla yarın Londra’ya gidiyorsunuz. Yoksa Kraliçe’yle röportaj mı yapacaksınız?” diye takıldı Blaise’e.

Blaise dikiz aynasından adama gülümseyerek, “Hayır, sadece Başbakan’la,” dedi.

“Bakın o da olur.” Şoför, Blaise için çalışmayı sevdiği kadar onu televizyonda seyretmeyi de seviyordu. Ardından Kaliforniya Üniversitesi’ndeki silahlı saldırı olayından bahsettiler. Tully zeki ve kültürlü bir adamdı. Blaise onun fikirlerini önemsiyordu. Ülkedeki herkes gibi o da şiddet dolu olaylara karşı tepkiliydi. Her şey bir yana o, iki çocuğu üniversitede okuyan kaygılı bir babaydı.

Yaklaşık yirmi dakika sonra şoför, Blaise’i Beşinci Caddede’deki apartmanın önüne bıraktı. İçeri girerken apartman görevlisi şapkasına dokunarak onu selamladı. Hemen çatı katına çıkıp kendini lüks dairesine attı. Buzdolabını açınca temizlik görevlisi kadının hazırlayıp bıraktığı salata ve dilimlenmiş tavuğu gördü. Blaise’in son derece sakın bir hayatı

vardı. Önemli politik etkinlikler, çalıştığı yayın grubuyla ilgili organizasyonlar haricinde nadiren dışarı çıkardı. Zaten çok az arkadaşı vardı. Seyahat etmediği ve evde olduğu zamanlarda genellikle çalıştığı için arkadaş ilişkilerine ayıracak zamanı yoktu. Ayrıca insanlar sürekli çalışan biriyle arkadaşlık etmek istemezlerdi. Çok eskiden beri tanıdığı birkaç dostu vardı ama hiç görüşmüyorlardı. Özel hayata gelince, yaklaşık dört yıldır hayatında bir erkek yoktu.

Hayatının en büyük ve tek aşkını büyüdüğü yer olan Seattle'de yaşadı. Blaise öğretmen olan annesi ile kasap olan babasının tek çocuğuydu. Üniversiteyi de Seattle'da okumuştı. Sade, basit bir hayatı vardı. Zengin değillerdi, ama Blaise parayı hiçbir zaman sorun etmemişti. Aslına bakılırsa şu anki hayatında sahip olduklarının birçoğunu hayal etmemişti: zengin, başarılı, çok ünlü olmak... O zamanlar yoluna ışık tutan tek felsefe, babasının sevdiği işi yapmasını belirten öğüdüydü. Gerçekten sevdiği şeyin ne olduğunu spikerlik yapmaya başlayınca fark etti. O zaman yirmi üç yaşındaydı. Çalıştığı yerde Bill adında bir kameraman vardı, ancak sürekli kanalın görevlendirdiği yerlere gitmek zorunda kaldığı için stüdyoda pek durmuyordu. O esnada Blaise televizyon dünyasındaki ilk işini, hava durumu sunuculuğunu yapıyordu. Birbirlerine deli gibi âşık oldular ve tanıştıktan üç ay sonra evlendiler. Bill hayatında tanıdığı en kibar ve düşünceli adamdı. Birbirlerini çok seviyor ve özlüyorlardı. Çünkü Bill çoğu zaman savaş kameramanlığı yapmak için tehlikeli yerlere gidiyordu. Evliliklerinin altıncı ayında Bill, keskin bir nişancının

kurşunuyla can verince Blaise'in de bir parçası onunla birlikte öldü. O acı günden beri Blaise'in hayatta umursadığı tek şey işi olmuştu. İşine sığınmak, ona Bill'in olmadığı bir hayatı yaşamak için güç vermişti. Bir daha asla hiçbir erkeği onu sevdiği gibi sevmeydi. Yıllar sonra bu konuyu düşündüğünde bir şey fark etti. Bill hayatta olsaydı ya ilişkileri bitecekti ya da kariyerinde bu noktaya gelemeyecekti. Yirmi üç yaşında genç bir kadın olarak bu kadar yükseğe tırmanmasında onsuzluğun payı büyüktü.

Bill'in ölümünden iki yıl sonra, San Francisco'da çalışırken Harry Stern'le tanıştı. Bir beyzbol takımını satın aldığı zaman kendisiyle röportaj yapmıştı. Harry ondan tam yirmi iki yaş büyüktü ve şimdiye kadar dört kez evlenmişti. Silikon Vadisi'nin en büyük sermayedarlarından biri olan Harry, Blaise'i baştan çıkarmak için akla gelebilecek her yolu denemişti. Blaise'in soğuk ve mesafeli duruşu onu elde etme isteğini daha da arttırıyordu. Blaise işlerinin çok yoğun olduğunu ve bir ilişkiye ayıracak vakti olmadığını söylemişti. Ayrıca kalbi hâlâ Bill'e aitti. Ancak bu açıklamaların hiçbirisi Harry'nin umurunda olmadı. Ona göre Blaise hayatında tanıştığı en güzel ve en zeki kadındı. Akşam yemekleri, şarap eşliğinde yapılan sohbetler... Yani Harry istediğini elde etmek için her fırsatı değerlendirdi. Bir yıl sonra çabaları sonuç verdi ve Blaise ikna oldu. Harry tanıştığı en karizmatik, en etkileyici erkekti. Şu an altmış dokuz yaşında olmasına rağmen yakışıklılığından ve çekiciliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Tek fark, artık sadece iki iyi arkadaş olma-

larıydı. Bu arada Harry, Blaise'den sonra iki kere daha evlendi. Geçen yıllar, genç ve güzel kadınlara düşkünlüğünden, onlar üzerindeki ölümcül cazibesinden bir şey götürmemiştir.

Evlendikten altı ay sonra Blaise hayatının fırsatını yakaladı ve New York'taki önemli bir yayın grubundan transfer teklifi aldı. Cevabı tabii ki evet oldu. New York'a taşınma konusu tartışmaya açık bile değildi. Çünkü Harry'ye başından beri kariyerinin önce geldiğini söylemişti. Ona karşı hep dürüst olmuştu. Harry'yi seviyordu tabii, ama bir erkek için böyle önemli bir fırsatı tepemezdi, tepmedi de... Harry seyahatleyken şirkete teklifi kabul ettiğini bildirdi. Eve döndüğünde de Harry'ye New York'a taşınacağını söyledi. Bir süre evliliklerini uzak mesafe ilişkisi boyutunda yürüttüler. Blaise işinden fırsat buldukça hafta sonları Hillsborough'daki saray yavrusu evine geldi. Bazen de Harry New York'a uçtu. Blaise, New York'a taşındıktan üç ay sonra Salima'ya hamile kaldı. Ancak hamilelik yoğun çalışma temposunu bir saniye olsun yavaşlatmadı. Salima'nın doğduğu güne kadar çalıştı, öyle ki doğuma bile ofisinden gitti. Üç hafta sonra da işinin başına döndü. Harry doğuma gitmek dışında, babalık adına neredeyse hiçbir şey yapmadı denebilirdi. Çünkü eski eşlerinden beş çocuğu vardı. Onlara bile iyi bir baba olamamış, bunun için çabalamamıştı. Hâlâ da iyi bir baba olduğu söylenemezdi. Salima'yı yılda bir veya iki kez görüyordu. Zaten ondan sonra iki çocuğu daha olmuştu. Toplamda sekiz çocuk babası olan Harry bu durumu genç ve güzel kadınlarla yaptığı evliliklerin makul bir bedeli olarak nitelendiriyordu. Ev-

lendiği kadınların hepsi haklı olarak çocuk sahibi olmak istediği için o da seve seve bu dileklerini yerine getirmişti. Çocuk yapma konusunda yakışıklılığı ve olanca çekiciliğiyle onları destekleyen Harry, babalık söz konusu olunca ortadan kayboluyordu. Babasının bu tavrı çocukluk ve ergenlik döneminde Salima'yı büyük hayal kırıklığına uğratmıştı, ama Blaise bunun babasının karakteri olduğunu, ona özel bir şey olmadığını açıkladı. Blaise kızını çok seven bir anneydi, ama vaktinin çoğunu ayırması gereken onlarca projesi vardı. Salima bu durumu anlayışla karşıladı, zaten bu şartlar altında büyümüştü. İş yoğunluğuna ve kendisine zaman ayıramamasına rağmen Blaise'e tapıyordu.

Farklı şehirlerde yaşamaya başladıktan sonra Harry ve Blaise'in evliliği beş yıl daha sürdü. Ardından ikisi de bunu daha fazla zorlamamaya karar verdi. Çünkü evlilik adı altında yürüttükleri şey samimi bir arkadaşlığa ve gecenin bir yarısı Kaliforniya ve New York arasında yapılan uzun telefon görüşmelerine dönüşmüştü. Çoğu ayrılık kararının öncesinde ya da sonrasında yaşanan tartışma, kavgaya, düşmanlık gibi şeylerin hiçbiri olmadı. Hatta ayrılık kararından sonra resmi olarak beş yıl daha evli kaldılar. Harry tekrar evlenmek isteyince de yollarını resmen ayırdılar. Resmi boşanmayı bu kadar uzun süre ertelemelerinin nedeni, Harry'nin Blaise'le evli kalmasının, onu beladan uzak tuttuğu yönündeki düşüncesi idi. Sonra bir süper modelle tanıştı ve genç kadın boşanıp kendisiyle evlenmesi için onu ikna etti. Blaise eski kocasının düğününe bile gitti. Onca yıllık evlilikleri süre-

since Harry'den kızlarına destek olması dışında hiçbir şey istememişti. On bir yıl gibi bir süre resmen evli olmalarına rağmen karı koca olarak aynı çatı altında yaşadıkları toplam zaman bir yılı geçmezdi. Boşandıklarında Blaise otuz sekiz yaşındaydı.

Blaise boşandıktan sonra kısa süreli ve yüzeysel ilişkiler yaşadı. Bir erkeğe ayıracak vakti yoktu, çünkü kariyer basamaklarını hızla ve azimle tırmanmaya devam ediyordu. Bir dönem çok ünlü bir beyzbol oyuncusuyla kısa süreli bir ilişki yaşadı. Hiç ortak noktaları olmadığı düşünülürse gereksiz ve boş bir ilişki olduğu en başından belliydi. Ardından hakkında çıkan haberlerle ve basın dünyasıyla son derece ilgili bir politikacıyla romantik bir yakınlaşması oldu. Kısa süreli ilişki yaşadığı erkekler arasında çok önemli bir işadamı ve ünlü bir aktör bile vardı. Ancak bunca zengin ve ünlü erkeğin arasında gerçekten önemseddiği kimse olmadı, çünkü Blaise'in öncelik ve önem sıralamasında ilk sıra hâlâ işine aitti. İlişki başlıyor, bitiyor, sonra yeni biriyle başka bir ilişki başlıyordu. Bu son derece normal bir akıştı. Blaise'e göre erkekler zaman geçirebileceği, kafa dağıtacağı bir araç, hayat vitrininde sergilenen şık bir aksesuardan fazlası değildi.

Ancak kırk bir yaşındayken yaşadığı son ilişkisi çok farklıydı. Andrew Weyland dünyadaki bütün kadınları karıştırmaya diz çöktürebilecek kadar yakışıklı bir film yıldızıydı, kanalın yeni haber sunucusu olarak seçilmişti. Evli olduğunu bilmeyen yoktu. Ancak boşanacağı haberini ilk açıkladığı kişi Blaise olmuştu. Magazin manşetlerine düşmemek için

Blaise'den bu konuyu gizli tutmasını özellikle rica etti. Özel hayatıyla ilgili sırrını paylaştıktan birkaç gün sonra Blaise'e çıkma teklif etti. Blaise teklifini kabul etmeden önce bir süre tereddüt etti. Diğer kadınların aksine Blaise onun yakışıklılığından pek etkilenmemişti. Blaise'in hayran kaldığı asıl şey zekâsıydı. Andrew zeki, eğlenceli, espritüel biri idi. Hayatta aşk dışındaki hiçbir şeyi ciddiye almazdı. İlişkileri çok kısa sürede derinleşti. Andrew, Blaise'in hayatı boyunca tanıdığı en çekici, en sempatik ve en nefes kesici adamdı. Ona o kadar âşıktı ki ilişkilerinin birinci yılında kendisine evlenme teklif ettiğinde tek bir saniye bile tereddüt etmeden evet cevabını verdi. Salima bile onu çok sevmişti. Andrew'un çocuklar dahil gönülünü fethedemeyeceği kimse yoktu. Aynı sektörde çalışmaları ve kariyerlerine aşırı önem vermeleri de hesaba katılınca birbirleri için mükemmel oldukları söylenebilirdi. Andrew, Blaise'in yaptığı her şeye karşı kibar ve anlayışlıydı. Hatta komikti. Hayatındaki diğer erkekler işlerinin sürekli yoğun olmasına kızarken, Andrew işine düşkün olmasını takdir ediyordu. Bir kez olsun Blaise'in iş yoğunluğu hakkında şikâyet etmemişti. Üstüne üstlük işiyle ilgili tavsiyeler verip onun yanında olduğunu vurguluyordu.

Blaise, Andrew'un hâlâ karısı ve çocuklarıyla Greenwich'teki evi paylaştığından haberdardı. Genellikle hafta sonları çocuklarını görmek için oraya gidiyordu. Blaise'e aynı çatı altında iki yabancı gibi yaşadıklarını, ev satılınca bu durumun değişeceğini söylemişti. Şehirde de bir dairesi olmasına rağmen çoğu zaman Blaise'le kalıyordu. Blaise işi

sebebiyle çok sık seyahat etmek zorunda kaldığı için Andrew'un hafta sonlarını çocuklarıyla geçirmesinden rahatsız olmuyordu. Onu anlıyordu. Evlilik konusu açılınca boşanma işlemlerinin nasıl gittiğini sordu, daha önce bu konuyu hiç açmamıştı. Boşanma konusunda sorular sorunca Andrew'un yüzünün düştüğünü gördü. Ancak o esnada bunun kaçırılması gereken önemli bir ipucu olduğunu anlamadı, daha doğrusu buna pek takılmadı. İşte bu, gerçeğe giden bir sürü ipucunun ilkiydi. Zamanla gerçek yavaş yavaş yüzünü gösterdi ve ortada kocaman bir yalan olduğu anlaşıldı. Çocukların çok sevdiği, içinden oyuncak çıkan sürpriz yumurtalar vardır ya, işte onun gibi bir şeyle karşı karşıyaydı. Tek fark bu kez çikolatanın içinde, oyuncak yerine yalan vardı.

İşin garibi kanaldaki herkes Andrew'un karısıyla mutlu bir evlilik yaşadığını ve boşanma gibi bir şeyin söz konusu olmayacağını biliyordu. Bundan haberi olmayan tek kişi kafasını işlere gömmüş Blaise'di. Andrew'un karısının da Blaise'den haberi yoktu. Blaise iş seyahatleri yüzünden o kadar yoğunlu ki Andrew'dan bir kez olsun şüphe etmemiş, söylediklerine koşulsuz inanmıştı. Boşanma dosyası diye bir şeyin olmadığını anlayınca konuyu sorguladı. Andrew onca zaman geçmesine rağmen hâlâ bir avukatla görüşmemesine gerekçe olarak, planlaması gereken bazı konuları ve uğraşması gereken formaliteleri göstermişti. Ama bunların hiçbirisi yoktu tabii. Boşanmak gibi bir düşüncesi bile yoktu. Karısını aldatıp Blaise'le yasak bir ilişki yaşıyordu. Andrew açısından her şey son derece yolunda gidiyordu. Bir yandan sıkı sıkı

tembihlediği için ilişkileri konusunda ketum bir tavır sergileyen Blaise, diğer yanda evden sürekli uzak kalmasının nedenini iş olarak açıkladığı sevgili karısı. İki hayatını da gayet güzel idare ediyordu. Blaise bilmesi gerekenleri özel bir dedektif sayesinde öğrenmişti. Andrew hafta içini Blaise'le, hafta sonlarını da karısı ve çocuklarıyla geçiriyordu. Greenwich'teki aile dostları onları mutlu bir çift olarak görüyor, karısı da Blaise'in sadece iş arkadaşı olduğunu sanıyordu.

Blaise gerçekleri bütün çıplaklığıyla öğrendikten sonra, "Karından boşanmadan benimle nasıl evlenecektin?" diye sordu. "Karına hafta sonu çıkman gereken bir iş gezisi mi uyduracaktın? Yoksa onunla evliyken benimle de yasadışı olarak mı evlenecektin? Ne düşünüyordun, iki eşli uzun bir ömür mü?" Blaise'in kalbi fena kırılmıştı. Sonunda korkulan başa geldi ve ilişkilerini öğrenen biri basma konuştu. Olay Andrew'un karısı ve çocuklarının resmiyle manşet oldu. Blaise yuva yıkan kadın olarak lanse edildi. Üç ay boyunca işyerinin ve evinin önünde bekleyen magazincilerden kaçmak zorunda kaldı. Andrew, karısını ve Blaise'i aldatan pis bir yalancıydı. Blaise'in bunca zaman bütün kalbiyle inandığı kişi sahtekârın, şerefsizin tekiydi. İlişki sandığı şey koca bir aldatmacaydı. Âşık olduğu, sevdiği, güvendiği adam aslında hiç olmamıştı. Kalbinin kapılarını ardına dek açmış, ama kafa üstü yere çakılmıştı. Bunca zamandır Andrew onu tufaya getirmişti, o da zokayı yutan balık misali onun oltasında can vermişti. Ona inanmanın ne büyük hata olduğunu anladığında yazık ki çok geçti. Böyle bir şeyi yapacağım

nasıl aklına getirebilirdi ki... Hele de kendini tamamen ona teslim etmişken. Dürüstlükten başka bir şey bilmeyen biri olarak yalanların göbeğinde kalmıştı. Bu da yetmiyormuş gibi tüm dünyanın gözünde suçlu ilan edilmişti. Basında çıkan haberleri okuyan Harry, arayıp çok üzgün olduğunu söyledi. Blaise'in dürüst ve şerefli bir insan olduğunu gayet iyi biliyordu, evli bir adamla çıkmak onun yapacağı türden bir şey değildi. Blaise ilişki sona erdikten sonra aylarca ağladı, kalben ve ruhen yıkılmıştı.

Andrew'la olan ilişkileri toplamda on altı ay sürmüştü. Ama bu olanlar ve yaşadığı hayal kırıklığı Blaise'i öyle sarsmıştı ki o günden sonra başka kimseyle birlikte olmadı. Artık herkese yalnızlığın kendi tercihi olduğunu söylüyordu. Kalbinin tekrar bu denli kırılmasını göze alamazdı. En kötüsü de Andrew'un onu hâlâ arıyor olmasıydı. Söylediği yalanlar için bir kere bile özür dilememiş olması bir yana, hâlâ e-posta ve kısa mesaj atıp onu çok sevdiğini, deli gibi özlediğini yazıyordu. Ama üzgün ya da yaptıkları için pişman falan değildi. Ayrılalı iki yıl olduğu halde sürekli Blaise'i tekrar yatağa nasıl atarım diye düşünüp, cazibesiyle onu baştan çıkarma çabalarına girişiyordu. Ama Blaise aynı tuzağa ikinci kez düşmeyecek kadar zeki bir kadındı. Evet, Andrew'u hâlâ çok özliyordu, ama bu, onun yalanlarına bir kere daha kanacak anlamına gelmiyordu. Andrew hâlâ utanmadan karısı Mary Beth'le boşanacaklarını söylüyordu, bu da yalandı tabii... Blaise onun kendisinden sonra başka kadınlarla da karısına ihanet ettiğini biliyordu. Anlaşılan karısı ne yaparsa yapsın onu affetmeye

hazırdı. Ama Blaise değildi. Bir keresinde tesadüfen Londra’da aynı otelde kalıyorlardı ve Andrew’un bir şeyler içme teklifini kabul etti. Boş mideye alınan fazla alkole Andrew’un çekiciliği eklenince az kalsın onun tuzağına düşüyordu. Ama son dakika karşısındaki adamın kim olduğunu hatırladı ve koşarak ondan kaçtı. Blaise çok yalnız olduğu için sürekli Andrew’la geçirdiği güzel anları hatırlıyor, adını her duyduğunda yüreğinden bir heyecan dalgası yükseliyordu. Bir parçası yaşadıklarının bir kısmının gerçek olmasını ümit ediyordu. Bu hislerini hiçbir zaman Andrew’la paylaşmadı. Çünkü Andrew Weyland’ın ahlaksız, utanmaz ve su içer gibi yalan söyleyen biri olduğunu biliyordu. Başka bir kanala geçip de karısı ve çocuklarıyla Los Angeles’a taşınması Blaise için iyi olmuştu. Andrew sonraları Blaise’le ilişkisi sona erdikten sonra boşanması için gereken motivasyonu kaybettiğini bile iddia etti. Karısından boşanmamasının suçunu Blaise’de aradı ki bu da koca bir yalandı. Su içmek az gelir, Andrew nefes alır gibi yalan söylüyordu.

Blaise şu an bile ondan arada sırada haber alıyordu. Hayatında kimse olmadığı için bazen onunla telefonda konuşuyordu. Nihayetinde tanıdık biri, aynı sektörden bir arkadaştı. Onunla kanal ve işi hakkında konuşabiliyordu. Hem çok zeki ve espriliydi hem de Blaise için artık bir risk teşkil etmiyordu. Andrew, ardında kimsenin dolduramadığı bir boşluk bırakmıştı. Böyle düşündüğü ve hissettiği için Blaise kendini aptal gibi hissediyordu, ama bu gerçektir. Her konuşmalarından sonra ilişkileri boyunca kendisine söylenilen yalanlara inanan bir ahmak olduğunu hatırlayıp depresif bir moda gi-

riyordu. Yazık ki Blaise, Andrew için karısını aldatabileceği, geceyi birlikte geçirebileceği bir kadından fazlası olamamıştı. Andrew hayatındaki diğer insanlara yaptığını Blaise'e de yapmış, onu kullanmıştı. Bu yeterince korkunç değilmiş gibi bir de başka birine inanma, güvenme ihtimalini yok edecek şekilde onu erkeklerden soğutmuş ve toplum önünde onu utanç verici bir duruma düşürmüştü. Blaise bir kere daha aynı limana, işine sığındı.

Blaise evindeki çalışma odasına girip ışığı açtı. Evrak çantasını masanın üstüne koyup mutfaktaki salatayı almaya gitti. Salatasıyla birlikte masasına oturdu ve ertesi günkü röportajı için hazırlanmış araştırma dosyasını okumaya koyuldu. Rapor tam da programında değinmek istediği gibi olmuştu, bütün dikkatini önündeki işe verdi. Saatine baktığında on olduğunu gördü. Salima'yı aramak için çok geçti, çünkü o huzurlu ve sakin bir yerde yaşadığı için erken yatıyordu. Mutfığa gidip boş tabağını lavabonun içine koyarken suçluluk duydu. Kızını araması gerektiğini biliyordu. Londra'ya gitmeden önce onu mutlaka arayacağına dair kendi kendine söz verdi. İş dışında hiçbir şey için gereken vakti bulamıyordu.

Mutfakta dikilip pencereden dışarı Central Park manzarasına bakarken kızını düşündü. Bu lüks daireyi dokuz yıl önce, Harry'yle resmen boşanmalarından hemen sonra satın almıştı. Beşinci Cadde'deki çatı katı dairesi büyük ve ferah salonu, muhteşem manzarası, pudra pembesi rengindeki konforlu yatak odası, evdeki vaktinin büyük bölümünü geçirdiği

Çalışma odası, giyinme odası, devasa bir küveti barındıran beyaz mermerle kaplı kocaman banyosuyla onun için mükemmeldi. Koridorun sonunda, kendi odasının hemen yanında bir oda daha vardı. Bu oda Salima'ya aitti. Okuldan eve döndüğünde orada kalıyordu. Siyah granit mutfadı, teknoloji ve dekorasyon sanatının son harikasıydı. Yemek odası kalabalık davetler verebileceği kadar büyüktü, ama ne kişisel yaşam için kullanıyordu ne de bir kez olsun bu tarz bir davete ev sahipliği yapmıştı. Mutfadı arkasında iki tane hizmetli odası vardı, ancak bu odalar taşındığından beri hiç kullanılmamıştı. Blaise'in ihtiyaı olan her gün gelebilecek bir hizmetliydi, kimsenin onunla birlikte yaşamasını istemiyordu. Yalnızlığı ve mahremiyeti onun için kutsaldı. Ama Andrew'la evlenip bu ikisinden vazgeçmeyi bile göze almıştı. şimdi bunun uzun yıllar önce yaşanmış gibi gelmesi çok tuhaftı. Dönem dönem telefonla araması dışında Andrew, dört yıldır Blaise'in hayatında değildi.

Lüks ve ferah dairesi ilk taşındığında en ünlü dekorasyon dergilerine konu olmuştu. Dokuz yıl geçmesine rağmen evi hâlâ ilk günkü kadar yeni ve kusursuz görünüyordu. Zaten evinde çok az zaman geçiriyordu. Blaise, Seattle'da başlayan basit hayatından çok farklı, konfor ve lüks içinde kusursuz bir hayat yaşıyordu. Herkesin hayranlığını kazanmış ünlü bir isim, rekabetçi bir ortamda başarıya pençelerini geirmış bir iş gurusu, çok az insanın tutunabildiği bir sektörde idold. Yeteneği, azmi ve sabrıyla zirveye çıkmış ve uzun zaman orada kalmayı başarabilmişti. Blaise'inki her-

kesin hayalini kurduğu, imkânı olsa çoğu insanın onu yerinden edecek kadar kıskandığı bir hayattı.

Ama onların görmediği bir şey vardı. Bu aynı zamanda yalnız, ıssız, sevgi ve destekten yoksun bir hayattı. Diğer insanlar onun uğradığı ihanetleri bilmiyordu. Kaç kere Andrew Weyland gibi erkeklerin eline düştüğünü, iş ve özel hayatında yoluna kaç tane yanlış arkadaş çıktığını, kaç düşman edindiğini, kaç kişinin arkasından iş çevirdiğini, kaç çıkarıcının bir şekilde onu kullanmaya çalıştığını ve kaçının başarılı olduğunu... İşte kimsenin bunlardan haberi yoktu. Bu sahiden de yapayalnız bir yaşamdı. Blaise çalışma masasına dönerken kendi kendine gülümsedi. Ardından Mark'ın onun için işaretlediği dergiye göz atıp dergiyi evrak çantasına koydu. Bu onun hakkında yazılmış özel bir yazıydı. Kanalda çekilmiş fotoğrafının üstüne "Mükemmel Hayat" diye başlık atmışlardı. Evet, dışarıdan aynen böyle görünüyordu. Ama gerçekte böyle değildi ve gerçeği bilen tek kişi o hayatın sahibi, yani Blaise'di. Aslında yaşadığı hayatın diğer insanlarınkinden daha üstün bir tarafı yoktu. Hatta birçok açıdan çok daha zor olduğu bile söylenebilirdi. Her doğan gün ya sahip olduklarını kaybetmemek yolunda yeni bir savaş vermekle geçiyordu ya da bunca savaş verip elde ettiklerini sağlamlaştırmak adına yeni ve parlak zaferler kazanmakla... O zirvede yalnız bir kurttu. Dünyanın bütün otellerinde bir başına kalmış, sağlıklı insanların bile gitmek istemeyeceği türden pis, hastalıklı ve tehlikeli yerlere korkusuzca gitmiş biriydi. Hayatının büyük bölümü uçaklarda geçiyordu. O çok kıskan-

dıkları hayat için Blaise'in ne kadar ağır bedeller ödediğinden kimsenin haberi yoktu. Bu yaşam mükemmelden çok uzaktı. ama bunu sadece Blaise biliyordu. Blaise'in gayet iyi bildiği bir şey daha vardı: Ne kadar zor, ne kadar yalnız olursa olsun şu anki hayatını dünyadaki hiçbir şeye değişmezdi.

İkinci Bölüm

*S*aatin alarmı her sabah olduğu gibi dörtte çaldı. Blaise gözlerini bile açmadan elini uzatıp alarmı kapattı. Birkaç dakika daha gözleri kapalı yatağında yattıktan sonra kalkmak için kendini zorladı. Hava hâlâ karanlıktı, ama Beşinci Cadde'den araba ve kamyon sesleri geliyordu. New York şehrinin tamamen uyumadığını düşünmek Blaise'in hoşuna gidiyordu. Hep uyanık birilerinin olduğunu bilmek içini rahatlatıyordu. Banyoya gidip ıslanmasınlar diye kızıl saçlarını lastik tokayla topladı. Çünkü her zamanki gibi saçlarını gece yatmadan önce yıkamıştı. Setteki kuaför saçlarını yapacaktı. O raporlara son kez göz atarken de makyöz makyajını yapardı.

Park manzaralı devasa küvetinin içine girip birkaç dakika sıcak suyun içinde rahatlamaya çalıştı. Güne başlamak için enerjisini toplamak zorundaydı. Bu sakin ve huzurlu son anı sayılırdı, malum olduğu üzere bu gece uzun bir uçak yolculuğu onu bekliyordu.

Beşe çeyrek kala mutfğa gidip çay için ısıtıcıya su koydu. Sonra ön kapıya gidip gazeteleri aldı. İşe gitmeden önce *The New York Times* ve *Wall Street Journal* gazetelerine mutlaka göz atardı. Ardından gece önemli bir şeyler olmuş mu diye internetteki son dakika haberlerini kontrol etti. Sabah haberlerinden önce bütün son dakika gelişmelerini bilmek isterdi. Gerçi bir şeyi kaçırırsa Mark, “Şunu gördün mü?” diyerek mutlaka ona hatırlatırdı.

Kaliforniya Üniversitesi’ndeki silahlı saldırı haberi gazetede ön sayfadan girmişti, Pat Olden’in hâlâ hayatta olduğu yazıyordu. Gazetedeki habere göre Pat solunum cihazına bağlı bir şekilde yaşam mücadelesi veriyordu. Acaba yaşayacak mı, yaşarsa da nasıl bir hasar kalacak, diye merak etti. Kurşun öyle hayati bölgelerine isabet etmişti ki bunca zaman hayatta kalması bile büyük mucizeydi. Blaise birden karısının ve çocuklarının ne halde olduklarını düşündü. Çünkü silahlı saldırı, editörün seçtikleri bölümünde ele alacağı ana konu olacaktı. Ardından uzun uzun araştırdığı bir konuya, borsadaki ani yükselişe, ne anlama geldiğine ve finansal piyasalardaki etkisine değinecekti.

Tam buğday ekmeğine yapılmış tostundan bir parça alıp çayından içti. Sabahın bu kör saatinde başka bir şey yiyemezdi. İşyerinde zengin bir kahvaltı ve çeşit çeşit meyve tabağı olurdu, ama Blaise onları da yemezdi. Sabah programlarına katılan konuklar ve canlı yayın çalışanları için her sabah özel yiyecekler hazır bulundurulurdu. Ancak Blaise yediklerine çok dikkat edi-

yordu. Lacivert blazer ceket, beyaz ipek gömlek, gri renk pantolon ve topuklu ayakkabı giydi. Daha pahalı ve çok daha şık kıyafetlerini röportajlarına ve özel yayınlarına saklıyordu. Yarın Londra'da İngiltere Başbakanı'yla yapacağı özel röportaj için çok şık bir takım ayarlamıştı bile. Dün gecedan hazırladığı iki küçük bavulu koridora, kapıya yakın bir yere koydu. Onları, iş çıkışı üstünü değıştirmek için eve uğradığında alacaktı. Gece yolculuklarında rahat ve salaş giysiler giyerdi, hatta bu onun değışmez bir alışkanlığıydı.

İki gazeteyi okumayı bitirdiğinde saat altıya yirmi vardı. Banyoya gidip saçlarını taradı, aynada üstünü başını kontrol etti. Gayet iyi görüldüğünden emin olunca pardösüsünü, kol ve evrak çantasını alıp evden çıktı. Zemin kata indiğinde saat altıya beş vardı. Tully onu bekliyordu, arabaya bindiğinde gülümseyerek Blaise'i selamladı.

"Günaydın Bayan McCarthy, iyi uyudunuz mu?" diye sordu.

"Evet, gayet iyi uyudum, teşekkür ederim. Peki ya sen?"

"Mışıl mışıl... Dün gece eski filmlerden birini seyretmek için geç saate kadar oturdum." Blaise'e *Casablanca* filmi seyrettiğini anlattı, harika bir film olduğı konusunda ikisi de hemfikirdi. Aslında yakın zamana dek, yani sezon bitmeden önce ana sohbet konuları beyzboldu. Blaise de Tully de fanatik bir Yankees taraftarıydı. Blaise eline geçen beyzbol maçı biletlerini Tully'ye veriyordu. Bu jesti Tully'yi çok mutlu ediyordu. Blaise sayesinde Dünya Serisi maçlarına bile gidebilmişti.

Tully birkaç dakika sonra Blaise’i kanala bıraktı. Bu saatte pek trafik olmuyordu, kanal da evi gibi şehir merkezinde, evine sadece birkaç blok ötedeydi. Blaise saat altıyı yirmi geçe ofisine girdi. Mark önemli sabah haberlerinin belirtildiği dosyayla onu bekliyordu. Blaise dosyaya göz attı. Pat Olden’in hâlâ hayatta olduğunu öğrenince derin bir oh çekti. Çünkü öldüğü takdirde programının bir bölümünü onu övgüyle anarak geçirmek durumunda kalırdı, gerçi ne olur ne olmaz diye bu ihtimale de hazırlanmıştı. Dün Kaliforniya Üniversitesi’nde yaşanan dehşetten sonra o sabahki programının ana konuları üniversite kampüslerindeki şiddet olayları ve tedavi edilmemiş akıl hastalıkları olacaktı. Kaliforniya Üniversitesi’nde yaşanan ilk olay değildi, daha önce de akli dengesi bozuk olup gerekli tedaviyi görmemiş gençler bu tür korkunç olaylar yaşatmıştı. Yazık ki bazı şeyler trajik olaylar yaşanmadan ve moraller bozulmadan fark edilmiyordu. Blaise, editörün seçtikleri bölümüyle ilgili notlarına son bir kez göz attıktan sonra saç ve makyaja gitti. Canlı yayın için stüdyo ve ışıklar hazırlanırken her sabah gördüğü iki kadının hünerli elleri altında yaklaşık kırk beş dakika geçirdi. Kuaför ve makyöz, evde onları bekleyen çocukları olan genç kadınlardı. Bir ara Blaise’e Salima’yı sordular, o da gayet iyi olduğunu söyledi. Blaise kızı konusunda son derece ketumdu. Nezaket gereği o da onların çocuklarını sordu. Saçı ve makyajı bittiğinde her zamanki gibi göz alıcı görünüyordu.

Saat yediyi çeyrek geçeyi gösterdiğinde tamamen ha-

zırdı. Yedi yirmide masasına geçip her şeyi kontrol altına almış bir kadın gibi sakin, bilgili ve yetkin görünüyordu. Blaise McCarthy’de bir yıldızda olması gereken bütün özellikler vardı. Canlı yayma giriyoruz işaretini alınca ciddileşti. Ardından gülümseyerek izleyicilerine, “Günaydın,” dedi.

“Dün Kaliforniya Üniversitesi’nde yaşananlardan sonra ülke olarak büyük şok yaşadık. Talihsiz olayda hayatını kaybedenlerin ailelerine baş sağlığı, yaralananlara da acil şifa diliyorum. Hepimiz çok üzgünüz. Ancak daha da üzücü olan, bu olayın tanık olduğumuz ilk dehşet olmaması... Sorunlu bir genç adam düşünün: Akli dengesiyle ilgili problemler yaşıyor ve bunun sinyallerini veriyor, ama bir şekilde sistemi alt ediyor ve tedaviden kaçıyor. Sonra birden trajedi baş gösteriyor. Evet, ülkemizdeki üniversite yetkililerine sormak istiyorum. Böyle olayların önüne geçmek, tekrar aynı dehşetin yaşanmaması adına ne tür önlemler almayı düşünüyorsunuz? Öğrencileri, sağlık durumu iyi olmayan arkadaşlarından nasıl koruyacağız? En azından kendi iyilikleri için tedavi olmaları konusunda ısrarcı davranmanın yolu nedir? Peki ya güvenlik? Güvenlik sistemlerimizi iyileştirmek için neler yapıyoruz? Dün Kaliforniya Üniversitesi’ndeki konferans salonu girişinde niçin metal detektör yoktu? Yoksa var mıydı? Varsa silah nasıl içeri girdi? Sonuçta saldırgan içeri girdiğinde silahlıydı. İşte aralarında benim de bulunduğum birçok insanın bireysel silahlanmaya karşı olmasının nedeni tam olarak da bu!”

“Şahsi kanaatim, silah kontrolüne karşı olan kesimin

anayasamızı kendi lehlerine kullandığı yönünde. Bakın, bu kişisel hak ve özgürlüklere getirilen bir kısıtlamadan ziyade ülkemiz vatandaşlarının güven içinde yaşamasına yönelik bir durum. Konuşma özgürlüğünüze getirilmiş bir kısıtlama sizi öldürmez, ama anayasal olarak tanınan silahlanma hakkı canımıza mal olabilir. Bence hepimiz bu ayrımı iyi yapmalıyız. Lütfen bir zamanlar makul görünen hakların aslında zararlı sonuçlar doğurabileceğini görelim ve bu haklara getirilen kısıtlamalardan korkmayalım. Bu söylediklerimi bir düşünün, hâlâ içinizde bazı şüpheler varsa dün olanlara bir bakın. Pat Olden'in başına neler geldiğini düşünün. Şu an ölüm kalım savaşı veriyor. İyileşirse onu nasıl bir hayatın beklediğini, karısını ve çocuklarını düşünün. Dünkü olay o kadar çok insanın hayatını değiştirdi ki... Sadece ölen ya da yaralananlar mı etkilendi? Peki ya aileleri, sevdikleri, onların hali ne olacak? Bunun tekrar, tekrar ve tekrar olmasına kesinlikle izin veremeyiz! Her şey bir yana toplumumuzun hasta bir bireyini nasıl gözden kaçırabiliriz? Akıl hastalığından mustarip öğrencileri tespit etmek ve ne pahasına olursa olsun tedavi edilmelerini sağlamak görevimiz. Çünkü sonunda incinen, canı yanan masum ve sağlıklı insanlar olabiliyor. Dünkü olay bu konudaki uygulama ve yöntemlerimizin ne denli eksik ve hatalı olduğunu bir kez daha ispat etti. Sağlık ve güvenlik sistemlerimizdeki aksaklıkları gidermek ve uygulamalarımızı iyileştirmek zorundayız, hepimizin hayatı ve güvenliği için!"

Blaise mesajını verdikten sonra birkaç saniye sessizlik

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

oldu. Ardından Wall Street'teki birçok finansçıyı endişelendiren borsadaki yükseliş konusuna girdi. Yakın zamanda yaşanan düşüş sonrası bu fazla erken ya da fazla hızlı mı gerçekleşmişti? Peki, bu ne anlama geliyordu? Blaise farklı finans otoriteleri tarafından ortaya atılan teorilere değindi. Güncel konulara farklı bakış açılarından bakıp vizyon genişletmek her zaman yaptığı bir şeydi. Yirmi dakika süren canlı yayından sonra gülümseyerek kameraya baktı. İzleyicilerine güzel bir gün dileyip programını kapattı. Blaise'in programını izleyince insan kendisiyle konuşuyormuş hissine kapılıyordu. Keskin yeşil gözlerini direkt seyircilerine yöneltir ve her biriyle ayrı ayrı konuşurdu. Reklam yayını başlayınca Blaise mikrofonunu çıkardı ve ayağa kalkıp seti terk etti.

Birçok yapımcı, editörün seçtikleri bölümünün çok iyi olduğunu söylerdi. Önemli konuları pratik ve etkileyici bir tarzda ele alıyor, izleyicileri panikletmeden bilgilendiriyor ve düşünmeye sevk ediyordu. O sabah programında şiddete, akıl hastalıklarına ve Wall Street gelişmelerine yer vermişti. Bu sayede haberlerde bahsi geçen bütün ana konulara yorum getirmişti. Blaise'in programı ve yorumları kadın-erkek herkesin dikkatini çekmeyi başarıyordu. Kendi zekâsı bir yana, izleyicilerine saygı duyuyor, onların da bir beyni ve kapasitesi olduğunu unutmayıp onlara düşünme şansı tanıyordu. Bazı konular üzerine kafa yormak isteyen herkes onun programında kendine uygun bir yer bulabilirdi. Özel yayınları ve röportajları çok daha başarılıydı. Bunun nedeni seçtiği konu

ve konuların özel ve önemli olması, aradığı cevapları elde etmesine yarayacak doğru soruları büyük bir hünerle sormasıydı. Ne yapar eder, duymak istediği şeyi karşı tarafa söyletirdi. Seyircilerin de onunla aynı odada oldukları hissini yaratırdı. Konuklarının rahat ve güvende hissetmelerini sağlar, açık olmaları için gereken ortamı hazırlardı. Samimi bir tarzı vardı. Gerektiğinde gülmekten ya da güldürmekten kaçınmazdı. Bu özelliği konuklarını da etkisi altına alır, çoğu insan röportajın başında anlatmayı planladığından çok daha fazlasını anlatırdı. Sohbet çok güzel giderken bir anda konuya çok farklı bir bakış açısı getirip konuğunu köşeye sıkıştırırdı. Blaise yaptığı işte iyi değildi, Blaise bu işte mükemmeldi.

Blaise başbakanla yapacağı röportajın araştırma dosyasını son bir kez okumak ve e-postalarını kontrol etmek için ofisine yöneldi. Koridorda bir toplantıya katılmak üzere olan başyapımcı Charles Owens ile karşılaştı. Charles, “İyi iş çıkardın,” diyerek onu tebrik etti. Blaise günün kalanını Dubai’de yapacağı röportaj için araştırma yapmakla geçirdi. Son dakikaya kadar aralıksız çalıştı. Blaise çalışkan, dikkatli ve titizdi. Kanal çalışanlarının ve izleyicilerin onu sevmesinin, ona hayran olmasının sayısız nedeninden biri de bu özellikleriydi.

Blaise son dosyayı evrak çantasına yerleştirirken Mark, “İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?” diye sordu.

“Evet, hazırım,” dedi Blaise. Pardösüsünü alırken Mark’a gülümsedi. Mark da tıpkı Blaise gibi detaycı ve mükemmeliyetçiydi. Bu yüzden bunca zamandır uyum içinde çalışabili-

yorlardı. Mark onu sinir bozucu ya da ukala biri olarak görmüyor, aksine onun olağanüstü bir zekâyâ sahip olduğunu düşünüyordu. Saat altı olmuştu. On iki saatlik çalışmayla geçen uzun ve yorucu bir gündü, ama Blaise için bu sıradan bir durumdu. Mark her gün fazla mesai yapar ve bundan hiç şikâyetçi olmazdı. İşini o kadar çok seviyordu. Blaise gülümseyerek, “Üç gün sonra görüşürüz,” dedi. “Eksik bir şey olduğunu fark edersem ya da aklıma bir şey gelirse seni ararım.” Başbakanla yapılacak röportajda İngiliz bir kameraman kullanacaklardı. Kameraman ayrıca Blaise, ses teknisyeni ve canlı yayın ekibiyle Dubai’ye uçacak, oradaki röportajda da görev alacaktı.

“Uçakta uyumaya çalış,” dedi Mark tedirgin gözlerle. Blaise’in kendini çok zorladığını düşünüyor, onun için endişeleniyordu. O tanıdığı herkesten daha çok çalışıyor, ama sürekli daha iyiye gitmeyi başarıyordu. Sanki ne kadar çok çalışırsa enerjisi de o kadar artıyordu. Bunu Blaise de biliyordu. Başarısının sırlarından biri çok az uykuyla idare edebilmesiydi. İnsanlar çok az uyuduğu için onu uyardığı ya da iyiliği için azarladığı zaman Margaret Thatcher’ın gecede üç saat uyuduğunu hatırlatıp onları susturuyordu. Blaise yapmak istediği şeyi yapıyor ve bu yolda gecenin bir yarısına kadar seve seve oturuyordu. Yalnız yaşamayı tercih etmesinin nedenlerinden biri de bu yaşam tarzıydı. Evet, o yalnızlığı seçen bir kadındı. An itibariyle de ne kadar doğru bir karar verdiğini görüyordu. Kendini çok yalnız hissettiği zamanlar oluyordu elbette, ama artık ciddi bir ilişki kesinlikle

istemiyordu. Sadece ara sıra hayatında olanları paylaşabileceği birinin eksikliğini duyuyordu, özellikle de kanalda iyi ya da kötü bir şey olduğu zamanlarda. Ama onun dışında halinden son derece memnundu.

Mark'a, "Uçakta hep uyurum zaten," diye hatırlattı. "Aslında zor olan onca yol boyunca uyanık kalmak." New York-Londra uçuşu yedi saat sürüyordu ve ertesi günkü röportajda zinde olabilmesi için uyuması şarttı. Londra'ya indikten üç saat sonra başbakanla buluşacaktı. O üç saat otele gidip duş alması ve hazırlanması için anca yeterdi. Röportaj için tam zamanında 10 Downing Street'te* olması gerekiyordu. Boşa harcayacak tek bir dakikası bile yoktu.

Mark bu kez, "Yemek yemeyi unutma," diye tembihledi. Blaise'in bir şeyler yemeyi atladığını ya da unuttuğunu biliyordu. Onu heyecanlandıran bir proje oldu mu çok az uyur, çok az yedi.

Blaise asansöre doğru ilerlerken Mark'a yardım ve destekleri için teşekkür edip el salladı. Mark harika işler çıkaran başarılı bir çalışandı. Yoğun akşam trafiği yüzünden eve varması kırk beş dakika sürdü. Tully usta manevralarla trafikteki diğer arabaların arasından geçerken, Blaise arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Eve vardıklarında Tully'ye teşekkür etti. "Sekiz buçukta görüşürüz," diye hatırlattı. Uçağı gece on bir buçukta kalkacağı için dokuz buçukta havaalanında olması gerekiyordu.

* İngiltere Başbakanı'nın resmi konutu ve ofis merkezi. (ç. n.)

“Tam vaktinde burada olurum,” dedi Tully. Blaise çatı katı dairesine çıkıp ışıkları açtı. Birkaç dakika pencereden park manzarasını seyretti. Saat yediye geliyordu, yola çıkmadan önce duş almak, üstünü değiştirmek ve bir şeyler yemek niyetindeydi. Ayrıca gitmeden Salima’yı da aramalıydı. Ancak şu an Salima’nın akşam yemeği saatiydi. Bu yüzden onu sıcak bir duş aldıktan sonra aradı. Salima telefonu ilk çalışında açtı. Elektronik sesli bildirim sistemi ona arayanın kim olduğunu söylüyordu. Bu sayede evin ya da odanın neresinde olursa olsun kimin aradığını öğrenebiliyordu. Annesinin aradığını duyunca sevinçle yüzü aydınlandı. Hemen telefona koştu.

Salima çok mutlu bir sesle, “Selam anne,” dedi. Blaise’in kızı hakkında en sevdiği şeylerden biri de buydu. Arayacağı deyip de aramadığı ya da uzun süre ona telefon etmediği zamanlarda bile Salima’nın sesinde hep bir neşe, hep bir memnuniyet oluyordu.

“Merhaba tatlım. Neler yapıyorsun?” dedi Blaise gülümseyerek. Kızının sesini duymak ona da iyi gelmişti.

“Hiç, okula gidip geliyorum,” dedi Salima. Ses tonu gerçek yaşından çok daha küçükmüş gibiydi. Üstelik sesinin tınısı annesine tıpatıp benziyordu. Tatillerde eve geldiğinde insanlar sık sık onun sesini Blaise’in sesiyle karıştırıyor, hatta benzerlik karşısında epey şaşıyorlardı. “Los Angeles’a mı gidiyorsun?” Salima annesinin Kaliforniya Üniversitesi’ndeki olaya eğilmesini ümit ediyordu, ama Blaise konunun özel bir

programda yer alabilecek denli olgunlaşmadığı kanaatindeydi. Olay haber niteliğini koruyordu, ama yerinde ziyaret edilip araştırılacak aşamada olmadığı için habercilerin devam etmesi daha uygundu. Blaise bir hikâyeyi işlemek için en doğru zamanı gayet iyi bilirdi, hatta bu konuda çok keskin bir vizyona ve güçlü içgüdülere sahipti. Evet, silahlı saldırı olayı için biraz daha beklemesi en doğrusuydu.

“Hayır, bu gece başbakanla röportaj yapmak için Londra’ya uçuyorum.”

“Vay! Çok havalı.” Salima’nın yaşadığı hayal kırıklığı sesine yansımıştı. Ona göre Kaliforniya Üniversitesi’ndeki olay çok daha iyiydi, İngiltere Başbakanı’yla yapılacak röportajı saçma ve gereksiz buluyordu.

“Bu arada yarın akşam da Dubai’ye gideceğim. Çok büyük bir petrol şirketinin üst düzey yöneticisi olan Suudi Prensi’yle röportaj yapacağım. Çok ilginç birine benziyor. Kardeşinin terörist olduğu yönünde bazı söylentiler var ama kimse doğruluğundan emin değil.”

“Bunu ona soracak mısın?” Salima, annesinin bu soruyu sorduğu sahneyi hayal edip güldü.

“Büyük ihtimalle evet, ama gidişata göre karar vereceğim. O röportajdan sonra şehre döneceğim. Yani sadece üç gün burada olmayacağım.”

Salima, annesinin içini rahatlatmak istercesine, “Ben iyiyim anne,” dedi. Zaten bunu yapan hep o olurdu.

“Döndüğümde seni görmeye geleceğim. Okul nasıl gidiyor?”

“Sıkıcı... Zorunlu derslerimi halletmeye çalışıyorum ve hepsi korkunç sıkıcı... Ne yazık ki bu dönem sadece bir tane seçmeli dersim var.”

“Hangisi?”

“İtalyan Rönesans’ı, müzik tarihi,” dedi gurur ve coşkuyla, ama annesi iç geçirdi.

Blaise samimiyetle, “Aman Tanrım, kulağa berbat geliyor. Onun yerine matematik dersi almayı yeğlerim,” dedi. Salima, annesinin yorumuna güldü.

“Niye ki? Ben bayılıyorum. Muhteşem bir müzik, eve dönünce bile sürekli mırıldanıyorum.”

“Sanırım sadece sen seviyorsundur,” dedi Blaise gülümseyerek. Salima şarkı söylemeye bayılıyordu, her tarz şarkıyı rahatlıkla söyleyebilirdi. Çok güzel bir sesi ve olağanüstü güçlü bir müzik hafızası vardı. Bu, küçük yaşından beri sahip olduğu özel bir yetenektir.

Yaklaşık bir saat silahlı saldırıdan, Salima’nın diğer derslerinden ve okuldaki iki öğretmenin ilişki yaşaması hakkında çıkan dedikodulardan konuştular. Salima öğretmenlerin kim olduğunu ya da dedikodunun aslı olup olmadığını bilmiyordu. Zaman zaman böyle söylentiler ortaya atılıyordu, ama insan merak etmeden duramıyordu. Bu dedikoduyu duyduğu kişi de emin değildi. Salima çok candan bir sesle hayatında olup bitenleri anlatırken, Blaise kendini yine suçlu hissetti. Kızıyla konuşurken onu daha sık araması gerektiğini düşündü. Ama Salima kendi hayatıyla öylesine meş-

gul ve o kadar mutluydu ki bu konuya pek takılmıyordu. Ne olursa olsun morali hep yerindeydi. Salima özgür bir bireydi, boş boş oturup annesinden telefon gelmesini beklemiyordu. Ayrıca Blaise her daim çok meşguldü, Salima annesinin yoğunluğuna ve onu ihmal etmesine alıştı.

Blaise, “Döner dönmez seni arayacağım,” diye söz verdi. “Ayrıca bu hafta sonu yanına gelmeye çalışacağım.”

“Ben iyiyim anne,” diye tekrarladı Salima. “Yolculuk sonrası yorgun olduğunu hissedersen sakın gelmek için kendini zorlama.”

“Döndüğümde bakarız.” Blaise yılın bu zamanında onu ziyaret etmeyi çok seviyordu. Güz mevsiminde New England’da olmak ve düşen yapraklar onu heyecanlandırıyordu. Ama onu daha da heyecanlandıran şey kızını görecektir olmasıydı. Onu görmeye çok sık gidemese de Blaise kızını çok seviyordu. Neyse ki Salima annesinin hayatındaki öncelikleri hoşgörüsüyle karşılayacak kadar anlayışlı bir kızdı.

Salima telefonu kapatırken, “İyi yolculuklar anne. Kendine dikkat et,” dedi. Blaise oturup birkaç dakika kızını düşündü. Ardından giyinmek için odasına gitti. Çok az vakti kalmıştı. Hemen bir şeyler yiyip çıkması gerekiyordu.

Zemin kata indiğinde Tully arabada onu bekliyordu. Bütün gün çalıştığı yetmiyormuş gibi şimdi de yola düşen Blaise’di, ama Tully ondan daha yorgun görünüyordu. Havaaalanına giderken Blaise sessizdi, yol boyunca kızını düşündü. Ne yapıp edip hafta sonu Massachusetts’e gitmeye

karar verdi. İşçi Bayramı zamanı birlikte geçirdikleri hafta sonundan beri, yani tam bir aydır kızını görmüyordu. Evet, onu en son okulların açılmasından hemen önce görmüştü, artık ziyarete gitme zamanı gelmişti. Normalde ayda bir kızını görmeye giderdi. Çok seyahat etmesi gereken dönemlerde bu süre altı ya da sekiz haftaya çıkabiliyordu. Ne yazık ki elinden ancak bu kadarı gelebiliyordu. Ama Salima halinden hep memnundu, annesini görme sıklığından şikâyet etmek yerine onu gördüğü zamanların tadını çıkarıyordu. Sonuçta söz konusu kişi bebek ya da küçük bir çocuk değil, on dokuz yaşında genç bir kızdı. İşin tuhafı Salima çocukken de böyleydi. Okula ilk başladığında bile çok güçlü ve cesur bir çocuktü. Bir kez olsun onu ziyarete gelsin ya da onu okuldan alsın diye annesine yalvarmamıştı. Annesi onu görmeye gelirse bunu bir lütuf gibi kabul edip sevinirdi. Salima talepkâr olmayan, çok az bile olsa kendisine verilenle mutlu olan bir karakterdi. Aslında arada bir Harry de kızını ziyaret etse Blaise'in işi çok daha kolay olurdu, ama Harry kırk yılda bir kızını görüyordu. Salima için sadece Blaise vardı. Harry çok iyi bir adam olabilirdi, ama kesinlikle berbat bir babaydı. Salima sekiz yaşında yatılı okumaya başladığından beri kızının yüzünü çok ama çok az görmüştü. Yazık ki şimdi ne konuşuyorlar ne de görüşüyorlardı. Baba-kız olmalarına rağmen aralarında bir ilişki yoktu.

Blaise'i havaalanında iki British Air yetkilisi karşıladı. Onu hemen kalkış saatine kadar istirahat edebileceği özel sa-

lona aldılar. Blaise uçağa binen son yolcu olmayı tercih ediyordu. Hep birinci sınıfta uçuğu için koridorda çok fazla yürümüyordu. Ancak o kısacık mesafede bile insanlar onu görüp tanıyordu. Zaten Blaise McCarthy'nin kim olduğunu bilmeyen yoktu. Yeşil gözleriyle attığı keskin bakışları ve parlak kızıl saçlarıyla fark edilmemesi imkânsızdı.

Uçağa binince iki havayolu görevlisi onu koltuğuna oturttu. Ardından kabin sorumlusu kendisine dergi, gazete ya da şampanya getirmeyi teklif etti. Ancak Blaise hepsini kibarca reddetti. Zaten ertesi günkü röportajıyla ilgili araştırma dosyası yanındaydı ve onu okumayı planlıyordu. Blaise yanına kaşmir battaniesini ve küçük yastığını da almıştı. Kalkıştan sonra dosyasını okudu. Yemek servisini geri çevirdi, sadece bir fincan çay rica etti. Gece uçuşlarında kesinlikle bir şey yemezdi ve insanların bu saatte nasıl bir şeyler yiyebildiğine de anlam veremiyordu. Galiba bunu yapma nedenleri ödedikleri paranın karşılığını olabildiğince alma isteğiydi. Blaise tok yatıp da hazımsızlık çekmek yerine, aç yatıp mümkün olduğunca uzun uyumayı tercih ediyordu. Okuması bitince ışığı kapattı ve koltuğunu yatak konumuna getirmesi için erkek kabin memuru çağırdı. Birinci sınıf uçmak istemesinin nedeni koltukların rahat bir yatağa dönüşebilmesiydi. Uyku maskesini taktı, battaniesine sarındı ve beş dakikaya kalmadan derin bir uykuya daldı. Kabin memurlarından kendisini inişten yarım saat önce uyandırılmalarını istemişti. İnmeden önce bir fincan çay içmeyi, saçını taramayı ve dişlerini fırçalamayı planlıyordu. İndiğinde

kendisini havayolu şirketinin özel güvenlik görevlisi karşılayacak ve gümrükten çabucak geçmesini sağlayacaktı. Kaybedecek tek bir saniyesi yoktu, Claridge's Otel'i'nin gönderdiği araba ve şoför de onu kapıda bekleyecekti. Uçak inişe geçince sıcak çayını yudumlarken pencereden İngiltere manzarasını seyretti. Şu ana dek her şey yolunda gidiyordu.

Yirmi dakika sonra otelin gönderdiği arabada, kırk beş dakika sonra da oteldeydi. Banyo yapmak, giyinmek, e-postalarını kontrol etmek, bazı notlar almak ve Downing Street'e doğru yola çıkmak için önünde tam bir saat vardı. Kamera-manla orada buluşacaktı. Check-in işlemini yaptıktan sonra Blaise'i her zaman tercih ettiği özel süite aldılar. Burası mat sarı duvarları ve çiçek desenli kumaşlarla kaplı mobilyalarla tipik bir İngiliz misafir odasına benzediği için Blaise'in çok hoşuna gidiyordu. Çabucak kahvaltı yaptı. Aslında İngiltere'de öğlen olmuştu, ama neyse ki oldum olası jetlag tarzı bir şey yaşamıyordu. Bu, yoğun seyahat programını kolaylaştıran bir şeydi. Downing Street'e vardığında sağlıklı, enerjik ve müthiş güzel görünüyordu. Kameraman ve teknik ekip elektronik teçhizatla onu kamyonette bekliyordu. Kameraman başbakanlık korumalarına ekibi tanıtıp Blaise'i beklediklerini belirtmişti.

Üç sekreter set ekibini çok şık bir salona aldı. Her şey hazır olunca başbakan geldi ve Blaise rahat bir tavırla röportaja başladı. Başbakanı kurnaz denecek kadar zeki ve espri-tüel buldu, fazlasıyla da hazırcevaptı. Blaise'in sorduğu

soruları gözlerini hafif kısarak kafasında evirip çeviriyor ve içlerinde en hoşuna giden hangisiyse ağırlıklı olarak o sorunun cevabı üstünde duruyordu. Blaise ve başbakan arasındaki diyalog, sözlü pinpon oyununa benziyordu; sanki hem eş hem de rakiplerdi. Başbakan, Blaise'den hoşlanmıştı, zaten uzun zamandır onunla tanışmayı bekliyordu. Ona Blaise'in çok zeki bir kadın olduğunu söylemişlerdi, şahsen tanışınca da hayal kırıklığına uğramadı. Her şeye rağmen başbakan, Blaise'in sorularının çoğunu büyük bir nezaket ve içtenlikle detaylı olarak yanıtlamıştı. Röportaj çok ama çok başarılı geçti. Yeni başbakanın maskesinin ardında ne olduğunu bulmak için çıktığı bu yolda amacına ulaşmıştı. Röportaj sıcak ve samimi bir atmosferde geçmiş, Blaise, başbakanın kendini rahat hissetmesini sağlamıştı. Başbakan, Blaise'den hoşlanmasının yanı sıra ona hayran kalmıştı. Karşısında oturan başka biri olsa kesinlikle yanıtlamayacağı soruların cevaplarını Blaise'e vermişti. Kamera ve ışıklar kapanınca başbakan, Blaise'e röportajdan sonra ne yapacağını sordu. Blaise ertesi gün Dubai'de yapacağı röportajdan bahsedince, başbakan kocaman gülümsedi.

“O röportajı merakla bekliyorum. O adam sahiden de ilginç biri...”

“Tartışma yaratma potansiyeli yüksek diyelim,” dedi Blaise gözlerindeki pırıltıyla. “Ama ilginç ya da cezbedici olmadığı kesin...” Başbakana röportaj için teşekkür edip çalışmalarında başarılar diledi. Ardından iki arkadaş gibi vedalaştılar. Bu, ko-

nuklarıyla çok sık yaşadığı bir durumdu. Çünkü Blaise yaptığı işte çok iyiydi. Programına katılan ya da özel röportaj yaptığı bütün konuklar, özellikle de erkekler, ona büyük hayranlık duyar, bir parça da âşık olurlardı. Blaise kamera önünde bambaşka birine, canlı bir efsaneye dönüşüyordu. Hayatının hiçbir bölümünde bu denli rahat, zeki, etkileyici ve büyüleyici değildi. Yaptığı röportajdan memnun bir şekilde oteline dönerken, Charlie'nin de röportaja bayılacağını düşündü. İngiltere Başbakanı olağanüstü bir konuktu.

Otele vardığında çok fazla zamanı yoktu. Şık takımını çıkarıp daha rahat bir şeyler giydi. Sadece birkaç saati vardı. Biraz dinlendikten sonra New Bond Caddesi'nde kısa bir yürüyüşe çıkıp soğuk ekim havasını içine çekti. Otele dönünce hızlıca bir şeyler atıştırdı ve Dubai uçuşu için hazırlandı. Londra-Dubai arası uçuş süresi, yaklaşık olarak dün geceki New York-Londra yolculuğu kadardı, sadece kırk beş dakika daha kısaydı. Uçaktan indiğinde dinç olmak için uçakta uyumayı planlıyordu. Suudi Prens'i'nin karşısına uykusuz, yorgun ve miskin biri gibi çıkamazdı. Prens çok zeki ve uyanık olmasıyla tanınıyordu, işine gelmeyen sorulardan ustalıkla sıyrılmayı ya da onları üstünkörü cevaplamayı iyi biliyordu. Evet, prensin karşısına en mükemmel haliyle çıkması şarttı. Bunu düşünerek uçak kalkar kalkmaz uyudu. Kabin memurlarından bu kez onu inişten hemen önce kaldırmalarını rica etti.

Dubai'de de kendisini almak için özel bir araç tahsis edilmişti, hem de Rolls-Royce Phantom marka süper bir li-

niuzin. Üniformalı şoför, Blaise'i Burj al Arab Oteli'ne götürdü. İş seyahatlerine çıktığı zaman mutlaka beş yıldızlı otellerde kalırdı, özellikle de yabancı ülkelerde. Bu iş kontratında özel bir madde olarak belirtilmişti. Ayrıca gittiği her yerde limuzin tahsis edilmesi zorunluluğu vardı. Yirmi beş yıldır bu işi yapan biri olarak bunları sonuna kadar hak ediyordu. Başkalarına ihtişam olarak görünebilecek bu şartlar işinin ve hayatının bir parçasıydı.

Dubai'ye daha önce de gelmişti. Son gördüğünden beri bir sürü modern binanın inşa edilmiş olması Blaise'i çok etkiledi. Kalacağı otel zaten modern bir saraydan farksızdı. Blaise'e otelin en büyük, en gösterişli süitini verdiler. Sadece onun hizmetinde olacak bir uşak bile tahsis etmişlerdi. Otele gelecek önemli konuklar için özel bir helikopter pisti bile mevcuttu. Röportajı akşam dokuzda olduğu için limuzini ve özel şoförüyle şehri gezebilecek kadar vakti vardı. Şoför, şehrin en güzel, en görülmeye değer yerlerini kendisine gösterdi, gördükleri Blaise'i büyülemişti. Dubai çok güzel bir şehirdi, ama yine de tek başına gelmek istemezdi. İş amaçlı geldiği için şu aşamada tadını çıkarması yeterliydi. Otele döndüğünde aklına prence sorabileceği yeni sorular geldi. Konuğunun Riyad'da yaşadığını biliyordu. Riyad'da kadınlara yönelik ciddi kısıtlamalar olduğu için Blaise'le buluşmak için Dubai'ye gelmeyi kabul etmişti. Prens normalde de Dubai'ye işleri için gelip gidiyordu. Dubai onca Arap şehrinin içinde en modern, en özgür kentti.

Uzun kollu, yüksek yakalı, biraz fazla kasvetli ama bir o kadar da şık siyah bir elbise giydi. Kamera ve ışıklar hazırlanırken süitinin salonunda prensi beklemeye başladı. Blaise çok sakin, güzel ve saygıdeğer görünüyordu. Prens in yaş ça kendisinden küçük olduğunu, genç ve güzel kadınlara zaafı olduğunu biliyordu. İçinden bir ses prens in onun yanında daha dikkatli davranacağını söylüyordu.

Blaise, Muhammed bin Sabur'la tanıştığında en ufak bir hayal kırıklığı yaşamadı. Üzerindeki şık ve pahalı takım elbisesinin, Londra'nın en ünlü terzisinin elinden çıktığı belli oluyordu. Işıl ışıl parlayan John Lobb marka ayakkabıları da Paris'tendi. Esmer teni, siyah saçları ve bıyığıyla hayatında gördüğü en yakışıklı erkeklerden biriydi. Otuz beş yaşında olmasına rağmen çok daha genç gösteriyordu. Blaise işini bu denli ciddiye alan biri olmasa, onu ayartmak için elinden geleni yapardı. Röportaj yaklaşık iki saat sürdü. Prens, İngiltere'de eğitim görmüş, zeki ve eğlenceli biriydi. ayrıca olağanüstü bir mizah anlayışına sahipti.

Röportajın ilk saatinde prens soruların büyük bölümünü ayrıntılı olarak yanıtladı. Ancak Blaise asıl bombaları sona saklamıştı. Prens in gardını düşürüp onu şaşırtmayı planlıyordu. Blaise prene kardeşi hakkında soru sorma cüretini bile gösterdi. Kardeşinin terörist olduğu yönünde çıkan söylentilerin doğruluk payını sorduğunda prens bir kahkaha patlattı.

“Kardeşimin ne kadar enteresan bir şöhreti varmış böyle,” dedi zerre utanma sıkılma belirtisi göstermeden. “Aslına

bakarsanız terör estirdiği bir kişi varsa o da benim. İkimiz de küçük birer çocukken sürekli beni döverdi, çok acımasızdı çok. Ama bence şimdi bu gücünü kadınlar üstünde kullanmayı tercih ediyor. Acayip yakışıklı ve şeytani bir karizmaya sahip bir adam...” İşte prens bu cüretkâr sorudan bile tereyağından kıl çekercesine sıyrılmayı başarmıştı.

Blaise, onu izleyenlerin alışkın olduğu o meşhur gülümsemesiyle, “Aslına bakarsanız bu konuda size benziyor,” dedi. Kendi çapında o da prene meydan okuyordu.

“Teşekkür ederim Bayan McCarthy.” Blaise röportajın ilerleyen bölümlerinde prene Ortadoğu petrolleri, Amerika Birleşik Devletleri’ndeki işleri hakkında bazı sorular yöneltti. Prens soruları nazik ama bir o kadar da ihtiyatlı bir üslupla yanıtladı, her saniye hedef odaklı ve kullandığı ifadelerde seçiciydi. Sonuçta aptal biri değildi, televizyonda söylemek istemeyeceği şeyleri Blaise’e anlatması gibi bir şey söz konusu bile olamazdı. Gardım belirlediği seviyede tuttu, olması gereken kadar samimi davrandı ve röportajı bu şartlar altında bile izleyicilerin merakını cezbedecek kadar ilginç ve başarılı kıldı. Prens ayrıca inanılmaz derecede çekiciydi, hem çok ortada hem de çok gizemli bir havası vardı. Blaise, prensin verdiği esprili cevaptan kardeşi hakkında çıkan söylentilerin doğru, yani kardeşinin kesinlikle bir çeşit terörist olduğunu anlamıştı. Ama bu konuyu fazla kurcalamaması gerektiğini bilecek kadar zeki ve tecrübeliydi. Röportajı çok seçkin sözlerle çarpıcı bir şekilde kapattı. Kameralar kapanınca prens

eğilerek Blaise’i selamladı. Teşekkür ederken cebinden çıkardığı kutuyu hediye olarak takdim etti. Blaise şaşkınlıktan birkaç saniye donup kaldı. Programına konuk ettiği kişilerin hiçbiri daha önce böyle bir şey yapmamıştı. Röportajın ardından arkadaş olduğu bazı kişilerin hediye gönderdiği olmuştu tabii, ama bu çok nadir yaşanırdı. Şu anki onlardan farklıydı, bu hediye prensin cazibesinin bir parçasıydı. Prens hoş bakışları altında kutuyu açtı. İçinden küçük elmas taşlarla süslü Cartier marka altın bir bileklik çıktı. Böyle yakışıklı bir adamdan bu kadar cömert bir hediye almak çok hoş bir duyguydu, Blaise’in resmen gururu okşanmıştı.

“Sayenizde çok güzel bir akşam geçirdim,” dedi prens. “Acaba akşam yemeğinde bana eşlik etme lütfunu gösterir misiniz?” Blaise böyle bir teklif beklemiyordu. Ancak oldum olası maceraperest bir yapısı olduğundan bu teklifi tereddütsüz kabul etti. Evet cevabı prensi çok memnun etmişti. Saat neredeyse gece yarısı olmuştu, ama başarılı geçen röportaj sonrası ikisi de son derece enerjik ve keyifliydi.

Prens, Blaise’i Ferrari marka otomobiliyle Dubai’nin en gözde mekânlarından biri olan Pierre Gagnair’in Riflet isimli restoranına götürdü. Blaise prensin yanında kendini çok rahat hissediyordu. Kadınlar konusundaki kötü şöhretine rağmen son derece medeni, centilmen ve entelektüel biriydi. Her ay Paris ve Londra’da hatırı sayılır bir zaman geçiriyor, işleri için sık sık New York’a gidiyordu. Blaise onun yanında çok eğleniyordu. Prens kendisinden hoşlandığını anlamıştı, dü-

rüst olmak gerekirse kendi kafası da bir parça karışmıştı. Hisleri ona prensin kendisiyle ilgili sadece göstermek istediği kadarını gösterdiğini ve karakterinin büyük bölümünü gizli tutmayı tercih ettiğini söylüyordu. Ancak gördükleri Blaise'in çok hoşuna gitmişti. Prens hediye ettiği bileklik gece boyunca kolunda durdu. Blaise hediye ve güzel geçen akşam için, prens de röportaj için teşekkür etti. Montaj sonrası röportajın DVD'sini kendisine göndereceğine dair söz verdi, bunun prensin hoşuna gideceğini umuyordu.

"New York'a bir dahaki gelişimde seni arayabilir miyim?" diye sordu prens son derece nazik bir şekilde. Blaise gülümsedi.

"Tabii, çok memnun olurum," dedi içtenlikle, ama prensin onu aramayacağından adı gibi emindi. Blaise ona hitap edecek kadar genç ve ateşli bir kadın değildi, iki arkadaş olma ihtimalleri de yoktu. Ancak her şeye rağmen prens, Blaise'in kısacık Dubai seyahatinin çok keyifli geçmesini sağlamıştı. Süitine dönünce kolundaki bilekliğe bakıp yaşadığı macerayı düşündü. Ardından ertesi sabah otelden ayrılmadan önce kendisine bırakılmak üzere küçük bir teşekkür notu yazdı. Prens çok enteresan bir konuk olmasının yanı sıra cömert, işbirlikçi ve zarıftı. Bu röportajı yapmak için Dubai'ye kadar gelmesine kesinlikle değmişti. Her röportajı bu kadar başarılı geçmiyordu.

Blaise röportaj kaydını bilgisayarından Charlie'ye gönderdi. İki saat kadar sonra Charlie aradı.

"Aman Tanrım! Sen o adama ne yaptın öyle? Resmen

onu avucunun içine almışsın.” Ortaya çıkan şey Charlie’nin umduğundan çok daha harikaydı. Bin Sabur, Blaise’in etkisi altına girip büyüüne kendini kaptırmıştı.

“Aslında pek de öyle değil. Bana ne kadar dürüst davrandığı konusunda bazı şüphelerim var. Mesela erkek kardeşiyle ilgili konu. Ama konuştuğumuz diğer şeyleri de düşünürsek gayet iyi bir röportaj verdi diyebilirim.”

“Bence süper iş çıkarmışsın. Sonuçta adam öylece karşında oturup içini dökmemiş. Sihirbazın şapkasından çıkardığı tavşan misali onunla oynamış, onu istediğin noktaya getirmişsin. Kızım sen sahiden çok iyisin!”

Blaise, duyduğu iltifat karşısında gülümseyerek, “Teşekkür ederim,” dedi. Aslında itiraf etmeliydi ki o da röportajı son derece başarılı bulmuştu. Son halini izlemek için sabırsızlanıyordu. Kıkırdayarak, “Bu arada bana Cartier marka elmas bir bileklik verdi,” diye ekledi.

“Onunla yattın mı?” dedi. Charlie duyduğu şeyin şokuyla bir anda çok endişelenmişti. Blaise’in yanlış bir şey yapıp tutuklanmasını istemiyordu, gerçi Blaise bu tür bir hata yapmayacak kadar zeki bir kadındı.

“Tabii ki hayır! Sadece röportaja teşekkür etmek için verdiği bir hediye. O kesinlikle çok hoş ve etkileyici bir adam, fazlasıyla da flörtöz. Beni akşam yemeğine çıkarmasına izin verdim. Yemekten sonra da hemen odama döndüm.”

“Tamam, o halde hemen kapını kilitle. Ne olur ne olmaz, bakarsın gecenin bir yarısı geleceği tutar. İzlediğim kadarıyla

bu kadarıyla yetinecek biri değil. Erkekler boşu boşuna bir kadına bileklik vermez.”

“Birleşik Devletler’deki erkekler konusunda haklısın, bir kadını akşam yemeğine çıkardıktan sonra seks yapmadan bırakmazlar. Ama buradakiler en azından elmas bileklik veriyor. Gayet makul bir anlaşma denebilir,” diye takıldı Blaise. Bu akşam çok güzel vakit geçirdiği için acayip keyifliydi. Uzun zaman sonra kendini yeniden genç ve seksi bir kadın gibi hissetmişti. Andrew’un yaşattığı hayal kırıklığından bu yana, yani dört yıldır hayatında bir erkek yoktu. Öyle ki zaman zaman tekrar bir kadın gibi hissedebileceği konusunda umutsuzluğa düşmüştü.

“Sen yine de uçağa binene kadar çok dikkatli ol. Yasaları çiğneyip kendini hapiste bulmanı istemem. Olur da kaçırırsa seni aramak için Riyad’a kadar gelmek zorunda kalmayayım.”

“Yok, öyle bir şey yapmaz. Üç karısı olduğunu daha bu akşam kameralar önünde itiraf etti. Üstelik ben ondan yaklaşık on yaş daha büyüğüm.”

“Eee? Sence bu onu durdurabilir mi? Hiç sanmıyorum. Adam kafaya koyarsa ne eşleri ne de yaşı sorun eder. Ayrıca bildiğim kadarıyla orada erkeklerin üç ya da dört kez evlenmelerine izin veriliyor, beş de olabilir.”

“Endişelenme Charlie, yarın eve dönüyorum. Hem bu röportaj onun da çok işine yaradı. Birleşik Devletler’deki işleri ve imajı için harika bir halkla ilişkiler çalışması oldu. Kısaca kazan-kazan durumu diyebiliriz, tek fark ben ekstradan

bir de elmas bileklik kazanmış oldum. Dubai seyahati tam bir başarıyla, kârlı bir şekilde sonuçlandı.”

“Dediğim gibi eve dönene kadar kendine çok dikkat et. Bir an önce New York’a dönersen kendimi çok daha iyi hissedeceğim.” Blaise de aynı fikirdeydi, ama an itibariyle süper geçen günün ardından zaferinin tadını çıkarıyordu. Çoğu zaman böyle olurdu, ünlü ve harika insanlarla röportaj yaparak büyük bir başarıya imza atardı. Bu kesinlikle işten çok daha fazlasıydı. Bazen her şey o kadar yolunda giderdi ki yaşadığı şeyin bir sihir olduğunu düşünürdü. Evet, bu kez de öyle olmuştu. Mükemmel hissediyordu.

Dubai’den ayrılana dek bir daha Muhammed bin Sabur’dan haber almadı. New York uçağına yetişmek için yola çıkmadan önce dün gece yazdığı teşekkür notunu prens iletilmek üzere resepsiyona bıraktı. Kendini balodan dönen Sinderella gibi hissediyordu. Ama o ayakkabısının tekini kaybetmemiş, hatta fazladan bir bileklik elde etmişti. Eve dönüş yolu boyunca kolundaki Cartier bilekliğe bakıp bakıp gülümsemekten kendini alamadı. On dört buçuk saat süren uçak yolculuğundan sonra New York’a adım attı. Üç gün sonra yeniden konforlu dairesindeydi. Ertesi gün ofiste tekrar izleyince iki röportajın da son derece başarılı olduğunu bir kez daha anladı. Kayıtları izleyen yapımcıların hayranlıktan soluğu kesilmişti. Bu arada Charlie telefonda bahsi geçen bilekliğe yakından bakmayı unutmamış, bilekliği görür görmez çok beğenmişti.

“Bahse varım, New York’a gelir gelmez seni arayacak.”

“Hiç sanmam. Suudi erkekleri normalde de çok cömert hediyeler verir. İnan bana Charlie, abartılacak bir şey yok. Boş yere bir anlam yükleme.”

Charlie, Blaise’in gözlerinin içine bakarak, “Onuncu evlilik yıldönümümüzde karıma son model bir mutfak robotu aldım,” dedi. “Ben bile karıma böyle bir bileklik hediye etmedim.” Blaise bir kahkaha patlattı.

“Bu yüzden evli değilim işte. Kendi mutfak robotumu kendim almayı tercih ederim. On yıllık evlilikten sonra karıma mutfak aleti almamalısın Charlie.”

“Ama yemek yapmayı çok seviyor,” dedi Charlie. Biraz bozulmuştu.

Blaise’in ofisteki ilk günü güzel geçmişti, ama onca saat süren yolculuklar ve zaman farkı o akşam etkisini göstermişti. Saat sekizde yatağına yatıp beş dakika içinde derin bir uykuya dalmıştı. Ertesi sabah da saat beşte uyandı. Gün doğumunu izledikten sonra ertesi hafta yapacağı röportajlar için biraz araştırma yaptı. Aklında hâlâ silahlı saldırı konusunu ele almak için Kaliforniya’ya gitmek vardı. Olayın etkisi geçmiş, daha doğrusu yeni bir gelişme olmadığı için gündemde alt sıralara düşmüştü. Pat Olden hâlâ komadaydı. Doktorlar kendine gelip gelmeyeceğini, gelse de beyin fonksiyonlarının eskisi gibi çalışıp çalışmayacağını bilmiyordu. Olay artık trajik ve üzücü bir hadiseydi, ama haber değeri kalmamıştı.

Blaise saat yedide mutfakta oturup internetten haberleri okudu. Bir yandan da Salima’yı ziyaret etme konusunu dü-

şünüyordu. Belki gelirim demiş, ama kesin bir şey söylememişti. Kızını görmeyi çok istiyordu.

Hafta sonu için özel bir planı yoktu, ayrıca boş vakti de vardı. Birden saatine baktı ve gitmeye karar verdi. Massachusetts, Springfield'a kadar üç dört saat araba kullanabilecek kadar enerjisi vardı. Saat on civarı orada olabilir, günü Salima'yla geçirir, akşam da her zamanki gibi evine dönebilirdi. Okulun yakınında oda ve kahvaltı servisi veren küçük bir yer vardı aslında, ama o evine dönüp kendi yatağında yatmayı tercih ediyordu. Salima da buna pek takılmıyordu. Anne-kız birlikte geçirdikleri gün boyunca sayısız kez sarılıp öpüşüyor, uzun uzun sohbet ediyorlardı. O tek gün bile hasretlerini biraz olsun dindirmeye, bir sonraki görüşmelerine kadar idare etmelerine yetiyordu.

Duş alıp giyindi. Çalışma masasından anahtarı alıp arabasını hazırlamaları için garajı arayıp çıkacağını haber verdi. Kendi arabasını sadece hafta sonları kullanıyordu, bir de yazın Hamptons'a gitmek için. Binadan çıkarken kendi kendine gülümsedi. Dışarıda hava çok güzeldi, güneş ısıltı parlıyordu. New York'a döndüğü günden beri yazdan kalma sıcaık bir hava vardı. Yılın bu zamanı New York'u çok seviyordu. Kızını görmek için sabırsızlanan Blaise, güzel bir yolculuğun onu beklediğini biliyordu. Mutlu mesut garajda yürüyüp arabasına bindi. Tam çalıştırmak üzereyken kolundaki bileklik gözüne takıldı. Dubai'de tanıştığı yakışıklı Arap prensini düşündü. Birden hakkında yazılan yazıyı anımsadı;

Danielle Steel

onun mükemmel hayat yaşadığını yazmışlardı. Evet, galiba ilk kez Blaise de aynı fikirdeydi, yaşadığı hayat gerçekten de mükemmeldi.

Üçüncü Bölüm

Springfield yolculuğu sakın, huzurlu ve güzel geçti. New York'tan ayrıldığı saatten beri kendini mutlu ve rahatlamış hissediyordu. Buraya gelmek, onun için tatile çıkmak gibiydi. New York'un stresinden uzak bambaşka bir dünyaya adım atmaya benziyordu. Ayrıca buraya gelince Salima'yla ilgilenmek dışında bir şey düşünmüyordu.

Salima'nın on bir yılını geçirdiği Caldwell Okulu'nun tabelalarını gördü. Yeni bir evin inşa edildiğini ve kilisenin yenilendiğini fark etti. Ama bunlar dışında neredeyse hiçbir değişiklik yoktu. Buradaki evlerin çoğu yaklaşık bir asırlıktı. Blaise araç yoluna saparken iç çekti. Salima'yı göreceği için çok heyecanlıydı. Salima'dan çok daha küçük öğrenciler, bir gözetmen eşliğinde üç-dört kişilik evlerde kalıyordu. Daha büyük öğrencilerse iki kişilik evlerde yaşıyordu. Salima ise tek başına yaşıyordu. Blaise mezun olduktan sonra da burada kalması için onu teşvik etmişti. Okuduğu üniversite eve yakındı. Tatillerde annesinin yanına gelse de Blaise buradaki

yaşamın onun için daha uygun olduğu kanaatindeydi, Salima da bu konuda onunla aynı fikirdeydi. Bir daha New York'a dönmek gibi bir niyeti yoktu. İleride de on bir yıldır *evim* dediği bu sessiz ve huzurlu yerde kalmak istiyordu. Blaise kızının üniversite eğitimi boyunca burada kalmasını umuyordu. Salima şu an ikinci sınıftaydı, okul da çok büyük bir yer değildi. Okuluna ve bu çevreye çok alışmıştı. Bir ara üniversite eğitimi için Dartmouth'a gitmeyi düşündüyse de yurttan kalmak istemediği için vazgeçmişti. Buradaki küçük üniversiteye giderse Caldwell'de kalmaya devam edebilirdi. Buradaki evini çok ama çok seviyordu. Okuldaki notlarının çoğunun A olması, başka bir okula gitmek istediği takdirde kendisine büyük avantaj sağlardı. Zaten Salima eğitim hayatı boyunca yüksek notlar alan çalışkan bir öğrenci olmuştu.

Blaise direkt Salima'nın kızıyla bürünen ağaçlarla kaplı yüksek bir tepedeki evine gitti. Yaz mevsiminde her yer yemyeşil oluyordu. Blaise yıllar önce buraya olimpik bir yüzme havuzu yapılması için maddi destek vermişti. Salima mükemmel bir yüzücüydü, lisedeyken okulun yüzme takımındaydı. Ama şimdi üniversitede olduğu için kendine bir rakip bulamıyordu. Salima yıllardır okuduğu okulda sevilip sayılan biriydi. Yaşça kendisinden küçük öğrenciler ona hayrandı. Okuldaki öğretmenler de ona ve gözetmeni Abby'ye hep çok kibar davranıyordu. Abby yaklaşık beş yıldır Salima'ya bakan kişiydi, şimdi ikisi çok iyi arkadaş olmuşlardı. Abby otuz altı yaşında olmasına rağmen, hâlâ bu korunaklı okul ortamında yaşıyor, genç bir kız gibi görünüyor, saçını iki yandan örüyordu. Üstelik Salima'ya da çok düşküdü.

Blaise arabasını evin yakınındaki küçük otoparka park edip Salima'nın evine giden eğimli patikada yürümeye başladı. Kapının önüne gelince Salima'nın içeriden gelen sesini duydu. Kapı açıktı ve Salima şarkı söylüyordu. Blaise sessizce içeri girdiğinde salonda arkası dönük halde dikilen Salima'yı gördü. Abby'yle birlikte bir şeye gülüyorlardı. Salima şarkı söylemeye çalıştı, ama sonra gülmekten beceremeyip kendini kanepeye attı. İçeri birinin girdiğini fark etmemişti. Blaise koridorda üç adım atınca hemen kafasını çevirdi.

"Anne?" Annesinin adımlarını o kadar iyi tanıyordu ki sesi duyar duymaz o olduğunu anlamıştı. "Anne!" diye tekrarladı o olduğundan emin olmasına rağmen. Hemen ayağa kalkıp koridora doğru yürüdü. Blaise yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kollarını açtı. Saniyeler sonra kızını kucaklayacak olmak harika bir duyguydu.

"Seni çok özledim tatlım, bugün gelmek zorundaydım," dedi Blaise. Salima kendini annesinin kollarına öyle bir attı ki az kalsın yere devriliyorlardı. Abby yüzünde sıcacık bir tebessümle anne kızın sarılmasını izledi. Blaise merhaba anlamında tek elini Abby'ye salladı. Salima her zamanki gibi çok güzeldi. Çenesindeki yarığa kadar annesinin karakteristik bütün özelliklerini almıştı. Tek fark onun saçları koyu kahverengi ve upuzundu. Kafasını çevirip annesiyle yüz yüze geldi. Annesinin yüzündeki yaşları hissetti. "Ağlıyorsun! Yoksa son gördüğünden beri çirkinleşmiş miyim?" diye espri yaptı.

"Evet. O kadar ki sana bakınca bile içimden ağlamak geliyor," dedi Blaise gülümseyerek.

“O zaman kendimi görmediğime sevindim,” dedi Salima. Birlikte salona geçtiler. Blaise elini kızının beline doladı, Salima da annesine yaslandı. Birkaç saniye sonra kendilerini rahat kanepeye bıraktılar. Salima her şeyin yerini biliyordu. Bu küçük evdeki her alana çok alışık olduğu için istediği şeyi bulmakta zorlanmıyordu. Evet, Salima görme özürlyüdü.

Üç yaşında Tip 1 diyabet teşhisi konduğunda Blaise’in kalbi paramparça olmuştu. Biricik bebeği sadece insülinle tedavi edilebilecek juvenil diyabet hastalığına sahipti. İlk zamanlarda kanındaki şeker seviyesini kontrol etmek için parmağına iğne batırıldığında ve karnından insülin iğnesi yapıldığında çok ağlıyordu. Sonra ona insülin pompası aldılar, ama hâlâ insülin seviyesinin düzenli ve çok sık kontrol edilmesi gerekiyordu. İnsülin pompası adı verilen cihaz deri altına yerleştirilen kanal bölümüyle vücuda insülin girişi sağlıyor, gün boyunca düzenli insülin vererek kan seviyesindeki insülini makul ve güvenli bir seviyede tutmaya yarıyordu. Ayrıca cihazın ana gövdesi pantolon ya da eteğinin kemer bölümüne rahatlıkla takılabildiği için kullanımı çok daha kolaydı. Oldukça düzgün çalışan ergonomik bu cihaz Salima için çok gerekliydi.

Altı yaşına bastığında diyabet Salima’nın gözlerini etkiledi, doktorlar bunun için çok erken olduğunu açıkladı. Harry ve Blaise’e kızlarının görme yetisini kaybetmesi için henüz çok küçük olduğunu söyleyip böyle bir şey olmasının düşük bir ihtimal olduğu konusunda güvence verdiler. Salima yedi yaşına girince retinası hasar gördü ve görme yetisinin büyük bölümünü kaybetti, çok ama çok az görüyordu. Sekiz yaşında da

tamamen kör oldu. Ona evde bakmaya çalıştılar, ama Harry, Los Angeles'ta yaşıyordu, Blaise de sürekli seyahat etmek zorundaydı. Kızını bakıcıların eline bırakmak içine sinmiyordu, kan şekereğinin düzenli kontrol edilmesi gerekiyordu ve annesi olarak bu konuda kimseye güvenemiyordu. Blaise o dönem önemli bir karar aşamasına geldi. Ya kariyerinden vazgeçip kızına tam zamanlı bir anne olacaktı ya da Salima'yı kör çocuklara eğitim veren yatılı bir okula gönderecekti. Böyle okullar bu konuda son derece uzmanlaşmış olduğu için hem ona bakacak yetkin personele hem de tıbben onu kontrol altında tutabilecek bilgi ve teknik donanımına sahipti. Salima bu tarz bir okula giderse, diyabeti konusunda endişelenmesine gerek kalmazdı. Okulda ayrıca yirmi dört saat orada olan doktor kadrosu da vardı. Hal böyle olunca okul işini altı aylığına denemeye karar verdiler. Salima adım atar atmaz okulu sevmiştir, onun gibi çocukların arasında olmak ona kendini evindeymiş gibi hissettirmişti. Onların arasında farklı biri değildi, sürekli arkadaşlarıyla oynamak iyi geliyordu. Kızının son derece iyi koşullarda bakıldığını ve mutlu olduğunu bilmek Blaise'in de içini rahatlatmıştı.

Blaise o süreçte çalışmaya devam etti. Altı aylık deneme süresinin sonunda Caldwell'in Salima için çok iyi bir yer olduğunu anladılar ve orada kalmasına karar verdiler. On bir yılın ardından, mezun olduktan sonra da burada kalmaya devam etmek istemesi, bu kararın ne derece doğru olduğunun ispatıydı. Salima başka bir yerde yaşamayı hayal bile edemiyordu. Blaise bazen kızının sessiz sakin bir yerde tecrit

edilmiş gibi yaşamasından dolayı suçluluk duyuyor ve "Acaba bundan daha fazlasını ister mi?" diye merak ediyordu. Ancak Salima burada o kadar mutluydu ki onu zorla New York'a getirip kalbini kırma riskini alamıyordu. Her şey bir yana, New York'a taşınırsa Abby onunla gelemezdi. Çünkü annesinin sağlık durumu yıllardır pek iyi değildi ve annesinin yakınında olmayı istiyordu. Bu yüzden Salima orada Abby'yle kaldı. Abby her gün Salima'yla üniversiteye gidip geliyor, onu bir an olsun yalnız bırakmıyordu. Blaise, Salima dilediği yere rahatça gidip gelebilsin diye Abby'ye bir araba bile vermişti. Salima artık okulun öğrencisi değildi ve diğer öğrencilerin uymakla yükümlü olduğu okul kuralları onun için geçerli değildi. Ayrıca okuldaki öğretmenlerinin çoğuyla arkadaş olmuştu, ama Abby onun için herkesten farklıydı. Abby ona bir abla, hatta anne olmuştu. Bunu her düşündüğünde Blaise'in yüreğine bir acı saplanıyordu. Ama gerçek buydu: Abby öz kızına ondan çok daha iyi bakıyor ve ihtiyacı olan her şeyi ona veriyordu. İşin kötüsü Blaise çalışmasaydı da bu kadar iyi bir anne olamayacağını biliyordu. Salima'nın rahatsızlığı çok ciddiye ve böylesine hasta birine tek başına bakacak olma fikri bile onu korkutuyordu.

Blaise kızına dönüp, "Eee, siz ikiniz neler yapıyorsunuz bakalım?" diye sordu. Abby ile Salima birbirinden hiç ayrılmayan siyam ikizlerinden farksızdı.

Salima gülerek, "Abby'ye müzik ölçülerini öğretmeye çalışıyordum," dedi. Abby basit ve sıradan görünen biriydi, ama çok tatlı bir yüzü vardı. Üstünde Blaise'in İrlanda dö-

nüşü getirdiği kot pantolon ve balıkçı yaka beyaz kazak vardı. Salima'nın üstünde de özel tasarım bir kot pantolon ve annesinin yakın zamanda hediye ettiği pembe kazak vardı. İkisi de gerçek yaşlarından çok daha küçük, hatta çocuk gibi görünüyordu. Dışarıdan gören biri Salima'nın on beş. Abby'nin de ondan birkaç yaş büyük olduğunu düşünse yeri ydi. Salima, bakıcısının müzik kabiliyetini eleştirerek, "Umutsuz vaka," diye ekledi. "Bir türlü doğru tonu tutturamıyor. ölçülerden de hiç anlamıyor. Ona okulda çalıştığımız bir parçayı çaldım, Rönesans dönemine ait, ama o nefret etti." Salima lise hayatı boyunca okul korosunda şarkı söylemişti. Şimdi de pazar günleri kilise korosunda söylüyordu.

Abby buruk bir gülümsemeye, "O müzik iç karartıcı," dedi. Mahcup görünüyordu.

"Bence de," diye itiraf etti Blaise ve sırtarak devam etti. "Daha neşeli bir şeyler çalamaz mısın? Noel şarkıları mesela? O zaman hep birlikte söyleyebiliriz, en azından ben o kadarını söylemeyi becerebilirim. Tanrım! Müzik kabiliyetini nereden aldığını hiç bilmiyorum, ama benden olmadığı kesin."

Salima ikisine de işkence edercesine, "Önümüzdeki dönem ibadet müziği dersi alacağım," dedi. Olağanüstü bir sese sahipti, şarkı söylemek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Okuldaki en pürüzsüz, en harika ses onunkiydi. İsteddiği tona çıkmak, onun için çocuk oyuncağıydı.

"Dini şarkılar söylersen ben taşınırım," diye onu tehdit etti Abby. Ancak ne kadar ciddi görünürse görünsün bu söylediğine ne Blaise ne de Salima inanmıştı.

Salima, “Hayır, taşınamazsın. Saçının nasıl örüleceğini bir tek ben biliyorum. Taşınırsan saçaklı biri olup çıkarsın,” diye uyardı. Bunun üzerine üçü de kahkahalarla güldü. Salima bildiği sulara yüzerken çok rahat ve çok mutluydu. Caldwell’in her santimetresini ezberlemişti. Her ne kadar Abby onu bir saniye olsun yalnız bırakmasa da, o olmadan bir binadan öbürüne rahatça gidebilecek kadar bölgeye hâkimdi. Beyaz baston kullanmaktan nefret ettiği için bastonu yoktu. Sırtını tamamen Abby’ye yaslamıştı. Ayrıca kör olduğu ilk günden beri köpek de istememişti. Köpeklerden nefret ediyordu. Abby bütün ihtiyaçlarını kusursuz bir biçimde karşılıyordu. Küçük evlerinin içini de, gören biri kadar iyi biliyordu.

“Kahvaltıyı dışarıda yapmak ister misin?” diye teklif etti Blaise, ama Salima genellikle bu teklifi kabul etmezdi. Okul kampüsünün içinde mutluydu. Sadece üniversiteye girmek için kampüsten çıkıyordu, o da mecbur olduğu için. Çok yüksek notlarına rağmen Dartmouth’a gitmek istememesinin nedeni de buydu zaten. Oraya giderse çevreye alışmanın çok zor olacağını düşünmüştü, hem Abby de onunla gelemezdi. Abby olmadan idare edemezdi. Tamamen Abby’ye bağımlı yaşıyordu. Bu hem iyi hem de kötü bir durumdu. Blaise, Abby bir gün herhangi bir nedenle gitmek zorunda kalırsa Salima’nın onsuz yaşayamayacağını gayet iyi biliyordu.

Salima çocuk gibi bakarak, “Abby özel *waffle*’ından yapacağına söz verdi,” dedi.

Blaise, “Peterson’ın yerinde yemek eğlenceli olabilir,” diye önerdi. Dışarı çıkmanın, başka bir yerlere gitmenin kızı

için iyi olacağını düşünüyordu, ama Salima'nın dış dünyaya karşı en ufak bir ilgisi ya da ihtiyacı yoktu. Yaşadığı hayattan gayet memnundu.

Salima bu kez açıkça, "Burada yemeyi tercih ederim," dedi. Blaise'in temin ettiği küçük bir kozada yaşıyor ve dışarı çıkmak istemiyordu. Yanında sadece onunla vakit geçirmek-ten mutlu olan Abby vardı. Abby evinden çok uzaklaşmamış sıradan bir kasaba kızıydı. Okul tatile girince Salima'yla birlikte New York'a ilk gittiğinde hayretten dehşete düşmüştü. Bu kez korkmaması için onu sakinleştiren Salima olmuştu. New York'a alışması yıllar aldı, ama alıştıktan sonra bile mecbur kalmadıkça Blaise'in oturduğu apartmandan çıkmı-yordu. Salima'yla birlikte Blaise'in dev ekran televizyo-nunda film izliyorlardı. Film anlatıcı sayesinde Salima filmi rahatça takip edebiliyordu. Salima filmlere çok düşküdü. Acıktıklarında dışarıdan yemek söylüyorlar ve birlikte yiyor-lardı. Blaise, New York'ta da burada olduğu gibi ikisini dışarı çıkarmakta güçlük çekiyordu. Her şeye rağmen Abby kızına olağanüstü bakıyordu. Kan değerlerini izliyor, insülin pom-pasını kontrol ediyor, günlük hayatında gereksinim duyacağı her şeyi onun adına yapıyordu. Onun sayesinde Salima her daim temiz, bakımlı, sağlıklı ve neşeliydi. Abby'nin yap-madığı iki şey vardı: saç örmek ve şarkı söylemek. Salima bu iki konuda sürekli ona takılıyor, hatta bazen onu acıma-sızca eleştiriyordu.

Abby birkaç dakika sonra mutfığa gitti. Bir süre sonra da sofrayı kurup yeni yaptığı *waffle*'ları getirdi.

Salima *waffle* dolu ağzıyla, "Şarkı söyleyemediğin için seni affediyorum," dedi. *Waffle*'in yanında diyabet hastalarına özel olarak hazırlanmış akçaağaç şurubu kullanıyordu. "Şahane *waffle* yapıyorsun!" Abby onu şımartmanın yollarını iyi biliyordu. Blaise'in içi sızladı. Ne yazık ki bunu yapmak için gereken zamana ve sabra sahip değildi, ama Abby onun tam zıttıydı. Blaise bambaşka kocaman bir hayat yaşıyordu. Biricik kızını da bu hayatın uzağında tutup kutsal bir hazine gibi koruyup kolluyordu. Bir kızı olduğunu saklamamıştı. Ancak hiç kimseyle kızının görme engelli ve diyabet hastası olmasıyla ilgili konuşmuyordu. Kızını yoğun ve stresli hayatından olabildiğince uzak tutmaya çabalıyordu. Blaise kızı söz konusu olunca aşırı korumacı ve ketum bir tavır sergiliyordu.

Salima'nın hastalığına diyabet teşhisi konulması, hemen ardından da kör olması Blaise'i perişan etmişti. Harry de çok üzölmüşü tabii. Tek fark Harry bu duruma hiçbir zaman alışmamıştı. Görme engelli bir kızı olduğu gerçeğini kabul edip bununla yaşamayı öğrenmek yerine, olay yerini koşarak terk etmeyi seçmişti. Onca yıldır kızını doğru dürüst görmemişti. Bu onun için çok acı bir şeydi. Doğum gününde kızına kart gönderiyor, Noel gibi özel günlerde Blaise'den onun yerine bir hediye almasını rica ediyordu. Çünkü o nelerden hoşlandığını bilecek kadar kızını iyi tanımıyordu. Çocukluğundan beri böyleydi. Salima'nın kör olması kafasını o kadar karıştırmıştı ki onunla ilgili şeylerden hep uzak kalmayı tercih etmişti. Bir şey yapılması gerekiyorsa hep Blaise'den istemişti. Blaise de babasının eksikliğini olabildiğince hissettir-

memek adına pahalı oyuncaklarla ve güzel hediyelerle kızını şımartmaya çalışıyordu. Salima göremese de annesinin aldığı hediyeleri seviyordu. Sonuçta o da bir çocuktuk, tıpkı diğerleri gibi. Büyüdükçe müziğe ilgi duymaya başladı. On sekiz yaşına gelince de yaşıtı kızlar gibi deri ceketler ve kürk yakalı paltolara merak sardı. Ama hayatı boyunca acısını duyduğu tek bir şey vardı: babasının onu görmeye gelmemesi. Bırak ziyarete gelmeyi onu doğru dürüst aramıyordu bile. Babasından pek bahsetmezdi, kendi içinde bu durumu kabullenmişti. Ama Blaise biliyordu, babasının adı geçtiğinde Salima'nın nasıl buruk hissettiğini, babası varken babasız gibi yaşamanın onu ne denli üzdüğünü görebiliyordu. Blaise bu durumu Harry'ye de anlatmaya çalışmış, ama ne yazık ki bunun bir faydası olmamıştı. Harry sadece, "Yapamam," demekle yetindi. Ona göre, değil görme engelli, sağlıklı bir çocuğun ebeveyni olmak bile yeterince güçtü. Salima'nın durumundaki birine babalık etmek kapasitesinin çok üstünde bir sorumluluktuk. Bu yüzden kolay olanı seçti ve kör kızını görmezden geldi.

Abby kirli bulaşıkları Blaise'in onlar için aldığı bulaşık makinesine yerleştirirken Blaise kızına, "Yemekten sonra ne yapmak istersin?" diye sordu.

"Film seyretmeye ne dersin? İki tane yeni film aldım." Salima özellikle müzikal filmleri seviyordu. Annie, Mamma Mia, Mary Poppins ve Neşeli Günler gibi müzikal filmleri onlarca kez seyretmişti. Filmlerdeki şarkılara eşlik etmeyi seviyordu.

Blaise bu kez, "Neden biraz temiz hava almıyoruz?" diye önerdi. "Sonuçta filmleri istediğin zaman seyredebilirsin. Dı-

şarında harika bir hava var.” Blaise’in kızıyla yaşadığı en büyük sorun buydu. Salima’yı konfor alanından çıkarmak aşırı zordu. Basit bir yürüyüşe bile kolay kolay ikna olmuyordu. Mecbur kalmadıkça evinden dışarı adım atmazdı. Abby, Salima’yı mutsuz etmekten kaçındığı için bu konuda ona hiç baskı yapmıyordu. Salima da koza niyetine gizlendiği evinin güvenli sınırlarından okula gitmek dışında çıkmıyordu.

Salima, “Seyahatinden bahsetsene,” dedi. Annesi yürüyüş konusunda ısrarcı olmasın diye konuyu değiştiriyordu, ama aynı zamanda gerçekten de merak ediyordu. Blaise yaptığı iki röportajı, çok enteresan ve etkileyici konuklarını anlattı. Sonra Dubai’den ve Cartier marka elmas bilekliğinden bahsetti. Salima’nın elini alıp dokunması için bileğine götürdü.

Salima sırtarak, “Vay, pahalı bir şeye benziyor,” dedi. “Anlaşılan senden bayağı hoşlanmış.”

“Hayır, sadece fazla cömert biri. Suudi erkeklerinin çoğu böyle. Bu arada, pahalı olduğunu nereden anladın?” Blaise çok şaşırmıştı.

“Bir kere çok ağır, bilekliği çevreleyen elmasları da hissettim. Böyle bir şeyin ucuz olması imkânsız.”

Blaise tebessüm ederek, “Haklısın, kesinlikle ucuz değil,” dedi.

“Yakışıklı mıydı?” diye sordu Salima bu sefer. Annesinin seyahat maceralarını ve yaptığı röportajların ayrıntılarını dinlemek ona keyif veriyordu. O, Blaise’in en büyük hayranıydı. İşin en güzel yanı Blaise onun annesiydi, ona aitti. Salima çocukluğundan beri her konuda dikkat çekici, güzel, zeki, olağanüstü bir

kızdı. Blaise yoğun iş hayatı yüzünden onunla daha çok vakit geçirememesine ve Harry'nin kızlarını doğru dürüst tanımamasına çok üzülmüyordu. Birden gözleri yaşardı.

Blaise, Suudi Prensi için, "Evet, çok yakışıklıydı, çok da zekiymiş," dedi.

Salima, "Senin için yeterince seksi miydi anne?" diye takıldı. Bileklik yüzünden böyle söylemiş olsa da annesinin ne kadar güzel bir kadın olduğunu biliyordu. Göremiyordu belki ama etrafındaki herkes öyle olduğunu söylüyordu.

"Hayır. Ben ondan on ya da on iki yaş daha büyüğüm, bu yüzden benim açımdan ihtimal dahilinde bile değildi. Ayrıca tam üç tane karısı var, bu kadarı benim için bile çok fazla."

Salima annesinin Andrew'la yaşadığı romantik ilişkisi, neden ve nasıl ayrıldıklarını biliyordu. Andrew'la tanışınca ondan hoşlanmış, kendisine güzel yaklaşmasını ve cana yakın olmasını sevmişti. Ancak söylediği yalanlarla annesini kandırması ve toplum önünde küçük düşürmesi onu sinirlendirmişti. Ayrıldıklarında on dört yaşındaydı, annesinin sesi telefonda çok üzgün geliyordu. Bu durum yaklaşık bir yıl devam etmişti. Annesinin canının yandığını bilmek Salima'yı kahrediyordu. Salima'nın da okulda birkaç romantik ilişkisi olmuştu. Ama şimdiki öğrenciler kendisinden küçük olduğu ve üniversitede de yeni biriyle tanışmadığı için epeydir yalnızdı. Her an, her saniye Abby'yeydi. Derse girince bile Abby kapıda onu bekliyordu. Çünkü Salima fazlasıyla utanıyordu. Normal insanların arasında olmak ona kör olduğunu hatırlatıyordu. Önceden etrafında öğretmenlerinden başka

gören biri yoktu, arkadaşlarının hepsi onun gibiydi. Galiba sadece kör öğrencilere eğitim veren bir okula gitmenin en büyük dezavantajı, gören insanların arasında nasıl davranılması gerektiğini bilememekti. Sekiz yaşmdan bu yana bütün arkadaşları onun gibi görme engelliydi. Annesi burasının ona uygun olduğuna inanarak onu buraya göndermişti. Ama yıllar geçtikçe Salima yaşadığı bu çevreye bağlanmış, dış dünyayla ilişkilerini koparmıştı. New York onun için vahşi bir doğadan farksızdı, böyle bir yerde hayatta kalması neredeyse imkânsızdı. Annesi de böyle düşünüyordu. Blaise kızının Caldwell’de güvende olduğunu biliyor, Salima da normalde eve gelmek istemiyordu. New York’a ancak okul tatil olup da başka seçeneği kalmadığı zaman gidiyordu.

Biraz uğraşmak zorunda kalsa da sonunda Salima’yı yürüyüşe çıkmaya ikna etti. Turuncu ve kıvıllı renye bürünen ağaçları tarif etti. Yürürken Salima annesinin koluna girdi. Abby de hiçbir şey söylemeden arkalarından yürüyordu. Olur da Salima bir şeye ihtiyaç duyarsa diye onlarlaydı, bunun dışında anne kıvıllı rahatsız etmek gibi bir niyeti yoktu. Abby hep çok sakın ve sağduyulu davranıyordu, öte yandan yakınlarda olması Blaise’in de içini rahatlatıyordu. Kızıyla hiç yalnız kalmıyordu, yani bu onun da tercihiydi. Salima herhangi bir şey isterse annesi olarak o yardımcı olamayabilirdi belki ama Abby kesinlikle hallederdi. Blaise’in bir anne olarak tek yapabildiği iş hayatı, seyahatleri hakkında hikâyeler anlatıp Salima’yı güldürmektir. Birlikte gerçekten çok eğleniyorlardı ki bu da önemli bir şeydi. Ama Blaise de biliyordu ki Salima’nın bundan çok daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Eve döndüklerinde Abby onlara sıcak çay hazırladı. Blaise akşama kadar onlarla kaldı. Hava kararmaya başlayınca, yani saat altı civarında üzgün bir ses tonuyla artık gitmesi gerektiğini söyledi. Şehre kadar önünde uzun bir yol vardı.

“Gitmeden önce bir sandviç yemek ister misin?” diye teklif etti Abby kibar gülümsemesiyle.

“Hayır, teşekkür ederim. Bir an önce yola koyulsam iyi olacak.” Blaise ayrılık anından nefret ediyordu, ama hep gitmesi gerekiyordu. Salima’ya sıkıca sarılırken, “Yakında yine geleceğim,” dedi. Salima annesine sarılıp bir dakika öylece kaldı. Annesinin tenini hissetmek, kokusunu doyasıya içine çekmek hoşuna gidiyordu. Blaise’in parfümünün ve şampuanının kokusuna bayılıyordu. Bazen annesinin geldiğini ondan önce gelen kokusundan anlıyordu. Görme engelli olduğu için diğer duyuları çok gelişmişti, özellikle de işitme ve koku alma duyuları. Blaise, “Bu hafta seni arayacağım,” diye söz verdi. Aslında bu sözü Salima’dan çok kendisine veriyordu. Blaise kızıyla olmayı çok seviyor, ondan uzak olmaya dayanamıyordu. Çok sık görüşmeseler de, Salima hayatın ona bahsettiği en büyük hediye idi.

Salima gülümseyerek, “Geldiğin için teşekkür ederim anne,” dedi. Annesini geçirmek için kapıya doğru yürüdü. “Çok güzel vakit geçirdim. Zaten ne zaman gelsen çok eğleniyorum.” Annesinin çok keyifli ve heyecan verici bir kadın olduğunu düşünüyordu.

Blaise, “Şükran Günü’nde yanıma gelmeni dört gözle bekleyeceğim,” dedi, bu konuda çok samimiydi. “Broadway

müzikallerinden birine bilet alacağım. Çok eğlenceli olur,” derken müzikallere çok düşkün kızının bundan hoşlanacağından emindi. Zaten Salima ne zaman şehre gelse birlikte en az bir müzikale gitmeye çalışırlardı.

“Opera da harika olabilir. Ya da konser. Hatta varsa Beethoven.” Bu düşünce bile Salima’yı heyecanlandırmaya yetmişti. Onun ilgisini çekmenin ya da onu dışarı çıkarmanın en kolay yöntemi müzikten destek almaktı.

Blaise, “O hafta sonu programda ne olduğuna bakacağım,” diye söz verdi.

“Dikkatli sür anne.” Salima annesini tembihlerken, Blaise de kızına son bir kez sıkıca sarıldı.

“Tamam canım.”

Salima el sallayıp kapıyı kapattı. Blaise arabasına giderken Salima’nın müziği açtığını ve iki kızın yeniden gülüşmeye başladığını duydu. Birlikte çok iyi vakit geçiriyorlardı. Blaise bir an kendini yabancı gibi hissetti ve bu kadar şanslı olduğu için Abby’yi kıskandı. Salima’yla çok zaman geçiriyordu ve Salima ona tapıyordu. Blaise bazen, “Keşke en başında farklı bir seçim yapsaydım,” diye düşünüp kendi kendine hayıflanırdı. Ama bu pişmanlığı çok kısa sürerdi. Çünkü ikisi için de en doğru seçimi yaptığını biliyordu. Blaise hayattaki amacını gerçekleştirmek, gerçekte olduğu kişi olarak yaşamak için çalışmak zorundaydı. Öte yandan Salima da okulunda ve bu küçük çevrede çok mutluydu. Hayat... İşler bazen böyle gelişebiliyordu. Yola çıkıp güneye saparken yanağından süzülen yaş elinin tersiyle sildi ve yoluna devam etti.

Dördüncü Bölüm

Blaise'in, Salima'yı ziyaretinden sonraki hafta kanal-
daki işler her zamanki gibiydi. Programını planladı,
değişik hikâyeleri ele aldı, editörün seçtikleri bölümünde yo-
rumlarını yaptı. İki özel program üzerinde çalışırken kulağına
bir söylenti çalındı. Önce, "Acaba doğru mu?" diye merak
etti. Çünkü kanalda böyle şeyler çok sık oluyordu. Yeni biri
alındı, falanca atılıyor, şu kişi başka bir bölüme geçecekmiş,
yönetim bazı değişiklikler yapacakmış türünden o kadar çok
söylenti çıkıyordu ki... Ama çoğunlukla aslı astarı olmayan
dedikodular olduğu anlaşılıyordu. Onca yıllık iş hayatından
sonra böyle durumlarda panik yapmaması ve ani tepki ver-
memesi gerektiğini bilecek kadar tecrübeliydi. Kanal keli-
menin tam manasıyla dedikodu kazanıydı.

Yeni haberi ilk Charlie'den duydu. Blaise'e Miami şube-
lerinde çalışan genç bir kızın şehre geldiğini söyledi. "Kız daha
önce modellik yapmış, yirmi dokuz yaşında bir afet," diye de
eklemişti. Ertesi gün aynı şeyi bu kez de Mark'tan duydu.

Mark'ın dediğine göre, yeni kız bir süre hafta sonu haberlerini sunacakmış. Bu alışılmış bir durumdu, kanal yöneticileri yeni yüzleri denemek istediğinde onlara hafta sonu haberlerini sundururlardı. Blaise bir toplantıda kızla bizzat tanışma imkânı bulunca Charlie'nin söylediği kadar güzel olduğunu kendi gözleriyle gördü. Uzun boylu, endamlı, doğal sarışındı. Göğüs implantları ve incecik beliyle nefes kesici görünüyordu. Bunlar yetmezmiş gibi yüzü de çok hoştu. Blaise biraz inceleyince kızın zeki ve hevesli olduğunu fark etti. Adı Susie Quentin'di, Brown Üniversitesi'nde okumuş, ardından Columbia Üniversitesi'nde gazetecilik yüksek lisansı yapmıştı.

Toplantıdan çıkarken yeni kız hayran hayran bakarak Blaise'le konuşmaya başladı.

Blaise'in haber sunarken hayal bile edemediği tuhaf bir ses tonuyla, "Hep sizinle tanışmayı istedim," dedi. Ne yazık ki ses konusunda yüz ve vücudu kadar şanslı değildi. Ama etkileyici bakışlarıyla bu konudaki eksikliğini gayet iyi kapatıyordu. Tabii bir de gözleri... Çok dikkatli bakıyordu, gözlem yeteneği hayli yüksekti. Blaise o an Susie Quentin'in hedefindeki kişinin kendisi olduğu konusunda güçlü bir hisse kapıldı. Evet, Blaise yaklaşan tehlikenin kokusunu alabiliyordu. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilecek kadar da sektörde eskiydi. Sonuçta o da yirmi beş yıl önce aynen bunları yaşamıştı. Başka birinin yerini almak üzere San Francisco'dan gelmişti. Yerini aldığı kişi çoktan unutulup gitmişti. Muhtemelen şimdi aynı şey onun başına gelecekti. Yerine geçtiği kişinin adını bile hatırlamıyordu, tek anımsadığı Blaise'den sa-

dece birkaç yıl önce kanalda işe başlamış biri olduğuydu. Ama Blaise beklentilerini aşmış, bulunduğu konumda uzun yıllar kalmayı başarmıştı. Blaise kanalın yıldızıydı. Amerika’da bütün evlerde tanınıyordu. Kanalda adını ya da kim olduğunu bilmeyen ve onunla çalışmak istemeyecek medya şirketi yoktu. Evet, Susie Quentin de aynen bunları yapmak için buraya gelmişti. O, yeni Blaise McCarthy olmak istiyordu. Kızla göz göze gelince Blaise başının yine fena halde dertte olduğunu anladı. Bu daha önce de başına gelmişti. Yıllar evvel önce işe ısınması, sonra da yerini alması niyetiyle birini daha getirmişlerdi. Ama neyse ki bu tarz tehlikelerin hepsini başarıyla savuşturmayı bilmişti. Blaise bulunduğu konumda sonsuza kadar kalmayacağını biliyordu elbette. Bir gün ondan daha zeki, daha yetenekli, daha heyecan verici ya da daha genç ve güzel biri gelecek ve o gidecekti. Ama henüz hazır değildi, bu kadar erken olmamalıydı. Blaise oyunun en hararetli bölümündeydi. Özel programları giderek daha iyi oluyordu, editörün seçtikleri bölümü eskisinden çok daha başarılıydı, hem reytingleri de gayet yüksek ve istikrarlıydı. Ama bunca şeye rağmen kalkıp karşısındaki kıızı getirmişlerdi. Blaise kıza bakarken yönetimin kendisini sırtüstü yere sermek gibi hain bir plan içinde olduğunu hissetti.

Susie, “Üniversiteden beri benim idolüm ve rol modelimsiniz,” dedi. Blaise kanının donduğunu hissediyordu. Susie Q. İnsanlar ondan böyle bahsediyorlardı, Blaise’e kendini doksan yaşında gibi hissettirmeyi başarmıştı.

Blaise, üzgün görünmemeye çalışarak, “Bunu duymak güzel. New York’a hoş geldin,” dedi. Sonuçta o, kanalın yıl-

dızıydı. Sakinleşmeye, korkacak bir şey olmadığı konusunda kendini ikna etmeye çalıştı. Ama Blaise kanalda her an korkacak bir şey olabileceğini çok iyi biliyordu.

Susie, "Buraya geçen hafta geldim," diye anlatmaya başladı. "Buradaki herkes harika. Kendime uygun bir yer bulana dek kanala ait bir dairede kalmama izin verdiler." Kötü haberlerin ardı arkası kesilmiyordu. Uzun vadede çalışmayı planlamadıkları kimsenin o dairelerde kalmasına izin vermezlerdi. Bariz bir şekilde Susie Quentin'e yatırım yapıyorlar ve ileride paralarının karşılığını almayı umuyorlardı. Ofisine döndüğünde Blaise'in kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyor, midesine kramplar giriyordu. Mark ertesi güne kadar bu konu hakkında bir şey söylemedi. Başkasından duymadan önce ona anlatması gerektiğini biliyordu.

Mark, "Susie Q'ya evsizlerle ilgili özel bir program yaptıracaklar," dedi mırıldanırcasına. Bu çok önemli bir konuydu, normalde bu tarz programları Blaise'den isterlerdi.

"Tüyo için sağ ol," dedi Blaise ve başka bir yorum yapmadan masasına, işinin başına döndü. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Daha sıkı, daha çok, daha uzun saatler çalışıp çok daha iyi işler çıkarmak zorundaydı. Evet, kesinlikle daha yaratıcı ve yenilikçi olup reytinglerini çok yükseklerde, atmosferde, hayır onunla da yetinmeyip stratosferde bir yerlerde tutmalıydı. Reytingleri zaten çok yüksekti, ama durum itibarıyla küçücük bir düşüş bile tolere edilemezdi. Yönetimin baskısını omuzlarında hissediyordu.

Blaise acayip paniklemişti. Belli etmemek için elinden

geleni yapsa da gerçek buydu. Sakinleşmek ve stres atmak için iş çıkışı spor salonuna gitmeye başladı. Spor hocasını ve masözünü arayıp hafta sonu için randevu aldı. Yeni fikirler üretmek amacıyla her gece geç saatlere kadar ofiste kalmaya başladı. Ara ara acaba Susie Q'yu beni daha da zorlamak, üretkenliğimi kamçılarlamak için mi getirdiler diye şüphe etse de ona bakınca bunun doğru olmadığını anlıyordu. Yönetimin onu büyük bir işe hazırladığı belliydi. Ama Blaise'in kinden daha büyük olamazdı, olmamalıydı. Kız bir yıl içinde buraya gelmeyi başarmıştı. Ama bu onun için sadece başlangıçtı, durmayacak son hız hedefe ilerleyecekti. Yeni kız, Blaise'in tahtına fırlatılmış ısı güdümlü füzeden farksızdı. Blaise böylesi bir stresi yıllardır yaşamıyordu. Önündeki iki haftayı sadece ama sadece işine odaklanarak geçirmeye mecburdu. Artık hata yapma gibi bir lüksü yoktu. Çok dikkatli, titiz, yaratıcı ve çalışkan olması gerekiyordu.

İşyerindeki onca baskı ve kötü gelişmeye rağmen kızını ihmal etmedi. Sadece kontrol etmek amacıyla Salima'yı birkaç kez aradıysa da ona kanalda olanlardan bahsetmedi. Bu arada Blaise'e Los Angeles'tan bir telefon geldi. Susie'nin gelişinden bir hafta kadar sonra Andrew Weyland aramıştı. Dedikoduları o da duymuştu. Her zamanki pasif-agresif tarzıyla Blaise'e endişelenmemesini, kendini boş yere strese sokmamasını söylese de aramasının asıl nedeni kendince oh olsun demektir. Boşanma konusunun kocaman bir palavra olduğunu anlayıp ilişkilerini noktaladığı için Blaise'e hâlâ çok kızgındı. Ayrıca sürekli düşen reytinglerinden de anlaşılacağı

üzere Los Angeles'taki kariyeri de pek iyi gitmiyordu.

"Bence endişelenmeni gerektirecek bir durum yok," diye rek Blaise'e güven vermeye çalıştı. Sesi çok sevecen çıksa da Blaise söylediklerinde samimi olmadığını adı gibi biliyordu. Çünkü onu çok iyi tanıyordu. "O kız hayatta senin işinin altından kalkamaz. İnan bana, senin eşin benzerin yok!" Ne yazık ki Blaise bundan o kadar emin değildi. Bir gün onun kadar iyi biri geleceğini bilse de, bunun şimdi olmasına izin veremezdi. Andrew'un samimiyeti tiksindirici derecede sahteydi.

Blaise soğukkanlılığını koruyarak, "Asla bilemezsin," dedi. Bu konudaki endişesini mümkün olduğunca belli etmeye çalışıyordu. "Eee, Los Angeles'ta hayat nasıl gidiyor?" Andrew'un Malibu'ya taşındığını, lüks eviyle ilgili dergide çıkan bir haberden biliyordu. Dergide karısının havuz kenarında poz verdiği bir fotoğraf da vardı. Hani Andrew'un Blaise'den ayrıldıktan sonra bile boşanacağını deyip durduğu ama ne hikmetse ayrılmayı bir türlü beceremediği şu meşhur karısı... Andrew'un bitmeyen yalanları işte. Dergideki fotoğraflardan birinde karı-koca beyaz kot pantolon ve beyaz tişört giymiş, Andrew kolunu karısının beline dolamıştı. Yüzlerindeki sahte Kaliforniya gülümsemesiyle mükemmel çift imajı yaratmaya çalıştıkları ortadaydı. Andrew'dan ayrılalı onca zaman olduğu halde dergideki haberi görünce bir parça burulmuştu. Şimdi sesini duymaksa ondan da beter hissetmesine neden olmuştu. Ne kadar üzülsünse üzülsün Andrew'un telefonlarına mutlaka çıkıyordu, ama neden böyle yaptığını Blaise de bilmiyordu. Muhtemelen hayatında konuşabileceği kimse ol-

madığı içindi. Sonuçta birbirlerini uzun zamandır tanıyorlardı, nasıl düşündüğünü bilen birinin sesini duymak bile iyi gelebilirdi. Kulağa çok saçma bir neden hatta bahane gibi gelse de Blaise'in bu hareketine getirdiği tek mantıklı açıklama buydu. Ama Andrew ne yapıp edip Blaise'i incitmeyi başarıyordu, en kötüsü de bunu kibarlık maskesi ve anlayışlı adam pozlarıyla yapmasıydı. Nadir de olsa Blaise'i çok kötü hissettirebiliyordu. Blaise onunla konuşurken gerçeği öğrenmeden önce geçirdikleri güzel günleri düşünüp onu özlediğini fark ediyordu. Çünkü Andrew çok ama çok ikna edici konuşuyordu. Ama Blaise söylediklerinin tek kelimesine bile inanamazdı.

Andrew sakın bir ses tonuyla, "Bir akşam seninle yemek yiyelim, eski günlerin hatırına. Birkaç hafta sonra New York'a geleceğim," dedi. Kafasına koyduğu şeyin peşinde sinsi bir yılan gibi ilerliyordu.

"Evet, olabilir," dedi Blaise geçiştirmek için, çünkü hayatta böyle bir şey yapmayacaktı. Kendi kendine bu denli işkence etmenin bir manası yoktu. Şu aşamada yapabileceği tek şey aradığında telefonlarına çıkmak ve onu dinlemek olabilirdi. Daha fazlası, hele ki onu görmek gibi bir şey söz konusu bile olamazdı. Andrew'u yaklaşık bir yıldır görmüyordu, hayatının sonuna kadar da onu görmek gibi bir niyeti yoktu. Andrew konusundaki nihai hedefi onunla konuşmayı tamamen kesmekti. Telefon, kısa mesaj ya da e-postayla ona ulaşmaya çalıştığında kesinlikle cevap vermeyecekti, ama henüz bunu başaramamıştı. "İşimin başına dönsem iyi olur. Aradığın için teşekkürler." Telefonu kapatırken kendi kendine,

“Tanrı aşkına ona neden teşekkür ediyorum ki?” diye sordu. Onu bir kere daha üzdüğü için mi yoksa Susie konusunda onu örtülü bir şekilde korkuttuğu için mi? Yoksa özgüvenini sarsıp kendinden şüphe duymasına neden olduğu için mi? Ya da yalanlarıyla kalbini nasıl paramparça ettiğini hatırlattığı için mi? Ayrıldıktan sonra yaşayan bir ölüye dönmüş, yaklaşık bir sene kendine gelememişti. Neyse ki artık uyuşmuştu, ona karşı zaaf gösteremezdi çünkü hiçbir şey hissetmiyordu. Bu ilişki Blaise’de çok acı bir iz bırakmıştı. Artık hiçbir erkeği objektif olarak dinleyemeyecek, içinden hep acaba bana yalan mı söylüyor diye geçirecekti. Andrew’un yalanları ona kötü bir miras bırakmış, onu erkeklerden soğutmuştu. Artık bir erkeğe inanmayı istemiyor, hatta böyle bir şeyi hayalinde bile canlandıramıyordu. Evet, hayatında romantik maceralara ayıracak yer kalmamıştı. Ayrıca şu an önünde Susie Q gibi ciddi bir sorun varken düşüneceği en son şey romantizmdi. Yoğunlaşması gereken tek şey paçayı kurtarmak olmalıydı. Susie’yle ilgili dedikodular dallanıp budaklanırken ve hepsinin gerçeklik payı varken ne yapıp edip hayatta kalmalıydı. Sonuçta Blaise, kanal yönetiminin altın çocuğuydu, hiçbir hata yapmayacağını onlar da gayet iyi biliyordu. Üstelik hâlâ genç görünmesini ve güzel olmasını seviyorlardı. Ama yazık ki bunca şeyden sonra bile hâlâ kendini kanıtlaması gerekiyordu. Yıllarca mücadele ettikten sonra bir zafer daha kazanmalıydı.

Susie’nin kanala gelişinden iki hafta sonra Blaise ofisinde bir hikâye üstünde çalışıyordu. Mark öğle yemeğine çıktığı sırada telefon çaldı. Telefonu Blaise açtı. Hattın diğer ucundan çıkırcık seslerinden başka bir şey gelmiyordu. Ne

arayanın kim olduğunu anlamıştı ne de telefonun ona mı Mark'a mı geldiğinden emin olabilmmişti.

Blaise gizli numaradan arayan kişiye, "Alo... Kimsiniz?" diye sordu. Kafası allak bullak olmuştu. "Affedersiniz, orada mısınız?" Sonra birden tanıdık bir sesin çığlık attığını işitti. Ama bu yıllardır duymadığı bir çığlıktı. Arayan Salima'ydı. Çocukken kör olup da korktuğu zamanki gibi çığlık atıyordu, çaresiz ve ürkek bir bebek gibiydi. Blaise'in yüreği ağzına geldi. "Salima? Konuş benimle tatlım... Sen misin?" Sonra ses hıçkırıklara ara verip belli belirsiz bir şeyler söylemeye başladı. Abby'yle ilgili bir şeyler söylüyordu, ama Blaise ne dediğini anlamakta güçlük çekiyordu. "Bebeğim, hadi ama. Lütfen yavaş yavaş anlat. Ne oldu?" Birden panik oldu. Acaba Abby işi mi bırakmıştı? Yoksa onu kovmuşlar mıydı? Tanrım ne olmuş olabilir diye düşünüp meraktan ölüyordu. Abby bu hayatta Salima'yı emanet edebileceği tek insandı. Kovulduysa da Caldwell'i arayıp onu işe geri almalarını isteyecekti. Sonuçta halledilemeyecek bir şey olamazdı. "Neredesin?" diye sorarken, Abby'nin yanında olup olmadığını merak ediyordu. Acaba tartışmışlar mıydı? Ya da Abby bir şey mi kırlmıştı? İhtimaller beyninde uçuşuyordu.

Salima kederli bir sesli, "Evdeyim," dedi. Bu Blaise'in doğru düzgün anladığı ilk kelimeydi.

"Abby nerede?"

Bu soru karşısında Salima tekrar hıçkırıklara boğuldu. Annesi derin derin nefes almasını söylediğinde tekrar konuşmaya başlaması dakikalar sürdü.

“Hastalandı! Bu sabah kalktığında ateşi vardı... Bayan Garner’ı arayıp hemşire göndermesini istedim. Sonra Bayan Garner doktoru aradı ve onu hastaneye götürdüler. Ama onunla gitmeme izin vermediler.”

Blaise kızını yatıştırmak için, “Tatlım, merak etme, o iyileşecek,” dedi ama Salima bu kez daha da fena ağlamaya başladı. “Muhtemelen şiddetli bir soğuk algınlığı geçiriyordur, sana da bulaşmasın diye seni götürmemişlerdir.”

“Menenjit olduğunu söylediler. Hastaneyi aradım ama onunla konuşmama izin vermediler. Şu an uyuyor dediler. Ona veda bile edemedim anne!” Sesindeki acı Blaise’in tüylerini ürpertti.

Blaise endişelenerek, “Ona neden veda edecektin ki?” diye sordu.

“O öldü,” dedi Salima ve tekrar hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Blaise duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. Blaise menenjit hastalığının birkaç saat içinde ölümle sonuçlanabileceğini biliyordu, Abby’nin başına da bu gelmişti. Ama inanmak bunu bilmek kadar kolay değildi.

“Olabilirdiğince çabuk oraya geleceğim. Hatta birkaç dakika içinde ofisten çıkıyorum. Güçlü ol bebeğim, yola çıkıyorum. Bunun çok korkunç, hatta korkunçtan da öte olduğunu biliyorum. Böyle bir şey... Yani aklım almıyor... Dediğim gibi üç saat sonra oradayım.” Salima’yla konuşması biter bitmez telaşla Charlie’yi aradı. Ona çok acil ilgilenmesi gereken ailevi bir sorun olduğunu ve hemen çıkması gerektiğini söyledi. Boğazındaki yumrudan kurtulmak istemesine yutkun-

duktan sonra da ertesi günkü yayını yapamayacağını belirtti. “Bunu haber vermek için çok geç olduğunun farkındayım, ama inan bana başka şansım yok.”

“Ne oldu? Kızın iyi mi?” Charlie’nin sesi meraklı ve ilgili geliyordu. Çünkü Blaise daha önce bir kere bile yayma çıkmayı ihmal etmemişti, hele ki son dakika haber vermek... Bu kesinlikle Blaise’in tarzı değildi.

“Salima’ya bakan kadın ölmüş. Kızım şu an sinir krizi geçiriyor. O kadını benden bile çok seviyordu.” Bunu söylerken içinde en ufak bir kıskançlık yoktu, bu kez sadece gerçeği samimiyetle dile getirmişti. Salima’nın kör ve diyabet hastası olduğunu kanalda Mark dışında bir tek Charlie biliyordu.

Charlie kibarca, “Hadi hemen git,” dedi. “Bu akşam beni mutlaka ara ve ne zaman döneceğini söyle olur mu?”

“Birkaç günü bulabilir,” dedi Blaise dürüstçe. “Bu çocuğum için çok acı ve zor bir olay... Bu arada Charlie,” dedi ve birkaç saniye düşündükten sonra devam etti. “Sakin benim sabahki bölümümü Susie Q’ya vermeyin, lütfen...” Blaise böyle bir zamanda ortadan kaybolmasının ne gibi sonuçlar doğurabileceğini biliyordu. Daha önce hiç yapmadığı bir şeyi en olmayacak zamanda yapıyordu. Yokluğu Susie’ye uzun zamandır beklediği fırsatı verebilirdi. Ama Blaise böyle bir şeyle yüzleşmeye hazır değildi, özellikle de şimdi.

Charlie, “Merak etme, böyle bir şey olmayacak,” dedi. Blaise’le çalışmayı gerçekten seviyordu. Onlar harika bir takımdı. “Sadece biraz sakinleş ve gidip çocuğunla ilgilen.”

Blaise, “Teşekkür ederim,” deyip telefonu kapattı. Ar-

dından okulun numarasını tuşladı. O gelene dek Salima'yla ilgilenecek birini göndermelerini özellikle okul müdüründen rica etti. Müdür olanları Blaise'e anlattı.

"Böyle bir şey olduğuna hâlâ inanamıyoruz. Dört saat içinde hayatını kaybetti. Halbuki dün gayet iyiydi. Söylediklerine göre menenjit böyle bir hastalıkmiş. Şimdi bir salgın olmasından endişe ediyorlar." Blaise kızı için nasıl panik ol-duysa müdür de salgın ihtimali konusunda o kadar panikti.

"Peki, ne yapacaksınız?" diye sordu Blaise gergin bir sesle. An itibarıyla Salima için daha çok endişeleniyordu, çünkü Abby'ye en yakın kişi olduğu için o da risk altındaydı. "Ya Salima da hastalanıp ölürse?" diye düşündü. Bu düşünce bile Blaise'i delirtiyordu. Salima bu dünyada sevdiği tek ki-şiydi. Eğer Abby bakteriyel menenjit yüzünden öldüyse, en-fekte olan kişinin bu hastalık mikrobunu öksürerek ya da hapşırarak etrafa saçabileceğini biliyordu.

"Henüz bilmiyorum. Buraya geldiğinizde detaylı olarak konuşuruz. Bir saat sonra sağlık kuruluşuyla bir toplantım var." Müdür az önce Abby'nin ölüm haberini annesine vermek zo-runda kalmıştı. Bu, bütün okul için tam bir kâbustu, ama en çok da Salima için...

Blaise, "En hızlı şekilde oraya geleceğim," diyerek Sali-ma'ya söylediği şeyin aynısını müdüre de söyledi. Ardından da çantasını alıp hızla kapıdan çıktı. Koridorda Mark'la karşıla-şınca ayaküstü nereye ve neden gittiğini açıkladı.

Mark duydukları karşısında sadece, "Aman Tanrım!" di-yebilmişti. O da şok olmuştu. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Blaise kafasını sallayıp hızla uzaklaştı. Saniyeler sonra asansöre binip lobiye indi. Dışarıda bekleyen Tully'den kendisini hemen evine götürmesini rica etti. Eve gidince küçük bir çantaya birkaç kıyafet koyup arabasının anahtarını aldı. Tully çantasını garaja kadar taşımasına yardım etti.

“Direksiyonun başına geçmeden önce biraz sakinleşmeniz lazım,” dedi Tully münasip bir dille onu ikaz etmeye çalışarak. “Bu halde giderseniz, Tanrı korusun, oraya varmadan kaza geçirirsiniz.”

Blaise, “Ben iyiyim, merak etme,” dedi ama öyle görünmüyordu. Üç dakika sonra East River yönündeki yoğun trafiğe karışıp arabayı kuzeye doğru sürdü.

Bütün yolu son hız kat etti. Bu kadar hızlı gittiği için polisin kendisini durdurmasını bekliyordu, ama şanslıydı ki böyle bir şey olmadı. Tam iki buçuk saat sonra Caldwell Okulu'na vardı. Hemen Salima'nın evine gitti, içeri girdiğinde Salima deli gibi ağlıyordu. Blaise kızına sıkıca sarıldı ve biraz olsun sakinleşene dek onu kollarının arasında tuttu. Kızının acısını dindirmenin hiçbir yolu yoktu. O an tek yapabildiği ona sıkıca sarılmaktı. Söyleyeceği ya da yapacağı hiçbir şey durumun vahametini düzeltemez, hiçbir güç Abby'yi geri getiremezdi. Salima'nın kalbi fena kırılmıştı. Bir süre sonra Blaise onu yatağına yatırıp dinlenmeye ikna etti. Geldiğinde Salima'nın yanında pek tanımadığı gözetmenlerden biri vardı. Blaise yatağın kenarına oturup uykuya dalana dek kızının elini tuttu. Salima uyur uyumaz da Eric'e, yani müdüre gitti. Eric ana binadaydı. Onun da çok perişan olduğunu gördü, az önce ağladığı da gözünden kaçmamıştı.

Eric hüzünlü gözlerle, “Yarın itibariyle okulu kapatıyoruz,” dedi. Blaise ona bakarken bir kere daha şok oldu.

“Sonsuza kadar mı?” diye sorunca Eric kafasını salladı. Konuşmakta güçlük çektiği belliydi.

“Sağlık kurulu altmış ila doksan gün kapalı olmasının doğru olacağına karar verdi. Bu süreçte yeni bir vaka olup olmadığına bakılacak. Yarın bütün öğrencileri evlerine göndermek zorundayız. Burada durmak hepimiz için tehlikeli olabilir. Sonuçta az ya da çok her birimizin Abby’yle teması oldu. Karar bir saat önce bütün okula bildirildi. Birçok aile çocuklarını almak için geldi bile. Bir o kadarı da bu akşam gelecek. Kalan öğrenciler de yarın sabah okuldan ayrılacak. Olası bir salgını engellemek zorundayız.”

Blaise sesi titreyerek, “Çocuklar ne olacak peki?” diye sordu.

“Elimizdeki bütün gözetmenleri çocuklarla birlikte evlere göndereceğiz. Ama bir sorun var Blaise,” dedi gözlerindeki tedirgin bakışla. Eric on bir yıl boyunca Blaise’e karşı hep çok dürüst olmuştu. Blaise onu arkadaşı olarak görüyordu. “Salima’ya uygun gözetmenlerin hiçbiri kasabadan ayrılmak istemiyor. Yani kadın gözetmenlerin hiçbiri. Hepsi evli ve çoluk çocuk sahibi olduğu için yakındaki görev yerlerini tercih ediyor. Hepsiyle tek tek konuştum, ama hiçbiri New York’a gitmeye gönüllü değil.”

“Peki ya Lara, yani şu an Salima’nın yanında olan kız?”

“Bir kocası ve iki çocuğu var, onları bırakıp hiçbir yere gidemez. Sırf bu akşam çocuklarına bakacak birini bulmak

için bile çok uğraştı. Normalde yatılı kalmaz,” deyince Blaise onu neden çok nadir gördüğünü anladı. Demek hafta sonları da çalışmıyordu. “Size uygun bir gözetmenim var, ama kadın değil ne yazık ki. Harika biri, işinde de çok başarılı.” Blaise duyduğu şey karşısında dehşete düştü.

“Adamın birini yanımda götüremem. Sürekli seyahat ediyorum. Bir erkek Salima’yı giydiremez ya da banyo yaptıramaz. Erkek bir gözetmen benim ne işime yarar ki?”

“Bunu biraz düşünelim istersen, inan bana elimden başka bir şey gelmiyor,” diye durumu ifade etti Eric dürüstlikle. “O elimdeki en iyi öğretmen. Aslında onu Timmie Jenkins’le birlikte gönderecektim, ama ailesi Timmie’yi Chicago’da evlerine yakın bir okula göndermeye karar verdi. Zaten bir süredir bunu düşünüyorlardı. Böyle olunca Simon da boşa çıktı. Onunla konuştum, New York’a gelmeyi kabul ediyor.”

Blaise inatla, “Bir erkeği alamam,” dedi. “Bana başka birini bulmak zorundasın. Bir erkek işime yaramaz.” Salima zaten berbat durumdaydı ve Eric’in kendisine yardım etmeye mecbur olduğunu düşünüyordu.

“İnan bana elimde Simon’dan başka biri yok.” Eric mutsuz görünürken Blaise hayatının paniğini yaşıyordu. “Ya Simon ya da hiç kimse! Evde sana yardım eden bir kadın çalışanın yok mu? Ne bileyim temizlikçi falan?”

“Temizlik görevlim var tabii, ama sadece gündüzleri çalışıyor. Benimle yaşamıyor. Ayrıca ayın yarısını iş seyahatleri yüzünden yollarda geçiriyorum. Bu iş onun için çok zor olur.”

“Okulu kapatmak bizim açımızdan da hiç kolay bir

karar değil. Ama hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapmaya mecburuz. Salima'yı ne zaman götüreceksin? İsterse-
niz bu akşam burada kalabilirsiniz."

"Şu an uyuyor. Ancak yarın sabah ayrılabiliriz. Abby'nin cenazesi ne zaman?" diye sordu Blaise. Abby'nin annesiyle tanışma fırsatı olmamıştı, ama kızını kaybetmenin onu nasıl perişan ettiğini tahmin edebiliyordu. Zavallı kadıncağız...

Eric, "Bir sonraki gün," dedi. Bu, okul tarihindeki en korkunç gün olacaktı.

"Salima'nın hatırı için cenazeye kadar buralarda olacağım," dedi Blaise alçak sesle. "Cenaze törenine katılmak isteyecektir. Sanırım yarın akşamı küçük bir motelde falan geçiririz."

Eric çaresiz gözlerle, "Simon'a yarın sabah hazır olmasını söylerim," dedi. Evlerine göndermesi gereken elli  ğrenci vardı ve onlarla gidecek gözetmenleri organize etmek kolay iş değildi, okulu kapatacak olmak da onu kahrediyordu.

"En azından onunla tanışabilir miyim?" diye sordu Blaise kuşkuyla.

"Tabii ki. Yarın sabah saat dokuz buçukta ofisime çağırırım. Bence Salima için harika bir gözetmen. Abby'yi çok severdim ama bazı açılardan ondan bile iyi. Simon olağan-üstü yetenekli bir gözetmen, öğrencileri eğitirken m kemm l yöntemler kullanıyor. Harvard'da okumuş. Biri  zel eğitim, biri de psikoloji alanında olmak üzere iki yüksek lisans yapmış. Burada Abby kadar eski ve şu ana dek bir kez olsun güvenimi boşa çıkarmadı. Ona sonuna kadar kefilim."

Blaise mutsuz bir şekilde, "Ama o bir erkek," diye yineledi. Eric'in yanından ayrılıp Salima'nın küçük evine döndü. Salima hâlâ uyuyordu, Lara da kanepenin üstüne serdiği uyku tulumunun içinde uyumuştı. Abby'nin yatak odasını kullanmak istememişti. Onun yaşadığı ve hastalandığı evde olmak bile onun için yeterince zordu. Blaise de kızının yanında yatmayı planlıyordu.

Blaise mutfakta dikilirken ceptelefonundan Charlie'yi aradı. Evdekileri uyandırmamak için olabildiğince alçak sesle konuşmaya özen gösterdi. O an isteyeceği son şey Salima'nın uyanıp yeni bir ağlama krizine girmesiydi.

Charlie, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Berbat! Bana verebildikleri tek gözetmen erkek. Onunla nasıl, ne kadar idare edebiliriz hiç bilmiyorum."

"Sen bir çaresine bakarsın. Olmadı burada başka birini bulursun."

"Evet, olabilir. Ama okulun gözetmenlerinden biri olmasını tercih ederim. Ama bir erkekle ne yaparım bilmiyorum. Düzenim buna hiç uygun değil." Blaise bu işin yürümeyeceğinden emindi.

"Buraya ne zaman dönebileceğin belli oldu mu?" diye sorarken Charlie'nin sesi endişeliydi.

"Cenaze töreni öbür gün ve Salima gitmeyi çok istiyor. O zamana kadar motelde kalmayı planlıyoruz. Ondan sonra da şehre ve işimin başına dönerim."

"Güzel. Lütfen iş konusunda endişelenme. Üç gün izinlisin." Susie Quentin gibi biri koltuğunu kapmak için pusuda

beklerken endişelenmemesi söz konusu olabilir miydi ki? Olanların zamanlaması ancak bu kadar kötü olabilirdi. İki ya da üç ay boyunca evde olacak Salima'yı ve destekten çok köstek olacak erkek gözetmeni düşününce başına ağırlar girdi. Charlie, "Haberleşelim, bu arada yardımcı olabileceğim bir şey olursa lütfen söyle," dedi.

Blaise, "Teşekkür ederim," deyip telefonu kapattı. Ardından geceliğini giyip derin uykudaki Salima'nın yanına kıvrıldı.

Salima ertesi sabah uyanır uyanmaz yeniden ağlamaya başladı. Blaise ona kahvaltı hazırladıysa da tek lokma yemedi. Ardından Salima'nın duş alıp giyinmesine yardım etti. Salima'yı evde Lara'yla bırakıp saat dokuzda Simon'la buluşmak üzere Eric'in ofisine gitti. Simon'ın da onlarla birlikte New York'a geleceğinden henüz Salima'ya bahsetmemişti. Blaise, Simon'ı görür görmez daha da çok üzüldü. Simon Ward çok düzgün ve saygıdeğer bir adamdı. Üstünde kot pantolon ve ceket vardı. Özenle taranmış saçları ve ütülü beyaz gömleğiyle jilet gibi görünüyordu. Yaklaşık otuz beş yaşlarında gösteriyordu. Uzun boylu, yakışıklı, yapılı, koyu renk gözlere ve saçlara sahip çok hoş bir adamdı. Tepeden tırnağa gerçek bir erkek olan Simon'ı güzeller güzeli kızı Salima'yla nasıl yalnız bırakacağını düşündü. Böyle bir riski alamazdı, hele ki şimdi... Eric ikisinden de oturmasını rica etti. Simon, Blaise'e nazaran çok daha rahattı. Abby'nin hayatını kaybetmesinden ötürü çok üzgün olduğunu, Salima'nın Abby'ye duyduğu bağlılığı bildiğini, böyle zor bir zamanda onlara yardım etmek için elinden geleni yapacağını söyledi.

Blaise, Simon'a dürüstçe, "Bunun yürüyeceğini sanmıyorum," dedi. "Şu an evimiz bir erkeğin yaşaması için uygun değil. Ayrıca onu kim giydirecek? Ben sabah altıda işe gidiyorum ve sürekli seyahat ediyorum."

Simon gayet sakin bir edayla, "Kıyafetlerini onun için hazırlarsam kendi başına giyinebilir," dedi. On dokuz yaşma gelmiş bir kızın kendi başına giyinmeyi bilmesi gerektiği konusundaki düşüncelerini söylemedi. Ancak Simon, Abby'nin Salima'ya küçük bir bebek gibi davrandığını, her şeyi onun adına kendisinin yaptığını biliyordu. Hatta personel toplantılarında birkaç kez bu konuda ufak çaplı tartışmalar yaşamışlar, farklı teori ve yaklaşımları masaya yatırmışlardı. Simon, Abby'ye Salima'ya bir bebek gibi davranmasının ona iyilik yapmak anlamına gelmediğini söylemişti. Son derece kibar bir şekilde, "Bence gayet de iyi idare edebiliriz," dedi. Ama Blaise ikna olacağına benzemiyordu. Aklına kötü gidecek ya da sorun teşkil edecek binlerce şey geliyordu. Blaise'in bu konuda çok ciddi endişeleri vardı. Blaise'in gözlerinin içine bakarak, "Elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışınız. Bana sormak istediğiniz başka bir şey var mı?" diye sordu.

Blaise, alacağı cevabın fikrini kesinlikle değiştirmeyecek olmasına rağmen, "Bu işi ne kadar zamandır yapıyorsunuz?" diye sordu. Evinde bir erkek istemiyordu.

"Sekiz yıldır. Mezun olduktan sonra başladım. Şu an otuz iki yaşındayım, Harvard'dan mezun oldum. Psikoloji ve özel eğitimlik alanlarında yüksek lisans yaptım. Erkek kardeşim on sekiz yaşında kör oldu. Olimpiyatlara hazırlanan

başarılı bir kayakçıydı. Geçirdiği kafa travması sonucu gözlerini kaybetti. Önce bunu kabullenmedi, her şeyden vazgeçti. Ama ben, benden iki yaş büyük abimden vazgeçmedim. Okuluna dönüp hayatına kaldığı yerden devam edene dek ona destek oldum, yeri geldi mücadeleyi bırakmasını diye onu zorladım. Kısaca bu işi çok uzun zamandır yapıyorum diyebilirim,” dedi tebessüm ederek.

Blaise, “Peki, kardeşin şu an nerede?” diye sordu. Sathiden de merak ediyordu. Simon güzel ve etkili konuşan, iyi bir adama benziyordu. Çok da yakışıklıydı. Bir kadının akşam yemekli bir davete giderken koluna takıp hava atabileceği bir adamdı, ama kızına bakmasına izin vereceği türden biri değildi. Ya Salima banyo yapmak isterse ve etrafında ona yardım edecek hiç kadın olmazsa, o zaman ne olacaktı?

“Kardeşim Harvard’da Fransız Edebiyatı dersi veriyor. Babam Fizik bölümünün başkanı, şu çılgın bilim adamlarından biri diyebiliriz. Abim tamamen hayata dönmüş durumda. Hatta evli ve dört çocuk babası. Sanırım yaptığım onca eziyet işe yaradı,” derken Simon gülümsedi, ama Blaise bunu komik bulmuyordu.

“Peki ya annen?” Bu çok alakasız bir soruydu, ama Blaise birden aile tarihlerine ilgi duymaya başlamıştı. Hayata dönen abi, çılgın dâhi baba... Çok enteresan bir ailesi olduğu kesindi.

“Annem şair. Kendisi Fransız’dır. Beş on yılda bir yayınevleri dışında kimsenin okumadığı şiir kitapları çıkar. Annem Bordeaux’lu, babamın öğrencisiyken tanışmışlar. Aralarında tam yirmi iki yaş var. Tanışıp âşık oldukları zaman babam müzmin bekârmış. Tanıştıktan bir yıl sonra da ev-

lenmişler, şu anda çok mutlular. İkisi de çok enteresan hatta bir parça aykırı tiplerdir, ama çok iyi anlaşıyorlar. Yani en azından son otuz beş yıldır evliliklerini mutlu bir şekilde yürütebilmişler. Kısa özgeçmişim aynen böyle. Ne düşünüyorsunuz, Bayan McCarthy? Sizinle birlikte New York'a gelmemi istiyor musunuz? Bence okulun kapalı olduğu dönemde size ve Salima'ya yardımcı olabilirim. Bu arada çok iyi bir aşçıyım." Aslında Simon, Fransa'nın meşhur aşçılık ve pastacılık okulu olan *Paris Cordon Bleu*'ye gitmişti ve üniversitedeyken iki yaz yardımcı aşçıbaşı olarak çalışmıştı. Tabii Blaise'e bu detaylardan söz etmedi. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Blaise, ona soğuk bir bakış fırlatarak, "Başka seçeneğimiz yok," dedi. Sonuçta Salima'ya tek başına bakamazdı.

"Bence kısa süreli bir eğitim sayesinde Salima'nın çok fazla yardıma ihtiyacı kalmayacaktır." Simon'ın amacı, tabii onlarla New York'a gidebilirse, Salima'yı olabildiğince bağımsız bir birey yapmaktı. Ona bu hediyeyi vermek için elinden geleni yapabileceğine inanıyordu. Çünkü onun tarzı Salima'yı pamuklara sarıp sarmalayan Abby'den çok farklıydı.

Blaise, Eric'in ofisinden ikna olmamış bir şekilde çıktı. Ancak Eric'in de, kendisinin de dediği gibi Simon'ı kabul etmekten başka şansı yoktu. Eric eve kadar Blaise'e eşlik etti. Yürürken Simon'ın annesinin sıradan bir Fransız olmadığını, Rothschild Hanedanı'ndan* geldiğini, büyükbabasının da baron olduğunu söyledi. Blaise eve varana dek uzun uzun Simon'ı düşündü. Çok zeki ve çok yakışıklı olduğu ortadaydı.

* 18. yüzyılın sonlarından başlayarak Avrupa'nın çeşitli merkezlerinde bankalar kuran Alman kökenli çok zengin Yahudi bir ailedir. (ç. n.)

Kısaca evinde istemeyeceği her türlü özelliğe sahipti. Yalnız yaşayan iki kadın olarak etraflarında böyle bir erkek olması doğru gelmiyordu. Büyükbabasının baron olmasının ya da çok soylu ve zengin bir aileden gelmesinin hiçbir önemi yoktu. Sonuçta o bir erkekti ve biricik kızı Salima'ya bir erkeğin bakmasını kesinlikle onaylamıyordu.

Simon, Eric'in ofisinden çıkar çıkmaz bisikletine binip kasaba merkezine gitti. Ön verandası köhne denecek kadar bakımsız bir evin önünde durup koşarak içeri girdi. Megan'a onunla burada buluşacağını söylemişti. Megan da Simon gibi Caldwell'de öğretmenlik yapıyordu ve dün gece okuldan ayrılmıştı. Her yerde oyuncaklar vardı. Megan burada kocası ve üç oğluyla birlikte yaşıyordu.

Simon'a, "Gidiyor musun?" diye sordu, endişeli görünüyordu. Simon evvelki gece arayıp ona Eric'in Blaise ve Salima'yla birlikte New York'a gitmeyi teklif ettiğini söylemişti.

Simon alçak bir sesle, "Evet, gidiyorum," dedi. Megan'ın darmadağın mutfağında dikiliyorlardı. Kahvaltıdan sonra çıkan bulaşıkları bile hâlâ yıkamamıştı. Her ne kadar evli olsa da Megan üç yıldır Simon'a âşıktı ve yasak bir ilişki yaşıyorlardı. "Başka çarem yok. Benim bir işe, Blaise'in de yardımcıya ihtiyacı var." Çaresiz gözlerle Megan'a baktı. "Bu ilişki bir yere gitmiyor Meg. Bana boşanacağını söylemiştin, bu yüzden bunca zaman seninle olmayı kabul ettim. Onunla kalacağını bilseydim, asla böyle bir ilişkiye başlamazdım."

“Boşanacaktım, ama tam o sırada erkek kardeşi öldü, işini kaybetti ve annesi hastalandı. Bunca kötü olayın üstüne ne yapmamı bekliyordun ki?” Megan’ın yanaklarından yaşlar süzüldü. “Bu benim de hiç hoşuma gitmiyor, ama hayatı darmadağın olmuş bir adama bir darbe de ben vuramam.”

“Ama onun yerine bu darbeyi bana indiriyorsun. Böyle bir durumda kalmayı hiçbir zaman istemedim. Bu hiç dürüstçe değil. Bu ona da bana da büyük haksızlık! Onunla ne kadar mutsuz olduğunu dinlemekten, ondan ayrılamadığını görmekten, gizli gizli etrafında dolanmaktan bıktım artık. Yoruldum, Megan! Er ya da geç bu ilişkiyi öğrenecek ve ikimizi ya da sadece beni öldürecek. Kim bilir belki de seni... İnan hangisinin daha kötü olduğunu bile bilmiyorum. Seni seviyorum, Meg. Ama niyetim seni kocandan çalmak değil, hiç olmadı da... İlişkimizin en başında bana aranızdaki her şeyin bittiğini, en kısa sürede ondan ayrılacağını söylemiştin. Ama onca zaman geçmesine rağmen bunu yapmadın. Bu şey... berbat, korkunç bir hal aldı. Bir yandan hiçbir şey yokmuş gibi normal hayatını yaşıyorsun, bir yandan çevremizdekilere yalan söyleyip gizlendiğimiz bir ilişki yürütüyoruz. Böyle olması gerekmezdi. Hepimizin iyiliği için her şey başka türlü olmalıydı. Eğer beni seviyorsan ve ikimiz diye bir şeyin olduğuna inanıyorsan bu karmaşayı çözmen lazım. Ancak o zaman eski, dürüst kimliklerimizle yeni ve temiz bir sayfa açabiliriz.” Üç yıldır hep bunlar konuşuluyor ama hiçbir şey değişmiyordu. “Belki de üç ay ayrı kalmak sana da bana da iyi gelir. İkimiz de çok yorulduk ve yıprandık. Bu

şekilde daha fazla devam edemezdik zaten.” Simon akşamları ya da hafta sonları Megan’ı arayamıyordu. Çünkü kocası ya da çocuklarından biri evde olabilirdi. Sıklıkla kasabanın birkaç saat uzağındaki ucuz motellerde buluşuyorlardı. Yazık ki en başından beri ilişkilerini bu kötü koşullarda, bin bir zorlukla yaşamışlardı. Bundan üç yıl önce, okulda işe başladığında Megan, Simon’a boşanmak üzere olduğunu söylemişti. Hatta kötü giden evliliğine Simon’ın kollarında ağlamıştı.

“Gitmeni istemiyorum. Lütfen beni burada bırakma, Simon. Seni kaybedersem ölürüm. Buna dayanamam.”

“Hayır, bunu yapmak zorundayım. Madem gitmemi bu kadar istemiyorsun, o halde bir şeyler yap. Ne kadar çok içtiğini, sonra seni nasıl dövdüğünü dinlemeye dayanamıyorum artık. Bu durumun beni delirttiğini görmüyor musun, Meg?”

“Blaise McCarthy’ye âşık mısın?” diye sordu Megan korkulu gözlerle Simon’ı inceleyerek. Simon hayır anlamında kafasını salladı.

“Hayır, değilim. Zaten onu doğru dürüst tanımıyorum. Tek bildiğim çok ünlü bir yıldız olduğu, Meg. Aslına bakarsan o da beni evinde istemiyor. Kadın bir eğitimci istiyor, ama benden başka onunla gidecek birini bulamıyor. Onun durumuna çok üzülüyorum. Ayrıca Salima’yı Abby’nin onu soktuğu kozadan çıkarıp özgür kılmak istiyorum. Salima’nın yardımına ihtiyacı var.” Ama şu an konu ne Salima ne de Blaise’di. Konu Meg ve yıllardır yaşadıkları yasak ilişkiydi. Meg evliliğini de ilişkilerini de karman çorman bir duruma soktuğu için çıkmaza girmişlerdi. Meg bu karmaşayı çözme-

yecekse bunu çözmek Simon'a düşüyordu. Simon aylardır aynı şeyi söylüyor, Meg'den harekete geçmesini bekliyordu. Okulun kapanması da uzun zamandır niyetlendiği şeyi yapmasına vesile olmuştu. Simon'm biraz nefes alması, kendisini dinlemesi gerekiyordu. İçinde oldukları durum onu gerçekten çok bunaltmıştı. "Gitmek zorundayım, Meg. Beni bekliyorlar. Sanırım bu geceyi küçük bir motelde geçireceğiz. Yarınki cenaze töreninden sonra da New York'a gitmek üzere yola çıkacağız. Cenazeye gelirsen görüşürüz."

"Gelemem," dedi Megan acıklı bir sesle. "Kayınvalide mi kemoterapiye götürmem lazım." Simon tek kelime etmedi. Tek bildiği onunla vedalaşacaksa bunu hemen orada yapması gerektiği idi. Çünkü en az birkaç ay onu görmeyecekti, daha doğrusu Megan gerçekte ne istediğine karar verecekti... Kocasından boşanmadığı müddetçe bu ilişkiye devam etmemekte kararlıydı. "Ayrıca kocam bu akşam evde olacak, yani çıkamam. New York'a gidince beni arayacak mısın?" diye sordu çaresizce. Böyle bir şey olmasını, hele ki Simon'm bu kadar çabuk gitmesini hiç beklemiyordu. Aslında o kadar da çabuk olmamıştı, çünkü Simon bu konuda onu uzun zamandır uyarıyordu. Okulun ani kapanışı da Simon'ın kararını uygulaması için güzel bir fırsattı. Simon, Megan'ı çok seviyordu, ama aşağılık bir herif gibi hissetmekten, kocasından gizli motel odalarında sevişmekten, suçluluk duygusu içinde kıvranmaktan bıkmıştı. Zaten üç yıl gibi uzun bir süre bunları yaşamak zorunda kalmıştı. Daha fazlasına dayanacak gücü yoktu.

Simon dürüstçe, “Bilmiyorum,” dedi. Gerçekten de arayıp aramamak konusunda kararsızdı. “Aslına bakarsan arayacağımı sanmıyorum. Ayrıca arasam bile ne zaman arayacağım? Akşamları kocan evde, diğer zamanlarda da çocukların...” Çok umutsuz bir durumda olduklarını ikisi de biliyordu. Simon hayatı boyunca böyle bir ilişki yaşamamıştı, bir daha da yaşamak istemiyordu. Megan’ı sevmek de onun açısından işleri daha da zorlaştırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Megan, “Çocuklar okuldayken arayabilirsin,” diye önerdi.

Simon, “Genellikle Salima’nın yanında olacağım,” dedi kapıya doğru yürürken. Tekrar görüp göremeyeceğini bilmediği Megan’a son bir kez bakarken gözleri doldu. “Seni seviyorum, Meg. Çok üzgünüm inan,” dedi ve çıkıp gitti. Hızla merdivenlerden inip bisikletine bindi. Hemen Caldwell’e gitmesi gerekiyordu, çünkü Blaise ve Salima onu bekliyordu. Yüreğindeki katlanılmaz acıyı geçirecekmiş gibi hızla pedalları çevirdi, sonra daha hızlı, daha da hızlı...

Beşinci Bölüm

Simon eve vardığında tahmin ettiği gibi Blaise ve Salima onu bekliyordu. Blaise, Simon'ın yarım saat haber vermeden ortadan kaybolmasına çok sinirlendiyse de bir şey söylemedi. Blaise ağır bavulları arabasının bagajına yerleştirdi. Salima normalde yanına sadece en sevdiği kıyafetlerini alırdı. Ancak Blaise kızının şehirde neye ihtiyaç duyacağını tam kestiremediği için her şeyi almanın en doğrusu olduğuna karar vermişti. Bütün bavul ve koliler yüklendikten sonra Blaise'in arabası tıka basa dolmuş, neredeyse oturacak yer bile kalmamıştı. Sıkış tıkış eşyalar yüzünden rahatsız bir yolculuk yapacaklardı, ama elden bir şey gelmezdi. Blaise giderken yardımları için Lara'ya teşekkür etti.

Simon ortalarda yokken Blaise, kızına Simon'ın da onlarla New York'a geleceğini, Eric'in elinde başka biri olmadığını söyledi. Salima ilk başta itiraz etmeye çalıştıysa da bunun bir faydası olmayacağını anlayıp hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Tam bir gece... Bir gecede hayatı kâbusa dönmüştü.

Okul, sabahtan beri çocuklarını almaya gelen ailelerle doluydu. Okulu son terk edenlerden biri de Blaise'di. Tam yola çıkmak üzereyken Eric geldi. Üçüne de iyi şanslar dileyip gelişmelerle ilgili onları bilgilendireceğinin sözünü verdi. Herkes, "Acaba hastalık diğer çocuklara da bulaştı mı?" diye endişeleniyor, hatta korkuyordu. Eric okulun yeniden faaliyete geçeceği tarihi öğrenir öğrenmez Blaise'i arayacaktı. Henüz emin değildi, ama Noel tatilinden sonra, ocak ayı gibi açılması güçlü bir ihtimaldi. Zaten bu karantina açısından da en makul süreydi. Ama bu birkaç ay Blaise'e ömür gibi geliyordu. Blaise'in iki oda rezervasyonu yaptırdığı yakındaki motele giderken üçü de çok sessizdi. Salima'yla ikisi çift kişilik yatağı olan odada, Simon da diğer odada kalacaktı. Blaise'in bulabildiği en iyi oda bunlardı. Motele varır varmaz Blaise kızını üst kattaki odasına çıkardı. Odalar küçük olmasına rağmen temiz ve şirindi. Salima bütün günü odada geçireceğini, dışarı çıkmak istemediğini söyledi.

"Yemek yemek için dışarı çıkmamız lazım tatlım," dedi Blaise şefkatle. Ama el yordamıyla bulduğu yatağa oturan Salima kafasını sallayarak kararının kesin olduğunu belirtti.

"Aç değilim," dedi tekrar ağlamaya başlarken. Küçük odanın içinde geçirmeleri gereken uzun bir gün onları bekliyordu. Kısa bir süre sonra Simon uğradı ve öğle yemeği için Peterson'ın yerine gitmeyi teklif etti. Salima bir şey demeden dinledi ve tekrar kafasını sallayarak reddetti. Bu tepki karşısında Blaise ve Simon göz göze geldi. Simon yavaşça odadan çıktı.

Yaklaşık bir saat sonra taze ekmeğe yapılmış sıcak sandviçler, bir torba meyve ve yakınlardaki şarküteriden aldığı

peynirlerle tekrar çıkıp geldi. Salima'nın kalori ve karbonhidratlar konusunda dikkatli olması, şeker yerine tatlandırıcı kullanması ve diyabeti yüzünden aşırı karbonhidrat ya da tatlı şeyler yerken aşırı dikkat etmesi gerektiğini biliyordu. Ayrıca kilosuna da dikkat etmek zorundaydı. Ama Salima, Simon'ın getirdiklerine dokunmadı. Bunun üzerine Blaise ve Simon sandviçlerini alıp dışarı çıktı.

Blaise endişeli gözlerle, "Bir şeyler yemek zorunda," dedi. Sandviçler o kadar lezzetliydi ki konuşurken iştahla hepsini yediler. Simon'ın yemekleri odaya kadar getirmesi Blaise'i memnun etmişti. Salima bu sabah kahvaltıda da pek bir şey yememişti. Ama sağlığı için yemek konusuna özen göstermesi, kesinlikle öğün atlamaması gerekiyordu. Dünden beri ağzına sadece birkaç lokma girmişti. Annesi geldiğinden beri çok üzgündü ve yemek düşündüğü son şeydi.

"Acıkınca daha çok yer," dedi Simon sakince. "Şu an çok ağır şeyler yaşıyor. Yarın evine gittiğinde kendini biraz daha iyi hissedecektir. Ama cenaze töreni de onun açısından kolay olmayacak." Simon günün kalanında yemekleri odaya getirdi. Salima onunla tek kelime konuşmamış, ancak neyse ki bu sefer yemekleri yemişti.

Ertesi günkü cenaze töreni çok zor, hatta kahredici geçti. Üçü kasabanın dışındaki küçük kiliseye gittiğinde Caldwell'deki bütün öğretmenler ve Abby'nin çocukluk arkadaşları oradaydı. Kilisenin içi rengârenk çiçeklerle doluydu. Hıçkırığa hıçkırığa ağlayan annesi de tekerlekli sandalyeyle gelmişti. Kızının tabutu mihraba konulurken daha da çok ağlamaya başladı. Blaise oturağa kadar Salima'ya eşlik etti.

Ardından oturup rahibe kulak verdiler. Rahip, Abby'yi çocukluğundan beri tanıdığı için onun hakkında övgü dolu sözler söyledi. Kilisenin içindeki herkes ağlıyordu, en çok ağlayanlardan biri de Salima'ydı. Rahibin konuşmasının ardından Salima, Ave Maria duasını söylemeyi kabul edince annesi onu orgun yanına götürdü. Yüzü kireç gibi bembeyazdı ve titremekten ayakta zor duruyordu. Ama sonra o pürsüz ve büyüleyici sesiyle ilahi söylemeye başladı ve kilisedeki herkesin yüreğinin en derinine nüfuz etti.

Blaise'in yardımıyla yerine dönerken Abby'nin annesinin önünde durdu. Zavallı kadın Salima'ya sarılıp duayı söylediği için teşekkür etti. İki kadın birbirlerine sarılıp uzun uzun ağladı. Tören sonrası Blaise kızını arabaya bindirdi. Salima yarısından çoğu bavul dolu arka koltuğun küçük bir bölümüne sıkışmak zorunda kalmıştı. Simon ön koltuğa otururken arabayı kendisinin kullanabileceğini belirtti.

Blaise alçak sesle, "Sorun değil, iyiyim," dedi. Salima'nın çok sevdiği genç kadının cenaze töreninden çıkıp New York'a doğru yola koyulduklarında akşam oluyordu. Arabaya ölüm sessizliği hâkimdi. Karayoluna çıkıp güneye doğru yol almaya başladıklarında da Salima'nın hıçkırıklarından başka bir şey duyulmuyordu. Bu üç saat kesinlikle çok zor geçecekti, ama önlerinde ondan daha da uzun olan bir üç ay vardı.

Simon sessizdi, pencereden dışarı bakarken Megan'ı düşünüyordu. Blaise kızının hıçkırık seslerini bastırır umuduyla radyoyu açtı. Özel bir kanal aramak için uğraşmadı bile. Tesadüfen açtığı kanalda ilahi çalıyordu, üçü de kendi düşüncelerinin denizine daldı. Blaise önümüzdeki birkaç ayı dü-

şünüp endişeleniyordu. Simon o ana dek rahatsız edici hiçbir şey yapmamıştı. Son derece mesafeli ve saygılı bir edayla yan koltukta oturuyordu. Salima da annesinin kolundan sıkıca tutuyor, darmadağın olmuş hayatında Blaise' den başkasını istemiyordu.

Blaise araba kullanırken, döndüğünde ofiste halletmesi gereken işleri düşünüyordu. Birden arka koltuktan gelen yumuşak ses onu kendine getirdi. Salima radyoda çalan ilahilerden birini tanımış, söylemeye başlamıştı. Koro soliste katılırken Salima'nın sesi de yükseldi, en zor tonlara bile hiç zorlanmadan çıkabiliyordu. Simon arkaya dönüp şaşkınlıkla ona baktı. Daha önce hiç onunki gibi bir ses duymamıştı. Abby'nin cenazesinde söylediği Ave Maria da çok dokunaklıydı, ama şu an söylediği şeye kıyasla o çok daha sakin bir parçaydı. Salima yüksek sesle ilahiyi söylerken bir parça rahatlıyor, huzur buluyordu. Sonraki iki ilahiye de eşlik etti. Bazı zamanlar ilahi söylemekten çok hoşlanıyordu. Bunları söylerken o kadar yüksek tonlara çıkıyordu ki Abby ona, "Yine sesinle uçmaya başladın," deyip takılıyordu. Söylediği birkaç parça sayesinde kalbi biraz olsun nefes almıştı. Ama sonra tekrar sessizleşti. Simon hâlâ az önce duyduğu muhteşem sesin etkisi altındaydı.

Hayret ve hayranlıkla, "Böyle şarkı söyleyebildiğini bilmiyordum," dedi. Sonra birden Salima'nın önceden okul korosunda olduğunu, üniversiteye başladıktan sonra korodan çıktığını anımsadı.

Salima, "Eskiden korodaydım," diyerek hatırladığı şeyin doğru olduğunu teyit etmiş oldu. Salima'nın, "Bayan May-

berry'nin müzik kulağı berbat," demesi Simon'ı güldürdü.

"Demek okuldaki kötü performansların sebebi bu. Hiç ders aldın mı?" Salima hayır anlamında kafasını salladı. "Belki de almalısın." Simon o sabah Eric'in ricası üzerine üniversiteyi arayıp okulda olanları anlatmış ve okulun en az üç ay süreyle kapalı olacağını belirtmişti. Üniversite yöneticileri Salima'ya özel bir hak tanımayı, New York'ta olduğu müddetçe ders kredilerini orada tamamlamasını kabul etmişlerdi. "Hem bu üniversitedeki ders kredilerini tamamlaman için de eğlenceli bir yol olabilir. En azından matematik dersi almaktan çok daha eğlenceli."

Salima, "Okula gitmek istemiyorum," dedi. Blaise kızının ses tonundan Simon'dan hiç hoşlanmadığını anladı. Ama kendisi henüz o kadar emin değildi. Simon özgüveni yüksek, kendinden emin ve güven veren biriydi. Ayrıca son derece nazikti, ama ne kadar harika da olsa o bir erkekti. Bu yüzden burunlarının dibinde olmasından Salima gibi o da pek hoşnut değildi.

Simon'ın hemen hemen her konuda bir fikri vardı, daha da önemlisi bunları dile getirmekten hiç çekinmiyordu. Daha Eric'in ofisinde tanıştıkları ilk an, Abby öldüğüne göre artık Salima'nın daha bağımsız bir birey olması gerektiğini söylemişti. Ama Blaise onunla aynı fikirde değildi. Kızını bu kadar zorlamak istemiyordu, özellikle de yaşadığı acı bu kadar tazeyken. Ayrıca içinden bir ses Salima'nın genç öğretmeninin yasını daha uzun süre tutacağını söylüyordu. Ama Simon daha ilk günden onu kabuğundan çıkarmayı kafaya koymuş ve bu konuda harekete geçmişti. Üç saat süren yolculuk boyunca kimse konuşmadı. Bu üç saat Blaise'e bir asır gibi gelmişti. Arka ta-

rafa dönüp de Salima'nın uyuyakaldığını görünce rahatladı. Son iki gündür yaşanan duygusallık ve Salima'nın hıçkırığa hıçkırığa ağlamaları onu da çok yormuştu.

Simon, Blaise'i rahatlatmak için, "Daha iyi olacak," dedi, ama Blaise kuşkulu gözlerle ona baktı.

Blaise hüznüyle, "Bence bu uzun zaman alacak," dedi. "Acaba bir daha Abby gibi birini bulabilir miyiz?" diye düşünüyordu. Simon aklındaki kişi değildi. Yani bir öğretmen olarak kabul edilebilirdi, ama genç bir kızın bakıcısı olmak için uygun değildi. Salima'yı beslemek, sevmek, korumak, kollamak için doğru kişi olmadığını düşünüyordu. Bir kere Simon fazla erkeksiydi, önümüzdeki üç ayı böyle bir adamla geçirmek istemediği için Eric'in yeni birini bulmasını ümit ediyordu. Hatta kadın bakıcı aramaya devam etmesini özellikle tembihlemişti.

Manhattan'ın üst kesimindeki köprüden geçerken Simon pencereden baktı ve, "Meşgul olmasını sağlamalıyız," dedi. Bir yıldır buraya gelmemişti ve o ana dek New York'u bu kadar özlediğini o da bilmiyordu. Boston'da büyümüşü, o zamanlar babası Harvard'da öğretim üyesi olarak çalışıyordu. Ama şu an oraya bile gitmiyordu. Hatta okul dışına pek çıkmıyor denebilirdi. Zaten son üç yıldaki boş vakitlerinin çoğunu Megan'la ucuz motel odalarında buluşarak geçirmişti. Bunları düşünmek bile canını sıkıyordu. Onca zamandan sonra aniden Megan'la yaşadığı hayatın ne kadar bayağı ve çirkin olduğunu fark etti. Kocasından boşanmasını beklerken kendini bu kötü hayata maruz bırakmıştı. Fakat artık öyle düşünmüyordu, hatta Megan'ın kocasını terk edebileceğinden bile eskisi kadar emin değildi. New York'a gelmek onun için büyük bir

fırsattı ve buna minnettardı. Uzun süredir biraz kafa dinlemeye ihtiyacı vardı. Ama Megan'ı unutmamıştı, New York'a gelirken bile Megan'ı, yaşadıklarını ve daha şimdiden onu ne kadar özlediğini düşünmüştü. Simon'ın zihni bunlarla meşgulken, Blaise oturduğu binanın önüne yanaştı. Ama Simon hâlâ boş gözlerle pencereden dışarı bakıyordu, kafasındaki Megan onu rahat bırakmıyordu.

Blaise, Simon'ın dikkatini çekebilmek için biraz yüksek sesle, "Geldik," dedi. Bina görevlisi bavulları indirmeye başlarken arka koltuktaki Salima da inmeye hazırlandı. Görevli Salima'yı tanıyordu, ama yanlarında gelen adamı daha önce görmemişti. Birbirleriyle alakasız üç farklı insan bir araya gelmiş gibi görünüyorlardı. Birkaç dakika sonra Salima'nın bütün eşyalarıyla birlikte binaya girdiler. Salima yol göstermesi için annesinin kolunda yürüyordu. Blaise görevliden arabasını garaja park etmesini rica etti. O esnada Simon kendiliğinden görevliye bahşiş verdi, görevli de şapkasını çıkararak onu selamladı. Simon'ın bunu o söylemeden yapması Blaise'in hoşuna gitmişti. "Teşekkürler," dediğini duyan Simon, Blaise'e şaşkın şaşkın baktı, çünkü ona göre bu zaten yapılması gereken normal bir şeydi. Ama Blaise'e göre Simon'ın bu hareketi, iyi yetiştirilmiş ve her durumda doğru davranışı sergileyen kibar biri olduğunu gösteriyordu. En azından çalışanlara nasıl davranması gerektiğini biliyordu ve endişelenmesi gerekenler listesinden bir madde azalmıştı. Simon bavulları daireye kadar taşıırken, Salima da ortama alışmaya çalışıyordu. Eve çok sık gelmediği için her gelişinde böyle yabancıklık çekiyordu.

Blaise, Simon'a bavulları nereye koyacağını, yani Salima'nın odasını gösterdi. Çoğu zaman boş olan aydınlık odada bavulları koyduktan sonra hareket edecek yer kalmadı.

Ardından Blaise kendi odasını, mutfak ve mutfak arkasındaki iki küçük hizmetli odasını gösterdi. Simon'ın bedenine, uzun bacaklarına ve küçük yatağa bakınca bu odanın onun için fazla küçük olduğunu fark etti. Ama evde Salima ve onun odası dışında başka oda yoktu.

"Çok üzgünüm, bu odanın senin için çok küçük olduğunu biliyorum, ama evim misafir ağırlamak için pek uygun değil." Hele ki bu misafir bir erkekse, diye ekleyecek olduysa da son anda vazgeçti. Ama Simon halinden memnun görünüyordu. İki küçük valizini ve dizüstü bilgisayarının olduğu çantayı yatağının üstüne koydu. Bilgisayarını yanından hiç ayırmazdı.

"Sanırım önceki hayatımda keşif falandım, çünkü dar ve rahatsız yerlerde bile yaşayabilirim. Caldwell'deki odam da yaklaşık bu boyuttaydı," dedi gülümseyerek. Blaise'in içi rahatlamıştı. En azından Simon talepkâr ve sorunlu biri değildi. Odayı görünce beğenmeyeceğini sanmasına rağmen Simon onu bir kere daha şaşırtmış ve şikâyet bile etmemişti. Blaise iş seyahatine çıktığı zaman temizlik görevlisi de diğer odayı kullanabilirdi. Bu sayede o yokken evde Salima'ya banyo yaptıracak ve onu giydirecek bir kadın olacaktı.

"Bu kadar kıbar ve anlayışlı olduğun için teşekkür ederim," dedi Blaise alçak sesle ve odadan çıkıp mutfaka döndü.

Simon göz kamaştırıcı mutfaka bakarken, "Ara sıra yemek pişirmemin bir sakıncası olur mu?" diye sordu. Burası hayal edebileceğinden bile güzeldi.

Blaise ciddi bir ifadeyle, “Bunu yapmak zorunda değilsin.” dedi. “Temizlik görevlim yemek yapıyor, akşam eve gelince ısıtıp yiyebiliyorum. Çok çalıştığım için eve çok geç saatte geliyorum, yani yemek yapacak vaktim olmuyor. Yalnızsam genellikle salata ya da ona benzer hafif şeyler yiyorum. Ama istediğiniz zaman dışarıdan sipariş verebiliriz.” Simon’ın aşçılık yetenekleri onu zerre kadar ilgilendirmiyordu. Çünkü burada olmasının nedeni sadece ama sadece Salima’ya bakmak ve onu eğitmekti. Simon, Blaise’in lafı üzerine tek kelime yorum yapmadı. Sadece kafasını sallayıp Blaise’le birlikte Salima’nın odasına gitti.

Salima’ya, “Kıyafetlerini asarken yardım ister misin?” diye sordu. Salima suratı beş karış yatağında oturuyordu. Yardımcı olmak için, “Çeşit ve renklerine göre gruplandırıp dolabına asabiliriz. İstersen senin için her birine kabartma yazıyla hazırlanmış etiketler yerleştirebilirim. Bu sayede dilediğin kıyafeti seçip kendin giyinebilirsin,” dedi. İki kadın da hayretle kendisine bakıyordu.

Blaise, bunu onaylamadığını açıkça belirten bakışlarla, “Kendi başına giyinmesi gerekmiyor,” dedi. “Temizlik görevlim giyinirken ona yardım eder, hafta sonları da ben giydiririm.” Bu çok ama çok kötü bir başlangıçtı, ama Simon hiç bozuntuya vermedi.

“En azından tuvalet malzemelerini etiketleyelim ki dışlarını yanlış bir şeyle fırçalama.” Simon bu konuda ciddi ve kararlı görünüyordu. Bu öneri Blaise’in de kabul edebileceği kadar makuldü, ama bu kez tepki veren Salima oldu.

“Abby benim için diş fırçama macun sürüyordu.” Abby’

nin onun yerine bazen dişlerini bile fırçaladığını söylememiştir. Çünkü bunun saçma ve çocukça bulunacağını biliyordu.

Simon, “Bana kalırsa dişlerini kendin fırçalayabilirsin,” dedi. Olabildiğince kibar ve hoşgörülü olup Salima’yı motive etmeye çalışıyordu, ama bu tavrı ne Salima’nın ne de Blaise’in hoşuna gitmişti. İsteyeceği son şey Simon’ın herhangi bir nedenle kızını üzmesi ya da ikisi arasında bir savaş başlamasıydı.

Bir süre sonra Blaise, Simon’a evdeki zamanının çoğunu geçirdiği yeri, çalışma odasını gösterdi. Bu sayede onu nerede bulabileceğini bilebilirdi. Simon’la yalnız kaldıklarında hesap sorarcasına Simon’ın gözlerinin içine baktı. “Bence netleştirmemiz gereken bir konu var. Burada olmanın nedeni zaten güç olan durumu daha da zorlaştırmak değil. Senden istediğimiz tek şey, hayatının en acı günlerini geçiren Salima’ya destek olman. Yıllardır sevdiği, sırtını dayadığı kadını, en iyi arkadaşını daha yeni kaybetti. Okula dönene kadar onun yanında ol ve bu zor günleri atlatmasına yardım et. Amerika’yı yeniden keşfetmeye çalışmanın bir manası yok.”

Simon gözlerini kaçırmadan, “Gördüğüm kadarıyla Amerika hâlâ keşfedilmemiş,” dedi. “Abby’yle benim bakış açılarımız ve tarzımız çok farklı. Belki de çoğunlukla o kadınlara, ben de erkeklere baktığım için böyledir. Ama bence esas olan kendi kendine yetebilme kapasitesine sahip olmak! Salima iki yaşında bir bebek değil, on dokuz yaşında bir genç kız. Kendi kendine bakabilmeyi öğrenmek zorunda. Ya bir gün yalnız yaşamak isterse? Sonsuza dek Caldwell’de kalmayacak herhalde, ilerleyen yıllarda yeni bir hayatı olacak ve buna hazırlıklı olmalı. Abby’nin aramızdan zamansız ay-

rılışı çok üzücü olabilir, ama bence bazı şeyleri değiştirmek için iyi de bir fırsat...”

Blaise sesini yükselterek, “Hiçbir zaman yalnız yaşamayacak,” dedi. Hayatının sonuna kadar Salima’nın bir bakıcısı olacaktı, şu ana dek böyle olmuştu, bundan sonra da böyle olması için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Simon, “Bunu asla bilemezsin,” dedi Simon. “Abim de aynı şeyi söylüyordu. Kazadan sonra yıllarca evden çıkmadı. Annem ona küçük bir bebek gibi baktı, tıpkı Abby’nin Salima’ya baktığı gibi... Ama şimdi bir işi, bir karısı ve dört çocuğu var ve ailesine o bakıyor. Ne iş yaparsa yapsın, nasıl bir hayat yaşarsa yaşasın ya da önüne hangi imkânlar sunulursa sunulsun Salima’nın bazı yeteneklere ihtiyacı var. Bunları kazandığında kendine güveni artacak ve daha iyi hissedecek,” diye ısrar etti.

“Zaten şu an kendine güveniyor ve hayatından memnun. Kötü hissetmesinin tek nedeni Abby’yi kaybetmiş olması. Lütfen bu konuşmaya bir son verelim, durumu daha da zorlaştırma.” Simon cevap verip konuyu uzatmadı. Kafasını sallayıp tatsızlık çıkmasını engelledi. Ama Blaise onu ikna edemediğini biliyordu ve bu onu daha da sinirlendiriyordu. Kendi evinde akıntıya karşı yüzüyormuş gibi hissetmek hiç ama hiç hoşuna gitmemişti. Simon’ın kendine gelmesi ve haddini bilmesi gerektiği kanaatindeydi. Sonuçta artık Caldwell’de değildi, burası Blaise’in dairesiydi ve burada sadece onun sözü geçerdi. O esnada içinde Simon’ın diğer insanların kurallarına göre yaşamadığına dair güçlü bir his uyandı. Ne kadar anlayışlı, düşünceli ve kibar olursa olsun kendi doğruları vardı. İşin kötüsü bu doğrular Blaise’in doğrularından çok farklıydı.

Simon, Salima'yı kontrol etmeye gitti. Birkaç dakika sonra Salima, Simon'ın bavullarını boşaltmasına izin verdi, hatta kıyafeti hangi rafa koyacağını söyleyip onu yönlendirdi. Gardırobun neredeyse boş olduğu Simon'ın dikkatini çekti. Demek Salima buraya nadiren geliyordu. Caldwell onun evi olmuştu. "Acaba Blaise hayatı boyunca onu Caldwell tarzı bir yerde mi tutacak?" diye merak etti. Simon'a göre Salima'nın durumu çok trajikti. Aslında çok zeki ve çok yetenekli bir kızdı, ama Abby ona yeteneklerine haksızlık edersine bir hayat yaşatmıştı. Ölmüş birinin ardından konuşmak hoş değildi, ayrıca Simon kendince Abby'yi seviyordu. Ama Salima'ya sakat muamelesi yapmasında mantıklı bir taraf bulamıyordu. Öyle ki Abby'nin ölümünün Salima için daha hayırlı olduğunu düşünmeye bile başlamıştı. Ve tabii Salima'yla ilgili çok farklı planları vardı. Niyeti bu acılı günleri bile bağımlılıktan özgürlüğe ulaşma yolunda fırsata çevirmekti. Blaise'in bu konuda kendisine destek olmayacağı aşikârdı. Bunu yalnız başarmak zorundaydı ve önümüzdeki üç ayı bu konuda elinden geleni, hatta daha fazlasını yapmak için kullanacaktı. Simon radikal değişikliklerden korkmuyordu. Her ne kadar bunu annesi ve kendisi anlamasa da, her şey Salima'nın iyiliği içindi.

Salima'nın sesle kumanda edilen bilgisayarını masasının üstüne koyup fişe taktı. Sesiyle komut verdiği zaman mekanik bir ses ona cevap veriyor ve istediği her şeyi okuyordu. Blaise kızına yardımcı olması için son teknoloji cihazlarının hepsini almıştı ve sürekli yeni çıkan ürünleri takip ediyordu. Salima, *OpenBook* adı verilen özel bir yazılım kullanıyor, bu

sistem e-postalarını ve ders kitaplarını ona okuyordu. Ayrıca *Oratio* adı verilen bir program *BlackBerry* kullanmasına imkân tanıyordu. Salima annesi sayesinde teknolojinin bütün nimetlerine sahipti ve bunun için ona minnettardı. Simon'ın dikkatini çeken bir diğer şey de, Salima'nın odasındaki olağanüstü ses sistemiydi. Müziğin en kalitelisini dinlemesi için gereken bütün pahalı teknolojik cihazlar vardı, ama o hâlâ dişlerini bile kendi başına fırçalayamıyordu. Simon en kısa sürede bu duruma el atmakta kararlıydı.

Simon odadaki her şeyi yerleştirip düzenledikten sonra çıktı. Salima da o gidince müziği açıp, nasıl olduklarını öğrenmek için arkadaşlarından gelen e-postalarını okudu. Annesini çok seviyordu, ama evde olmaktan nefret ediyordu. Bu yetmezmiş gibi Simon'dan da nefret etmeye başlamıştı. Salima'ya göre o hiçbir şeyden anlamıyordu.

Simon odasına gidip bu kez kendi eşyalarını yerleştirdi. Sonra haber vermeden Blaise'in ofisine girdi. Blaise kapıda onu görünce çok şaşırdı, evde bir erkeğin olması çok tuhaf geliyordu. O an, evliken Harry'yle nasıl yaşadığını ya da Andrew'la evlenip onunla aynı evi paylaşmayı nasıl düşündüğünü anlayamadı. Sanki üstünden asırlar geçmişti. Artık bir erkekle aynı evde olma fikri ona hitap etmiyordu, şu an evinde olan Simon'ı da acayip yadırgıyordu. Simon ona davetsiz bir misafir, onu ve kızını huzursuz etmekten başka bir işe yaramayan bir yabancı gibi geliyordu.

Simon, "Bir fincan çay ister misin?" diye sordu ama Blaise kafasını sallayarak teklifi reddetti. O an içinden ona seslenmediği ya da acil bir durum olmadığı sürece ofisine

gelmemesini söylemek geldi. Yıllardır kimse kendi evinde ona çay hazırlamayı teklif etmemişti. Sadece Harry'yle evli olduğu dönemdeki çalışanlar ona çay getirmişti, o da on yıl önceydi. Şu an yanında çalışan temizlik görevlisi sadece temizlik yapıyor, çamaşır yıkıyor ve hazırladığı birkaç basit yemeği buzdolabına bırakıyordu, ancak Blaise'e çay hazırlamayı teklif etmiyordu. Çünkü Blaise içmek isterse kendi çayını kendi hazırlayabilirdi. Simon'dan yemek yapmasını, çay hazırlamasını ya da herhangi bir konuda ona hizmet etmesini beklemiyordu. Bunları teklif etmesi bile gereksizdi. Simon'dan tek istediği, kızını olabildiğince mutlu edip tekrar hayata döndürmesiydi. Zaruri nedenlerle Salima'nın eve gelmesi, Simon'm da onlarla olması yüzünden Blaise kendini çok tuhaf hissediyordu. Kızını çok seviyordu, ama garip bir biçimde evi ve hayatı istila edilmiş gibi geliyordu. Simon, Blaise'in suratının asıldığını görür görmez uzaklaştı.

Bir saat kadar sonra Blaise kızını kontrol etmeye gitti. Salima yatağında uzanmış müzik dinliyor ve Abby'yi düşünüp ağlıyordu. Blaise yatağın kenarına oturup kızının saçlarını okşadı ve onu öptü.

İyi olmadığını gözleriyle gördüğü halde, "Nasılsın tatlım?" diye sordu.

"Berbat. Onu çok özlüyorum." Blaise bu özlemin hiç bitmeyeceğini biliyordu. Çünkü Abby ile Salima arasında çok güçlü bir bağ vardı ve hiç kimse onun yerini alamazdı. İşinde çok uzman bir kadın bakıcı bulana dek de Abby'nin yokluğu yoğun bir şekilde hissedilecekti.

"Özlediğini biliyorum bir tanem. Bak ne diyorum, hazır

buradayken eğlenceli bir şeyler yapalım. Yarın birkaç konser bileti alayım.”

Salima üzüntülü bir şekilde, “Hiçbir şey yapmak istemiyorum,” dedi. “Ayrıca Simon’dan nefret ediyorum. O tam bir baş ağrısı...”

“Evet, belki de haklısın. Bazen beni de çok zorluyor, ama bunların hepsi onun için de çok yeni: bu daire, bu şehir, ona verdiğimiz o küçük oda... Bence sadece yardımcı olmaya çalışıyor. Hem o bir erkek, ikimiz de bu evde bir erkeğin olmasına alışık değiliz.” Blaise kızına gülümsedi. Simon onun da sinirlerini bozuyordu, ama ona yüklenip evdeki tansiyonu yükseltmenin bir anlamı yoktu. Evinde huzur istiyordu, zaten Salima’nın varlığı bile onun için yeterince büyük bir değişiklikti. Simon’ın varlığı da işin tuzu biberi oluyordu.

Salima, “Neden bir bakıcı tutmak zorundayız ki?” dedi. Bunu söylerkenki ses tonu on dokuz yaşında bir genç gibi değil de beş yaşında bir kız çocuğu gibiydi. Umutla, “Bana sen bakabilirsin,” dedi. Blaise birden büyük bir suçluluk duygusu altında ezildi.

“Hey, beni hatırlıyorsun değil mi? Ben, annen, çalışıyorum. Unuttun mu yoksa? Ayrıca sürekli seyahat ediyorum. Ya bir haber için yurtdışına çıkmam gerekirse? Burada seninle kalacak biri lazım.” Üstelik Blaise kendini Salima’nın dış fırçasına macun sürerken hayal edemiyordu. Artık bunu kendi başına yapmayı öğrenmek zorundaydı. Kör ya da sağlıklı olması önemli değildi, sonuçta o kocaman bir kızdı. İlk kez bir konuda Simon’la aynı fikirde olduğunu fark etti. Salima her şeyin onun yerine yapılmasına fena alışmıştı, çünkü

bunca zamandır yanında hep Abby vardı.

Blaise saat sekiz civarı mutfığa gitti. Üçü de yemek yememişti, ama o hiç aç değildi. Simon mutfak masasına oturmuş bilgisayarıyla ilgileniyordu. Blaise'in içeri girdiğini görünce kafasını kaldırıp baktı. Megan az önce ona bir e-posta göndermiş, onu çok özlediğini ve üzgün olduğunu yazmıştı. Simon da onu çok özlüyordu, ama cevap yazmamaya karar verdi. Bilgisayarını kapatıp Blaise'e baktı.

Ayağa kalkıp, "Size yemek hazırlamamı ister misiniz?" diye teklif etti. Bir şeyler yapması gerekiyormuş gibi hissediyordu, ama Salima onu odasında istemediğini net bir şekilde ifade etmişti. Küçük yatak odasından başka gidecek bir yeri yoktu, ama orada da oturmak mümkün değildi. Bu yüzden bilgisayarını alıp mutfığa gelmek durumunda kalmıştı.

Blaise, "Sanırım pizza siparişi vereceğim," dedi, çünkü Salima pizza seviyordu ve yeme ihtimali yüksekti. "Ya da suşi."

"Omlet ya da makarnaya ne dersin? Çok kısa sürede hazırlayabilirim." Omlet kulağa iyi geliyordu, ama Blaise bu düşüncesini itiraf etmekten kaçınıp kafasını salladı.

Blaise telefonla pizza siparişi verirken, "Hayır, gerek yok," dedi. Bu cevap karşısında Simon da ısrarcı olmadı. Blaise pizzasını nasıl istediğini sorunca Simon içinde ançüez dışında her şey olan büyük bir pizza istediğini söyledi. Blaise bunun kulağa fena gelmediğini düşündü. Kendisi için aynıysından, Salima için de küçük *pizza margherita* söyledi. Pizzalar gelince Salima'ya seslendi. Odasından çıkan Salima da mutfak masasındaki yerini aldı. Simon, Blaise'in bir dilim pizzayı önce tabağa sonra önüne koymasını sessizce izledi.

Yemek boyunca üçü de tek kelime etmedi.

Yemekten sonra Salima odasına döndü, bir süre sonra da yatıp uyudu. Blaise, Salima'nın insülin pompasını bizzat kontrol edeceğini, bu yüzden şimdi odasına gitmesine gerek olmadığını Simon'a söyledi. Simon, Blaise'in çalışma odasının ışığının geç saatlere kadar yandığını gördü, ama onu tekrar rahatsız etmek gibi bir hata yapmadı. Bir süre bilgisayarın başında oturdu, Megan'dan çaresizce yazılmış iki e-posta daha gelmişti. Onlara da cevap yazmadı. Sonra yatağına yattı. Uzun ve stresli bir gündü. Bu evde istenmediğinin o da farkındaydı.

Ertesi sabah alarm her zamanki gibi saat dörtte çaldı, ama Blaise kendini dayak yemiş gibi yorgun hissediyordu. Son birkaç günün yorgunluğu şimdi çıkıyordu. Abby'nin ani ölümü, cenazesi, okulun kapanması, Simon'm evinde olması ve tabii önümüzdeki birkaç ay boyunca Salima'nın bakılması gerektiği gerçeği... Bunca şeye dayanmak kolay değildi. Bunca tersliğin içinde güzel bir şey vardı tabii. O da Simon'ın, Salima'nın kan testleriyle ilgili protokolü, insülin pompasını nasıl izleyeceğini, geceleri kontrol edilmesi gerektiğini ve diyabeti için dikkat edilmesi gereken şeylerin hepsini biliyor olmasıydı. Simon bu konuda eğitimliydi ve ne yaptığını iyi biliyordu, bu da Blaise'in içini rahatlatıyordu. Ama bunun dışındaki her şey hâlâ sinirlerine dokunuyordu. Onun varlığına tahammül edemiyor, evde her görüşünde bir hırsız düzenini altüst etmiş hissine kapılıyordu. Bu konuya takılıp üzülmemeye çalışsa da kendine engel olamıyordu. Ama bu düşüncelerini

kızıyla paylaşamazdı, çünkü Salima zaten Simon'dan pek haz etmiyordu. Onu gaza getirip işleri çıkmaza sokmanın bir anlamı yoktu. Salima, Simon'ın onlarla geleceğini duyar duymaz şiddetle annesine karşı çıkmış, ancak Blaise başka çareleri olmadığını söyleyince hoşlanmadığı bu gerçeği kabullenmeye çalışmıştı. Çok sevdiği annesini üzmemek adına Simon'ın varlığını gönülsüzce kabul etmişti. Ellerinde başka biri olmadığı için öyle ya da böyle Simon'a muhtaçlardı. Salima'nın hoşuna gitsin ya da gitmesin bu iş yürümek zorundaydı.

Blaise kendini yataktan kalkmaya zorladı, onu bekleyen uzun günle ve kanaldaki stresle yüzleşmeye henüz hazır değildi. Hangi birini sayacaktı ki? Susie Q, üstünde çalıştığı onca proje, üç gün önce aniden çıkması gerektiği için yarım bıraktığı işler... Hepsini bugün halletmek zorundaydı. Banyo yapmak yerine duş alıp uyanmaya çalıştı. Duş alırken saç ıslanınca, "Kanaldaki kuaför halleder," diye düşündü. Yarım saat kadar sonra sıfır makyajla mutfağa girdiğinde omuzlarına dökülen kızıl saçları hâlâ ıslaktı. Üstünde buruş buruş olmuş beyaz renk bir tişört, bol eşofman altı vardı. Elinde gazetelerle mutfağa girerken uyanması için acilen kahve içmesi gerektiğini düşünüyordu. Mutfak masasında oturan Simon'ı görünce az kalsın çılgılık atıyordu. Simon ayağa kalkıp Blaise'e bir fincan sıcak kahve uzattı, tam sevdiği gibiydi. Evvelki gün kahvesini nasıl içtiğine özellikle dikkat etmişti: kremasız ve iki şekerli. Blaise'in içinden ona teşekkür etmek geldiyse de bir şey söylemeden uzattığı kupayı aldı. Blaise sabahın bu saatinde kimseyle konuşmak istemiyordu. Simon sabah sabah karşısına çıktığı için Blaise'in rahatsız olduğunu yüzünden anladı.

Özür dileme ihtiyacı duyarak, “Affedersin,” dedi. “Uyuyamadım da. Ayrıca Salima, kahvaltını her gün saat beşte yaptığını söylemişti. Faydalı bir şey yaparak bir işe yararım sandım.” Simon yatağın boyuna göre çok kısa olduğunu ve ayaklarının dışarıda kaldığını söylememiştir. Şikâyet edip sorun yaratmak istemiyordu. Zaten orada olması iki kadın için de yeterince zordu, hakkındaki düşüncelerini aşağı yukarı tahmin edebiliyordu. Sonuçta ne yaparsa yapsın, ne kadar iyi davranmaya çalışırsa çalışsın o, Abby değildi. Salima onu istemiyor ve kendince suçluyordu. Blaise ise onu evinde kendisini huzursuz eden bir misafir olarak görüyordu. Onlara göre düşman kapılarına dayanmış biri değildi, düşman evlerinde, hatta mutfaklarının tam ortasındaydı. Bunları nereden mi anlıyordu? Tabii ki ona dik dik ya da öfkeli bakan gözlerden!

Blaise net bir şekilde, “Kendi kahvemi kendim yapmak isterim,” dedi. Mutfak masasına oturup gazetelerini okumaya başladı. Simon ona kahve hazırlamakla büyük bir suç işlemiş gibi hissetti. Çünkü Blaise ne teşekkür etmişti ne de tekrarlaması konusunda onu teşvik etmişti. Simon mesajı almıştı, aynı hatayı tekrarlamayacaktı. O andan itibaren sabahları mutfaktan uzak durmaya karar verdi. Blaise’in kendine göre bir düzeni vardı. Kendisi de alışkanlıklarına bağlı biri olduğu için bu konuda ona saygı duydu.

Ön kapının kapanmasından Blaise’in işe gittiğini anladı, ev birden çok sessizleşmişti. Salima hâlâ uyuyordu. Temizlik görevlisi de saat ondan önce gelmeyecekti. Saat sekiz civarı Eric aradı.

“Nasıl gidiyor?” diye soran sesi iyimser olduğu kadar

tedirgindi. Çocuklarla birlikte eve giden bütün öğretmenleri arayıp kontrol ediyordu. Şu ana kadar aradıklarının hepsinin keyfi yerindeydi. Öğretmenler görev yerlerinden memnundu, aileler de evlerinde onlara destek olacak biri olduğu için mutluydu.

Simon, "Biraz sorunlu," diye itiraf etti. "Salima, Abby'yi kaybettiği için çok üzgün. Sanırım annesi de erkeklerden nefret ediyor, yani en azından kendi evindekilerden. İşin ilginç Salima'nın burada olmasına bile alışık değil. Hepimiz için zor ve tehditkâr bir durum, ama alışmaya çalışıyoruz. Bu arada Abby, Salima'ya beş yaşında bir çocuk gibi davranmış. Tarzının farklı olduğunu biliyorduk, ama bu kadarını tahmin edemezdik. Lokmasını çiğnemek dışındaki her şeyi Salima'nın yerine yapmış. Onu koca bir bebeğe çevirmiş. Kısacası burada kat etmemiz gereken uzun bir yol var, en kısa sürede bir yerden başlasak iyi olur. Ama ne Salima ne de annesi bu projeme destek veriyor. Blaise beni sürekli mevcut düzenlerini bozmamam konusunda ikaz ediyor, hatta fırçalıyor." İçinde bulunduğu durumu anlatırken Simon'ın sesi gergin ve yorgun geliyordu. Anlattıklarına rağmen bir derviş gibi sabırlı olmaya ve umudunu yitirmemeye çalışsa da durumu gerçekten zordu.

Eric bütün içtenliğiyle, "Çok üzgünüm Simon," dedi. "Abby'nin ona bebek muamelesi yaptığını biliyorum, ayrıca ikisi çok yakındı. Bir şeyleri değiştirmek epey zor olacak, hele ki olaylar ve acılar bu denli tazeyken... Sanırım Blaise, Abby'nin tarzından memnundu. Çünkü Abby'nin Salima'ya davranışları hakkında bir kez bile şikâyet ettiğini duymadım. Bence

kariyerini hayatında ilk sıraya alıp öz çocuğuna evinde bakamamanın verdiği suçluluk duygusunu bu sayede azaltıyordu.”

Simon düşünceli bir şekilde, “Belki de...” dedi. İşin aslını öğrenmek, karşısındaki karakterleri çözmek için sabırlı olmalıydı. “Bu arada daire yeterince büyük değil. Yani tek kişi için ideal ama beni ağırlayacak kadar geniş değil, hatta Salima’nın yaşaması için bile fazla küçük. Çalışan bekâr bir kadına göre çok güzel tasarlanıp dekore edilmiş. Salima sürgüne gönderilmiş gibi koridorun bir ucunda kalıyor, ben de mutfağın arkasındaki hizmetli odalarından birinde kalıyorum. Aslında odam gayet şirin, ama bu evde birilerinin gözüne batmadan oturabileceğim bir yer yok. Bu sabah hayatımın hatasını yaptım diyebilirim. Blaise işe gitmeden önce içip kendine gelsin diye sabahın beşinde ona kahve yaptım. Çok ama çok sinirlendi. Anladığım kadarıyla işe gidene kadar hiç kimseyle konuşmak istemiyor.” Zavallı Simon resmen mayın tarlasında yürüyordu. Eric onun için çok üzüldü, çünkü Simon iyi kalpli, alçakgönüllü ve son derece yetenekli bir adamdı. Ona bu kadar kötü davranıp huzursuz etmeleri hiç hoş değildi. Ama yazık ki elinde Salima’yla gönderebileceği başka bir eğitmen yoktu. Öte yandan Blaise’in de hakkı vardı, kadın bir eğitmen herkes için daha iyi olabilirdi.

Eric. “Bakalım zaman ne gösterecek, beni bilgilendirmeyi ihmal etme,” dedi. Birden, “Acaba Blaise’le konuşması gerekir mi?” diye düşündü. Simon’ın oradaki işini bırakmasını ya da toptan istifa etmesini falan istemiyordu. Gerçi Simon böyle bir şey yapmazdı. Son derece güçlü, sabırlı, yetenekli ve işine saygı duyan biriydi. Salima’nın hayatına bir şeyler ka-

tabilecek biri varsa o kişi kesinlikle Simon'dı. Ancak anne-kız ellerinin altındaki dehanın farkında bile değildi. Simon, Eric'in elindeki en muhteşem eğitmendi. Problem çözmek ve yaratıcı düşünce konusunda doğuştan yetenekliydi.

Simon, "Merak etme, bir yolunu bulacağız," dedi. Umutlu görünmeye çalışsa da aslında öyle değildi. Sabah çok kötü başlamıştı, ama şimdi ikinci raunt zamanıydı. Salima uyanıp mutfığa geldi. Simon, "Günaydın," deyince aniden korkuyla sıçradı. Simon'ın evde olması son derece anormal bir şeymiş gibi davranıyordu.

"İyi uyudun mu?" Simon gergin olmasına rağmen rahat ve gündelik bir üslupla konuşmaya çalışıyordu. Salima perişan görünüyordu; hâlâ Abby için yas tutuyor, mütemediyen ağlıyordu.

Salima mutfak masasına otururken, "Evet, sanırım," diye cevap verdi.

Simon neşeli bir tonda, "Kahvaltıda ne yemek istersin?" diye sordu. Ne isterse yapmaya hazırdı. Çabuk hazırlanan yemekler konusunda başarılı bir aşçıydı, ama Salima bunu nereden bilecekti ki?

Salima somurtarak, "Zehir," dedi. Simon'ın olduğu yöne kafasını çevirmeye bile zahmet etmemişti. Simon bütün öğrencilerine kafalarını onlarla konuşan kişinin olduğu yöne çevirmelerini söylerdi. Göremeseler de bunu alışkanlık haline getirmeliydiler. Ama Salima'yı bu konuda uyarmadı, henüz çok erkendi.

"Üzgünüm, taze bitti. Bugün hiç zehrimiz yok. Pastırma ve yumurtaya ne dersin? Ya da tam buğday unuyla hazırlanmış pankeklere?"

Salima mutsuz bir ifadeyle, “Abby bana hep özel *waffle*’lar yapardı. Ama burada *waffle* yapmak için gerekli ızgara yok. Annem kilo aldırان şeyleri son derece lüzumsuz görüyor ve evde istemiyor. Kiloma ve diyabetime dikkat etmem için sürekli rejim yapmamı öğütüyor,” dedi. Simon, Blaise’in ince yapılı biri olduğunu ve fit olmaktan hoşlandığını anlamıştı. Ama Salima da kilolu sayılmazdı. Ayrıca diyabeti için yapması gereken diyetin neleri yasakladığını ve nelere izin verdiğini Simon gayet iyi biliyordu.

“Bugün bir *waffle* ızgarası alıp odamda saklayabilirim.” “Yatağımın altına, dolabın içine ya da yastığın altına gizleyebilirim,” dedi. Salima kafasını Simon’ın olduğu tarafa çevirip gülümsedi.

Simon’ı, “Bulursa çılgına döner ama,” diye uyardı.

“O zaman ona söyleme...” Salima’yla müttefik olabilecekleri bir alan bulmaya çabalıyordu. Bu amacına ulaşmasını sağlayacak şey *waffle* ızgarasıysa annesinin gazabını göze alıp seve seve bu riske girebilirdi. “Bugün ne yapıyoruz? Yani kahvaltıdan sonra...” Öncelikle ona yiyecek bir şeyler getirmek istiyordu. O kadar depresif görünüyordu ki leziz bir şeyler yemek kendini daha iyi hissetmesini sağlayabilirdi.

“Sadece evde kalmak istiyorum.” Salima’nın hayat damarları kopmuş gibiydi.

“Halletmem gereken birkaç iş var da yardımcı olursan çok sevinirim. Bu semti bilmiyorum, New York’a gelmeyeli de yaklaşık bir yıl oldu.” Bu konuşmanın gittiği yer Salima’nın zerre kadar umurunda değildi. “Her neyse, internetten bulmam gereken onlarca telefon numarası var. Rica etsem

numaraları benim için bilgisayarından araştırır mısın?” Bu Simon’m Salima’yı oyalamak adına bulduğu bir yöntemdi.

Salima sert bir dille, “Bunu kendin yapamıyor musun? Ben senin sekreterin değilim,” dedi. Ancak Simon ne tepki gösterdi ne de cevap verdi.

“Ayrıca yeni CD’ler de almam lazım. Bütün CD’lerimi okulda unuttum.” Bu doğru değildi, ama Salima’yla birlikte CD alıp ne tür müziklerden hoşlandığını öğrenmek istiyordu.

Salima’yla sohbet ederken iki dilim pastırma ve birkaç yumurta pişirdi, tost da yapıp hepsini önüne koydu. Salima hazırladığı şeylerin kokusunu alabiliyordu. Simon eline çatalı tutuştururken ilgisiz görünüyordu.

“Kahvaltını bitirip giyin. Sonra da birlikte dışarı çıkarız.” Salima kahvaltı için teşekkür etmedi, ama ağzına ilk lokmayı attıktan sonra Simon yüz ifadesinden beğendiğini anladı. Salima sahiden de küçük bir çocuk gibiydi.

Salima, “Yumurtalar güzel olmuş,” diye itiraf etti sonunda. “Peki ya ben dışarı çıkmak istemiyorsam?” Simon böyle konuşarak onu test ettiğini biliyordu, ama herhangi bir tepki vermemeye özellikle dikkat etti.

“Bakalım... O zaman bu duruma uygun bir ceza bulmam gerekebilir.” Salima’nın söylediği şeyi şakaya vurdu, onunla tatsızlık yaratmadan başa çıkmak için en güzel yol buydu. “Ne olabilir? Belki saçlarını yakarım ya da en sevdiğin CD’yi çalarım. Odana kilitleyip seni aç bırakmama ne dersin? Belki de sana brüksellahanası yediririm.”

Salima, “Ben brüksellahanası severim,” dedi ve tekrar gülümsedi. Bazen Simon’ı sevecekmiş gibi hissediyordu,

ama bu hissi kısa sürüyordu. Çünkü o Abby değildi. Ama Simon'm zeki biri olduğunun farkındaydı. Simon genellikle erkek öğrencilerle ilgilendiği için okuldayken onunla pek muhabbeti olmamıştı.

"Aaa, bak o zaman bu ceza olmaz. En nefret ettiğin yemek hangisi peki?"

"Fasulye, hem de her çeşidi..."

"Güzel, demek fasulye... Benimle dışarı çıkmazsan tam bir hafta boyunca fasulye yemek zorunda kalırsın."

Salima, "Beni buna zorlayamazsın," dedi. Yine agresif bir moda bürünmüştü.

"Neye? Fasulye yemeye mi?"

"Hayır, dışarı çıkmaya..."

"Evet, zorlarım. Benimle aklının alamayacağı kadar korkunç şeyler yapman için seni zorlayabilirim. Mesela hangi CD'yi alacağım konusunda bana biraz tavsiye verebilirsin. Duyduğuma göre müzik konusunda epey bilgilisin."

"Sadece şarkı söylemeyi seviyorum." Bunu söylemek bile yüzünde güller açtırmıştı.

"Ne tür?"

"Her türlü şarkı... Hayatım boyunca şarkı söylemeyi çok sevdim. Beni mutlu ediyor." Bu kez Simon gülümsedi. Çünkü gizli bahçeye açılan kapının anahtarını bulmuştu. Hatta az önce Salima anahtarı kendi eliyle vermişti.

"Piyano çalabiliyor musun?" diye sordu, ama Salima kafasını iki yana salladı.

Salima, "Hiç alıştıрма yapmak istemedim. Galiba biraz fazla tembelim," diye itiraf etti.

“Ben çalabiliyorum. Annem her gün bana alıştırma yaptı-
rırdı. Nasıl çalındığını öğrenmek bile çok keyifli bir şey...” Ne
Simon ona piyano çalmayı teklif etti ne de Salima ondan böyle
bir şey istedi. Salima birkaç dakika sonra yerinden kalkıp mut-
fakta yürümeye başladı, boş tabağını masanın üstünde bırak-
mıştı. Simon’ın hazırladığı her şeyi silip süpürmüştü.

Ses tonuyla onu durdurmaya çalışarak, “Pardon,” dedi.
Salima çok şaşırdı. “Lütfen masayı toplayalım. Tabağını bu-
laşık makinesine koyman gerekiyor.” Simon bunu gayet sı-
radan bir şeymiş gibi söylemişti, ama Salima şaşkınlıktan
donakaldı. Abby bir kez bile böyle bir şey yapmasını isteme-
mişti. Yani tam beş yıldır elini bir işe sürmüyordu.

Salima ukala bir ses tonuyla, “Bunu yapmaya mecbur
değilim,” dedi.

“Evet, mecbursun,” dedi Simon açıkça. “Sen benim sekre-
terim değilsin, ben de senin hizmetçin değilim. Durum bu...”
Yemek pişirme kısmını konuya dahil etmedi, ama Salima’ya
iyi ve faydalı alışkanlıklar kazandırmak istiyordu, yazık ki
şu an bunlara sahip değildi. Özünde akıllı ve kibar bir kızdı,
ama Abby’nin eli ayağı olmasına o kadar alışmıştı ki bir şey-
ler yapmaya eriniyordu. Artık o günler geride kalmıştı. Şimdi
yeni bir yaşam başlıyordu, kendi iyiliği için buna en kısa sü-
rede adapte olsa iyi olurdu.

“Annem benden bulaşık falan yıkamamı beklemiyor.
Bunları yapacak bir hizmetçimiz var zaten.”

“Ama bu sence de büyük kabalık değil mi? Neden bütün
kirli şeyleri ona bırakalım ki? Tabağını ve çatalını sudan geçi-
rip makineye koyman sadece birkaç saniyeni alır.” Salima

anlık bir tereddüt yaşadktan sonra masadaki tabağını alıp lavaboya gitti. Tabağını sudan geçirip makineye koydu. Hatta bunu gayet iyi becermişti. Ardından kibirli bir bakış atıp odasına gitti. Evet! Simon birinci raundu kazandığını düşünüyordu. Ayrıca Simon'a inatla karşı koymamıştı ki bu iyiye işaretti. Salima yarım saat sonra mutfğa döndü. Simon'm da orada olduğunu duyabiliyordu. Simon, Salima'nın dışarı çıkmak için giyindiğini görünce sevindi. Salima kot pantolon ve kırmızı renk deri ceket giymişti. Uzun siyah saçlarıyla çok güzel bir kızdı. Dışarı çıkarken kullandığı siyah gözlüklerini de takmıştı.

Simon onu takdir ederek, "Çok hoş görünüyorsun," dedi. "Ceketine bayıldım."

Salima, Simon sanki üstündekinin ne renk olduğunu görmüyormuş gibi, "Ben de çok seviyorum. Kırmızı..." dedi. Ceketinin rengini biliyor olmak Salima'yı gururlandırıyor. Abby, hangi renk olduğunu anlasın diye cebine kabartma yazıyla yazılmış küçük bir etiket koymuştu.

"Biliyorum. Ayrıca gözlüklerin de güzelmiş. Gitmeye hazır mısın?"

Salima ihtiyatlı bir ses tonuyla, "Sanırım evet," dedi. "Nereye gidiyoruz?"

"Önce müzik markete, hiç gittin mi?"

"Evet, en yakın dükkânın nerede olduğunu biliyorum. Buraya her gelişimde oraya giderim. Normalde parçaları internette indiririm, ama CD satın almayı da seviyorum."

"Yürüme mesafesinde mi?" Salima kafasını sallayarak onayladı. Salima'nın dışarı çıkma konusunda istekli olduğunu gören Simon da sevinçle ayağa kalktı. Tam çıkacakken

dönüp Salima'ya baktı. "Bastonun var mı?" Kırmızı uçlu, beyaz kör bastonunu kastediyordu. Bu baston sayesinde hem dışarıdan görme engelli olduğu anlaşılırdı hem de yürürken yolunu bulmasında ona yardımcı olurdu.

"Hayır, hiç kullanmam." Bu cevap Simon'ı çok şaşırtmıştı.

"Neden?"

"Çünkü bastona ihtiyacım yok. Ne zaman dışarı çıksak Abby'nin koluna girerdim."

"Birine tutunup yürümektense daha serbest hareket etmek istemez misin?"

"Hayır, böyle iyiyim." Salima kendini görme engelli biri olarak deşifre etmek istemiyordu. Ama Simon'a göre köpeği olmadığı için baston kullanması gerekiyordu. Köpek konusunu da merak etti. Caddenin aşağısındaki müzik markete doğru yürürken merak ettiği konuyu sorgulamaya başladı.

Simon, "Niçin köpeğin yok?" diye sordu. Çünkü Salima koluna girmiş yürürken onun rehberliğinden destek alıyordu.

"Köpeklerden nefret ederim. Küçükken bir Alman kurdu tarafından ısırıldım. Rehber köpeklerin hepsi de Alman kurdu oluyor."

"Bu doğru değil. Labrador olanları da var. Ayrıca labradorlar hem çok sevimliler hem de ısırılmazlar. Bir köpek sayesinde çok daha özgür hareket edebilirsin."

Salima bütün kapılarını sıkıca kapatarak, "Özgür olmaya ya da bir köpeğe ihtiyacım yok," dedi, ama neyse ki bu uzun sürmedi. Müzik markete girince tekrar konuşmaya başladı. Tam iki saatlerini CD seçerek geçirdiler. Salima, Simon'a bazı grupları ve adını bile duymadığı şarkıcıları tanıttı,

müzik konusunda çok yararlı tavsiyelerde bulundu. Salima kendisine de yirmi tane yeni CD seçti. Bir kısmı eski grupların, diğerleri de daha yeni müzisyenlerin albümleriydi. Müzik konusunda çok seçkin bir zevki vardı ve Simon bunu çok ilginç bulmuştu. Salima ve Simon müzik markette çok iyi vakit geçirdiler. Salima'yı müziğin yardımıyla tanıyacaktı, çünkü şimdilik en iyi sonuç veren buydu.

Müzik marketten sonra Simon, Salima'yı öğle yemeği için çok ferah, çok hoş bir mekâna götürdü. Salima aç olmadığını söylemişti, ama Simon açlıktan öldüğünü söyleyip gitmekte ısrar etti. Bu da doğru değildi tabii. Neyse ki Salima aç birini kıracak kadar kaba değildi. Yemek boyunca Salima'nın ilgi alanlarından, değerlerinden, yaşam felsefesinden, onu görmeye kırk yılda bir gelen babasına karşı duygularından ve annesinin parlak kariyerinden konuştular. Salima gizli krallığının anahatlarını kendi elleriyle Simon'm önüne koymuştu.

Blaise için o gün berbat başlamıştı. Önce kahvesini bile içmeden Simon burnunun dibinde bitmişti. Blaise daha gözünü bile açamamışken mutfakta ne işi vardı ki? Sabahları biriyle, hele ki bir erkekle konuşmaktan nefret ediyordu. Bu kişi geceyi birlikte geçirdiği adam da olsa fark etmezdi. Çünkü sabahın ilk saatleri onun için çok kutsaldı. İşe gitmeden önce kendisine bir kahve uzatıldığını görmek sınırlarının ihlal edildiği hissi yaratmıştı.

Sonra her zamanki kuaförü işe gelmemişti. Onun yerine bakan kızın yaptığı saç korkunçtu. Hiç ama hiç beğenmemişti.

Canlı yayına bu şekilde çıkacak olmak Blaise'i delirtiyordu.

Bu kadarı yetmezmiş gibi sabah programı sonrası Susie Q'yu kanal yöneticilerine yalakalık yaparken görmüştü. Ona bakarken midesine kramplar giriyor, içi daralıyordu.

Günün kalanı da bir sürü sinir bozucu aksilik ve gerginlikle geçti. Tully izinde olduğu için yerine başka bir şoför gelmişti, ama Blaise yeni şoförü hiç sevmemişti. O akşam trafik o kadar yoğunlu ki evine varması normalden bir saat daha uzun sürmüştü. Bu korkunç günün sonunda tek istediği banyo yapıp yatağına yatmaktı. Ama evinden müzik sesi geliyordu, hiç kullanmadığı müzik sistemi paslanmaktan kurtulmuştu. Çalan müziğin Salima'nın tarzı olduğunu anladı. Hatta şarkı söylediğini bile duyabiliyordu. Asık bir suratla seslerin geldiği yöne, yani mutfaka doğru yürüdü.

Azarlar gibi yüksek bir ses tonuyla Simon'a, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Tanrım! Günü tıpkı başladığı gibi korkunç şekilde sona eriyordu. Yine Simon, yine Simon... En güvenli alanlarda Simon'ın karşısında bitmesi onu çıldırtıyordu.

Simon sakinliğinden taviz vermeden, "Akşam yemeği pişiriyorum," dedi. Mutfak önlüğü takmış bir şeyler hazırlıyordu. Salima da hemen yanında durmuş ona malzemeleri veriyordu. Blaise'in aksine Simon ve Salima'nın günü gayet güzel geçmişti. Salima, Simon'a *reggae* ve *ska* arasındaki farkı öğretiyordu. Salima ayrıca tıpkı Simon gibi *jazz* ve *blues* seviyordu. Bugün bir sürü CD almışlardı. Ancak o an CD çalarda çalan şarkı annesinin sevdiği türden bir parça değildi. "Yemek on dakika içinde hazır olur," diye haber verdi Simon. "Ama hazırlanman daha uzun sürecekse bekleyebiliriz de..."

Blaise, "Sana yemek yapmamamı söylemiştim," diye çıkıştı. "Ayrıca aç değilim," dedi küstah bir dille.

Simon son derece doğal bir ses tonuyla, "Ama biz açız," dedi. "İstemiyorsan bize katılmak zorunda değilsin." Simon sufleyi fırına atarken Blaise odasına gitti. Salima hâlâ Simon'ın yanında oturuyordu.

Salima merakla, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Mutfaktaki leziz kokular iştahını kabartmıştı.

"Birazdan görürsün. Umarım beğenirsin. Bu çok eski bir aile tarifi. Paris'te şef olarak çalışırken öğrendim. Bu arada aile derken kendiminkini kastetmedim. Çünkü bizim ailede kimse yemek yapmayı bilmez. Annemin yemekleri insanı öldürecek kadar kötüdür. Ama sosisi o kadar güzel pişiriyor ki parmaklarını yersin."

Salima suratını ekşiterek, "İyyy," dedi. Müzik marketten sonra kasaba uğramışlardı. Simon kuzu budu ve bol sarmısakla "gigot" adı verilen bir yemek yapıyordu. Sarmısak kokusu Blaise'in odasına kadar yayılmıştı. Kokuyu alınca o kadar sinirlendi ki elini yüzünü yıkar yıkamaz yeniden mutfığa gitti. Bu sırada Simon sufleyi fırından çıkarıyordu. Blaise şaşırmış görünüyordu. Ayrıca mutfak masası üç kişilik hazırlanmıştı. Simon masayı Salima'ya hazırlatmıştı. Salima ilk başta bunu çocukluğundan beri yapmadığını söylemişti. "Muhtemelen gözlerini kaybetmeden önce hazırlıyordu," diye düşündü Simon. Çünkü son on bir yılda hiçbir işe elini sürmediği belliydi.

Blaise hayretle, "Sufle mi yaptın?" dedi. Hep birlikte masaya otururken Blaise bir parça sakinleşmişe benziyordu. Ay-

rica itiraf etmeliydi ki peynirli sufle tek kelimeyle harikula-
deydi. Üçü de ikişer porsiyon yedi. Bu arada kuzu budu da en
az sufle kadar lezzetliydi, hatta daha da lezzetli! Simon yan-
nında iyi gider diye patates püresi ve salata da yapmıştı. Yemek
çok ama çok lezzetliydi, meyve eşliğinde sunulan tatlı da hari-
kaydı. Blaise, “Dört yıldızlı bir restoranda yemek yiyormuşum
gibi hissettim,” diye iltifat etti. Tek kelimeyle harika bir yemekti
ve üçünün de moralini yükseltmişti. Yemek bittikten sonra ar-
kalarına yaslanıp oturdular. Simon, Blaise için naneli çay ha-
zırladı. İlgili bir tavırla, “Böyle yemek yapmayı nereden öğren-
din?” diye sordu. Simon çok yönlü bir adamdı. Bir sürü farklı
yeteneğe sahipti, görünen o ki hepsinde de son derece başarı-
lıydı. Salima’nın yavaş yavaş Simon’a ısınmaya başladığı Blai-
se’in dikkatinden kaçmadı. “Umarım ona âşık olmaz,” diye
düşündü. Ama en azından Simon’ı görmüyordu. Blaise bunun
için şükretti. Ne kadar yakışıklı olduğunu görseydi korktuğu
şey başına gelebilirdi.

“Paris’te aşçılık okuluna gittim,” diye anlatmaya baş-
ladı. “Üniversiteden mezun olup yüksek lisansa başlamadan
önce... Bu hep hayalimdi, yemek yapmak çok keyifli bir iş...”

“Hangi okula gittin?”

Simon, “Cordon Bleu,” dedi. Blaise bir kahkaha attı.

“Hiç şaşırmadım. Fakat bir okulda öğretmenlik yapmak
yerine kendi restoranını açmalısın.”

Simon rahat bir şekilde, “Ben ikisini de seviyorum,”
dedi. “Arkadaşlarıma yemek pişirmeyi çok seviyorum. Beni
çok rahatlatıyor.”

“Şey, kesinlikle harika bir yemekti.” Blaise tam ayağa

kalktığı sırada Salima'nın masayı toplarken Simon'a yardım ettiğini görünce gözlerine inanamadı. Bunun Simon'ın eseri olduğunu biliyordu, ama yorum yapmadı. Birkaç tabak çanağı lavaboya koymanın bir sakıncası yoktu, üstelik düne göre daha mutlu görünüyordu. Blaise kızının Abby'yi hâlâ çok özlediğini biliyordu, ama neyse ki artık Simon'la mücadele etmeye bir son vermişti, en azından şimdilik.

Blaise tam mutfaktan çıkarken, lavabonun başındaki Simon arkasını dönüp ona seslendi. "Piyanon olduğunu gördüm. Çalmamın sakıncası var mı?" Blaise bir şok daha yaşıyordu.

"Hayır, tabii gece geç saatlere kadar çalmadığın sürece... Komşular kapıya gelsin istemem."

"Yok, merak etme." Simon, Salima'nın da yardımıyla bütün bulaşıkları makineye koymuştu. Salima yemek için Simon'a teşekkür ettikten sonra odasına gitti. Simon da sessizce salona geçip piyanonun başına oturdu. Kapağını açıp çalmaya başladı. İlk başta belli bir parça yerine, sadece el alıştırması amacıyla küçük küçük melodiler duyuldu. Ardından altmışlı yılların en sevdiği parçalarını çaldı, içlerinde bir sürü Beatles şarkısı da vardı. Çalmaya dalmışken aniden salonda hayalet gibi beliren Salima'yı fark etti. Blaise de odasından dinliyordu. O kadar iyi çalışıyordu ki bina dışında dinleyicileri bile olabilirdi. Piyanoda mutfaktaki kadar harika olmasa da ona yakın sayılırdı. Birden Salima çalan müzik eşliğinde şarkı söylemeye başladı. Simon'ın tahminleri doğru çıkmıştı. Salima sahiden de bütün şarkıları biliyordu. Ancak hâlâ en sevdiği şarkıları öğrenememişti. Salima müziği duyduğu an şarkı söylemeden duramıyordu. Blaise kızının söy-

lediği şarkıları dinlerken Simon'ın zekâsına hayran oldu. Salima'yla dost olabilmek için onun ilgi alanlarına ve severek yaptığı şeylere başvuruyordu.

Yaklaşık bir saat yan yana oturdular. Simon çaldı, Salima söyledi. Son şarkıdan sonra Simon üzülererek piyanonun kapağını kapattı. Saatin geç olduğunu belirtti. Blaise'i kızdırmayı ya da komşularla başının belaya girmesini istemezlerdi. Müzik alanındaki işbirliklerinin bitmesi Salima'yı üzmüştü.

Odadan çıkarlarken Simon, “Şan dersleri almayı hiç düşündün mü?” diye sordu.

“Hayır... Çocukken hep şarkıcı olmak isterdim, ama büyüdükçe Ray Charles ya da Stevie Wonder gibi biri olmak istemediğimi fark ettim. Ayrıca ben şarkı sözü yazamıyorum. Özel bir şarkıcı olmak için bu konuda da yetenekli olmak lazım.” Bunu söylerken yaşadığı hayal kırıklığının izleri yüzüne vurdu.

Simon, “Ama profesyonel olmak zorunda değilsin. Neden sadece hobi olarak ya da eğlenmek için söylemiyorsun?” diye önerdi Simon. “Mesela benim yemek yapma nedenim bu. Yemek yapmaktan büyük keyif alıyorum.”

“Belki de haklısın...” Salima bunu bir süre düşündü, ardından Simon'a iyi geceler diledi. Kendi odasına gitmeden önce annesinin çalışma odasına uğradı. Blaise masasının başında ertesi gün için editörün seçtikleri bölümün yorumlarını yazıyordu, yanında da bir yığın araştırma duruyordu.

“Simon'la yaptığınız müzik çok güzeldi. Çok yetenekli biri olduğu ortada; müzik, aşçılık...” Ayrıca Salima'yı da gayet iyi idare ediyordu.

Salima, “Şan dersleri alabilir miyim anne?” diye sordu. Blaise şok üstüne şok yaşamaya devam ediyordu. Hayatı boyunca şarkı söylemek konusunda çok yetenekli olan Salima ilk kez buna ciddi bir şekilde eğilmeye çalışıyordu.

“Neden olmasın, ben bu konuyu bir araştırayım. Eve gelebilecek bir öğretmen bulabiliriz diye düşünüyorum.” Salima usulca başını salladı. Bu ona da makul gelmişti. Anne-sini öpüp iyi geceler diledikten sonra odasına gitti. O gün aldıkları CD’lerden bazılarını dinleyip şarkılara eşlik etti.

Simon mutfakta bilgisayarının başında oturuyordu. Facebook hesabına bakarken Megan’dan bir e-posta daha geldiğini fark etti. Okuyup sildikten sonra bilgisayarını kapatıp odasına geçti. O an bir şeyi gayet iyi biliyordu: Herkesten sakladıkları gizli, yasak, umutsuz ve ahlaksız ilişkileri bitmek zorundaydı. Ancak yatağına yatınca Megan’ı ve yaşadıklarını düşünüp üzülmekten kendini alamadı. En azından hayatında iyi gitmeye başlayan bir şey vardı: çok sevdiği işi...

Altına Bölüm

*B*laise için ertesi gün nispeten daha iyi başladı. Sabah beşe doğru mutfığa adım attığında Simon'ın yine orada olmasını ve bir kupa kahve uzatmasını bekliyordu. Ama Simon'm aynı hatayı ikinci kez yapmak gibi bir niyeti yoktu. Blaise'in kahvesi sıcacık bir şekilde mutfakta duruyordu ama Simon görünürlerde yoktu, odasının kapısı da kapalıydı. Blaise için kahvaltı masasını hazırlamış, gazeteleri de oturduğu yerin hemen yanına bırakmıştı. Blaise, "Hem kahvem hazır hem de onu görmek zorunda değilim," diye düşündü. Bundan iyisi can sağlıydı, bu sefer işe çok daha iyi bir moralle gidebilirdi.

Sabah programı her zamanki gibi başarılı geçti. Ofisine girince Mark'tan bir şan hocası bulmasını istedi. Duyduğu şeye inanamayan Mark şaşkın şakın Blaise'in yüzüne baktı.

"Müzik dersi alıp şarkı söylemeye mi başlayacaksınız? Dans da edecek misin bari? Bunların Susie Q ile bir ilgisi var

mi? Yoksa programına vodvil bölümü falan mı eklemeyi düşünüyorsun?” Mark’ın tepkisi Blaise’i çok güldürdü.

“Salima için. Çok güzel bir sesi var ve sanırım yeni eğitmeni müzik dersi almasını önermiş. Bence de hiç fena fikir değil, özellikle birkaç ayı evde geçireceği düşünülürse. Bir şeylerle meşgul olması onun için iyi olur.” Blaise bu fikri gerçekten beğenmişti.

Mark boş boş bakarak, “Kimi arayayım?” diye sordu. İlk kez bu kadar sıra dışı bir taleple karşılaşılıyordu.

“Sana kalmış. *Juilliard* olabilir mesela, yardımcı olamasalar da seni doğru kişiye yönlendirebilirler. Belki de orada okuyup da ders veren öğrenciler vardır. Sanırım orada bir de güzel sanatlar ve müzik ağırlıklı bir lise programı var. Dediğim gibi bir araştır, sonrasına bakarız.”

Mark, “Olmuş bil,” dedi ve hemen *Juilliard*’ı aradı. Birkaç dakika sonra elinde bir sürü ismin yazılı olduğu bir liste vardı. Listedeki isimlerin hepsini tek tek aradı, ulaşamadıklarına da sesli mesaj bıraktı. Görüşme sonuçlarını Blaise’e rapor etti. “Bu arada yeni eğitmenle işler nasıl gidiyor?”

“Bilmiyorum. Dün sabah saat beşte onu karşımda görünce öldürmek istedim. Fakat akşam *La Grenouille* gibi seçkin bir Fransız restoranındaki kadar lezzetli bir yemek yaptı. Ayrıca çok iyi piyano çalıyor, Salima da ona eşlik edip şarkı söylüyor. Şimdi de müzik dersi konusunu ortaya attı. Salima’ya yeni kapılar açmaya, hayata karışmasını sağlamaya çalışıyor. Abby biraz ev kuşuydu, konfor alanından pek çıkmazdı, çıkarmazdı da... Ama o çok farklı, içeri hava girsin

diye bütün pencereleri açmaktan çekinmiyor. Salima'nın bulaşıkları sudan geçirip makineye koymasını bile sağladı, gerisini sen düşün artık... Ama hâlâ bilmiyorum, belki zamanla daha iyi bir uyum yakalarsınız. Yine de bu kadar kısa sürede gayet iyi gidiyorlar, en azından Salima okula dönene dek böyle devam etmesini umuyorum. Her neyse, sonuç olarak çok farklı, sıra dışı biri... Bir de Salima'yı oyalamayı çok iyi beceriyor. Ne olursa olsun sonuçta çok zeki ve yetenekli bir adam."

"Sence Salima'dan hoşlanıyor falan olabilir mi? Ne bileyim piyano çalıp şarkı söylemeleri ve anlattığın diğer şeyleri düşününce..."

"Hayır, sanmıyorum. Bence sadece Salima'nın ilgi alanlarını bulmaya ve onlara eğilmeye çalışıyor. Bu sayede onunla iyi bir iletişim kurabileceğini biliyor. Çok düzgün ve dürüst bir adam. Bir kere çok iyi yetiştirilmiş ve acayip kibar. Kısaca ikimize de uygun bir erkek değil. Sadece evde bir erkek olması çok tuhaf geliyor. Buna alışık değilim biliyorsun."

Mark bilmiş bilmiş bakarak, "Belki ikinize de iyi gelir," dedi. Blaise'in yalnız olmasına çok üzülüyordu. Kırk yedi yaşındaydı ve dört yıldır kimseyle çıkmıyordu. Mark bunu doğru bulmuyordu, çünkü Blaise çok güzel bir kadın olmasının yanı sıra iyi de bir insandı. Ayrıca yetenekli ve zekiydi. Andrew Weyland'la olan ilişkisini ve aşağılık herifin Blaise'in kalbini nasıl kırdığını biliyordu. Ayrıldıktan sonra Blaise tek kelimeyle yıkılmıştı. Yaklaşık bir yıl boyunca Blaise'i her gün üzgün ve mutsuz görmek onu da üzmüştü. Dört yıl geçmişti, artık Blaise o acıyı atlatmıştı. Ancak ro-

mantik ilişki, bir erkekle çıkmak gibi şeyleri hayatından tamamen çıkarmıştı. Yalnız başına daha mutlu olduğunu iddia etse de onu böyle görmek Mark'ı çok üzüyordu. Çünkü Blaise bundan daha güzel bir hayatı hak ediyordu, o mutlu olmalıydı. Kariyerinin önemli olmasını anlayabiliyordu. Ancak hayatta her şey kariyer demek değildi. Ne yazık ki Blaise kendini bunun yeterli olduğuna inandırmıştı. Mark başarının çok kısa ömürlü bir kavram olduğu kanaatindeydi. Başarı basamaklarında ne kadar yükseğe çıkarsanız çıkın, bir gün Susie Q gibi bir gelir ve sizi yerinizden edebilirdi. Evet, Susie Q onun için büyük bir tehditti.

O gün öğleden sonra Blaise için rüzgâr tersten esmeye başladı. Öğle yemeğini masasında yerken bilgisayarında yeni bir e-posta gördü. Okurken gözlerini ekrandan alamıyordu. Sonra bir daha okudu, sonra bir daha... Haber bölümünün başkanı, başka bir kanala geçmek için istifa etmişti. Yerine de başka biri atanmıştı. Blaise o an tecrübelerine dayanarak yakında çok sayıda ve köklü değişiklik olacağını anladı. Yeni başkan otuz yaşındaydı, Blaise onu sektörden tanıyordu. Zaten bu sektörde onu tanımayan yoktu. Çok yetenekli ve becerikliydi. Ama başarı ve para yolunda her şeyi mubah gören ve hedeften gözünü ayırmayan biriydi. Her şeyi kontrol etmeye çalışmakla kalmayıp doğru bulduğu takdirde en olmayacak şeyleri bile denemekten çekinmiyordu. Mesela prodüksiyon maliyeti çok daha düşük olduğu için realite programlarını ve şovları seviyordu. Ayrıca aklına estiği zaman çalışanlarını haber bile vermeden kovmasıyla tanını-

yordu. Ona pahalıya mal olan yetenekli birinin yerine daha düşük maaşa ikna olacak yeteneksiz birini koymakta tereddüt etmiyordu. Bu adam yaptığı işte gerçekten çok iyiydi ve işe başladığında gözü Blaise'in üzerinde olacaktı. Yeterince problemi yokmuş gibi Blaise'in başına bir de yönetici sorunu çöreklenmişti. Mark'a yeni başkan Zack Austin'i anlatırken bile acayip panik olduğu anlaşıyordu.

Mark, "Onun tam bir orospu çocuğu olduğunu duymuştum," diye fısıldadı. Çünkü artık kanaldaki duvarların bile kulakları vardı. "O işin başındayken kimse güvende değil." Eğlence bölümünden geldiği için Blaise biraz canlılık getirmek adına olmayacak işlere kalkışmasından korkuyordu. Çok genç olduğu için farklı bir vizyon getirmeye çalışabilir, daha genç çalışanlara yönelebilirdi. Blaise çok ama çok gerilmişti. Onun konumundaki biri bile böyle bir durumda büyük risk altındaydı. Bir kere canlı yayın sunucuları arasında en çok parayı Blaise kazanıyordu. Onun yerine daha ucuza mal olacak, genç ve iyi diye nitelendirdiği birini kolaylıkla getirebilirdi, muhtemelen de bunu yapacaktı. Blaise çok büyük bir hedefti ve Zack Austin avını takip eden bir köpekbalığı misali peşinde olacaktı. Her şey giderek çok daha tehlikeli bir hal alıyordu. Blaise o akşam eve sinir harbi içinde gitti. Simon bile aşırı gergin olduğunu anlamıştı.

Simon o akşam da son derece lezzetli bir yemek yaptı ama dünküne kıyasla daha basit ve hafif bir şeydi. Çünkü Blaise'in yediklerine ne kadar dikkat ettiğini biliyordu. O akşamın mönüsünde safranlı risotto, kızarmış piliç, yeşil fa-

sulye ve meyve salatası vardı. Üçü de hepsini afiyetle yedi. Simon mutfağı toplarken Blaise birkaç dakika ortalıkta gezindi. Salima bir işini halletmek için odasına gitmişti. Bu akşam da Simon'la şarkı söylemek istiyordu. Simon bugün onu Ellis Adası'na götürmüştü. Amerikan Tarihi Dersi için güzel bir ödev konusu olacağını düşünmüştü.

Blaise kendisine Simon'ın hazırladığı papatya çayından bir fincan doldurdu. Simon dikkatle onu izliyordu. "İyi misin?" diye sordu, ama haddini aşıp onu daha da sinirlendirmekten çekiniyordu. Blaise yemek boyunca çok düşünceli ve tedirgindi. Simon ona ne olduğunu sahiden merak etmişti. Blaise, Simon'ın sorusuna önce evet anlamında kafa salladı, ama sonra dürüst olmaya karar verdi.

"Hayır, değilim. Haber bölümünün başına haberin h'sinden anlamayan birini getirdiler. Adam bunca zaman eğlence bölümünde çalışmış. Kısaca hepimiz topun ağzındayız." Simon, Blaise'in verdiği cevap yüzünden büyük şaşkınlık yaşıyordu.

"Şaka mı yapıyorsun? Sen Blaise McCarthy'sin. Dünya çapında bir efsanesin. Çölde deve sırtında giden insanlar bile senin kim olduğunu biliyor." Blaise omuz silkti.

"Belki haklısın, ama kanaldaki patronlar bana sen ya da develer kadar hayran değil. Çünkü onlara göre herkesin bir alternatifi var. Hep daha ucuza çalıştırabilecekleri, daha genç birilerini ararlar. Sonuçta ben onlara küçük çaplı bir servete mal oluyorum. Kısaca az önce söz ettiğin 'Blaise McCarthy' efsanesi onların zerre kadar umurunda değil. Maaş çeklerini

onlar imzaladığı sürece onların borusu öter. Zamanında biri bana bu işin altın kuralının bu olduğunu söylemişti. Bu işteki altın kuralları da onlar koyuyor. Ben sadece diledikleri gibi kullanabilecekleri maaşlı bir çalışanıım. Bu meslekte hiçbir zaman yerim sağlam diye düşünemezsin, hep kelle koltukta yaşamak zorundasın. Bu sektörde kalmaya ve yaşlanmaya devam ettiğim sürece onların eli güçlenecek. Er ya da geç benden kurtulmayı deneyecekler. Aslına bakarsan yerime geçecek uygun adayı bulup eğitmeye başladılar bile... Yakında beni şutlamayı planlıyorlar. Kız henüz hazır değil ama yakında olacak. O zaman ben de ya işsizler ordusuna katılacağım ya da sabah dört haberlerinde yayınlansın diye köpek yarışması haberi yapacağım.”

Simon dehşetle bakıyordu. Ona göre Blaise çok büyük bir yıldızdı, ama aslında Blaise her gün ölüm kalım savaşı vermesi gereken biriydi. Blaise kendi gerçeğini zaten biliyordu, ama şimdi gerçeğin kapısı Simon için de aralanıyordu. Simon’ın gözleri açılıyor ve Blaise’in her gün yaşadığı stres yüklü hayatı görmeye başlıyordu. Simon hayatı boyunca Blaise kadar ünlü olmanın hiçbir şey için endişe duymamak anlamına geldiğini düşünmüştü. Ona göre bu tür insanlar hep güvendeydi, başlarına kötü bir şey gelemezdi. Ama gerçek öyle değildi. Aslında Blaise herkesten daha endişeliydi. Simon o an para konusunda endişelenmesini gerektirecek bir şey olup olmadığını merak etti. “Umarım yoktur,” diye düşündü. Blaise’in bir de bunu dert etmesini istemiyordu. Simon açıkça gördü ki Blaise’in hayatında kendinden başka güve-

nebileceği biri yoktu. O çok ama çok yalnızdı. Onu dinlerken Simon tuhaf bir şey fark etti. Ünlü bir yıldız olmak hayatta her şeye yetmiyordu. Bu son derece yalnız ve korkunç bir yaşamdı. Onun yerinde olmayı hiç ama hiç istemezdi. Bunca şan ve şöhrete rağmen bir de özel bakıma muhtaç engelli bir çocuğu vardı ve annesi olarak ona iyi bir hayat sunmaya çalışıyordu. Ona destek olacak, derdini paylaşacak kimsesi yoktu. Her gününü işyerinde büyük bir stres altında geçiren bekâr ve yapayalnız bir kadındı. Simon, “İyi ki onunki gibi bir işte çalışmıyorum,” diye şükretti ve az önce söylediklerinden sonra Blaise’e daha fazla saygı duydu. “En azından Salima konusunda ona yardımcı olabilirim,” diye düşündü. Blaise’e sempati ve hayranlıkla baktı. Blaise yorgun bir ifadeyle ona gülümserken Salima içeri girip Simon’a acele etmesini söyledi. Dün akşam çok güzel vakit geçirdiği için tekrar piyano çalmasını istiyordu. Ancak annesi ve Simon’ın çok ciddi bir konu hakkında konuştuğunu fark etmemişti. Simon, Salima’yla birlikte piyanonun başına gitti.

Blaise yatağına uzanıp salondan gelen müziğe kulak verdi. Biricik kızının mükemmel sesiyle söylediği şarkıları dinlerken gözlerini kapattı. Salima, Barbra Streisand şarkıları söylüyordu. Ardından Blaise’in çok sevdiği bir ilahiye geçti. Blaise o an Zack Austin’in kendisini kovacak bir neden bulamaması için dua etti. İşinden ayrılmayı ve yerine başkasının geçtiğini görmeyi istemiyordu. Birden Simon’ın haklı olmasını, söylediği kadar erişilmez ve sarsılmaz biri, yani muadili olmayan bir efsane olmayı diledi. Ama zaten asıl

sorun “Blaise McCarthy”, yani büyük bir efsane olmasıydı. Bu kadar zirvede ve ünlü olmak beraberinde çok büyük bir risk getiriyordu. Evet, zirve ıssız bir yerdi ve hayatı mükemmelden çok ama çok uzaktı. Parıltılı hayatının kapısından içeri kafasını uzatan ilk kişi Simon’dı. Artık Blaise hakkındaki gerçekleri öğrenmeye başlıyordu, çoğu insanın hiçbir zaman bilemeyeceği gerçekleri...

Doğal olarak o gece Blaise’i uyku tutmadı, kalkıp geç saatlere kadar çalıştı. İşe konsantre olmak onu hep sakinleştirmişti. Charlie’ye sunmak üzere önemli politik isimlerle ilgili ön araştırma yapıyordu. Artık Zack Austin’in de gözü üzerinde olacağına göre üzerindeki baskı daha da artıyordu. Reytingler hâlâ onun yanında olabilirdi, ama yine de çok daha iyi işler çıkarmalı, bulunduğu mevkiin hakkını vermeli ve dimdik durmalıydı. Ancak yönetim değişikliğinin neler getireceği bilinmezdi. Saat iki civarı araştırmasını bitirdi. Mutfakta ılık süt hazırlarken sesini duyan Simon içeri girdi. Hâlâ üstünü değiştirmemişti.

Blaise sütü kupaya koyarken Simon’a bakıp gülümsedi. Blaise gecenin o saatinde, onca yorgunluğuna rağmen olduğundan daha genç ve hassas görünüyordu. Simon da yorgundu. Odasına gider gitmez Meg’dan gelen e-postaları okumuş, böyle yanlış bir ilişkiye nasıl başladığını, bu uğurda neleri göze aldığını düşünüp pişman olmuştu. O evli bir kadındı ve verdiği sözlerin hiçbirini tutmadığı halde Simon bu iliş-

kiye devam etmişti. Simon artık Meg'i sevdiği için bunları yapmasını, yani aşkını kötü bir mazeret olarak görüyordu. Ne olursa olsun böyle bir ilişkinin parçası olmamalıydı. Zaten hayatında ilk kez evli bir kadınla yasak bir ilişki yaşamıştı.

Blaise mutfak masasına otururken, "Salima'yla harikaydınız," diye iltifatta bulundu. Simon gülümsedi. Ardından Blaise, "İşler kötü giderse bir restoran ve gece kulübü açarız. Yemekleri sen pişirirsin. Yemekten sonra da sen çalarsın, Salima şarkı söyler, ben de garsonluk yaparım," diye espri yaptı. Simon bu kez kahkaha attı. Blaise en azından durumuyla dalga geçmeyi biliyordu. Ama Simon ne kadar yorgun ve endişeli olduğunu yüzünden anlayabiliyordu.

"Asla böyle bir şey olmayacak. Bak, seni zorlayabilirler, hatta gereksiz yere strese sokabilirler. Ancak senin gibi birini kovmak kendi elleriyle ölüm fermanlarını imzalamak olur. Çünkü sen bir ikonsun."

"İkonlar da kovulabilir. Reytinglerim düşerse beş dakika içinde kendimi kapının önünde bulurum."

"Tanrım, bu nasıl bir hayat böyle, bu nasıl bir acımasızlık," diye yorum yaptı Simon.

"Bu otoyolun hız şeridinde gitmeye benziyor, çok ağır bedeli var."

Simon açıkça, "Peki, sence buna değer mi?" diye sordu. Blaise'in fikirlerini merak ediyordu. Blaise'in kendisiyle her konuda açık ve dürüst bir şekilde konuşması, düşüncelerini direkt söylemesi hoşuna gidiyordu. Bu durum Simon'da istediği her şeyi ona rahatlıkla sorabileceği hissini uyandır-

mişti. Sanki ne sorarsa sorsun Blaise sadece ama sadece gerçeği söyleyecekti. Blaise'i iyi analiz etmişti aslında. Harry'yle hâlâ dost olmalarının nedeni de buydu zaten. Blaise büyük bir saygıyı hak edecek kadar müthiş bir insandı.

Düşünceli bir şekilde, "Bazen değişiyor biliyor musun?" diye cevapladı. "Yani yaptığım işi seviyorum. Bir kere çok heyecanlı. Ayrıca çok da cazibeli, gerçi bu, işi yapma nedenlerimden biri sayılmaz. Belki de kaosu ve mücadeleyi seviyorumdur. Bunca yıldır bu işi yapıyorum, her zaman çok zevk aldım. Fakat artık bir şeyler için endişelenmek, üzerimde yoğun bir baskı hissetmek istemiyorum. Bu, her gün Rus ruleti oynamaya benziyor. Ancak bir taraftan getirisi de çok yüksek. Neticede insanda bir çeşit bağımlılık yaratıyor."

Simon, "Kendi adıma ben böyle bir işte çalışabileceğimi hiç sanmıyorum," dedi. "Aslında yapamayacağımdan eminim. Çünkü ben risk almaktan hoşlanmam, yani kumarbaz biri değilim. Sessiz, sakın, huzurlu bir hayatım var. Ayrıca diğer insanların kurallarına göre oynamak pek bana göre değil. Ailem bana böyle öğretti. Babam yaratıcı ruhlu bir bilimadamı olduğu için bana hep alışılmışın dışında düşünmeyi öğütledi. Annem de onun gibi biri. İkisi de çok sıra dışı karakterler. Herkes gibi düşünmediğim, kalıpların dışına çıkmayı göze alabildiğim için bu işi yapıyorum. Benim işim hayatlarındaki kısıtlamaları kabul etmeyen çocuklara bir şeyler öğretmek. Bence hayalini kurabildiğin şeyi gerçekleştirebilmen de mümkün. En azından ben babamdan böyle gördüm."

Blaise, "Ama neden Caldwell?" diye sordu. O da Simon'ın

hayatını ve düşüncelerini merak ediyordu. Massachusetts'te küçük bir okulda harcanmayacak kadar zeki ve yetenekli olduğunu, isterse çok daha iyi yerlere gelebileceğini düşünüyordu.

“Bilmiyorum. Orası rahat ve iyi bir yer. Aslında daha büyük bir okulda, Massachusetts'teki Perkins gibi bir yerde ya da New York'taki büyük engelli okullarından birinde çalışmak isterdim. Ama bir şekilde Caldwell'e tıkalıp kaldım. Daha doğrusu biriyle ilişkim vardı ve oradan ayrılmak istemedim. Kapana kısılmış gibiydim, yine de bugüne kadar bir kez bile kurtulmaya çalışmadım. Ama bu tatil, yani Caldwell'in bir süreliğine kapanması bana iyi geldi. Galiba böyle bir araya ihtiyacım vardı.”

“Okuldan biriyle mi ilişki yaşıyordun?”

Simon başını salladı. “Evli ve üç çocuk annesi olan başka bir öğretmenle. Bana boşanmak üzere olduğunu söylemişti. Ben de boşanmasını beklemek yerine apar topar bir şeyler yaşamaya başladım. Ama şimdi anlıyorum ki ilişkimizin başlama nedeni benim çok yalnız olmam, onun da evliliğinden sıkılmış olmasıydı. Onunla tanışmadan önce uzun süredir biriyle çıkmıyordum, bir de ona delicesine âşık oldum. Üç yıl sonra o hâlâ evliydi ve kocasını bırakmamak için binlerce nedeni vardı. Onunla olmaya devam etmek hayatta inandığım bütün değerlere haksızlıktı, adeta kendi kendimi yalanlıyordum. Sonunda daha fazla sürdüremeyeceğimi anladım ve ona söyledim.”

Blaise, Andrew'u düşünerek, “Belki şimdi kocasından ayrılır,” dedi. Ama Andrew, Blaise'le ayrıldıktan sonra bile

karsını terk etmemiştir. Blaise hâlâ, “Beni gerçekten sevmiş olsaydı bir yolunu bulup karısından ayrılırdı,” diye düşünüyordu. Ama bazı insanlar böyleydi işte, ne olursa olsun terk etmeyi beceremiyorlardı. Hayatlarındaki insana ve karşı tarafa yaptıkları haksızlık yanlarına kâr kalıyordu, ama onlar bununla da yetinmeyip aynı şeyi başkasına da yapmaktan geri durmuyorlardı. “Ben de benzer bir şey yaşadım.” Simon’a dürüst olacaktı. Simon meraklanmıştı. “Yani çok yanlış olduğunu biliyordum aslında. Bu arada aynı hikâye diyebiliriz. Ama o bana yalan söyledi, bana defalarca boşanma sürecinde olduğunu söyledi. Ama değildi. Beni kandırmıştı. Tam bir yıl boyunca ona inandım. Sonra bütün kartlar açıldı ve yalanları ortaya çıktı. Anında ondan ayrıldım. Sonradan hatasının farkına varıp karısından boşanır ve her şeyi düzeltir diye ümit ettim, ama böyle bir şey olmadı. Dört yıl geçmesine rağmen evliliği hâlâ sürüyor. Arada bir telefon ediyor ve konuşuyoruz. Konuşmamam, onunla muhatap olmamam gerektiğini biliyorum aslında ama konuşacak kimsem olmadığı için konuşuyorum işte... Her seferinde de kendimi berbat biri gibi hissetmemi sağlıyor. Biliyor musun, bazı insanlar karşı tarafa değersiz biri gibi hissettirme konusunda doğuştan yetenekli.” Blaise kederli gözlerle kendisine bakarken Simon’ın yüzünde buruk bir tebessüm belirdi.

Simon, “Yalandan ve ikiyüzlülüktен nefret ediyorum,” dedi. O da acı çekiyordu. “Düşünsene hem kocasına hem de bana yalan söylüyor. Yalanlar üstüne bir ilişki nasıl kurulabilir ki?”

Blaise, “Kurulamaz,” diye cevap verdi. “Ben elimden geleni yaptım. Bana karşı dürüst olduğuna inanmaya çalıştım,

ama o hiçbir zaman dürüst davranmadı, en acısı da bu işte. Ne olursa olsun sonuçta olan sana oluyor. Karşı taraf söylediği yalanlara rağmen hayatına devam ederken, sen kocaman bir hayal kırıklığı ve güvensizlikle tökezliyorsun. Ama bana büyük bir ders oldu, o günden sonra hiçbir erkekle çıkmadım. Birlikte olduğumuz zamanları özlemiyorum bile...” Blaise bir süre düşündükten sonra küçük bir düzeltme yapma gereği duydu. “Aslında bu doğru değil. Özlüyorum, hatta bazen onu bile özlediğim oluyor. Ama aynı acıyı tekrar yaşamaktan ya da bu ilişkinin bedelini tek başıma ödemekten korkuyorum. Ne olursa olsun bir daha aynı hatayı yapmayacağım.”

Simon, “Al benden de o kadar,” dedi. “Peki, hayatında birinin olmasını özlemiyor musun?”

“Özlüyorum tabii, sadece onu istemiyorum. Ayrıca her daim sarılabileceğim bir işim var, işimi çok seviyorum. Hatta sanırım biraz fazla seviyorum. Yani hayatımda ne zaman bir öncelik sıralaması yapmam gerekse ben hep işimi seçtim. Bu yüzden Salima konusunda büyük suçluluk duyuyorum. Ama Tanrı’ya şükür ki o çok anlayışlı ve bağışlayıcı bir çocuk ve beni olduğum gibi kabul etti. Babasıyla evliyken de ondan çok işime âşıktım, bunu o da biliyordu. Başarı hep ön plandaydı ve en büyük tutkumdu. Şimdi bile bundan pişmanlık duymuyorum. Neyse ki onca gerginlikten sonra yaralarımızı sarıp arkadaş kalabilmeyi başardık. Aslına bakarsan hayat-taki tek pişmanlığım bana yalanlar söyleyen o evli pislikle birlikte olmak. Böyle bir ilişki yaşamamış olmayı o kadar çok isterdim ki... Galiba hayatım boyunca gerçekten âşık ol-

duğum tek erkek ilk kocamdı. Onunla evlendiğim zaman Salima'dan bile gençtim. Yirmi üç yaşında dul kaldım. Kocam CNN'de kameraman olarak çalışıyordu, bir keskin nişancı tarafından vuruldu. Onu kaybettikten sonra hayatta önem verdiğim tek şey kariyerim oldu. Çünkü iş birini sevmek kadar riskli ve can yakıcı bir şey değildi. İnsanlar ölür, aldatır, yalan söyler, seni hayal kırıklığına uğratar. Ama bilirsin işte, iş hep iştir."

Simon, "Ama bu ıssızlık demek... Bu çok yalnız bir yaşam şekli," dedi. "Annemle babam otuz beş yıldır evli oldukları halde birbirlerine hâlâ âşıklar. Onları yan yana görmelisin, o kadar şirinler ki... Gerçi annem biraz kaçıktır, aklıma estiği gibi konuşur. Bu huyu yüzünden çocukken çok utandığım zamanlar oldu. Annem biraz tuhaf biri, ama babam onu böyle seviyor. Şimdi anlatınca kulağa çok renkli ve eğlenceli geliyor olabilir, ama aykırı duruşları yüzünden çocukken neler çektiğimi gel de bana sor." Blaise gülümsedi. Simon'm ailesinden bahsediş tarzı çok sevimliydi, enteresan bir ailesi olduğu kesindi.

"Benim ailem gayet sıradan insanlardı. Babam kasap, annem öğretmendi. İkisi de güçlü iş ahlakı ve değer yargıları olan dürüst insanlardı. Babam bana sevdiğim işi yapmamı nasihat etti, ben de mesajı aldım tabii. Ama ne yazık ki insanları sevme konusunda bir tavsiyede bulunmadılar. Ben tek çocuklarıydım. Maalesef üniversiteye giderken ikisini de elim bir trafik kazasında kaybettim. Bana miras bıraktıkları hayat sigortası sayesinde okulumu bitirdim, ondan sonra da

kendi paramı kazanıp başımın çaresine baktım. Seattle’da büyüdüm, oradaki bir yerel kanalda hava durumu sunucusu olarak işe başladım,” dedi sırtarak ve anlatmaya devam etti. “Çok aptal bir işti ama sektöre girmeme vesile oldu. Sonra kanalın San Francisco şubesine geçtim, ardından da New York maceram başladı. İşte şimdi buradayım ve her günü kıcımlı kollamaya çalışarak geçirdiğim bir hayat yaşıyorum. Böyle olacağını en başında sana kimse söylemiyor, yani bu kısım iş sözleşmesinde küçük harflerle yazılan ve okunmayan bölüm.”

Simon açıkyüreklilikle, “Seni dinlerken birden daha fazla şey yapmam gerekiyormuş gibi hissettim,” dedi. “Ben şimdiye kadar hep kolay yolu seçtim, çok zor ya da stresli olmayan bir iş yapıyorum. Ama sana bakıyorum da benim yaşımdayken ünlü bir yıldız olmuşsun, iki evlilik, bir de çocuk yapmışsın. Bence büyük başarı,” dedi hayran hayran. Blaise, Seattle’da bir kasabın kızı olarak başladığı hayat yolunda çok uzun bir yol kat edip önemli bir noktaya gelmişti. Onunkinin aksine Simon’ın hayatı çok daha iyi şartlarda başlamış ve öyle devam etmişti. Babası akademik dünyada tanınan prestijli bir bilimadamıydı, annesi de zengin bir aileden geliyordu. Tanrı’ya şükür ki ikisi de hâlâ hayattaydı ve evliydi. Simon o an, “Acaba aramızdaki fark bu mu?” diye düşündü. Belki de kendi hayatı fazla kolaydı. Bütün yaşamı boyunca arkasında hep onu sevip kollayan ailesi olmuştu, ama Blaise’in kendinden başka tutunacak dalı yoktu.

Blaise pis pis sırtarak, “Bence çok geç kalmış sayılmazsın,” diye hatırlattı. “Çünkü daha kendin çocuksun.”

Simon son derece ciddi bir şekilde, “Otuz iki yaşında biri çocuk değildir,” dedi. Ama ne kadar inkâr etse de bazı bakışları Blaise’e çok çocuksu geliyordu. Ayrıca Blaise ondan tam on beş yaş büyüktü ve aralarında çok fazla yaşanmışlık farkı vardı. Simon, “İşte bu yüzden evli bir kadınla olan beraberliğimi bitirdim. Önümdeki on beş yılı başkasıyla yaşayan birini bekleyerek geçiremem. O mevcut düzenini koruyacak diye kendi hayatımı heba etmek istemiyorum. Er ya da geç kendimi düşünmek zorundaydım. Sonunda da başardım.”

“Peki, Caldwell’de öğretmenlik yapmaya devam edecek misin?” diye sordu Blaise, bu sefer onu bir insan olarak merak ediyordu.

“Bilmiyorum, belki ayrılırim. Aslında hazır New York’
tayken buradaki büyük okullara başvurmayı düşünüyorum. Hatta tercihen şehir merkezindeki bir okula. Bu sayede hayatımı daha rahat yaşayabilirim. Üstelik bu yıl Caldwell’e dönersem ki iş sözleşmem gereği buna mecburum, aynı tuzağa ikinci kez düşmek gibi bir niyetim yok. Ama sözleşmemde belirtilen süre sona erdikten sonra... İşte onu bilmiyorum.”

Blaise, “Bence sen çok daha iyi yerlere gelebilecek kapasitede birisin,” dedi. Böyle düşünmesi Simon’ı çok duygulandırmıştı. Oldum olası Blaise’e saygı duyuyordu, ama onu yakından tanımaya başladıkça saygısı ve hayranlığı katlanarak artmıştı. Artık kim olduğunu, ne için yaşadığını, nasıl savaş verdiğini ve ne tür bedeller ödediğini biliyordu. Hatta Salima’yla yeterince ilgilenemediğini kendi ağzıyla itiraf edecek kadar dürüst ve açıksözlü bir kadındı. Blaise saygı

duyulmayı sonuna kadar hak eden bir insandı.

Simon, "Teşekkür ederim, en azından deneyeceğim," dedi. O an hayatı için daha çok şey yapma kararı almıştı. "Aksi takdirde neler olacağını asla bilemem, değil mi? Ama benim yıldız ya da ünlü olmak gibi bir niyetim yok, böyle bir şeyi kesinlikle istemiyorum diyebilirim. Sadece yaptığım işte en iyisi olmak için uğraşacağım." Simon bunu söylerken çok hevesli ve azimli görünüyordu.

"Şu ana kadar gördüğüm kadarıyla zaten işinin en iyisisin. Eric de aynen böyle söyledi zaten. Lütfen kendine biraz zaman tanı ve kafanı topla. Çok önemli, saygın ve yüce gönüllülük gerektiren bir iş yapıyorsun. İstedğin zaman daha iyi bir iş bulabilirsin, hem de hiç zorlanmadan. Çünkü bunun için gereken her şey sende var: Yeteneklisin, hayat ve iş motivasyonun yüksek, gereken yetkinliğe ve referanslara sahipsin ve Tanrı vergisi harika özelliklerin var. Bence senin diğer insanlar, özellikle de çocuklar için yaptığın şey çok ama çok önemli..." Daha dün bir bugün iki olmasına rağmen Salima resmen su görmüş bir bitki gibi çiçek açmıştı. Blaise artık sürekli onu koruyup kollayan, her daim arkasında olan Abby ile onu daha fazlasını yapabileceği konusunda yüreklendiren Simon arasındaki farkı görebiliyordu. Ayrıca Simon ona karşı da son derece kibar ve saygılıydı.

Birkaç dakika daha sağdan soldan konuştuktan sonra Blaise kalkıp yatması gerektiğini söyledi. Çünkü yaklaşık bir saat sonra kalkması gerekiyordu. Simon onu bu kadar geç saate kadar tuttuğu için özür diledi.

Blaise kibar bir ses tonuyla, “Önemli değil, uykusuz kaldığıma değdi,” dedi. “Bazen akşamları hayatımı düşünüp korkuya kapılıyorum. Bu tür zamanlarda tek görebildiğim geçmişteki hatalarım ve gelecekte beni bekleyen tehlikeler oluyor.”

Simon, “Hepimizin böyle zamanları oluyor,” dedi. “Sakin kendine çok yüklenme.” Blaise’in, Simon hakkında en sevdiği şey ünlü biri ya da herkesin hayranlık duyduğu bir yıldız olmasından etkilenmeyişiydi. Harika bir kariyeri olduğu için ona saygı duyuyordu elbette, ama dışarıdan görünen şatafatlı imaja aldanmıyordu. Simon, Blaise’in gerçekte kim olduğunu anlıyor, ne kadar dürüst bir insan olduğunu görebiliyordu. Bu konuda Blaise’e çok benziyordu. İkisi de böyle bir iletişimin kolay kolay bulunmayacağını farkındaydı. Simon ona ulaşılması imkânsız bir yıldızdan ziyade, sıradan biriymiş gibi davranıyordu. Yıllardır kimse ona bu kadar doğal ve samimi yaklaşmamıştı.

Kapı eşliğinden el sallayarak, “İyi geceler Simon,” dedi. “Bu arada sabah kahvemi hazırlamak zorunda değilsin, biraz uyu...” Simon bunu yapamazdı, çünkü Blaise bir saat sonra kalkıp işe gitmek zorundaydı. Oysa Simon, Salima uyanana kadar rahatça uyuyabilirdi.

Simon ciddi bir ifadeyle, “Birinin seninle ilgilenmesi lazım,” dedi. “Gördüğüm kadarıyla etrafında bunu yapacak kimse yok. Sen herkese bakıyorsun, yani en azından bir sürü insanın sorumluluğunu alıyorsun.” Evet, Blaise’in hayatındaki bu gerçeği ilk fark eden kişi Simon olmuştu. Hakkı vardı. Daha önce kimse Blaise’e bakmamış, onunla yakından

ilgilenmemişti. O bir savaşçıydı ve her an her saniye hayatta kalmak için m¼cadele ediyordu. Her işini kendi başına yapmaya alışıkty. “İzin ver de burada olduğum sürece en azından kahveni ve akşam yemeklerini ben yapayım. Çok önemli değıl belki ama hiçbir şey yapmamaktan iyidir.”

“Olur mu öyle şey, yaptığın şey son derece önemli. Tekrar teřekk¼r ederim. İyi geceler.” Blaise mutfak kapısını kapatırken Simon odasına dönd¼. Blaise de kızını kontrol ettikten sonra kendi odasına gitti. Tuhaf bir sevinç vardı içinde. Kendine bir arkadaş bulmuş gibi hissediyordu. İnsanın etrafında konuşacak birinin, bir arkadaşının olması ne güzel şeydi.

Yedinci Bölüm

*K*analdaki yüksek tansiyon ve işlerin yarattığı gerginlik derken Salima'ya bir müzik öğretmeni bulma konusu Blaise'in zihninden uçup gitmişti. Simon'la birlikte neredeyse her gece çalıp söylüyorlardı ve Salima gerçekten çok eğleniyordu. Ne Blaise bu öğretmen konusuna eğilmişti ne de Mark gerekli hatırlatmayı yapmıştı. Bir hafta sonra Blaise'in ricası üzerine bir not yazıp masasına bıraktı. Bu sayede sabah programı biter bitmez notu görüp inceleyebilirdi.

Nottaki listede ikisi kadın, biri erkek olmak üzere üç ismin telefon numarası ve e-posta adresi yazıyordu. İkisi LaGuardia Müzik ve Sahne Sanatları Lisesi'nden, diğeri de Juilliard'dandı. Mark notta üçüyle de görüştüğünü belirtmişti. Blaise bu konuyu detaylı olarak konuşmak için Mark'ın masasına gitti.

"Peki, sence en iyisi hangisi?" diye sordu. Mark'ın titiz çalışmasından çok etkilenmişti. Salima bunu duyunca çok heyecanlanacaktı.

"Juilliardlı olanı daha kolay ayarlayabiliriz. Diğerleri de

olumlu baktı, ama Juilliardlı olan daha istekli. Biraz tuhaf biri olabilir, ama kör olduğunu öğrendiğinde bile Salima'yla çalışacağına çok sevindi. Diğer ikisi görme engelli biriyle çalışma fikrine daha çekimser yaklaştı, tabii bu benim fikrim, yanılıyor da olabilirim. Ayrıca üçü de harika okullardan geliyor.”

Blaise tereddüt etmeden, “İçgüdülerine güven,” dedi. “Onu ara ve yarın eve gelmesini söyle. Salima da tanışsın, sonuçta en önemlisi onun kadından hoşlanması.”

“Tamam, hemen arıyorum.” Bir saat sonra Blaise’in masasında kadının adını ve ertesi günkü buluşma saatini belirten bir hatırlatma notu daha vardı. Hoca eve gelecekti, Simon da orada olacaktı tabii. Randevu saati Blaise’in eve dönüş saatine denk gelecek şekilde ayarlanmıştı.

Ertesi akşam Blaise normal saatinden beş dakika önce evin kapısından girdi. Tam Salima'yla konuşurken bina görevlisi bir misafirleri olduğunu bildirdi. Söz ettiği kişi Juilliard'da öğretmenlik yapan Lucianna Goldstein'dı. Aslen İtalyan olduğunu, Amerikalı bir adamla evlendiği için bu soyadını aldığını Mark ona söylemişti. Beş dakika sonra kadın kapıda belirirken, Blaise hâlâ pardösüsünü çıkarıyordu. Kadın adı gibi acayip biriydi. Kocaman bir gülümsemesi, parlak mavi gözleri, yumuşacık bir sesi ve altın rengi kıvrırcık saçları vardı. Uzun ve iri yapılı olmasının yanı sıra, kocaman göğüslere ve çöp gibi bacaklara sahipti. Onlarca bilezik ve kocaman halka küpeler takmış, gereğinden fazla parfüm sıkmış ve aşırı yüksek topuklu stiletto ayakkabılar giymişti. Bunlar yetmezmiş gibi bir de kafasına süslü bir şapka takmıştı. Ancak eve girer girmez nezaket gereği şapkasını çıkardı.

rıp masanın üstüne koydu. Çiçeklerle süslü şapkası, üstünde onlarca küçük canlının yaşadığı bir bahçeye benziyordu. Blaise önce hayretler içerisinde şapkaya baktı. Kadının dış görünüşünde birbirinden alakasız o kadar çok abartılı parça vardı ki insan nereye bakacağını şaşıırıyordu. Blaise o an Salima'nın bu renkli ve ilginç manzarayı göremeyecek olmasına üzüldü. Yine de Lucianna'nın en karakteristik yanı kesinlikle sesiydi. Sesi ipek gibi yumuşacıktı. Gözleri de Blaise'in o zamana dek gördüğü en parlak maviydi. Kadının bakışları sıcacıktı, insanı içine çekip ısıtacak kadar sıcak.

Lucianna kusursuz dişlerini gözler önüne seren bir gülümsemeyle, "Aman Tanrım," dedi. "Tahmin ettiğimden daha yaşlısın." Direkt Blaise'e bakıyordu. "Ama sorun değil, şarkı söylemeyi öğrenmek için asla çok geç değildir." Çok şirin bir aksam vardı. Bu arada Simon pis pis sırtıyordu. Öğretmen Blaise'i, Salima zannetmişti. Blaise tam gereken açıklamayı yapmak üzereyken kapı zilini duyan Salima koridora geldi. Neler konuşulduğunu anlamak için kulak kesilmişti. Koridora adım atar atmaz burun deliklerine dolan ağır parfüm yüzünden yüzünü ekşitti.

Blaise, "Bu Salima, yeni öğrenci adayınız," dedi. "İçeri gelmez misiniz?" Salona doğru yürürken Lucianna'ya bir fincan çay teklif etti. Ama Lucianna teşekkür ederek çay teklifini reddetti. Salona girdiğinde Lucianna'nın gözüne ilk çarpan şey büyük piyano oldu. Steinway marka piyano çok görkemli duruyordu. Lucianna, Salima'nın yanında biraz gergindi, hatta Blaise'in yanında olmak bile tedirgin hissetmesine yol açmıştı. Blaise'in kim olduğunu biliyordu, ama

Mark'a da söylediği gibi Blaise McCarthy'nin kör bir kızı olduğundan haberi yoktu. Mark işi kabul etmesi durumunda kendisiyle bir gizlilik sözleşmesi imzalanacağını söylemişti. Bu sözleşme Blaise'in hayatında standart bir prosedürdü. Öğretmen sözleşmeyi imzalamak konusunda bir sakınca görmemiş, daha önce hiç kör bir öğrenciye ders vermediğini de özellikle belirtmişti.

Lucianna kanepeye ilşircesine oturduktan sonra birkaç dakika sohbet ettiler. Bu süreçte Salima konuşmaktan ziyade dinledi. O da kadının sesinden çok gergin olduğunu anlamıştı. Lucianna, Milan'da opera eğitimi aldığını söyledi. Avrupa çapında birçok opera topluluğuyla çalışmıştı. On sekiz yıldır Birleşik Devletler'de, on beş yıldır da Juilliard'daydı. Salima'ya müzikte kariyer yapmayı ciddi ciddi düşünüyorsa mutlaka başvurmasını söyledi. Ancak Salima şimdilik sadece birkaç ders almak niyetindeydi. Yarım saatlik tanışma sohbetinin ardından Lucianna, Salima'dan şarkı söylemesini istedi. Simon ona piyanoyla eşlik etmeyi kabul etti. Simon piyano taburesine otururken, Salima da hemen yanında dikildi. Salima, Simon'ın yanında olmasından memnundu. Lucianna'ya ne tür bir şarkı dinlemek istediğini sordu. Hiç opera şarkısı bilmediğini, çağdaş müzik, gösteri müzikleri ve ilahi söyleyebileceğini belirtti. Lucianna böyle bir durumda verilebilecek en doğal tepkiyi verdi ve hepsinden birer tane dinlemek istediğini söyledi. Salima, *Mamma Mia* müzikal filminden seçtiği bir şarkıyla başladı, ardından *Sefiller* müzikalinden başka bir şarkıya geçti. Kısa programının fi-

nalini de annesinin en sevdiği ilahilerden biriyle yaptı. Salima'nın tizleri inanılmaz derecede güçlüydü, öyle ki sesiyle bir cam bardağı bile kırabilirdi. İşin en güzel yanı da bu kadar yükseğe hiç zorlanmadan çıkıyor olmasıydı. Üç şarkıyı da rahat bir şekilde seslendirmişti. Lucianna gözlerini ondan alamıyordu.

Endişeli gözlerle, "Ben gelmeden önce sesini ısıttın mı?" diye sordu.

Salima, "Hayır, ısıtmadım. Kimse bana kaçta burada olacağınızı söylemedi," dedi. Bunu gerçekten bilmiyordu. Zaten bilse potansiyel öğretmenin karşısına şimdiki gibi pijama ve çorapla çıkmaz, en azından bir kot pantolon ve ayakkabı giyerdi.

Heybetli İtalyan kadın, "Ama ısınma egzersizlerini yapmazsan sesini mahvedersin," diye uyardı. "Önce sesini ısıtmalısın, unutma. Bu arada söylediğin şu ilahiye gelirsek oradaki tizlere her seferinde çıkabiliyor musun?" Salima sırtarak, "Evet," dedi. Lucianna yaşlı gözlerle Salima'ya baktı. "Tanrım! Sen ne kadar şanslı olduğunu biliyor musun? Öyle büyük bir yeteneğin var ki! Yıllarca ses eğitimi alan insanlar bile o tizlere böyle basamıyor. Şarkıyı gökyüzünde süzülen bir kuş edasıyla söyledin," dedi ve elleriyle gözlerini kapattı. "Seninki gibi bir sesle neler yapılmaz ki..." Lucianna daha sonra aslen Venedikli olduğunu, ama Milan'da okuduğunu anlattı. Salima'ya operaya ilgili duyup duymadığını sordu, Salima da hayır diye cevapladı. Salima söylediği her şarkının tadını çıkarmayı seviyordu. Şarkı söyleme-

sinin asıl nedeni de bunu yaparken çok eğlenmesiydi. “Bence sen kesinlikle bir okula gitmelisin. Seni yaramaz seni, sesinle oyuncak bir ayıyla oynar gibi oynanmalısın. Bu oyuncak değil, Tanrı vergisi bir yetenek! Bu çok az kişiye bahşedilen türden bir hediye.” Lucianna çok komik bir kadındı. Blaise bir anlığına onu kendinin karikatürize edilmiş bir versiyonu gibi gördü: kocaman bir vücut, çırpı bacaklar, minnacık ayaklar ve çok yüksek topuklu ayakkabılar. Ve tabii sevgi dolu mavi gözler... Salima kadının anlattıklarını can kulağıyla dinliyordu, Simon da büyülenmiş gibi kadına bakıyordu.

Sonunda Blaise açıkça, “Kızımı öğrenciniz olarak kabul edecek misiniz?” diye sordu. Bu soru üçünü de kendine getirmişti.

Kadın kocaman gülümsemesiyle, “Tabii ki,” dedi. Sonra uzanıp Salima’nın elini tuttu. “Çok isterim, hatta bu benim için bir onur... Ama senden çok sıkı çalışmanı istiyorum,” diye tembihledi.

Blaise, “Onunla haftada kaç kez bir araya geleceksiniz?” diye sordu. Kadın haftada üç deyince şaşkınlıktan sıçradı. “Çok fazla değil mi?” diye sordu kızına fazla gelmesinden endişe ederek.

Lucianna , “Bence değil, tabii eğer şarkı söylemek konusunda söylediği kadar ciddiye,” diye cevap verdi. “Sesi bu kadar iyi değil de, mesela orta seviyede falan olsaydı haftada bir ya da iki kez derdim. Ama bir an önce sonuç almak istiyorsak sesini düzenli olarak eğitip geliştirmeliyiz. Bu da haftada üç, hatta bazen dört kere görüşmemiz anlamına geliyor.

Üç dersle başlarız, sonrasına gidişata göre karar verimiz.”

“Salima, sen ne düşünüyorsun?” diye sordu kızına. Ona küçük bir çocuk muamelesi yapıp kendi kararlarını dikte ettirmek istemiyordu. “Haftada kaç kere şan dersi almak istiyorsun?”

“Her gün,” dedi Salima sırtarak. Bu cevap Lucianna’yı daha da heyecanlandırmıştı. Lucianna bir altın madeni ya da çok değerli bir elmas bulmuş gibi davranıyordu.

İlk dersi ertesi gün öğleden sonraya koydular. Lucianna, Salima’nın yanağından öpüp boyun bölgesini sürekli sıcak tutmasını, gerekirse bir eşarpı falan sarmasını öğütledi. Ardından şapkasını takıp Blaise ve Simon’la el sıkışıp gitti. Gittikten sadece birkaç saniye sonra üçü birbirine bakıp aynı anda gülmeye başladı. Soyтары gibi görünse de çok tatlı bir kadındı. Oturduklarında Blaise yine kadını hatırlayıp güldü.

“Çok kötü kokuyordu, ama ondan hoşlandım,” diyerek ilk yorumu Salima yaptı.

“Tanrım, sen bir de kendisini görmeliydin,” diye ekledi Blaise gülümseyerek, ama işin gerçeği o da kadını sevmişti. Kadının sıcacık, sevecen bir havası vardı.

Kadının iyi biri olduğu konusunda Simon da onlarla aynı fikirdeydi. Ayrıca Juilliard’da öğretmenlik yaptığına göre referansları mükemmeldi. Ne olursa olsun bu Salima için çok keyifli bir tecrübe olacaktı. Salima şan dersi alacağı için o kadar heyecanlıydı ki yemek boyunca sürekli bundan bahsetti. Simon artık her akşam onlara yemek pişiriyordu. Genellikle Blaise için hafif yemekler hazırlasa da arada bir

yeteneklerini sergileyip şölen sofrası kuruyordu. Simon'ın elinden çıkan her yemek tek kelimeyle mükemmeldi. Ayrıca bu yemekler akşamlarına renk katmıştı. Blaise gün içinde kendini birlikte yiyecekleri akşam yemeğini iple çekerken buluyordu. Ayrıca evinde gününün nasıl geçtiğini soran, onu önemseyen birinin olması çok güzeldi. Kanalda nelerle uğraştığını anlattığı o günden beri Simon'ın Blaise'e duyduğu saygı artmıştı. Eve geldiğinde onu çok güzel ve sevecen bir tavırla karşılıyordu.

Bu arada Salima da Simon'a giderek daha çok alışıyordu. Ancak nasıl zaman geçirecekleri konusunda hâlâ düzenli olarak tartışıyorlardı. Simon her gün yeni bir öneriyle geliyordu. Ona göre yaptıkları her şeyin eğitsel bir yanı olmalıydı. Simon, Salima'nın postane, eczane, market, kuru temizlemeci ve banka gibi yerlerde daha aktif rol almasını sağlamıştı. Ayrıca onu taksi yerine toplu taşıma kullanmaya teşvik ediyordu. Salima annesinin taksi kullanmasını tercih ettiğini söyleyip inat etse de, Simon bunu pek önemsemiyordu. Simon ona faydalı olabilecek her türlü şeyi öğretmeye çalışıyordu. Market poşetlerini boşaltıp yerleştirmeyi bile göstermişti. Ancak Salima'nın ürünleri yanlış yere koyduğunu görünce doğru yapması konusunda onu ikaz etmişti. Haksız da sayılmazdı, çünkü ilk denemesinde süzme peyniri mutfak dolabına, makarnayı da buzdolabına koymuştu. Simon zorlu bir öğretmen, biraz gaddar bir rehber olabilirdi, ama Salima'ya iyi geldiği kesindi. Salima ne zaman verilen bir görevi başarıyla tamamlasa kendini harika hissediyordu. Blaise kızının her geçen gün büyüdüğünü ve çok daha özgüvenli biri

olduğunu gözlemliyordu. Bu arada Simon, Salima'ya, kendisine rehber bir köpek alması konusunda hâlâ ısrar ediyordu. Bir köpeği olursa okuluna bile tek başına gidebileceğini düşünüyordu. Ayrıca Salima'nın yirmi dört saat ona bakacak bir bakıcıya ihtiyacı olmadığı kanaatindeydi. Ama bu düşüncesini her paylaştığında Blaise birden panik oluyor ve bazı şeyler için bu kadar aceleci olmamasını söylüyordu.

Simon, "Burada olduğum sürede ona çok faydalı şeyler öğretme fırsatını yakaladım," diye anlatmaya başladı. "Caldwell'e dönmeden önce olabildiğince bağımsız bir birey olmasını istiyorum." Blaise'e göre Simon çok hızlı ilerliyordu. İşin iyi yanı Salima da bu hıza ayak uydurmuştu ve sürekli hayatına yeni şeyler sokuyordu. Mesela artık bulaşık makinesini tek başına kolaylıkla doldurup boşaltabiliyor, yemek yaparken Simon'a yardım ediyordu. Simon ona tek başına nasıl omlet yapacağını bile göstermişti. Salima bir pazar sabahı kendi elleriyle yaptığı lezzetli omletle annesini çok şaşırtmıştı. Başarı yolunda hızlandırılmış bir kurs alıyor gibiydi. Şan dersleri başladıktan sonra Salima daha coşkulu, daha neşeli biri olup çıkmıştı. Derslerde müzik ölçüleri gibi bölümler sıkıcı olabiliyordu, ama geri kalan kısımda çok güzel vakit geçiriyordu. Lucianna arada bir sesiyle oynamasına müsaade ediyordu. Salima'yı şarkı söylerken dinlediğinde tek kelimeyle mest oluyordu. Hatta bir keresinde düet yaptılar, iki kadının sesi bir araya gelince ortaya o kadar muazzam bir şey çıktı ki dışarıdan dinleyen biri meleklerin şarkı söylediğini sanırdı. Blaise bazen onları dinlerken gözyaşlarına

hâkim olamıyor, Simon da tanık olduğu sahneden etkilenip duygulanıyordu. Salima'nın zaten güçlü bir sesi vardı, ama şan dersleri sayesinde giderek daha da güçleniyordu. Simon birkaç hafta içinde aradaki farkı çok net görebiliyordu.

Blaise hafta sonları acil yetiştirmesi gereken bir işi yoksa Simon ve Salima'yla birlikte dışarı çıkıyordu. Eve iş getirmiş bile olsa işi gücü bırakıp kısa süreliğine onlarla dışarı çıkmaya özen gösteriyordu. Hep beraber sinemaya, mağazalara, dokunsal materyallerin sergilendiği müzelere gidiyorlardı. Hatta bir keresinde Metropolitan Opera'da *La Traviata** izlemeye bile gitmişlerdi. Simon onu hem eğitmek hem de eğlendirmek adına New York'un bütün güzelliklerinden faydalanmasını sağlıyordu. Onun sayesinde Salima yavaş yavaş daha özgür bir birey haline geliyordu. Simon sürekli Salima'dan bazı işlerde kendisine yardım etmesini ya da bilgisayarda bazı şeyleri halletmesini istiyor, onu hiç boş bırakmıyordu. Hatta Salima'dan kendi çamaşırlarını yıkamasını bile istemişti. Ama Salima, görme engelli olmadığı halde annesinin bile kendi çamaşırlarını yıkamadığını söyleyerek reddetmişti. Simon bunu duyunca bir kahkaha patlattı. Aslında doğru noktaya parmak basmıştı. Sonuçta onlar zengin bir aileydi ve hayatı boyunca kendi çamaşırlarını yıkamak zorunda kalmayabilirdi. Bu konuda çok ısrarcı olmadı.

Salima'nın menenjitte yakalanmadığından emin olmak için yeterince süre geçmişti. Kızının sağlıklı olduğunu bilmek

* *Giuseppe Verdi'nin bestelediği Francesco Maria Piave'nin libretto'sunu yazdığı üç perdelik opera eseri. (ç. n.)*

annesi olarak Blaise'in içine su serpmiştii. Hatta bu konuyu özel doktoruyla da görüşmüştü. Doktor kuluçka süresinin sona erdiğini ve şu aşamada herhangi bir risk kalmadığını belirtmişti. Okul bir süre daha kapalı kalacaktı, ama en azından artık salgın gibi bir şeyin söz konusu olmadığı kesinleşmişti.

Üçü de çok ama çok meşguldü: Simon, Salima'yla; Salima, Simon'ın ondan istediğı işleri yapmakla ve şan dersleriyle meşguldü. Dersler tahmin ettiğinden daha çok vaktini alıyordu, çünkü Lucianna ona sürekli ev ödevi veriyordu. Bu arada Blaise de tepesindeki patronlara kendini yeniden ve yeniden ispatlamak yolunda canını dişine takıp çalışmakla uğraşıyordu. Zack hâlâ ensesinde soluyor, Susie Quentin de her geçen gün daha azimli ve hırslı birine dönüşüyordu. Blaise'i çok kışkandığı gün gibi ortadaydı. Kanaldaki herkese neler yapabileceğini göstermek için yanıp tutuşuyordu. Zack de onun bu isteğine çanak tutan şeyler öneriyordu. Yayıncılığın eğlence tarafından geldiğı için haber bölümünde kendince orijinal fikirler geliştiriyor, olmadık işlere kalkışıyordu. Bir gün Susie'yle uzun bir toplantı yaptıktan sonra ocak ayında *First Lady* ile canlı röportaj yapmasına karar verdi. Bu, kanal tarihinde bir ilk olacaktı. Zack bu işin Susie için büyük bir fırsat olduğunu, başarıyla altından kalktığı takdirde herkesin onu Blaise'in alternatifi olarak göreceğini düşünüyordu. Çünkü Blaise'in bugüne dek yaptığı bütün röportajlar kaydedilip banttan yayınlanmıştı. Zack'e göre *First Lady* ile canlı röportaj yapmak "yeni ve heyecan verici" bir fikirdi. Toplantıdan çıktığında Susie'nin gözleri parlıyordu. Bu röportajı yaptıktan sonra kanalda Blai-

se'den çok daha önemli bir yere geleceğine inanıyor, hatta bunu kanaldaki insanlarla paylaşıyordu.

Bu röportaj mevzusunu duyan Charlie, Zack'ten acil bir toplantı talep etti. *First Lady* ile canlı röportajın büyük bir fiyaskoyla sonuçlanma ihtimalinin çok yüksek olduğunu, bu riski almamaları gerektiğini ona anlatmaya çalıştı. Böyle önemli kişilerle röportaj yaparken en güvenlisi geleneksel yöntemdi, yani Blaise'in yaptığı gibi önce kaydedip sonra banttan yayınlamaktı. Ancak Zack söylediklerine kulak vermeyip onu başından savmaya çalıştı.

Zack, "Zaten gelenekler bizi bu hale getirdi," dedi. Kızgın görünüyordu. "Bizim taze kana, yeni insanlara, yeni fikirlere ihtiyacımız var. Hayatta kalmak için buna mecburuz. İşte Susie bizim için bunu başaracak kişi!" Charlie daha fazla üstelemedi ama içinden, "Umarım haklıdır," diye düşündü. Bu haberi başkasından duymasını istemediği için Blaise'e bizzat söylemeye karar verdi.

"Tanrım aklını falan mı kaçırmış bu adam? Ya bir aksilik olursa? Ya *First Lady* söylememesi gereken bir şeyi ağzından geçirirsa?" İkisi de bu tarz problemlerin yaşandığına tanık olmuştu. "Röportajı kesinlikle canlı yapamaz." Her ne kadar Blaise'in de içinde bulunduğu birçok kişi böyle düşünüyor olsa da çok şaşırtıcı bir gelişme oldu. *First Lady*'nin basın sözcüsü canlı röportajı kabul ettiklerini açıkladı. Susie yılın haber bombasına imza atmak üzereydi. Blaise kendini tavan arasına kaldırılmış eski bir eşya misali tozlu ve gözden düşmüş hissediyordu. Daha önce hiç mevcut başkanın eşiyle ya

da ona eşdeğer konumda bulunan önemli biriyle canlı bir röportaj yapmamış, hatta böyle bir öneride bulunma cüretini bile göstermemişti. Blaise'in konukları kayda alındıklarını bildikleri için kendilerini çok daha rahat hissediyorlardı. Çünkü herhangi bir terslik olursa yayınlanmayacağından eminlerdi. Bu Zack'in dâhiyane fikriydi ve Susie'nin havasından geçilmiyordu. Röportajın yapılacağı kesinleşip ilan edilince Susie, kendine olan hayranlığını saklamaz olmuştu. Zack kendi elleriyle bir canavar yaratmış, Blaise'in payına da her gün o canavarla aynı yerde çalışmak düşmüştü.

Mark, Blaise için çok üzülüyordu. Blaise bu konuyu Simon'la yaptıkları akşam sohbetlerinde defalarca konuşmuştu.

Bu son haberle şok olan Simon, Blaise'in yaşadığı psikolojik tacize, uğradığı haksızlığa ve katlandığı strese çok üzülüyordu. Böyle bir durumda bile dimdik, zarif, güçlü ve dengeli durabilmesine hayran kalmıştı. Gerçi Blaise ona Susie'yi her gördüğünde onu gırtlaklamamak için kendini zor tuttuğunu itiraf etmişti, ama bunca şeyden sonra buna hakkı vardı. Simon onu bunun için suçlayamazdı.

New York'ta hep beraber geçirdikleri haftalar sonunda Simon, Blaise'in dert ortağı ve sırdaşı olup çıkmıştı. Zeki, ilgili ve anlayışlı olmasının yanı sıra her akşam yanındaydı. Blaise kendini kimseye anlatamam diye düşündüğü bazı şeyleri onunla paylaşırken buluyor ve bunu nasıl yapabildiğine hayret ediyordu. Ama Simon'a güveniyor, fikirlerine değer veriyor, hayatı hakkında verdiği tavsiyeleri makul buluyordu. Simon da kendiyle ilgili ona açık davranıyordu. Çocukluk

sırlarını paylaşıyor, hayattaki en büyük korkularını ve Megan'la yaşadığı ilişki yüzünden duyduğu pişmanlığı yargılanma endişesi olmadan dile getiriyor, onun yanında kendini rahatça eleştirebiliyordu. Sohbetlerinde önemli yer tutan bir diğer konu da Salima ve Blaise'in kızıyla ilgili kurduğu hayallerdi. Blaise kızının hayatına anlam katacak bir kariyere sahip olmasını, sevdiği işi yapmasını ve yaptıkça işini daha çok sevmesini istiyordu. Çünkü onun yaşlarındayken kendi babası da aynen bunları söylemişti. Blaise kızının mutlu ve anlamlı bir hayat yaşamasını diliyordu. Zaten gerisi kendiliğinden gelirdi. Daha doğrusu kader geri kalan boşlukları akışı içinde doldururdu.

Simon kızıyla ilgili fikirlerinden ve bunları dile getiriş tarzından dolayı Blaise'e bir kez daha saygı duydu. Her zaman kızının yanında olamayabilirdi, ama Blaise gerçekten çok iyi bir anneydi ve bu özelliği Simon'da hayranlık uyandırıyor. Blaise dışarıdan görüldüğü gibi biri değildi, gerektiğinde kullanmaktan çekinmeyeceği bir kalbe ve asil bir ruha sahipti. Ayrıca şimdi aynı çatı altında oldukları için Blaise'in kızıyla ilişkisi hiç olmadığı kadar iyiydi.

Çok farklı konular hakkında rahatça konuşabilmeleri Blaise'i de Simon'ı da çok şaşırtıyordu. Bazen gece geç saatlere kadar oturup aralıksız konuştukları bile oluyordu. Bu arada ikisi de aralarındaki yaş farkını hissetmiyordu. Onlar birbirine saygı duyan, birbirini önemseyen ve her geçen gün daha da iyi anlaşılan iki arkadaştı.

Salima'nın kaydettiği ilerleme ikisini de gururlandırdı-

yordu. Simon sayesinde Salima hiç olmadığı kadar özgür bir insan olmuştu. Annesi olarak Simon'a ne kadar teşekkür etse azdı. Salima bir sürü yeni şey öğrenmiş, kendi başına idare edebilme yetisini geliştirmişti. Artık evden çıkıp dış dünyaya açılmak için çok daha hevesliydi. Fakat hâlâ baston kullanmayı veya köpek almayı reddediyordu. Simon'ın yanında keyfi yerinde olduğu için galiba bunlara gerek de görmüyordu.

Simon, "Peki ya bir gün ben yanında olmazsam? Ne bileyim... Diyelim çok ünlü bir şarkıcı oldun ve konser vermek için turneye çıkman gerekti. Seninle geleceğimi falan düşünmüyorsun değil mi?" dedi. Ana fikri esprili bir şekilde anlatmak istiyordu.

Salima, "Bence gelsen iyi olur!" diye bağırdı ve şaka yapmak için Simon'ı hafifçe ittirdi. Artık onun yanında çok rahattı. Simon'ı hiç sahip olamadığı ağabeyi gibi görüyordu. Salima, "Unutma ki bu senin işin!" diye hatırlattı.

"Ne? Çılgın bir rock yıldızının peşinde gezmek mi? Sen albümlerini imzalarken, ben bütün gece seni bekleyip hayranlarınla mı uğraşacağım? Lanet olsun! Ben almayayım. Eski huzurlu hayatıma geri dönmek için hemen Massachusetts'e dönüyorum."

Salima, "Bence artık orada yapamazsın, New York'tan sonra acayip sıkıcı gelir," dedi. Bunu şakalaşırken söylemiş olsa da doğruluk payı sandığından yüksekti. Çünkü uzun zamandır Simon da aynı şeyi düşünüyordu. Burada olup Blaise ve Salima'yla zaman geçirmekten çok hoşlanıyordu. Henüz çok kısa bir süredir burada olmasına rağmen, yaptığı şeyi işi

olarak görmeyecek kadar onlara alışmıştı. Artık kendini evinde gibi hissediyor, üçü bir araya geldiğinde acayip eğleniyorlardı. Simon buraya gelirken bu kadar güzel zaman geçireceğini aklının ucundan bile geçirmemişti. Eric ne durumda olduğunu öğrenmek için tekrar arayınca bu konudan bahsettiler.

Eric, "Sakın aklından orada kalmak gibi şeyler geçirme," diye ikaz etme gereği duydu. Blaise'in okuldan çok daha fazla ödeyip Simon'ı kalıcı olarak işe alabileceğini o da iyi biliyordu. "Ocak ayında tekrar açıldığımız zaman seni yine burada görmek istiyorum," diye hatırlattı, ama henüz bunu konuşmak için erkendi. Her şey bir yana Simon iş sözleşmesi gereği zaten mayısa kadar okulda çalışmak zorundaydı. Ama şu an bunları düşünmek yerine New York'un ve şehrin sunduğu güzelliklerin tadını çıkarmak istiyordu. Artık bir rutin haline gelen üçlü akşam yemekleri bir aile ortamına dönüşmüştü. Simon, Blaise'le yaptığı uzun sohbetleri her gün iple çekiyordu.

Bir akşam Blaise yemek sonrası Simon'ın ortalığı toplamamasına yardım ediyordu. Salima'nın şan dersi bu akşam her zamanki saatinden biraz sarkmıştı. Simon masayı silerken Blaise de kirli bulaşıkları makineye yerleştiriyor, bir yandan da kanaldaki olaylardan şikâyet ediyordu. Patronu Zack Austin'e tahammül edemiyordu, çünkü adam Blaise'in sınırlarını zorlamak için bulduğu hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Susie'nin yakında yapacağı canlı röportaj da hâlâ Blaise'in boğazında kocaman bir yumru olarak duruyordu. Zack bazen Blaise'le o kadar kaba, büyüklük taslayarak ve lakayt konuşuyordu ki istifayı basıp gitmemek için kendini zor tutuyordu.

Gerektiğinde insanları kafasına göre habersiz kovmaktan çekinmeyen Zack gibi biriyle çalışmak ve boynuna dayanmış bir kılıçla yaşamak Blaise'i çok yormuştu. Adamın etrafında yarattığı gerginlik dayanılacak gibi değildi. Blaise artık bu şartlarda çalışmak istemiyordu.

“Bazen bir saniye için gözümü kırpsam birinin beni arkamdan bıçaklayacağını düşünüyorum. Buna daha ne kadar katlanabilirim bilmiyorum. Çok para kazanıyor olabilirim, ama para da bir yere kadar... Benim asıl istediğim insan muamelesi görmek!” Tam bunu söylerken lavabodaki tabağı almak için uzandı. O esnada Simon'a çok yaklaştı, hatta az kalsın ona sürtünyordu. Blaise, Simon'ın sıcaklığını ve kokusunu hissedebiliyordu. Simon o an düşünmeden elinin tersiyle Blaise'in yanağına dokundu. Daha önce hiç böyle bir şey yapma isteği duymamıştı. Blaise aralarındaki elektriğin bütün bedenine yayıldığını hissedebiliyordu. Kafasını kaldırıp Simon'a bakınca göz göze geldiler. Onun gözlerine bakarken söyleyeceği her şey zihninden uçup gitti, donmuştu adeta. Simon'ın da durumu ondan farklı sayılmazdı, o da aynı elektriğin etkisi altındaydı. Simon ne yapması gerektiğinden emin olamadı. Özür mü dilemeliydi yoksa hiçbir şey olmamış gibi mi davranmalıydı? Neyse ki buna gerek kalmadı. Blaise bulaşık makinesine bakıp son bir dakika yaşanmamış gibi yaptı. Simon, Blaise'e dokunmak için yanıp tutuşuyordu. Tuhaf olduğu kadar güçlü olan bu hisse karşı koymak Simon için çok zordu.

Blaise son zamanlarda aralarında yaş farkı yokmuş gibi hissediyordu. Blaise, Simon'ı fikirlerini ve değerlerini pay-

laştığı bir adam, Simon da Blaise'i kendiyle aynı yaşta bir kadın olarak görüyordu. Blaise için bu çok önemliydi. Çünkü bir erkekle hayata dair düşüncelerini açıkyüreklilikle paylaşmayalı çok uzun zaman olmuştu. İşin tuhafı artık Simon'la dilediği her konuda konuşabiliyordu ve bu ona gayet normal geliyordu. Çünkü Simon zeki olduğu kadar makul ve vizyon sahibi bir erkekti. Simon da hayatında drama olmamasından memnundu. Son üç yılı hız trenindeki gibi yoğun bir adrenalin yüküyle geçirmiş, Megan ve ona şiddet uygulayan alkolik kocası yüzünden sorun ve stresi hayatının kaçınılmaz bir parçası olarak görmeye başlamıştı. Ama şimdi... Şimdi Blaise sayesinde içindeki dalgalı sular durulmuş, kendini yeniden aklı başında ve huzurlu bir insan gibi hissetmeye başlamıştı. Artık aralarındaki on beş yaşın hiçbir önemi yoktu. Çünkü bu her ikisi için de paylaşımın çok yoğun olduğu, sevecen ve güzel bir arkadaşlıktı. O kadar ki işçi-işveren ilişkilerini ve nüfus cüzdanlarında yazan seneleri bile geride bırakmıştı.

Blaise, Simon'la çok iyi vakit geçirdiğinden, fikirlerinin onu ne kadar etkilendiğinden kimseye bahsetmedi. Soran olursa tek söylediği Salima konusunda olağanüstü iş çıkarıyordu. Hatta bunu Mark'a defalarca söylemişti. Zaten bu konuyu Mark dışında kimseyle konuşamazdı. Çünkü Mark, Abby'nin yokluğunu doldurabilecek kadar iyi birini bulmanın Blaise ve Salima için ne anlama geldiğini bilen tek kişiydi.

Bir gün Blaise, ileride başkanlığa oynaması muhtemel yeni bir senatörle röportaj yapmak için günübirlik Washington'a gitti. Ancak bazı önemli belgeleri ofisinde unuttuğunu

yola çıktıktan sonra fark etmişti. Onları akşam döndüğünde mutlaka incelemesi gerektiği için hemen Mark'ı arayıp yardım istedi.

“Öncelikle senden bunu istediğim için özür dilerim. Dün o kadar yorgundum ki evrak çantama koymadığımı bugün uçakta hatırladım.”

“Endişelenmene gerek yok. İş çıkışı bir taksiye atlayıp dairene bırakırım. Bina görevlisine bıraksam olur mu?”

“Aslına bakarsan onlar biraz gizli... On dört yaşında bir çocukla ilişki kurduğu söylenen senatör hakkında bir rapor var. Sakıncası yoksa Simon'a bırakabilir misin?”

“Tabii, sorun olmaz...” Bu sayede Mark eve döndüğünden beri göremediği Salima'yı görme fırsatı yakalamış olacaktı. Onu en son bir yıl önce görmüştü. Sürekli telefonda konuşuyorlardı ve Salima'nın en büyük hayranlarından biriydi.

Mark kapı önüne gelip zili çaldı, taksi aşağıda onu bekliyordu. Blaise'in istediği evrakları bir zarfa koyup zarfı mühürlemişti. Kapıyı bir adam açtı. Mark tişörtünün kollarını kıvrımış uzun boylu, iri yapılı, yakışıklı adama bakakaldı. Adamın altında kot pantolon ve kovboy çizmeleri vardı, siyah saçları da karmakarışık. Simon, Mark'ın yüzüne bakarken kim olduğunu anlamaya çalıştı. Mark tıpkı Blaise'in tarif ettiği gibi biriydi. Kısa boylu, ince yapılı, kel bir adam. Blazer ceket giyip Hermès marka bir kravat takmıştı. İşe giderken hep bu tarz giyinirdi. Mark o an Simon'ın bir film yıldızı gibi görüldüğünü düşündü. Uzun boylu, esmer ve acayip seksi bir adam. O an, “Acaba Blaise'le aralarında

Blaise'in anlattığından fazlası mı var?" diye kuşkulandı.

Simon yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Ben Simon," dedi ve Blaise'in asistanına elini uzattı. "Hadi, içeri gel. Salima seni görünce çok sevinecektir eminim. Sürekli senden bahsediyor." Mark, Salima'nın salondan gelen sesini duydu, anlaşılan Lucianna'yla dersteydi.

"Onu rahatsız etmek istemem," dedi Mark. Blaise'in ondan bahsederken söylediği gibi gergin görünüyordu. Simon'a zarfı uzattıktan sonra hemen asansöre doğru yürüdü. Simon onu korkutup kaçırarak bir şey yaptığını düşünüp üzüldü. Aslında bir şey yapmamıştı. Sadece Mark, Simon'ın keskin bakışlarına ve güçlü aurasına hazırlıksız yakalanmıştı. Simon orayı kendi evi gibi benimsemişti. Onun bu rahatlığı Mark'ın içeri girmekten çekinmesine, hatta utanmasına yol açmıştı. Asansör kısa sürede geldi. Mark belli belirsiz bir şekilde tebessüm ettikten sonra kendini asansöre attı. Simon kendi kendine, "Bu da neydi şimdi? Göz açıp kapayıncaya kadar gelip gitti," dedi ve kapıyı kapattı. Zarfı Blaise'in çalışma masasına koydu. Blaise akşam eve gelip de zarfı görünce memnun oldu, çünkü bu iş acildi. Simon'la mutfakta karşılıklı çay içerken Mark'ın konusu açıldı. Şan dersi yüzünden yorgun düşen Salima erkenden yattığı için yine yalnızlardı. Lucianna onu epey zorluyordu, ama Salima bundan hiç şikâyetçi değildi.

"Bugün Mark'la tanıştınız mı? Çok iyi biridir. Bugüne kadar çalıştığım en harika asistan diyebilirim, umarım beni hiç bırakmaz."

Simon, "Evet, tanıştık," diye teyit etti, ama gözlerinde

tuhaf bir bakış vardı. “Yani toplamda on dört saniye süren bir konuşmamız oldu. Korkarım ki onu üzecek bir şey yaptım. Elini sıktığım an birden panikledi. Sonra da asansöre binip kaçar gibi gitti. Ne olduğunu bile anlayamadım.”

Blaise, “Mark sinekkuşu gibidir,” dedi. Bu onu doğru olarak tanımlayan bir benzetmeydi. “Daha önce de söylediğim gibi her daim hareket halindedir ve sürekli gergindir. Ama çok da çalışkandır, ne istersem isteyeyim kusursuz bir şekilde halleder.” Simon, Blaise’in ona ne kadar güvendiğini önceden bildiği için onunla tanışmayı çok istemişti. Hatta daha önce defalarca telefonda konuşmuşlardı.

“Umarım onu incitecek bir şey yapmamışımdır.”

Blaise, “Sanmıyorum. Çünkü o normalde de böyle biri,” dedi Blaise, endişelenecek bir şey olmadığını düşündüğü için gayet rahattı. Daha sonra Blaise, Washington’da yaptığı toplantıdan bahsetti. Çok başarılı ve kârlı bir gün olmuştu. Öncelikle senatöre otuz dokuz yaşından önce Birleşik Devletler Başkanı olmak istediğini itiraf ettirmişti. Bu büyük balık demek oluyordu. Bu röportaj sayesinde reytingleri arşa yükselecekti.

Simon, “Her zamanki gibi harikaydın desene,” dedi. Blaise’le gerçekten çok gurur duyuyordu. Bu esnada Blaise’in zihninden evde onu bekleyen ve gününün nasıl geçtiğini anlatabileceği birinin olmasının ne kadar güzel bir his olduğu geçiyordu.

Blaise tanışma hikâyelerini ertesi gün bir de Mark’tan dinledi. Simon konusu açılır açılmaz Mark sorgulayan gözlerle, bir parça da mahcup bakmaya başlamıştı. Blaise’e, “Beni

önceden uyarman gerekirdi,” diye çıkıştı yarı şaka yarı ciddi. “Tanrım, kapı açıldığında bir de ne göreyim, kaslı ve seksi bir adam gülümseyerek bana elini uzatıyor.”

Blaise kahkahalarla gülerek, “Ne yapmasını bekliyorsun ki?” dedi. “Zarfı elinden çekip almasını ve kapıyı yüzüne kapatmasını mı?”

“Hayır tabii ki... Ama böyle görüldüğünü, bu kadar yakışıklı olduğunu bilmiyordum, Blaise. Tanrım! Tam bir Hollywood yıldızı gibi!” Ardından Mark dayanamayıp bütün gece kafasını kurcalayan soruyu sordu. Blaise’le araları çok iyiydi ve ona karşı hep dürüst olduğunu biliyordu. Tabii konu bilmemesini gerektirecek kadar gizli değilse... Mark, “Acaba yoksa o çok gizli konulardan biri mi?” diye merak etti. “Ona âşık mısın?” diye sordu. Blaise, Mark’ın sorusu karşısında resmen afallamıştı. Böyle bir şeyi nasıl düşünebildiğini anlamıyordu. Hemen savunmaya geçer gibi kafasını salladı, gözleri de “Yok artık” der gibi bakıyordu.

“Neden böyle bir şey düşündün ki? Yoksa Simon sana yanlış ya da uygunsuz bir şey mi söyledi?” Böyle bir şey varsa Blaise bunu Simon’la konuşacaktı, ama tanıdığı kadarıyla Simon bu tarz şeyler yapabilecek biri değildi. Artık arkadaş olmalarına rağmen Blaise’e karşı kibar, anlayışlı ve düşünceli olmaya devam ediyordu. Simon samimiyeti, saygı çizgisinin diğer tarafına atılmış bir adım olarak görmeyecek kadar erdemli bir insandı. Kısa sürede çok iyi arkadaş oldukları doğrudu, ama bundan daha ötesi olamazdı. Blaise’in yanında bir kere bile çizgiyi aşmamış ya da küstah bir imada

bulunmamıştı. Yani... Mutfakta bir kereliğine kısa süreli tuhaf bir şey yaşamışlardı, ama bu ikisi için de önemsizdi. Böyle bir şeyin bir daha yaşanması imkânsızdı.

Mark, “Hayır, onun söylediği bir şey sebebiyle sordum,” diyerek yanlış anlamayı düzeltmeye çalıştı. Simon temize çıkmıştı. “Aslına bakarsan dış görünüşü yüzünden sordum. Tabii bir de senin evindeki aşırı rahat tavırlarından dolayı, gerçeği bilmesem onun evi diye düşünürdüm.”

“Ama onun evi sayılır zaten. Sonuçta bizimle yaşıyor. İnsan her gün biriyle kahvaltı yapıp akşam yemeği yerse ya da gecenin bir yarısı süt alırken karşılaşırsa ister istemez belli bir samimiyet ve arkadaşlık doğuyor. Yani biz arkadaşız! Kayıtlara alınsın diye söylüyorum, ona âşık değilim. Hem o benden tam on beş yaş küçük. Yani Salima’ya âşık olma ihtimali, bana âşık olma ihtimalinden daha yüksek. Ama o konuda da en ufak bir işaret görmedim.” Blaise kendinden emin ve rahat bir dille konuşuyordu.

Mark kendisinden beklenmeyecek kadar büyük bir cüretle, “Tamam, ona âşık değilsin, ama bence olmalısın,” dedi. “O hayatımda gördüğüm en yakışıklı erkek, ayrıca yaşını hiç göstermiyor. Daha doğrusu senden daha yaşlı gösteriyor, sen onun yanında çocuk gibi kalıyorsun. Bence birbirinize çok yaklaşıyorsunuz. İnan bana sizi tanımayan biri kesinlikle ama kesinlikle senin ondan yaşça büyük olduğuna inanmaz.”

Blaise, “Böyle konuşarak maaş artışını riske mi atmak istiyorsun?” diye takıldı. Ama aslında Mark’ın söyledikleri onu çok şaşırtmıştı. Bunu nereden çıkardığını anlamıyordu.

Çünkü Simon’la aralarında romantik bir ilişki kırıntısı bile yoktu, olamazdı da... Onlar sadece arkadaştı ve aralarında arkadaşlıktan daha fazlası yaşanamazdı.

“Affedersin, sadece sormak istedim. Belki böyle olmasını dilediğim için bu düşünceye kapılmışımdır. İtiraf etmeliyim ki onu gördüğümde şok oldum ve aklımdan bunlar geçti. Andrew Weyland gibi bir pislik yüzünden yaşadığın o zor dönemden sonra keşke Simon gibi biriyle birlikte olsan diye düşünüyorum. Onun harika bir adam olduğunu kendi ağzınla söyledin. Üstelik zeki ve çok yakışıklı... Onca acıdan sonra böyle biriyle mutlu olmayı hak ediyorsun. Bu arada eski kocan Harry’ye bir baksana, kendinden neredeyse elli yaş küçük kızlarla birlikte oluyor. Onun yaşadığı ilişkilerin yanında on beş yaşın lafı olur mu sence?”

“Ama bu farklı, Harry erkek... Erkeklerin kendilerinden küçük kadınlarla birlikte olması daha kabul edilebilir bir durum... Böyle bir şeyi bir kadın yapsa insanlar hemen arkasından kötü kötü konuşmaya başlayıp onu kınarlar.”

“Bence insanlar kıskandıkları için böyle yapıyor. Onların da karşısına böyle bir fırsat çıksa hepsi balıklama atlar. Kısaca, böyle bir ihtimal varsa bence peşini bırakma ve mutlu ol. En azından ben böyle düşünüyorum.” Mark’ın sözleri Blaise’i hayrete düşürmüştü, ama akşam eve gittiğinde bu konuşmadan Simon’a bahsetmedi. Hem nasıl söyleyebilirdi ki? Kendini utanç verici bir duruma düşürmek istemiyordu. Büyük olasılıkla Simon aklını kaçırdığını falan düşünüp uzaklaşırdı. Her şey bir tarafa Simon hâlâ Megan’a

âşıktı ve onun yüzünden acı çekiyordu. Kısaca Mark'ın fan-tezisinin gerçek olmaması için binlerce neden vardı ve böyle bir şeyin olması imkânsızın da ötesindeydi. Yine de bunları duymak Blaise'in hoşuna gitmişti.

Her gün Zack, Susie ve diğer kötü niyetli insanların yarattığı gerginlikler ve işlerin yoğunluğu sayesinde Blaise, Mark'ın yorumlarını unutmuştu. Ta ki bir sonraki hafta sonuna kadar... Blaise, kıyafetleri için daha çok yer açılsın diye Salima'nın dolabını temizleyip düzenliyor, Simon da ona yardım ediyordu. Dolabın büyük bölümü Salima'nın çocukken oynadığı oyuncaklarla doluydu. Blaise bunları hâlâ saklıyor olmasının saçma olduğunu düşünüyor, bir an önce bu tarz eski eşyalardan kurtulmak istiyordu. Böylelikle Salima daha ferah bir gardıroba sahip olacaktı. Portatif merdivene çıkmış, dolabın üst rafını siliyordu. Bir ara kolunu fazla ileriye uzattı ve dengesini kaybetti. Simon son derece atik davranıp onu belinden kavrayıp düşmesine mani oldu. Merdivenden aşağı inene kadar da belinden tutmaya devam etti. Blaise yere inince Simon'la göz göze geldi. Sanki o an ikisi için de dünya durmuştu. Tek kelime etmeden birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı. Blaise yine lavabonun yanında hissettiği çekimi hissetti. Bunun hayal gücünün marifeti olduğunu sansa da bu sefer öyle olmadığını biliyordu. Simon gözlerini de ellerini de Blaise'den alamıyordu. Bir nefes kadar yakinken Blaise gizemli bir güçle Simon'a doğru çekildiğini hissetti. Neyse ki o esnada Simon bakışlarını kaçırmıştı. Blaise az önce olan şeyin ne olduğunu, neden olduğunu

bilmiyordu. Belki de önemsiz bir şeydi, boş yere gözünde büyütüp anlamlandırmaya çalışıyordu. Ama içinden bir ses, ah o ses... Ona sürekli bu sefer farklı bir şey vardı diye fısıldıyordu. Simon'a baktı, ama Simon bir şeylerle meşgul olmaya çalışıyor gibiydi.

İkisi de az önce yaşadıkları hissi görmezden geldi ve her şey normale döndü. Simon her zamanki gibi o akşam da onlara yemek yaptı. Mönüde Salima'nın isteği üzerine yapılmış ev yapımı pizza ve koca bir kâse dolusu yeşil salata vardı. Yemek yine tek kelimeyle enfesti. Simon tatlı olarak da kıvrıntılı elma tatlısı yapmış, Salima'nın diyetine uygun olsun diye şeker yerine tatlandırıcı kullanmıştı. Tatlıyı ev yapımı vanilyalı dondurma eşliğinde servis etti. Simon yemekleri hem Salima'nın diyetine uygun şekilde hem de lezzetten ödün vermeden yapıyordu. Yemek boyunca sohbet edip şakalaştılar. Blaise bu kadar kısa sürede böyle bir yakınlık kurmalarına, yan yanayken kendilerini bu denli rahat hissetmelerine inanamıyordu. Birden Salima'nın dolabının önünde yaşadıkları o kısacık anı ve Mark'm geçen hafta ona sorduğu soruyu anımsadı. Simon'a âşık mıydı? Blaise âşık olduğunu sanmıyordu, ama yakınlaştıkları iki anda da aynı çekimi hissetmesi tuhaftı. Acaba bu bir şeye mi işaretetti? Bilmiyordu. Belki ikisi de kafasında yarattığı fantezilerden ibaretti. Simon'a âşık ya da âşık olursa kendini aptal gibi hissederd. Belki de böyle düşündüğü için zaten aptaldı. Mark haklıydı, Simon gerçekten de çok yakışıklı bir erkekti. Ama Blaise o kadar basit olmadığını biliyordu, Simon'da çok daha fazlası vardı. Artık

onu tanıyordu. Nasıl biri olduğunu, ne kadar iyi bir kalp taşıdığını, ahlaki değerleri ve hayat felsefesi olan dürüst bir insan olduğunu biliyordu. Bunlar Blaise için dış görünüşten çok daha önemliydi. Bunca harika özelliğin üstüne bir de yakışıklı olması işin kremasıydı. Ama Blaise'in o keki yemek gibi bir niyeti yoktu.

Yemekten sonra Salima bilgisayarda bir okul arkadaşıyla yazışmak için hemen odasına gitti. Facebook'tan habberleşiyorlardı. Bilgisayarındaki özel program sayesinde o da Facebook'u normal insanlar gibi kullanıyor, hatta bundan büyük keyif alıyordu. Blaise ve Simon mutfakta otururken Megan aradı, sanki bir şey hissetmişti de kendini hatırlatmaya çalışıyordu.

Blaise kimin aradığını Simon'ın yüz ifadesinden anında anladı. Megan'ın e-postalarına cevap yazmadığını, ama arada bir telefonlarına çıktığını daha önce söylemişti. Genellikle gece yatmadan önce odasında konuşuyorlardı. Simon muhtemelen onu hâlâ düşünüyordu. Hatta bir keresinde Blaise'e onu çok özlediğini itiraf etmişti. Blaise, Simon'm Megan hakkında söylediklerini dinlerken Andrew Weyland'la yaşadığı ilişkiyi, onu çok özlediği zamanları, ondan ayrılmakla ne kadar doğru bir iş yaptığını hatırlıyordu. Ondandırılmaz en doğru karar olduğunu bilmek yazık ki onu özlemesine ya da onunla ilgili hayaller kurmasına engel olmuyordu.

Telefonu çalınca Simon çok tedirgin oldu, hemen odasına gitti. Blaise mutfakta sessizce oturup o gün öğleden sonra yaşadıkları şeyin ne anlama geldiğini düşündü. İki yal-

nız insanın anlık yakınlaşmasından başka bir şey olmadığına, üzerinde düşünmenin bile gereksiz olduğuna karar verdi. Blaise'e göre iki dakikalık yakınlaşma, kendilerini olmayacak bir rüzgâra kaptıracakları anlamına gelmiyordu. Acaba Simon okula geri döndüğünde Megan'a da dönecek miydi? Blaise bu sorunun cevabını çok merak ediyordu, çünkü ikisi arasında güçlü bir şeyler olduğunu biliyordu.

Simon beş dakika sonra üzgün bir ifadeyle mutfağa döndü. "Özür dilerim. Ona artık beni aramamasını söylemiştim. Ne zaman kocasıyla tartışsa ya da kocasından dayak yese telefona sarılıp beni arıyor. Bu da beni delirtiyor. Bu yeni bir şey değil ki... Kaç kere şikâyetçi olmasını ya da kadın derneklerinden destek almasını söylediğimi ben bile hatırlamıyorum. Ama o hiçbir şey yapmadı."

Blaise onu rahatlatmaya çalışarak, "Sorun değil, anlıyorum," dedi. "Bana açıklama yapmak zorunda değilsin." Telefonun Simon'ı ne kadar üzdüğünü görebiliyordu. Ancak bu üzüntünün nedeninden tam emin değildi. Megan'ı hâlâ seviyor muydu? Yoksa ondan kurtulmaya çalışıyordu da bunu başaramadığı için mi bu haldeydi? Megan'ın sürekli telefon etmesi bazı şeyleri daha da zorlaştırmak dışında bir işe yaramıyordu. Blaise bunu Andrew'la olan tecrübesinden biliyordu. Megan yaşadığı acılardan ve mutsuzluğundan kurtulmak için telefona sarılıp Simon'ı arama, ona sığınma cesaretini gösterebiliyordu. Keşke bu cesareti kocasını terk etmek için de gösterebilseydi.

Simon, Blaise'e, "Bir daha telefonlarını açmayacağım."

dedi, ama bunu söyleyerek gerçekte ikna etmek istediği kişi kendisiydi.

Blaise şefkat dolu gözlerle, “Lütfen moralini bozma,” dedi. “Bak ben bile bazen Andrew’un telefonlarına çıkıyorum, hem de ilişkimiz biteli dört yıl olmasına rağmen... Gerçi bunu yaptığım için sürekli pişman oluyorum ama... Bilmiyorum işte, sanki eski günlerin hatırına yapmam gerekiyor-muş gibi geliyor. Bu arada eski günler, ama artık benim için kesinlikle güzel günler değil.” Blaise, Megan’la Simon’ın durumunun biraz daha farklı olduğunu biliyordu. Çünkü onların ilişkisi daha yeni sona ermişti, ikisinin de acısı henüz çok taze ve şiddetliydi.

Simon endişeli bir şekilde, “Bence beni seviyor ya da sadece sevdiğini söylüyor, bilmiyorum...” dedi. “Zaten asıl problem kocasını da seviyor olması... Onu sevdiğini itiraf etmedi, yani en azından bana söylemedi, ama ben sevdiğine eminim. Sevmeseydi bunca şeyden sonra hâlâ onunla evli olmazdı. Özellikle de benimle üç yıl süren bir ilişki yaşadktan sonra... Belki de kocasını benden daha çok seviyordur.” Simon hâlâ beyninde bazı şeyleri aklamaya, kendi kendini ikna etmeye çalışıyordu. Fakat en azından artık bu onu eskisine kıyasla daha az etkiliyordu. New York’a geldiği günden beri çok daha neşeliydi. Megan’dan ve onunla yaşadığı gel-gitlerin stresinden uzaklaşmak ona ilaç gibi gelmişti.

Blaise empati yaparak, “Belki de senden daha çok sevdiği şey kocasıyla olan geçmişi ve çocuklarıdır,” dedi. “Bazen insanların neden birlikte olmakta ısrar ettiklerini anlayamazsın.

Mesela Andrew'u ele alalım. Yıllarca karısına ihanet etti ve büyük olasılıkla bulduğu her fırsatta onu aldatmaya devam edecek, ama karısı onu kapının önüne koymadı. Hiçbir zaman boşanmayacaklarından adım gibi eminim. Bence onlar evlilik kurumunun sınırları içinde olmayı seviyorlar, Andrew arada bir gizli gizli sınır dışına kaçsa da gerçek bu... Dediğim gibi, kurulu düzenleri bozulmasın diye ayrılma cesaretini gösteremeyen, hatta bunu istemeyen o kadar çok çift var ki..."

Simon sinirle, "Ben böyle bir şeyle yetinemem," dedi. "Hayatımda ya her yönüyle gerçek bir ilişki olur ya da sonsuza dek yalnız kalırım."

"Ne demek istediğini anlıyorum, ama bence ne dilediğine dikkat etmeli ve asla büyük konuşmamalısın. En basitinden benden pay biç. Yalnızım, muhtemelen de sonsuza kadar yalnız kalacağım. Yaşın henüz çok genç, önünde seni bekleyen güzel yıllar, güzel kadınlar ve tutkulu aşklar var." Blaise bunları söylerken romantik hayatının bitmiş olabileceği gerçeğiyle yüzleşip hüznünlendi. Bunu kötü yönden bakmaya çalıştığı için değil, bazı gerçekler gidişatın bu yönde olduğuna işaret ettiği için düşünüyordu. Artık hayatının sonuna kadar yalnız kalabileceğini biliyordu, hatta bu fikirle kendi içinde barışmıştı. "Zaten bir erkeğe harcayacak vaktim yok," diyerek kendini ikna etmeyi, belki de kandırınayı bile öğrenmişti. Zaten hangi erkek onunki gibi güçlü bir kariyeri olan ve hayatının çoğunu işe adayan bir kadınla birlikte olmak isterdi ki? Bir ilişkiye ayıracak ne vakti vardı ne de enerjisi... Bir zamanlar Harry'nin de dediği gibi, kanalda ça-

lışmak zaten bütün hayatını kaplıyordu. O zamandan bu zamana hiçbir şey değişmemişti. Sadece kısa bir dönem değiştiği illüzyonuna kapılmıştı, o da Andrew sayesinde. Neyse ki gerçekler açığa çıkmıştı da Blaise her zaman önem verdiği şeyi, yani işini tekrar birinci sıraya koymuştu. Bir daha benzer bir hatayı değil yapmak, bu tür bir şeyin eşğine bile gelmemekte kararlıydı.

Simon, “Megan’a burada mutlu olduğumu söyledim,” dedi, Blaise’i dalıp gittiği anıların arasından çekip çıkararak. “Çünkü bu gerçek. Önümüzdeki sene New York’ta bir iş bulmak istiyorum.” İçindeki umut sesine yansıyordu.

Blaise, “Tamam, hemen aramaya başla o halde,” diyerek onu yüreklendirmeye çalıştı. “Burada görme engellilere yönelik birçok seçkin okul var. Önce başvuru formlarını doldurursun, sonra da burada kalmaya devam ettiğin sürede okulları gezip hangisinin sana uygun olduğuna bakarsın. Hatta Salima’yı da yanına alırsın, birlikte gezersiniz.” Blaise’in, kızını New York’ta zorla tutmak gibi bir niyeti yoktu. Caldwell açılınca Salima zaten evde kalmak yerine bir an önce oraya dönmeyi isteyecekti. Blaise aksinin ihtimal dahilinde bile olmadığını farkındaydı. Ama Simon’ın yeni bir başlangıç yapmak istediği ortadaydı ve bu şehirde yeni bir hayata başlamak ona iyi gelecekti.

Sakin ve keyifli bir hafta sonu geçirdiler. Pazar akşamı Blaise, Pat Olden’in cenazesine katılmak üzere Los Angeles’a uçacaktı. Hani Kaliforniya Üniversitesi’nde silahlı saldırı sonucu ağır yaralanan şu kongre üyesi... Yazık ki adam komadan çıkamadan hayata veda etmişti. Blaise cenazeye katılıp başsağ-

lığı dileklerini iletmeyi çok istiyordu. Pazartesi günü öğleden sonra niversite rektryle röportaj yapacaktı. Salı günü de çok genç ve başarılı bir film yıldıızıyla röportaj yapıp aynı akşam eve dönecekti. Simon o yokken her şeyle ilgileneceğini, gözünün arkada kalmamasını söylemişti. Blaise pazar akşamı Salima ve Simon'ı yanaklarından öpüp vedalaştı.

Valizini asansöre kadar taşıyan Simon'a, "Bir şey olursa beni hemen arayın," diye tembihledi.

Simon gülümseyerek, "Arayacağımı biliyorsun, neyse sen bizi merak etme," dedi. Blaise saniyenin onda biri kadar kısa bir süre için Simon'm gözlerinde tuhaf bir şey gördü. Ne olduğunu anlayamadığı bu şeyi ikinci grşyd. Ama o kadar anlık bir şeydi ki, "Belki de zihnim bana oyun oynuyor," diye düşündü. Evet, kesinlikle hayal görmüştü. Zaten Mark saçma sapan şeyler söyleyen çılgın biriydi, onun söylediklerine kulak asacak hali yoktu. Simon'la sadece arkadaşlardı, ikisi için de bundan daha fazlası olamazdı.

Sekizinci Bölüm

*P*at Olden'in cenaze töreni Blaise'in beklediği gibi geçmişti: acı, gözyaşı ve hüznü dolu... Yürek burkan bir manzaraydı. Henüz kırk üç yaşındaydı ve önünde yaşayacak çok şeyi vardı. Ama o gün atılan kurşunlar onu beklenmedik bir şekilde ebediyete taşımıştı. Bir karısı, harika bir kariyeri ve dört çocuğu olan bu adamın bu şekilde öleceği kimin aklına gelirdi ki? Kim bilir, yaşasaydı belki bir gün başkan olacaktı. Blaise böyle trajik bir sonun hiç adil olmadığını düşünüyordu. Törende *First Lady* konuşma yaptı. Birleşik Devletler Başkanı başka bir programı olduğu için gelememiş, Pat'in ailesine taziye mesajı göndermişti. Pat'in karısı ve çocukları resmen yıkılmıştı. Bu arada o günkü silahlı saldırıda hayatını kaybedenlerin sayısı, saldırıyı gerçekleştiren genç de dahil olmak üzere tam on sekiz kişiydi. On sekiz can sevdiklerine veda bile edemeden bu dünyadan göçüp gitmişti. Tanrım, bu çok büyük bir acıydı!

Blaise'in o gün öğleden sonra rektörle yaptığı röportaj

çok güzel geçti. Günümüz gençliğini bekleyen olası tehlikeler, ekonomik ve çevresel koşulların gençler üzerindeki etkisi, dünya çapında gençlerin büyük bir bölümünde görülen umutsuzluk ve gençlere tanınan fırsatlar gibi çok ciddi konuları ele almışlardı. Son yaşanan acı hadise ailelerin çocuklarına göz kulak olması konusunda önemli bir mesaj niteliğindeydi.

Blaise'in ertesi günkü röportajı, dünkü ciddi röportajının aksine oldukça eğlenceli bir sohbet havasında geçmişti. Bir seferde birbirine bu kadar zıt iki harika iş çıkarabildiği için çok şanslıydı. Genç film yıldızı epey ilginç bir karakterdi. Bazı açılardan aykırı, seksi, neşeli, eğlenceye düşkün olmasının yanı sıra, yirmi bir yaşında *Golden Globe* kazanacak kadar da yetenekliydi. Blaise ona önceden planladığı bütün soruları sordu. Genç kız sorulara açık ve net cevaplar verdi, hatta bazı şok edici bilgileri de kendiliğinden açıkladı. Bu Blaise'in zaman zaman yapmaktan hoşlandığı röportaj türlerinden biriydi. Çok ciddi bir havada geçen ve önemli konulara parmak basmak adına özenle yapılan işlerin monotonluğunu kıran, iki taraf için de keyifli ve rahat geçen, sohbet yönü ağırlıklı bir röportajdı. Konuşu seksi, konuşkan ve samimi olunca ona pek iş kalmıyor, röportaj su gibi akıyordu. Blaise gece uçağıyla New York'a dönerken yaptığı röportajların memnuniyetiyle uykuya daldı.

Sabahın erken saatinde uçaktan indiğinde Tully onu bekliyordu. Programına yetişmek için havaalanından doğrudan kanala gitti, tam vaktinde oradaydı. Program sonrası ofisine geçince Simon telefon edip o yokken her şeyin yolunda gittiğini bildirdi. Blaise akşam uçağı yetişme telaşıyla onları arayacak fırsat bulamamıştı.

Simon, “Yorgun musun?” diye sordu, Blaise’i çok merak ediyordu. Böyle yoğun bir tempoda yaşamasını inanılmaz buluyordu. Ama Blaise yoğun tempoya da beraberinde gelen yorgunluğa da alışıktı. Hatta işleri güzel neticelendiği için kendinde mutlu olacak enerjiyi bile bulabiliyordu.

“Hayır, merak etme, iyiyim. Uçakta uyudum. Gerçi Los Angeles uçuşu biraz kısa sürüyor, uyku konusunda Avrupa’ya uçmayı yeğlerim.” Bunun iki nedeni vardı: Birincisi biri beş, diğeri yedi saat sürdüğü için Avrupa uçuşunda uykusunu daha iyi alıyordu. İkincisi de Los Angeles uçaklarındaki birinci sınıf koltuklar yatak olmuyordu, ne yazık ki bu Blaise gibi ünlü biri için bile böyleydi. Blaise çok sık seyahat ettiği için uçaklara, donanımlarına ve servislerine de hâkimdi.

Bunca şey yetmezmiş gibi kanaldaki toplantıya katılması gerekmiş ve işten epey geç çıkmıştı. Fakat Tanrı’ya şükür bu seferki toplantıda kötü bir sürprizle karşılaşmamıştı, yani Susie Quentin’in de aynı toplantıda olması dışında... Onu görmek Blaise’in asabını bozuyordu. Bu arada kanal yöneticileri Fransız modasıyla ilgili özel bir haber yapması için onu Paris’e gönderiyordu. *Haute couture* defilelere katılacak ve Fransa Cumhurbaşkanı’nın eşiyle röportaj yapacaktı. Bu tür işler Blaise’in seviyesindeki biri için biraz hafif kalıyordu.

Saat sekiz civarı eve adım attığında Salima yemeğini çoktan yemiş, odasında arkadaşıyla konuşuyordu. Geldiğini gören Simon hemen Blaise’e sarıldı, yemek hazırlamış onu bekliyordu. Simon’ın gülümseyen yüzünü görmek çok güzeldi. Blaise, kendisini görünce Simon’ın mutlu olduğunu

görebiliyordu. Bu Blaise için çok yeni ve çok güzel bir şeydi. Simon, Blaise'i yaklaşık bir dakika kollarının arasında tutuktan sonra gözlerine baktı.

Boğuk bir sesle, "Dönmene sevindim," dedi. "Senin için çok endişelendim." Bu arada hâlâ kollarını açıp gitmesine izin vermiyordu.

Blaise, "Birinin benimle ilgili böyle hissetmesi çok hoş... Ben de seni merak ettim," dedi ve bunun doğru olduğunu fark etti. Hep Salima'yı merak eder, acaba iyi mi diye endişelenirdi. Çünkü Salima çok riskli bir hayat yaşıyordu, her an sağlığıyla ilgili bir şeyler ters gidebilirdi. Ama Simon kızıyla ilgili her şeyi gayet güzel kontrol ediyordu. Biricik kızının Simon'ın yanında olduğunu bilmek için rahatlatıyordu. Tabii bir de temizlik görevlisi Teresa vardı. Blaise seyahatleyken evde kalıp Salima'yla ilgilenmişti. Blaise akşama evde olacağı için bugün öğleden sonra evine dönmüştü.

Blaise yemekte Simon'a Los Angeles'ta neler yaptığını anlattı: Patrick Olden'm cenazesi, üniversite rektörüyle ve genç film yıldızıyla yaptığı röportaj... Röportaj yaptığı insanların hepsi önemli kişiler olsa da birbirlerinden çok farklıydı. Blaise işindeki çeşitliliği, hareketliliği ve eğlenceli yönleri çok seviyordu. Mesela genç film yıldızıyla harika vakit geçirmişti. Simon bunu Blaise'in gözlerindeki heyecandan anlayabiliyordu. Blaise kendisiyle hayatını paylaşıp ona işiyle ilgili hikâyeleri anlatmaya başladığından beri bambaşka bir dünyaya adım attığını hissediyordu. Blaise onun sadece gazetelerde ya da televizyonda gördüğü insanlarla haşır neşirdi. Blaise için bu insanlarla konuşmak gayet nor-

mal bir durumdu. Simon'a göre ulaşılmaz olan bu insanların her biri Blaise'in iş rutininin bir parçasıydı.

Simon gülümseyerek, "İşin hakkında anlattıklarımı dinlemek hoşuma gidiyor," dedi. Ancak Simon artık madalyonun öteki yüzünü de görmüş, bunun çok ağır bedelleri de beraberinde getirdiğini öğrenmişti. Blaise'in işi kesinlikle hiç kolay değildi, ama o zor şeylere meydan okumayı ve her güçlüğe rağmen dik durmayı bilen başarılı ve iradesi güçlü bir kadındı.

Bir süre daha sohbet ettikten sonra Blaise masadan kalktı ve banyo yapıp yatacağını söyledi. Yorgunluktan ölüyordu. Salima'nın odasına uğrayıp onu öperek iyi geceler diledi, ardından kendi odasına gitti. Evde olmak güzel bir şeydi, hele ki günün sonunda dönmeyi sabırsızlıkla bekleyen ve gününün nasıl geçtiğini konuşabileceğin biri varsa... Simon ve Salima'nın burada, yanında olması, her akşam birlikte yedikleri keyifli akşam yemekleri ve artısıyla eksisiyle yaşadıkları sayesinde dairesi taşındığı günden beri ilk kez gerçek bir eve, bir yuvaya benzemişti. Bu muhteşem bir hayattı: Lucianna'yla ders yapıp şarkılar söyleyen Salima ve sürekli evin içinde gezip her akşam nefis yemekler yapan Simon... Bu aile ortamı Blaise'in o kadar hoşuna gidiyordu ki hayatında ilk kez evden çıkıp işe gitmek zorunda olmaktan nefret ediyordu. Simon farkında olmadan Blaise'in hayatına anlam katmıştı.

Ertesi hafta Blaise, Simon'a Şükran Günü için nasıl bir plan yaptığını, Boston'a gidip gitmeyeceğini sordu. Simon

bu soruya tereddütsüz, “Hayır,” dedi. Şükran Günü’nde New York’ta kalmaya karar vermişti bile. Blaise’in burada ona ihtiyacı olduğunu, bu kadar uzun süre Salima’yla tek başına ilgilenemeyeceğini biliyordu.

“Hem ben Boston’a gidersem hindinizi kim pişirecek? Mutfakta sana zerre kadar itimadım yok. Hatta bunu düşünerek geçen hafta kasaba hindi siparişimizi verdim. Daha doğrusu bunu Salima’ya yaptırdım. Bir şeyler becerince kendine güveni artırıyor. Şükran Günü yemeği için birini davet edecek misin?” diye sordu Simon. Blaise hayır anlamında kafasını salladı. Normalde Şükran Günlerinde ya Caldwell’e Salima’yı görmeye giderdi ya da iş seyahatinde olurdu. Son on bir yılda bir kere bile Şükran Günü’nü kutlamamıştı. Ayrıca bu yıl da tatilden hemen sonra iş için İsrail’e gitmesi gerekiyordu. Ama neyse ki bütün hafta sonu evde olacaktı. Futbol maçı izleyip evin içinde aylak aylak dolaşarak rahat bir hafta sonu geçirmeyi planlıyordu. Rangers maçına üç kişilik bilet almıştı. Bu arada Simon da Blaise gibi futboldan ve hokeyden hoşlanıyordu.

Simon, “Bu arada,” diye söze girmeye çalıştı ama aşırı gergin görünüyordu. “O hafta sonu ailem arkadaşlarını ziyaret etmek için şehre gelecek. Müsait olursan ve tabii istersen onları çaya davet edebilir miyiz? Annem en büyük hayranlarından biri, babam da seninle tanışmayı çok istiyor. Eğer istemezsen sorun değil, unut gitsin. Gerekirse onlarla dışarıda bir yerde buluşup görüşürüm.”

Blaise rahat bir tavırla, “Bence kulağa çok hoş geliyor,” dedi. İkisiyle de tanışmak için sabırsızlanıyordu. Simon’ın an-

lattıklarından sonra onları gözünde bir film ya da karikatür karakteri olarak canlandırıyordu.

Blaise bu konuşmadan sonraki iki haftayı çok yoğun geçirdi. Şükran Günü'nden önceki akşam Salima'yla beraber kiliseye gidip Abby için mum yaktılar. Zavallı Abby, yaşıyorsa her sene olduğu gibi bu seneki Şükran Günü'nü de birlikte geçireceklerdi. Onsuz ilk tatilleriydi ve çok garip hissediyorlardı. Onca yılı beraber geçirmiş, ona çok alışmışlardı. Ama artık alışmaları gereken bir şey daha vardı: Abby'nin yokluğu... Eve döndüklerinde ikisi de çok üzgündü. Simon yarı için turtalar yapıyordu, hem de Salima'nın diyetine en uygun tarif ve malzemelerle. Blaise bir parça koparmaya çalışırken, Simon hafifçe elinin üstüne vurdu.

“Ne kadar ünlü biri olduğun umurumda değil, kimse benim turtalarımı mahvedemez. Yoksa seni odana gönderirim, cezan bitene kadar da orada kalırsın.” Yine de Simon onlara kıyamadı. Elmalı turtayı fırından çıkarınca Blaise ve Salima için birer dilim kesip tabağa koydu. Simon'ın ev yapımı, diyabete uygun elmalı turtası ve yanında ikram ettiği dondurma olağanüstü lezzetliydi. Kalori bombası normal turtalardan hiçbir farkı yoktu, kimse diyetine uygun olarak hazırlandığını mümkün değil anlayamazdı. Simon, Salima'nın diyetine uygun bir sürü özel tarif araştırıp buluyordu. Elmalı turta tek kelimeyle harikaydı, ayrıca yarına özel olarak da balkabaklı turta pişirmişti.

Blaise , “Bu arada ailen ne zaman geliyor?” diye sordu. aniden haftalar önce yaptıkları konuşmayı anımsamıştı.

Simon o günden sonra konuyu tekrar açmadığı için Blaise planlarda bir değişiklik olup olmadığını merak ediyordu.

Simon dondurmayı çıkarırken, “Cuma,” dedi. “Tabii senin için de uygunsa... Bir saatten fazla kalmayacaklarına söz veriyorum, sonra ne yapar eder onları postalarım.”

“Ailene karşı ne kadar da saygılısın... Şaka bir yana onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

“Salima’yla da tanışsınlar istiyorum, tabii bu aile muhabbeti Salima’nın içini baymazsa...”

Blaise gülümseyerek, “Anlattıklarından sonra onların hiç de sıkıcı olduğunu sanmıyorum,” dedi.

“Galiba ‘sıkıcı’ bu durumu anlatan doğru kelime değil. ‘Çileden çıkarıcı’ demek daha uygun. Ya da sinir bozucu, acayip, çılgın... Annem bazen hiperaktif tavırlar sergileyebiliyor. Babam da göz ve kulak ayarlarını minimuma getirip bu hallerini görmezden geliyor ve kendi işine bakıyor. Bu sayede bunca senedir gayet iyi idare ediyorlar.”

“Saat kaçta gelecekler?”

“Onlara saat dört dedim, senin için daha uygun olur diye. Onları davet ettiğim için planlarını altüst etmek istemem.”

“Yok, iyi düşünmüşsün, saat dört mükemmel. Onlara çay ikram ederiz.” Simon o esnada annesinin kaliteli bir şarap ya da şampanya tercih ettiğini söylemedi. Ama Blaise’in yanında nasıl davranması gerektiği konusunda annesini sıkı sıkı tembihlemişti. Annesi çok dikkat edeceğini söylemiş, hatta daha ikna edici olmak adına yemin etmişti. Ama Simon annesini kendi gibi davranmaktan Tanrı’nın bile alıkoyama-

yacağını biliyordu. Şu aşamada her şeyin yolunda gitmesini umut etmekten ve herkes için güzel bir gün olmasını dilemekten başka bir şey yapamazdı. “Umarım babam dünyayla bağlantısını koparıp başka âleme dalıp gitmez ya da annem kimsenin umurunda olmayan saçma sapan konular hakkında nutuk çekmez,” diye düşündü. Annesi çok garip şeyler hakkında konuşmaya bayılırdı, mesela ortancaların bir bahçe için önemi, beyaz leylakların güzelliği... Bunlardan bahsetmiyorsa kesin son şiirlerinden birini okumayı teklif eder ve ortamdaki herkesin uykusunu getirirdi. Öz annesi ve babası oldukları için haliyle yıllardır onlarla sayısız sosyal tecrübe edinmişti. Ama yine de bu riski bir kere daha alacaktı. Çünkü ailesi Blaise’le tanışmak için ölüyordu. Babası bile Blaise’in kim olduğunu biliyor, Simon’m kısa süreliğine de olsa onun yanında çalışmasını büyük şans olarak nitelendiriyordu. Hatta Simon’a okuldakinden daha fazla para kazanabileceği bir iş teklif etmesini umuyordu. Simon böyle bir durum olursa Blaise’in gerekeni yapacağından emindi. Ancak kızını Caldwell’e geri göndermeyi düşündüğü ve bu hususta kararlı olduğu için bu konu hiç gündeme gelmemişti.

Ertesi günkü Şükran Günü, Simon’ın enfes yemekleri sayesinde mükemmel geçmişti. Kestaneli içle doldurduğu hindiyi kızıl kahveye dönene dek bir güzel pişirmiş, yanına da küçük küçük doğradığı sebzeleri sotelemişti. Yemeğin sonunda ikram ettiği turtalardan bahsetmeye bile gerek yoktu.

Balkabaklı turta, pıkan cevizli turta ve çarşamba gecesi tadına baktıkları elmalı turta arasında lezzet sıralaması yapmak imkânsızdı. Simon ve Blaise öğleden sonra televizyondaki futbol maçını seyretti. Tuttuğu takım sayı yaparken Blaise heyecandan çığlıklar atıyordu. Blaise'in bu kadar fanatik olduğunu yeni yeni öğrenen Simon çok eğleniyordu. Yemekten sonra Simon piyano çaldı, Salima da şarkılar söyledi. Üçü de bunun yıllardır geçirdikleri en güzel Şükran Günü olduğu konusunda hemfikirdi.

Simon mutfağı toplarken Blaise'e, "Annem hayatı boyunca Şükran Günü'nü pek önemsemedi," dedi. Blaise salondaki masayı normalde pek az, hatta neredeyse hiç kullanmıyordu. Ancak o güne özel en güzel Çin porselenlerini ve annesinin çeyizinden kalma çok değerli dantel masa örtüsünü çıkarıp salondaki masayı hazırlamışlardı. Blaise o masa örtüsünü ve pahalı Çin porselenlerini sadece tatiller ve özel günlerde kullanmayı tercih ediyordu.

"Fransız olduğu için Şükran Günü ona büyük bir anlam ifade etmiyor. Bu yüzden her yıl böyle bir gün kutlanmasını biraz saçma buluyor, ama yine de her zaman bizler için çok lezziz yemekler hazırlatırdı. Annem hindi etinden pek haz etmez. Bir Şükran Günü'nde hindi eti yerine av eti, özellikle de gözleri tabaktan sana bakan küçük kuşların etini yedik. Tanrım, abim ve ben bundan resmen nefret etmiştik. Annem ertesi yıl kuş yerine ıstakoz hazırladı. Israrla hindi eti yemiyor oluşumuz ilginçti, ama sanırım bu durum annemin hayata karşı asi duruşunun bir parçasıydı. Üniversiteye gidene dek

hiçbir Şükran Günü'nde hindi eti yemedim diyebilirim. Sonra tatilde bir arkadaşımın evine konuk oldum. Şükran Günü'nü her yönüyle geleneklere uygun olarak kutlayan bir aileydi. Bizimkiler gibi 'çılgın ve sıra dışı' olmayan, gerçek bir Şükran Günü sofrasına oturmak çok heyecanlıydı. Annem bir seferinde alabalık bile hazırladı, gerisini sen düşün artık," dedi Simon, Blaise'le birlikte bulaşıkları sudan geçirirken. Simon'm gözlerini devirdiğini gören Blaise kahkahalarla güldü. "Onunla tanıştığında neden bahsettiğimi anlayacaksın. Benim annem türünün son örneği..."

Blaise, "Bizim Şükran Günlerimiz son derece gelenek-seldi," diyerek eski günlere gitti. "Babam her zaman hindiyi kendi kasap dükkânından getirirdi. Hep en lezzetlisini bize ayırırdı, ama üç kişilik bir aile için biraz fazla büyük olurdu. Bir hafta boyunca her akşam hindi eti yediğimizi bilirim," dedi ve o güzel günleri hatırlayıp gülümsedi. Uzun zaman sonra ilk kez ailesini çok özlediğini fark ediyordu. Anne ve babası öleli otuz yıldan fazla olmuştu. Şimdi Blaise anne ve babasıyla yaşadığı hayattan çok farklı, bambaşka bir hayat yaşıyordu. Ancak yaşasalar ki kızlarıyla gurur duyacaklarını biliyordu.

Akşam salonda oturup uzun uzun sohbet ettiler. Simon artık kendini bir çalışan gibi hissetmiyordu. Onun için maaşlı bir çalışandan ziyade, bir arkadaş, uzun süreli bir misafir demek daha doğrudu. Zaten Blaise'le ne zaman karşılıklı otursalar saatlerce aralıksız konuşmadan kalkmıyorlardı. Blaise iyi geceler dileyip yatmak için odasına çekilirken ne-redeyse gece yarısı olmuştu. Ertesi gün de erkenden kalktı.

Simon kalktığında mutfakta kahvesini yudumluyordu. Simon mutfağa hep normal kıyafetleriyle geliyordu, yarı uyanık yarı uykulu bile olsa bu hiç şaşmazdı. Buranın Blaise'in evi olduğunu biliyor ve olabildiğince saygılı davranmaya özen gösteriyordu. Günün hangi saati olursa olsun Blaise onu bir kere bile pijamalı ya da bornozlu görmemişti. Simon geldiğinden beri mutfak evin sosyal merkezi konumuna gelmişti. Simon hep mutfaktaydı. Ya yemek yapıyor, ya bilgisayarının başında oluyor ya da Salima'yla takılıyorlardı. Blaise bile Simon'la konuşmak istediğinde önce odasına değil mutfağa bakıyordu.

Simon kendisine bir fincan kahve koyup oturdu, çok kötü görünüyordu. Blaise bir terslik olduğunu yüzünden anladı. "Acaba yine Megan'la ilgili mi?" diye düşündü, ama sanki bu sefer konu o değildi. "Ben... Yani düşünüyorum da, acaba annemle babamı buraya davet etmekle hata mı yaptım? İkisi de çok çılgın ve hiç olmayacak şeyler yapabilirler. Demek istediğim şayet kötü günlerindelerse onlardan nefret edebilirsin ki ben bu duyguyu şahsi deneyimlerimden biliyorum. Hayatım onları arkadaşlarımla tanıştırmadan önce korkmakla geçti. Bilirsin işte, ne söyleyeceklerini ne yapacaklarını kestirememek berbat bir his... Onlar yaşlandıkça olgunlaşan ve durulan tipler değil. Lütfen olur da bir şeyler ters giderse, yani olmadık bir hareketlerini falan görürsen bunu onların yaşına ver. Bunu senden özellikle annem için rica ediyorum. Tanrım! Onlarla tanışacağını düşündükçe mideme kramplar giriyor. Çocukluğumda da aynen böyle gergin his-

sederdim. Dün babamı arayıp bu konuda neler hissettiğimi söyledim. O da boş yere evham yaptığımı, delirmiş gibi davranmama gerek olmadığını söyledi. Bilemiyorum... Belki de sahiden deliriyorumdur.”

“Lütfen bu konuda endişelenmeye bir son ver. Bence onlar çok eğlenceli tipler ve her şey yolunda gidecek. Ayrıca hiçbir anne baba insanı utandıramaz, senin annen ve baban olmadığı sürece... Kısaca onlar benim değil senin ailen, bu yüzden beni düşünüp üzülmene gerek yok. Tanrı aşkına, bunca senedir kimlerle röportaj yaptığımı biliyor musun? Programıma konuk ettiğim kişilerin hepsinin normal ve nazik mi olduğunu sanıyorsun? Bazılarının ne kadar kaba ve küstah olduğunu tahmin bile edemezsin. Mesela bir çift beni tehdit etti. Ayrıca bir keresinde karısının bir ilişkisi olduğunu ima ettiğimi düşünen bir mafya babası bana silah çekti ki bunu söyleyen kendisiydi. Her neyse, annenle baban ne yaparsa yapsın bunca zaman röportaj yaptığım kişilerin yakınına bile yaklaşamazlar. Onlarla tanışmayı dört gözle bekliyorum.”

Blaise, Simon’ın anne ve babası geldiğinde ne giyeceğini uzun uzun düşündü. Sonunda sade kaşmir bir kazak, bacaklarını gözler önüne seren siyah renk, deri mini etek ve topuklu ayakkabılarını giydi. Kıyafetini inci takılarıyla tamamladı. Bu Simon’ın tuhaf diye nitelediği ailesi için doğru bir kombindi: Saygıdeğer ve hafif züppe... Bu arada Simon ailesinin doğru dürüst bir şeyler giyeceğinden bile emin değildi. Simon annesinin Meksika’dan aldığı el örgüsü giysilere, Hint işi parlak renkli pançolara ve garaj satışlarından

çok ucuza aldığı *vintage* kıyafetlere düşkün olduğunu anlatmıştı. Blaise’le tanışmaya gelirken ne giyeceklerini bilmesede normal insanlar gibi şık giyinmeyeceklerinden adı gibi emindi. Çünkü normal ve sade şeyler ailesi için fazla basit ve sıradandı, normallik kesinlikle onların tarzı değildi.

Ama Simon yanıldı, hem de birçok konuda... Öncelikle hayatları boyunca hiçbir yere vaktinde gitmedikleri halde saat tam dörtte Blaise’in kapısının önündeydiler, zili çaldıklarında Simon şok oldu. Kapıyı açtığındaysa şaşkınlıktan küçük dilini yutuyordu. Çünkü bir kere babası hiç tarzı olmayan bir şey yapıp kravat takmıştı. Kravat, gömlek yakasının altına tam yerleşmemişti ve yamuk duruyordu. Ceketinin kollarından çıkan gömleğin kolları da gereğinden fazla uzundu. Bu ona biraz şapşal bir görüntü veriyordu, ama bu kadarını yapmış olması bile önemli olduğu için küçük hatalar görmezden gelinebilirdi. Saçları Einstein gibi karışık. Yüzündeki sıcak tebessüm ve gözlerindeki ışıltıyla Blaise ve Salima’nın elini sıktı. Blaise adamı görür görmez sevmişti. Babacan ve şirin görünüyor, insanda kucaklama hissi yaratıyordu. Babası da Simon gibi uzun boyluydu. Salaş duran gömleğine ve yamuk kravatına rağmen çok seçkin ve önemli biri olduğu anlaşılıyordu. Simon birçok yönden babasının kopyasıydı, ama siyah gözlerini annesinden almıştı. Babası mavi gözleri ve bembeyaz karışık saçlarıyla Pinokyo masalındaki Gepetto ustaya benziyordu. Annesine gelirse, annesi yaşına rağmen hâlâ çok güzel bir kadındı. Siyah gözleri, gençliğinde Simon’inki gibi siyah olduğu anla-

şılan ama şimdi epey kırılmış olan gür saçlarıyla çok hoştu. Lacivert sade bir elbise ve düz ayakkabılar giyip eline de Hermès Kelly marka şık bir çanta almıştı. Simon annesini daha önce hiç bu kadar saygın bir giysi içinde görmemişti. Sanki karşısındaki annesi değildi çünkü üstünde ne panço, ne kovboy şapkası, ne de Oz Büyücüsü'ndeki gibi parlak kırmızı ayakkabılar vardı. Ancak kolundan hiç çıkarmadığı şingir şingir onlarca bileziği hâlâ onunlaydı. Otuz yıldır teker teker farklı yerlerden topladığı o bilezikleri yatarken bile kolundan çıkarmazdı. Blaise kadının bileziklerine bakarken Dubai'de kendisine hediye edilen elmas taşlarla süslü Cartier marka bilekliği hatırladı. Blaise de onu kolundan pek çıkarmıyordu, son derece sade ama şık bir aksesuar, dudak uçuklatacak kadar da pahalı bir hediyeydi.

Isabelle Ward yerine oturup hafifçe dudaklarını ısırarak, “Çok güzel bir eviniz var,” dedi. Çok biçimli dudakları ve bembeyaz dişleri vardı. Simon'ın babasının ona henüz on sekiz yaşında genç bir kız ve öğrencisiyken neden âşık olduğunu anlamak zor değildi. Adamın nefesini kesmiş olmalıydı. Salima salona girerken Blaise ve Simon çay servisi yapmak için mutfaka gitti. Blaise bu fikrini mutfakta Simon'a da söyledi. Salima misafirlere son zamanlarda Simon'la yaptıklarından ve maceralarından bahsetti.

Annesi suratını buruşturarak, “Seni nalbur dükkânından daha eğlenceli bir yere götüremez miydi?” dedi. “Peki ya postaneye ne demeli?” dedi ve kafasını çevirip salonu inceledi. Bu esnada babası masum gözlerle onlara bakıyordu. Ba-

bası kendi halinde takılmaktan memnun görünüyordu. Simon'ın tepside getirdiği çay fincanını alırken en sevdiği çay olduğunu fark etti. Bu esnada annesinin gözüne salonun bir ucunda duran bir obje takıldı. Bu Blaise'in iş seyahatlerinden dönerken aldığı eşyalardan biri, gümüş kaplamalı bir kuru kafaydı. Blaise bunu Nepal'den almıştı. "Evinde böyle bir obje bulundurmak seni umutsuzluğa sürüklemiyor mu? Acaba bunu hangi zavallı insanın ölü bedeninden alıp bu hale getirdiler diye düşünmüyor musun? Bence bu teşhir edilmesi çok sakıncalı bir obje, şiddeti çağrıştırıyor." Bunu söylerken tiksiniş görünüyordu. Ardından Blaise'i dikkatle incelemeye koyuldu. Saçlarına bakıp doğal rengi mi yoksa boya mı olduğunu anlamaya çalıştı. Bir türlü emin olamayınca açık açık sordu.

Blaise tebessüm ederek, "Hayır, boya yok. Doğal rengi bu," dedi. Salima bu muhabbete gülerken Simon annesine ters ters bakıyordu. Ancak annesinin ona aldırış ettiği yoktu.

"Senin yaşında birinin bir sürü beyazı olması lazım... Benim saçlarım yirmi beş yaşında beyazlamaya başladı. Yıkarken özel bir şey mi kullanıyorsun?" Bu normalde kadınların kuaförde ya da yakın arkadaşlarıyla konuştuğu özel bir konuydu. Fakat annesi herkesin içinde böyle bir sohbet başlatmakta bir sakınca görmemişti. Isabelle'in hayatında sınırlamalara yer yoktu. Ona engeller koymak da nafileydi.

"Evet, aslında özel bir tür madde kullanıyorum ve bakım yaptırıyorum. Ama şanslıyım ki çok fazla beyazım yok."

"Gözlerinde lens falan var mı? Ya da göz çevrene bir şey yaptırdın mı? Gözlerin çok güzel görünüyor da..."

Blaise gülerek, “Hayır, yaptırmadım,” dedi. “Belki de sandığınız kadar yaşlı değilimdir.”

“Bir yerde elli iki yaşında olduğunu okumuştum.”

Blaise doğal bir tavırla, “Hayır, kırk yedi yaşındayım ki bu bile yeterince korkunç,” dedi. Bu arada Simon’m annesi hayran hayran perdelere bakıyordu.

“Kumaşı güzelmış,” dedi. Simon, annesi Blaise’in dış görünüşü hakkında daha fazla yorum yapmasın diye dualar ediyordu. Ne olursa olsun sonuçta Blaise onun patronuydu. “Ama rengi bir acayip, bence insanlar onlara yakın otururlarsa hasta gibi solgun görünebilirler.” Perdeler sarının çok ilginç bir tonundaydı, Blaise onları görür görmez sevip satın almak istemişti. Yazık ki Simon’ın annesi onunla aynı fikirde değildi. Kadın aklına estiği gibi konuşuyordu. Düşündüklerini açıklamadan önce süzgeçten geçirmeyen bu kadını dinlerken Blaise çok güldü. Sonra sıra Blaise’in eteğine geldi. Blaise acaba bu sefer ne diyecek diye düşünüyordu, perdeler kadar acımasız olursa yanmıştı. “Eteğin çok kısa, ama muhteşem bacakların var. Bu arada geçen sene Fransa Cumhurbaşkanı’yla yaptığın röportajı seyrettim. Televizyonda görüldüğü kadar yakışıklı mı?” Fransız olduğu için bu onun ilgisini cezbeden bir konuydu.

Blaise gülümseyerek, “Çok daha yakışıklı,” dedi. Bu arada Simon’ın babası Salima’yla sohbet ediyor, ona çok şeker davranıyordu. Blaise, “Oğlunuz muhteşem bir aşçı.” diye iltifat etti. Oğlunu överek annesinin dikkatini başka yöne çekmeye çalışıyordu. Kadın bunu duyunca gülümsedi.

“Evet, gerçekten öyle, değil mi?” dedikten sonra diğer eşyalar, evin geneli gibi konulardaki yorumlarıyla konuşmasına devam etti, bir ara da çocuklarından bahsetti. Salima’nın çok güzel bir kız olduğunu söylemeyi de ihmal etmedi. Simon’ın sürekli ölü gibi solgun görüldüğünü, bu yaşta olmasına rağmen babasının ondan daha yakışıklı olduğunu söyledi. Simon annesinin kendisi hakkında bu tür yorumlar yapmasına alıştı, sonuçta otuz beş yıldır ona annelik yapıyordu. Gerçi evlenmeden önce, yani genç bir kızken de aynen böyle biriydi. Zaten babasının ona âşık olma nedenlerinden biri de şahsına münhasır kişiliği, her daim açık olması ve insanların ne düşüneceğini önemsemeden pervasız ve dobra konuşmasıydı. O kimseye benzemiyor, kendi gibi olmaktan korkmuyordu. Babası, tanıştıkları andan itibaren ona sıırıslıklam âşıktı. Birlikte geçen onca yıldan sonra bile aşkında en ufak bir azalma söz konusu değildi. Simon’ın babası hayatından ve evliliğinden memnun, mutlu bir adamdı. Isabelle Ward kocası hakkında da çarpıcı yorumlar yapıyordu tabii... Bir kere icatlarının çoğunu saçma ve gereksiz buluyordu, ama kocası hepsinin işe yaradığını ve kârlı olduğunu iddia ediyordu. Diğer profesörlerden çok daha iyi bir evde yaşamalarının sebebi, o icatlardan kazanılan paraydı. Hatta üniversite rektörünün evi bile onlarınmkinin yanında solda sıfır kalırdı. Isabelle evini seviyordu.

Isabelle, Blaise’e bir sonraki röportajını nerede ve kiminle yapacağını sordu. Blaise, Noel’den önce başbakanla röportaj yapmak için İsrail’e gideceğini söyledi.

“Ne enteresan bir işin var. Biliyor musun, ben şairim. Eminim Simon sana bahsetmiştir. Aslına bakarsan yanımda yeni kitabımı getirdim,” dedi ve çantasından çıkardığı kitabı Blaise’e uzattı. Kitabı imzaladıktan sonra onlara şiirlerinden birini okumayı teklif etti ve bunu yaptı. Salima şiiri yüzünü buruşturmuş bir şekilde dinliyordu. Isabelle, Blaise’in hayatı boyunca tanıştığı en tuhaf, en ölçüsüz, en patavatsız kadındı. Simon’ın neden hayatı boyunca ondan utandığını artık anlamıştı, ama yine de ondan hoşlanmıştı. Bir kere her yerde rastlanmayacak kadar orijinal ve eğlenceli biriydi. Ayrıca en ufak bir yapmacıklığı yoktu. Kafasından geçen her şeyi söylediği için insan kesinlikle yalan söylemeyeceğini bilir ve ona güvenebilirdi.

Anne ve babası gitmek için ayaklanınca, Simon hapis-haneden tahliye olacak bir mahkûm gibi sevindi. Salima onlarla vedalaşıp hemen odasına gitti. Blaise paltolarını getirmek için yanlarından ayrılır ayrılmaz, Isabelle endişeli gözlerle oğluna döndü.

“Onunla yatıyorsun, değil mi? O sana göre çok yaşlı...”

Simon, muhteşem zekâsını ve en ihtişamlı modellere bile taş çıkartacak kadar yakışıklı oluşunu yok sayarak, “Birincisi, o yaşlı falan değil. İkincisi de hayır, onunla yatmıyorum. O acayip ünlü bir kadın, bütün dünyada tanınan bir haber ikonu. Hayatında isteyeceği son erkek, benim gibi basit bir öğretmen,” dedi.

“Saçmalama! Sen ondan çok daha asil ve harika birisin. Unutma ki büyükbaban bir asilzade... Gencecik olmanı geçtim, çok soylu bir aileden geliyorsun.” Annesi böyle konuş-

tuğu için Simon’a kınayan gözlerle bakıyordu. Simon ise Blaise paltolarla birlikte çabucak gelmesin diye dua ediyordu. Simon tolerans sınırlarının çok ötesine geçmişti, bu kadarı onun için bile fazlaydı. “Bence sana âşık, hatta âşık olduğuna eminim,” dedi annesi yüksek sesle. Tam o esnada Blaise içeri girdi ve az önce söylenen şeyi duymamış gibi yaptı. Blaise nezaket gereği onlara geldikleri için, Simon’ın ailesi de Blaise’e çay için teşekkür etti.

“İsrail’de bol şans! Umarım kimse üstüne bomba atmaz. Bu büyük bir talihsizlik olur, çünkü Simon işini gerçekten çok seviyor,” dedi.

“Merak etmeyin, sağ salım gidip döneceğim. İsrail’e daha önce de gitmiştim.” Isabelle Ward, Blaise’i yanaklarından öptü. Uzun yıllardır Amerika Birleşik Devletleri’nde olmasına rağmen Fransız aksanı ve gelenekleri hâlâ hissediliyordu.

Bir-iki dakika içinde gittiler. Simon’ın babası asansöre binmek üzereyken bile kafa sallamaya ve gülümsemeye devam ediyordu. Annesi de uzaktan çok saygıdeğer görünse de hâlâ rol yapmıyor, kendi olmaktan ödün vermiyordu. Onlar asansöre binip gittikten sonra Simon, Blaise’in önünde diz çöktü.

“Lütfen beni bağışla! Bence annemin ağzı doğarken bağlanmalıydı. Abim ve ben binlerce kez ona özel bir susturucu yaptırmak istedik ama babam izin vermedi. Zavallı babacığım onun hâlâ çok şirin olduğunu düşünüyor. Özellikle de yaşlanıp sağırlaşmaya başladıktan sonra... Ona göre hava hoş tabii, annemi dinlemek ve her söylediğini duymak zorunda olan biziz. Sana yemin ediyorum ki bir daha onları bu

eve getirmeyeceğim. Onları davet etmem büyük hataydı, biliyorum, bunu yaptığım için çok ama çok pişmanım. İnan bana aynı hataya bir daha düşmeyeceğim. Saçın, perdelerin, eteğinin boyu ve diğer şeyler hakkında söyledikleri için binlerce kez özür dilerim. Aman Tanrım, çok acil içkiye ihtiyacım var,” dedi ve Blaise kahkahalarla gülerken ayağa kalktı.

“Bence annen çok komik biri, ikisini de çok sevdim. Lütfen özür dileme. Bir kere baban harika bir adam, insanda hayranlık uyandırıyor. Annen de hepimizin keşke sesli söylesek dediği şeyleri dile getiren biri. Herkes onun kadar açık sözlü olsa ne güzel olur. Çok cesur bir kadın,” dedi Blaise imrenerek. Simon’ınki gibi bir anneyle büyümenin nasıl bir şey olduğunu az çok hayal edebiliyordu.

Simon hüzünle, “İlişkimiz olduğunu düşünüyor,” dedi. Annesinin söyledikleri yüzünden utanmaktan yorulmuştu. Hep böyle oluyordu. O an kendini on dört yaşına geri dönmüş gibi mahcup hissetti, ama neyse ki Blaise böyle düşünmüyordu. Blaise’in rahatsız olmadığını, hatta en ufak bir şekilde bozulmadığını görmek içini rahatlatmıştı. Blaise’in bunca şeye rağmen bu kadar hoşgörülü olmasına inanamıyordu. Bu kadın sahiden de mükemmel bir insandı.

Blaise, “Böyle düşünmesine ne sebep olmuş?” diye sordu. İlişki konusuna takılmıştı.

“İnan hiçbir fikrim yok. Oldum olası kim kiminle birlikteymiş, kimler arkadaşlığın bir adım ötesine geçmiş gibi magazin haberlerine bayılır. Hayatında hiç tanışmadığı film yıldızlarıyla ilgili tahminlerde bulunur. Bir çeşit medyum ol-

duğuna inanıyor, ama söyledikleri kırk yılda bir doğru çıkar. Neyse, ona yanıldığını, öyle bir şey olmadığını söyledim.” Simon o an Blaise’in bu sözlerine alınmasından korktu.

Blaise gülümseyerek, “Benim yanımda bekâretinin güvende olduğunu ona söyledin mi? Senin peşinden koşmak için fazla yaşıyım,” dedi. “Bir çocuğa cinsel tacizde bulunup da hapislerde çürümek istemem,” diye espri yaptı.

Simon sinirle, “Saçmalama lütfen,” dedi. “Sonuçta benden sadece on yaş büyüsun.”

Blaise, “On beş,” diye düzeltilti. Amacı abartmak için fazladan yaş eklemek değil gerçeği söylemekti, çünkü bu doğrudu, aralarında tam on beş yaş vardı. Blaise kırk yedi, Simon ise otuz iki yaşındaydı, ikisi de bunu gayet iyi biliyordu.

“Bu çok büyük bir fark sayılmaz ki... Babam annemden yirmi iki yaş büyük... Evlendiklerinde annem on sekiz, babamsa kırk yaşındaymış.”

“Erkekler kendinden küçük kadınlarla birlikte olabilir, ama kadınlar bunu yapamaz.”

Simon üstüne basa basa, “Sana katılmıyorum. Kadın büyük olunca çift hakkında daha çok yorum yapılabilir, ama bu yine de imkânsız olduğu anlamına gelmez. Ayrıca insanların ne düşündüğü kimin umurunda? Sen benden daha genç görünüyorsun, üstelik hayatım boyunca tanıdığım insanlardan da daha enerjiksın. Kesinlikle ama kesinlikle yaşını hiç göstermiyorsun,” dedi.

“Bu arada annen de yaşını göstermiyor, hâlâ muhteşem görünüyor.”

“Tanrım, neden doğuştan sağır ve dilsiz değil ki? O zaman insanlara işaret diliyle hakaret ederdi ve kimse ne söylediğini anlayamazdı. Bunca şeyi sineye çekecek kadar olgun ve hoşgörülü olduğun için bir kere daha teşekkür ederim. Onları davet etmek büyük bir aptallıktı. Evet, kesinlikle çok aptalım. Tek istediğim, Salima ve seninle tanışmalarıydı, masumane amacıyla büyük bir felakete sebep oldum. Yanlış anlama, babamla hep çok gurur duydum, ama annemden de hayatım boyunca utan-
dım. Böyle hissetmekte haksız olmadığımı sen de gördün.”

“Bir keresinde biri bana şöyle söylemişti: Yetişkin olmanın bir parçası, anne ve babamızı oldukları gibi kabul etmektir.” Blaise hâlâ sinirden titreyen Simon’ı sakinleştirmeye çalışıyordu.

“Bence bu söylediğin annemin durumu için imkânsız, onu istisna tutmak gerekiyor. Ben sanırım bu konuda hep çocuk kalacağım, çünkü annemi olduğu gibi kabul etmek... Tanrım, bu şaka gibi bir şey...”

Birlikte mutfağa gittiler. Blaise bir şişe şarap açıp kadehe koydu. Simon, Blaise’in uzattığı kadehi alırken minnettar gözlerle ona baktı ve şarabından bir yudum aldı.

“Sabrın, anlayışın ve şarap için çok teşekkür ederim. Bu arada şarabın yanında almam için antidepresan var mı? Bir tane içsem iyi olacak.”

Blaise tekrar, “Saçmalamayı keser misin lütfen, annen gerçekten harika biri,” dedi. Ama Simon olmayacak bir şey söylemiş gibi ona tuhaf tuhaf baktı. O esnada yine göz göze geldiler. Blaise ilk kez, “Acaba annesi haklı mı?” diye düşündü. Belki de kadın gerçekten bir medyumdu. Çünkü Blai-

se'in o an tek istediği Simon'a sarılıp onu rahatlatmaktı. Peki ya kadın gerçekten haklıysa? Tanrım, bu büyük bir felaket olurdu. Bir kere Simon'ın ailesi çok üzüldü, ayrıca bütün dünya onlara gülerdi, en azından Blaise'in düştüğü duruma kahkahalarla gülecekleri kesindi... Blaise gözlerini kaçırıp aklına üşüşen saçma sapan düşüncelerden kurtulmaya çalıştı. Ardından kendine de bir kadeh şarap koydu. Şarabını yudumlarken başka şeyler düşünmeye çalıştı ama yapamadı. O an aklında sadece Simon vardı. Simon'm onu kollarının arasına aldığı ve hiç konuşmadan öylece durduklarını hayal etti.

Dokuzuncu Bölüm

Ailesinin ziyaretinden sonra Simon'ın sakinleşmesi nepey zaman aldı. Annesini toplum içine soktukten sonra hep aynı şeyi yaşıyordu. Blaise de sürekli aynı cümleleri tekrarlıyordu. Simon'ı annesinin sadece fazla konuşkan biri olduğuna ama kimseyi kırıp incitmediğine ikna etmek için saatlerce dil döktü.

Ertesi akşam Simon kendini affettirebilmek için muhteşem bir yemek hazırladı: şatobiryan ve hollandez soslu kuşkonmaz. Yemekler yenilip Salima odasına çekildikten sonra yine annesinden bahsetmeye başladı.

Simon şarabından bir yudum alıp, “Biliyor musun, üniversitedeyken bana bir keresinde eşcinsel olup olmadığımı bile sordu. Çünkü onu bir kere bile kız arkadaşlarımla tanıştırmamıştım, daha doğrusu ne söyleyeceğini kestiremediğim için korkmuştum,” dedi. Hayatı annesi adına özür dilemekle geçmişti. Normalde buna alışmış olması gerekirdi ama nafile. Böyle bir şeye nasıl alışılırdı, onu bile bilmiyordu. Simon hâlâ çok mahcup, pişman ve üzgündü.

Blaise keyifle, “Eee, aksine nasıl ikna oldu?” diye sordu.

Simon, “Şüphelerini gidermek için bütün arkadaşlarının kızlarıyla yattım,” deyince Blaise kahkahalarla güldü.

“İkna olduğuna eminim,” dedi. Annesinin aksine Blaise’ in, Simon’ın erkekliği konusunda ikna edilmeye ihtiyacı yoktu.

“Bugün annemin söylediği şeyi düşünüyordum da... İlişkimiz olduğunu sanması...”

“Böyle bir şey yaparsak seni öldürür,” dedi. Bu konuda ciddiymiş çünkü annesi dün akşamüstü bu konudaki fikrini açıkça belirtmişti. Blaise’in ona göre çok yaşlı olduğunu düşünüyordu. Blaise de bu konuda onunla aynı fikirdeydi.

“Daha önce de söylediğim gibi, bence yaş farkının bir önemi yok. Asıl sorun şu ki benim yaşımda biri senin gibi birine ne verebilir? Yani birlikte olsak hayatına ne katabilirim ki? Harika bir kariyerin var ve istediğin her şeye sahipsin. Şu anki mesleğim ve hayat tarzımla sana istediğin ve hak ettiğin hayatı yaşatamam. Hem sen Salima gibi harika bir kıza bile sahipsin. Bunca şeyin yanında benim neyim var? Hiçbir şey...” Simon’ın sesi çok hüzünlüydü. Dün gece ve bugün sürekli bunları düşünmüştü.

Blaise basit bir ifadeyle, “Sen kendine sahipsin,” dedi. “Ben hayatıma giren insanlardan hep bunu istedim, kendileri olmalarını. Evet, her şeyim var. Hayatım boyunca bir erkeğe bağımlı yaşamadım. İşte, tam da bu yüzden bir erkekten beklediğim tek şey beni sevmesi oldu. Sevilmek dışında hiçbir şey istemedim. Tanışalı çok kısa süre olduğu halde sen benim hayatımı inanılmaz değiştirdin, sayende hayal bile edemedi-

ğim, daha doğrusu hayatımda olabileceğine inanmadığım şeyleri yaşadım. Sen benim için endişeleniyor, benimle ilgileniyor ve hatta beni doyuruyorsun. Hayatımdaki en önemli kişiye, yani Salima'ya karşı da çok iyisin. Nasıl olduğumu merak ediyor, beni önemsiyor ve günümün iyi geçip geçmediğini soruyorsun. Evlendiğim adamlarda bile görmediğim bir ilgi gösteriyor, böyle bir erkek olabilir mi dedirtiyorsun. Bana verebileceklerin konusunda hiçbir endişe taşımıyorum, çünkü senin varlığın bile başlı başına bir hediye ve sadece dost olduğumuz halde bunları yapıyor olman çok güzel. Yanlış anlama, sana bir ilişki yaşayalım falan demiyorum. Ama bir ilişkimiz olsa asıl sorun senin bana vereceklerinden ziyade benim sana veremeyeceklerim. Yani dediğin gibi, benim zaten bir kızım var ve onu çok seviyorum. Çocuk sahibi olmak istediğini biliyorum. Ama ben senin çocuğunu doğurmak için fazla yaşlıyım. Teknik olarak doğurabilirim tabii, ama mutlaka tıbbi destek gerekir. Böyle bir işe kalkışmak için bile fazla yaşlıyım. Fiziki nedenler bir yana, Salima'ya Tip 1 diyabet teşhisi konulduğu zaman hayatımın travmasını yaşadım. Böyle bir şeyi psikolojik açıdan bir daha kaldırabileceğimi sanmıyorum. Çocuk istediğin için kimse seni suçlayamaz. Çocuklarını doğurabilecek bir kadın bulman senin için en doğrusu... Bu bile beni birlikte olabileceğin kadınlar listesinden çıkarmana yeter. Her ne kadar annen aksini düşünse de, yani seninle bir ilişkim olduğuna inansa da, ben böyle bir şeye ihtimal vermiyorum."

Simon, "Hep bir ya da iki çocuğum olsun istedim," diye

itiraf etti. “Abim gibi dört çocuk babası olmayı da tercih etmem tabii, bana göre biraz fazla. Fakat iki tane olsa güzel olur ya da bir tane harika bir çocuğum olsa... Bu noktada itiraf etmeliyim ki hiç çocuğum olmaması beni çok üzer.” Simon, Blaise’e karşı her zamanki gibi dürüsttü. Ancak söylemese de Blaise bunu zaten biliyor ve ona hak veriyordu.

“İşte, söylemeye çalıştığım şey bu! Bak, delirdiğimi falan düşünebilirsin, yani delirmiş de olabilirim tabii, ama söylemem lazım. Son zamanlarda aramızda tuhaf bir şeylerin olduğunu hissediyorum. Nasıl diyeyim, bir çeşit elektriklenme... Ama kendimi senin hayatına girebilecek bir kadın olarak kesinlikle görmüyorum. Dediğim gibi senin çocuklarını doğuracak bir kadına ihtiyacın var ki bu kişi kesinlikle ben değilim.” Blaise bunu söylerken Simon üzgün bir yüz ifadesiyle başını sallıyordu. Blaise’in çocuk sahibi olma konusundaki düşüncelerini ve hislerini merak ediyordu, özellikle de Salima’nın durumu göz önüne alındığında. Salima’yla ilgili yaşadıkları kesinlikle kolay değildi, muhtemelen çok üzülmüş ve korkmuştu. Aynı şeyleri tekrar yaşamak istememesi gayet doğaldı.

Simon, Blaise’in gözlerinin içine bakarak, “Peki, neden şimdi bunları konuşuyoruz?” dedi. “Bu arada belirtmeliyim ki aynı elektriği ya da adı her neyse onu ben de hissediyorum. Hatta birkaç kere bunu sana söylemeyi düşündüm, dilimin ucuna kadar geldi, ama saçmaladığımı ya da aklımı kaçırdığımı düşünmeden korkup vazgeçtim. Aramızda bir şeyler var, Blaise. İkimiz de bunun farkındayız ve aklımızı

falan da kaçırmadık. Bu şeyi sonsuza dek görmezden gele-meyiz. Bak, belki de annem görüldüğü kadar kaçık değildir, belki de bu sefer doğru hissetmiştir. Seni her gördüğümde kollarımın arasına alma arzusuyla yanıp tutuşuyorum.” Sa-lima duymasın diye ikisi de olabildiğince alçak sesle konuş-maya çalışıyordu. Aslında bahsettikleri yeni bir şey değildi, haftalardır olan ve her geçen gün onları daha da yakınlaştıran bir histi. Ama bunca zaman ikisi de böyle bir şey yokmuş, hatta olamazmış gibi davranmıştı. İlk kez... Simon ilk kez bu konuyu masaya yatırmak ve her şeyi etraflıca konuşmakta bu kadar kararlıydı. Blaise sırf çocuk mevzusundan dolayı böyle bir şeyi kestirip atıyor, olası bir ilişkiye imkânsız yaf-tası yapıştırıyordu. Çünkü onun adalet anlayışı bunu gerek-tiriyordu. Simon çocuk sahibi olmayı hak ediyordu ve Blaise bu istediğini ona veremezdi.

Simon, “Ne yani, bu kadar mı?” diye sordu. Hayal kı-rıklığına uğramıştı. “Sırf sen çocuk istemiyorsun diye ikimiz için hiç şans yok mu? Tanrım! Bu nasıl bir saçmalık?”

Blaise, “Saçma falan değil, gayet mantıklı bir şey söy-lüyorum. Sen çocuğun olsun istiyorsun,” diye ısrar etti ve devam etti. “Ama ben istemiyorum çünkü benim zaten bir çocuğum var.”

Simon, “Yani bu tartışmaya açık bir konu değil, kesin karar verildi, öyle mi?” diye sordu. Sanki bir iş anlaşması yapıyorlar gibi hissediyordu. Ne yazık ki Blaise’le anlaşmak mümkün değildi çünkü o katı ve inatçıydı.

“Evet, bunun tartışılacak bir yanı yok. Kararım kesin.”

Blaise kendinden ve söylediklerinden o kadar emindi ki fikrini değiştirmek neredeyse imkânsızdı. Blaise, “Bence bunları konuşuyor olmamız bile saçma ve gereksiz,” dedi. Ama bir parçası da bu konunun konuşulmasından memnundu. Çünkü yaşadığı ve hissettiği şeylerin gerçek olmadığını ve delirdiğini düşünmeye başlamıştı. Blaise aniden Simon’dan sandığından fazla etkilendiğini fark etti, ama sonra iki yakın dost oldukları için böyle hissettiğini düşündü. “Seninle aramızda arkadaşlıktan öte bir şey olamaz. Hem birlikte olsak bile sen bir süre sonra çocuğunu doğurabilecek genç bir kadın uğruna beni terk edip kalbimi kırarsın. Başlamadan bitirsek iyi olur. Demek istediğim, birbirimize karşı bazı duygular beslesek de bunları yok saymalı ve arkadaş kalmalıyız.”

“Sence bu karar verip de uygulanacak bir şey mi? Duygularımıza söz geçirmek bu kadar kolay mı? Ayrıca neden bazı şeyleri akışına bırakıp neler olacağını yaşayıp görmüyoruz?”

Blaise sert bir bakış fırlatarak, “Hayır, bunu yapamayız,” dedi. “Böyle yaptığımız için daha önce incinmedik mi? Sırf duygularımız yüzünden olmayacak ilişkiler yaşayıp acı çekmedik mi? Başından sonunu gördüğümüz bir şeye nasıl bile bile evet deriz? Olmaz Simon. Hayat da zaten böyle değil mi? Bir karar alır ve uygularsın. Yanlış bulduğun ya da istemediğin bir şeyden uzak durursun. Bak, tekrar söylüyorum, ben kırk yedi yaşında ve tekrar çocuk sahibi olmayı kesinlikle düşünmeyen bir kadıyım. Sen de otuz iki yaşında ve baba olma hayalleri kuran bir adamsın. Çocuk sahibi olmayı hak ediyorsun ve mutlaka babalığı tatmalısın. Ben tekrar ha-

mile kalabileceğimden bile emin değilim. Diyelim çocuk yapmayı kabul ettim, kim bilir bunun için ne kadar tedavi göreceğim, belki tedaviler bile işe yaramayacak. Hiçbir şeyin garantisi yok. Benimle olursan sana kocaman bir hayal kırıklığından başka bir şey veremeyebilirim. Bunu sana yapmam Simon, lütfen benden bunu isteme...”

Simon öfkeyle, “Sus artık Blaise,” dedi. “Kanalda bir iş anlaşması yapmıyorsun. Lanet olsun! Kaç yaşında olduğun ya da yeniden anne olmak isteyip istemediğin zerre kadar umurunda değil! Seni seviyorum, görmüyor musun? Seni seviyorum! Aklını seviyorum, zekânı seviyorum, değerlerini seviyorum, düşünme tarzını ve mantığını seviyorum. Kibar ve zarif bir kadın olmanı seviyorum. Gerektiğinde çok güçlü olmanı, hayatta sağlam durmanı, her durumda kişisel bütünlüğünü korumanı seviyorum. Sen bir kadından istediğim her şeye sahipsin. Ben sana ve bana inanıyorum. Hamile kalıp kalamaman da umurunda değil. Blaise... ben... ben seni çok seviyorum!” Simon birden Blaise’i kollarının arasına aldı ve tutkuyla öptü. İşte o andan itibaren Blaise evinde, binada, hatta yeryüzünde bile değildi. Blaise mavi göklere kanat çırpıp bir kuştı ve mutlulukla uçuyordu. Aşkla, tutkuyla, özlemle sonsuzluğa ulaşmak istercesine uzun uzun öpüştiler. Sonra birbirlerinin gözlerine baktılar. Blaise o an az önce söylediklerinin hiçbir önemi olmadığını anladı. Simon’ın ona verebilecekleri, Blaise’in ona veremeyecekleri, yaş farkı, çocuklar... Artık hepsi içi boş bir mazeretti. Birbirlerini seviyorlardı, aralarındaki tek gerçek buydu. Aşklarının dudaklarında

belirdiği an sözün bittiği yerdı. Simon, Blaise'in yüzünü avuçlarının içine alıp çok değerli ve kırılgan bir şeymiş gibi özenle tuttu. Blaise'e, yani âşık olduğu kadına baktıkça eriyip yok oldu. Sonra Blaise'i bir kere daha öptü, sonra bir kere daha... Birbirlerine bakıp gülümsediler. Blaise artık Isabelle'in doğruyu söylediğinden emindi, çünkü Simon'a âşıktı ve bu aşkı bütün hücrelerinde hissediyordu. Simon da ona âşıktı. O kadar âşıktı ki aralarındaki engellerin, yaş farkının, kısaca hiçbir şeyin önemi yoktu. O büyülü anı yaşarken emin oldukları tek şey, birbirlerini çok sevdikleriydi. Gerisini de zaten zaman gösterecekti.

Onuncu Bölüm

*K*arşılıklı duygular itiraf edildikten sonra Simon ve Blaise arasındaki çekim giderek daha da güçlendi. Baraj kapağı açılmıştı bir kere, artık ne yaparlarsa yapsınlar aşk suları altında kalmaktan kurtulamazlardı. Şimdi her şey daha farklıydı. Mesela birlikte yedikleri akşam yemeklerinde bir an göz göze geliyorlar ve o sırada ne söylediklerini bile unutuyorlardı. Tanrı'ya şükür ki Salima onların bu halini görmüyordu, ama ikisinin de daha az konuşmaya başladığının farkındaydı. Sadece gözlerle anlaşmak ikisi için de nefes kesiciydi. Böyle bir duygu yoğunluğu ve tutkuyla kıvrılırken normal davranmaya çalışmak hiç kolay değildi. Bazen koridorda ya da mutfakta kazara birbirlerine çarpıyorlar, bazen de omuzları ya da kolları birbirine değiyordu. İşte böyle anlarda heyecandan ölecek gibi hissediyorlardı. Aralarındaki kıvılcım giderek bir yangına dönüşüyor, ruhlarını ve bedenlerini kasıp kavuruyordu. Bu içlerini ısıtan bir histi. Konuşmasalar ya da yokmuş gibi davransalar da aşk oradaydı bir kere.

Blaise artık eve geldiğinde Simon onu mutfakta bekliyor oluyordu. Tabii eskisinden çok daha farklı duygularla... Gününün nasıl geçtiğini sormaya ve işyerinde olanları merakla dinlemeye devam ediyordu. Gün içerisinde onu strese sokacak bir şey olup olmadığını ya da kızgın olup olmadığını Simon artık Blaise'in yüzünden okuyabiliyordu. Blaise'in zaferleriyle gülümsüyor, Susie Quentin'le ilgili nefret dolu benzetmelerine kahkahalarla gülüyordu. Simon, Blaise'in hayatına giren diğer insanların aksine onu gerçekten önemsiyor, düşüncelerini kibar ve sevgi dolu bir tavırla paylaşıyordu.

Akşamları Salima odasına gittikten sonra mutfakta oturup saatlerce hayattan, Simon'ın irtibata geçtiği görme engelli okullarından ve Blaise'in kızıyla ilgili endişelerinden konuşuyorlardı. Karakterlerindeki benzerliğin yanı sıra, artık gündelik hayatlarıyla ilgili de ortak noktaları vardı. Her ne kadar aralarında bir ilişki, daha doğrusu henüz adı konulmuş bir şey yoksa da artık her konuda birliktedirlerdi. Onları sevginin en masum haliydi. Çünkü her şey kendiliğinden olmuştu. Önce âşık olmamışlardı, önce paylaşmışlardı. Aşkları ortak noktalarından filizlenmişti ve giderek onları daha da yakınlaştırıyordu. Artık buna direnme gibi bir şansları yoktu, aşkın konuşma zamanı gelmişti. Bu arada Simon kendine bile itiraf etmek istemese de Blaise'i sahiplenmeye başlamıştı.

Bir akşam hep beraber yemek yiyorlardı. Birden Blaise'in telefonu çaldı, arayan Andrew'du. Uzun zaman sonra ilk kez arıyordu. Blaise rahatça konuşabilmek için cepte telefonunu alıp çalışma odasına geçti. Andrew her zamanki şeyleri;

uzun süredir onu düşündüğünü, nasıl olduğunu merak ettiğini falan söyledi. İş için San Francisco'daydı. Blaise, Andrew'un akşam vakti telefon etmesinden ve rahat rahat konuşmasından karısının yanında olmadığını zaten anlamıştı. Andrew'un sesini yeniden duymak garip bir duyguydu.

Andrew neşeli bir ses tonuyla, "Eee, hayat nasıl gidiyor?" diye sordu. Blaise iş toplantılarını yeni bitirdiğini ve gecenin onun için uzun olacağını tahmin edebiliyordu. Andrew, Blaise'i baştan çıkarmak için hep erkeksi ve seksi bir ses tonuyla konuşurdu. Andrew, "Duyduğuma göre Susie Quentin kanalda sana kafa tutuyormuş," dedi. Blaise bir an bunu söylediğine inanamadı, ama sonra bunun tipik Andrew cümlesi olduğunu hatırladı. Pasif-agresif tarzıyla insanları iğnelemek tam onun işiydi.

"Bunu söylemek için mi aradın beni? Pardon ama ne olmasını bekliyorsun Andrew? İşimi elimden almasını falan mı umuyorsun?"

"Tabii ki hayır... Senin için endişelendiğimi biliyorsun." Aslında Blaise bunu bilmiyordu, çünkü Andrew asla böyle bir şey yapmamıştı. Zaten azıcık da olsa onu düşünüp endişelenseydi ona tek bir yalan bile söylemezdi. "Zor zamanlar geçiriyor olmalısın."

Blaise, "Pek sayılmaz," dedi. Andrew'a gayet iyi ve keyifli olduğunu ispatlamak için olduğundan rahat görünmeye çalışıp ukala bir tavır takındı. Andrew, Blaise'i çözmek ve savunmasız bırakmak umuduyla o sırada yaşadığı güçlüklerden konuya giriyordu. Ama Blaise bu sefer ne yaşadığı ya da

ne hissettiği konusunda ketum olmakta kararlıydı. Blaise, “Er ya da geç büyük bir hata yapıp kendi kendine çelme takacak, hep aynı şey olur. Ondan öncekiler de böyle yapmadı mı? San Francisco’da ne yapıyorsun?” dedi ve içinden, “Ayrıca beni neden arıyorsun, Susie hakkında konuşup daha çok kızdırmak için mi?” diye sordu. Andrew çok gaddar bir adamdı.

“İş toplantıları için geldim, özel bir durum yok yani. Noel tatilinde Meksika’ya gidiyoruz. Sen Noel’de ne yapacaksın?”

“Burada Salima’yla kalacağım. Ekimden beri benim yanımda. Menenjit salgını ihtimaline karşı okulu üç aylığına kapandı.”

“Herhalde Abby de sizinledir.” Andrew, Blaise’in hayatıyla ilgili çok fazla şey biliyordu.

“Hayır, değil. O öldü.” Andrew bir süre söyleyecek bir şey bulamadı. Abby’nin yerine kimin geldiğini sormayı akıl edememişti.

“Seni özlüyorum, Blaise,” dedi yumuşak, boğuk ve duygulu bir sesle. Andrew rolünü aktörleri kışkandıracak kadar iyi oynayabiliyordu, Blaise ona zerre kadar inanmadı.

“Bunu bilmek güzel.” Blaise ancak bu kadarını söyleyebilmişti, bir an önce telefonu kapatmak istiyordu. Andrew’un aramaları moralini bozmaktan başka bir işe yaramıyordu. Onu mutsuz etmekten zevk alan bir sadist gibiydi.

“Sen nasılsın peki, mutlu musun?” Andrew, Blaise’in sesinde bir farklılık sezmişti ama emin olamıyordu.

“Gayet iyiyim. Şey, mutfağa dönmem lazım, yemek yiyordum da... Aradığın için teşekkür ederim.” Blaise aslında

böyle hissetmiyordu. Geçıştirmek için söylenen basmakalıp nezaket cümlesiydi işte. Hem ona niçin teşekkür edecekti ki? Hayır, teşekkür edecek şeyleri vardı tabii: Beni dört yıl önce ne kadar üzdüğünü sürekli bana hatırlattığın ve beni hayal kırıklığına uğrattığın için teşekkür ederim. Bana yalan söylediğin ve kalbimi kırdığın için teşekkür ederim. Benimle irtibatı koparmayıp sürekli kendini hatırlattığın ve her canın sıkıldığında telefona sarılıp bana işkence yaptığın için teşekkür ederim. Teşekkür etmek için sandığından daha çok nedeni vardı. Blaise tek yapması gerekenin telefonlarına çıkmamak olduğunu biliyordu, ama bunu bir türlü beceremiyordu, en azından şimdilik...

Andrew, “Çok resmi konuşuyorsun Blaise,” diyerek farklı bir açıdan yaklaşmayı denedi. “Seni hâlâ seviyorum,” diye fısıldadı. O an Blaise’in içinden, “Hayır sevmiyorsun! Beni hiç sevmedin!” diye bağırarak geçti ama yapmadı. Bu cümle karşısında sessiz kaldı, ardından, “Hoşça kal,” deyip telefonu kapattı. Andrew geçmişten ona seslenen gereksiz biri, aşk hayatıyla ilgili bir moloz yığınıydı. Blaise için çoktan ölmüştü, sadece henüz yakılmamıştı.

Blaise durgun ve moralsiz bir şekilde masaya döndü. Andrew’un telefonlarını her açısından sonra kendine çok kıızıyordu. Bu kez hem Andrew’a hem de kendine acayip kızmıştı. Andrew laftan anlamayan, sinir bozucu herifin tekiydi. Blaise’in telefonlara çıkma nedeni onunla konuşma isteğinden ziyade tuhaf bir alışkanlıktı.

Blaise döndüğünde Salima masadan kalkmıştı. Bulaşık makinesini yerleştirmeyi bitiren Simon, dönüp Blaise’e baktı, suratı beş karıştı. Ardından bir fincan çayla sandalye-

sine oturdu. Blaise'e çay yapmamış olması çok enteresandı. Normalde böyle bir şeyi atlamayacağına göre o da bir şeye kızmıştı. Simon evlerinde yaşamaya başladığından beri Andrew birkaç kere daha aramıştı. Ancak Blaise önceki aramalarında telefonu Simon'm yanında açıp konuşmuş, odadan çıkma gereği duymamıştı. Ancak bu sefer Simon'm önünde Andrew'la konuşmayı özellikle istememişti, bunu utanç verici buluyordu. Çünkü Andrew onun hayatında mağlubiyet ve kaybın sembolüydü.

Blaise, "Aslında bir daha telefonuna çıkmayacağım diye karar almıştım ve neredeyse uygulamak üzereydim," diyerek kendini savunmaya başladı. "Dürüst olmam gerekirse o telefonu neden açtığımı inan ben de bilmiyorum. Belki tanıdık biri diye, belki ondan başka arayanım yok diye, belki de beni eskisi kadar üzmediğini ona kanıtlamak adına... Bilmiyorum."

"Ama üzüyor. Bunu yüzünde ve gözlerinde görüyorum. Her seferinde kendini lanet olası, aşağılık biri gibi hissetmene neden oluyor." Blaise aksini iddia edemezdi, Simon doğru söylüyordu.

Simon, "Bu resmen mazoşistlik," diyerek Blaise'i suçladı. Çok ama çok öfkeliydi. Andrew'a kızgındı, ama en çok Blaise'e kızgındı.

"Belki de öyle... Fakat ben de bir insanım, yani kusursuz sayılmam. Ondan ayrıldığım günden beri bazı şeyler için çok çabalıyorum. Ne yazık ki hapsedildiğim labirentten çıkmam sandığım kadar kolay olmuyor, zamana ihtiyacım var."

"Dört yıl geçti! Tanrım, bu duyduğum en saçma şey..."

Simon, Blaise'e çok sert çıkıyordu çünkü kalbi fena kırılmıştı.

"Özür dilerim, seni üzdüysem çok ama çok özür dilerim. İnan bana o hiç ama hiç umurumda değil. Ayrıca bu akşam söylediklerimden sonra bir daha zor arar. Arasa da bir daha telefonunu açmam."

"Peki, bu akşam neden açtın? Yoksa onu hâlâ özleyormusun?" Simon cevabı Blaise'in gözlerinde arıyordu.

"Pek değil, aslında artık hiç özlemiyorum. Buraya geldiğinden beri, yani yaklaşık iki aydır onu bir kere bile düşünmedim. Ama önceden düşünüyordum. Burada yapayalnız bir hayat yaşıyorum, Simon. Yıllardır o kadar yalnızım ki..."

"Onun gibi bir adamla olmaktansa yalnız kal daha iyi!"

Blaise buruk bir sesle, "Haklısın, biliyorum," dedi. Ardından Simon ona tuhaf tuhaf bakmaya başladı.

"Şimdi, şu an karısından boşanıp sana gelse onunla tekrar birlikte olur musun?"

"Hayır, olmam." Blaise kesin konuşmuştu çünkü kendinden emindi.

"Eee, yine aynı noktaya geliyoruz! Peki, neden hâlâ onunla telefonda konuşuyorsun?"

"Eski günlerin hatırına... Harry'yle de hâlâ arkadaşsınız, onunla da konuşuyorum."

"Andrew'la arkadaş falan değilsiniz. O tam bir pislik! Ayrıca Harry farklı, sonuçta ikinizin bir çocuğu var." Ancak Simon'ın bu noktada bilmediği bir şey vardı. Harry, asla Salima hakkında konuşmak için aramazdı. Sadece merhaba deyip hal hatır sorardı. Hatta çoğu zaman telefonda kızının adını bile zikretmezdi.

Blaise tebessüm ederek, "Niyetim seni incitmek değildi," dedi. Simon çok kıskanmış gibi görünüyordu. Aslında Andrew onun için bir tehdit sayılmazdı, çünkü Blaise ona karşı bambaşka duygular hissediyordu. Bu duyguları daha önce hiçbir erkeğe karşı hissetmemişti. Bazı şeyleri değiştirmek ya da yeniliklere alışmak çok kolay olmuyordu. Ayrıca her şey bir yana henüz bir ilişkileri bile yoktu. Blaise bunu hatırlayınca, "Ayrıca sen de Megan'la konuşuyorsun, bunu kendi ağzınla söyledin," dedi.

Simon savunmaya geçerek, "Ama ben konuşmamaya çabalıyorum," dedi. Birden tam yaşma göre tepki vermişti. "Ayrıca Megan ve ben ayrılalı sadece iki ay oldu."

"Ama onunla tekrar bir araya gelip gelmeyeceğini kesin olarak bilmiyorsun. Caldwell'e geri dönüp de onu tekrar görene dek de bilemeyeceksin," diyerek gerçekleri yüzüne vurdu Blaise. "İnan ki bu durum beni dört yıl önce ayrıldığım adamdan daha çok korkutuyor." Ayrıca Andrew'la Blaise'in birbirlerinden hiçbir beklentisi yoktu, ikisi de artık bir ilişkileri olamayacağının gayet farkındaydı. Arada bir yaptıkları telefon görüşmeleri de bir zamanlar yaşadıklarının anısını yâd etmekten, günlük hayatları ve iş hakkında konuşmaktan ibaretti. Blaise, "Okula döndüğün dakika bir bumerang gibi ona dönmeyeceksen ben de ne olayım," dedi. Son zamanlarda bunu çok sık düşünüyordu. Kalbi ile aklının aynı çizgide ilerlememe nedenlerinden biri de buydu. Akıllı Simon'ın aynen söylediği gibi davranacağı konusunda ısrarcıydı. Ayrıca içinden bir his, Simon ve Megan'ın ilişkilerinin tam olarak bitmediğini fısıldayıp duruyordu. Blaise kalbinin bir kere

daha kırılmasından, tekrar aşk acısı çekmekten ölesiye korkuyordu. Birlikte olmamaları için onlarca makul ve geçerli neden vardı. Blaise bunları gayet iyi biliyordu, hatta ikisinin de iyiliği için böyle bir şeyden olabildiğince kaçmaya çalışmıştı. Blaise mantıklı davranması gerektiğinin farkındaydı, ancak Simon'ın da ona yardımcı olup daha anlayışlı yaklaşması gerekirdi. Bu şekilde davranarak işleri daha da zorlaştırıyordu.

Simon çayını bitirirken, "Ona geri dönmeyeceğim," dedi. "Zaten onunla birlikte olmam en başından beri büyük bir hataydı, çünkü o evli bir kadındı, hâlâ da öyle..."

"Tamam, peki ya boşanırsa, o zaman ne olacak?"

"Boşanmaz." Simon bunu söylerken göz göze geldiler. Simon birden eğilip Blaise'i öptü. Ardından onu kendine doğru çekti. Andrew'la ilgili düşünceler Blaise'in aklından tamamen uçup gitti. Simon'ın tutkulu öpücüklerine karşılık vermemeye, doğru olanı yapmaya çalışıyordu. Fakat ona direnmek her öpücükte daha da imkânsızlaşıyordu. Aralarındaki duygu bağı, tutku, aşk ya da adı her neyse sandıklarından çok daha büyük ve güçlüydü. Çocuk konusu olmasa, Blaise çoktan yelkenleri suya indirmişti. Ama çocuk aralarında önemli bir engeldi. Blaise, Simon'ı bu kadar önemli bir şeyden mahrum edemezdi, bu yaşta ona çocuk da veremezdi.

O konuşmadan sonra bir daha Megan'ın ya da Andrew'un konusu açılmadı. Blaise her zamanki gibi işlerine gömüldü. Simon da Salima'yla birlikte Noel alışverişine gitti. Salima ne almak istediği konusunda kararlı ve netti. Lucianna'ya, notalarını ve dosyalarını koyabilmesi için çok güzel bir çanta aldı. Bunları karton dosya ya da poşetlere koyduğuna dikkat

etmiş, hatta bunu Simon'la paylaşmıştı. Salima'nın görmediği halde bunu fark etmesi çanta konusunun zaruri olduğuna işaretti. Salima'nın öğretmenine aldığı bir diğer hediyeysen, Chanel No. 5 marka parfümdü. "Umarım parfümünü hemen değiştirir" demesi Simon'ı çok güldürdü. Annesine de meşhur Barneys mağazasından fildişi bir bileklik satın aldı. Simon bilekliği tarif ettiğinde, tam annesinin seveceği türden bir şey olduğunu anlamıştı. Bu arada Salima aldıkları hediyelerin hepsini kendi paketledi. Bunu gönüllü olarak değil de her zamanki gibi Simon'ın ısrarıyla yapmıştı. Blaise ve Salima'nın Simon'a ortak hediyesi kaşmir atkı ve deri eldivendi.

Simon, ailesine alacağı hediyeler için alışverişe çıkarken tavsiye versin diye Salima'yı da yanında götürdü. Salima, Simon'ın annesi için kaşmir kazak seçti. Kazağı yüzüne değdirince çok yumuşak olduğunu düşündüğü için seçmişti. Simon ona kazağın beyaz olduğunu söylemişti. Hediye işini hallettikten sonra Noel'den iki hafta önce bir çam ağacı alıp Blaise'e sürpriz yaptılar. Ağacı cuma günü satın almışlardı. Cumartesi günü öğleden sonra Salima hocasıyla dersteydi, bu esnada Blaise ve Simon el ele vermiş Noel ağacını süslüyorlardı. Simon ışıklandırmasını gecedan hallettiği için bugün bir tek süsler asılacaktı. Gardırobun en üst rafında duran eski süsleri ve Salima'yla birlikte aldıkları yenilerini bir araya getirdiler. Ağacın süslemesi neredeyse bitmek üzereydi ki bir mola verdiler. Salima'yı derste rahatsız etmemek adına mutfağa gidip sıcak çikolata hazırladılar.

Bir yandan sohbet edip diğer yandan ağaç süslemek ikisi

için de çok eğlenceliydi. Blaise kot pantolon ve eski bir kareli gömlek giymişti. Simon'ın üstünde de yıllardır giymekten eskimiş Harvard *sweatshirt*'ü vardı. Simon tam sıcak çikolata dolu kupaları masaya bırakmıştı ki birden kazara Blaise'e çarptı. Blaise'in elinde sıcak çikolatanın içine koymayı planladığı *marshmallow*'lar vardı. Blaise *marshmallow*'lardan birini Simon'ın ağzına atınca gülüşmeye başladılar. Simon onu kendisine doğru çekti ve göz göze geldiler. Bu sırada Salima salonda şarkı söylüyordu, mutfığa gelmeyeceğini ikisi de gayet iyi biliyordu. Tam iki saat Lucianna'yla ders yapacaklardı. Simon ağzına atılan *marshmallow*'u yedikten sonra Blaise'i öptü. Blaise *marshmallow* poşetini masanın üstüne fırlatıp kollarını Simon'ın boynuna doladı. Simon'ın öpücüklerine büyük bir şehvetle karşılık verdi. Kendilerini daha fazla tutamadılar ve uzun zamandır bedenlerini kavuran tutku ateşine teslim oldular. Birbirlerine dokunmak için kelimenin tam anlamıyla ölüyorlardı. Simon elini Blaise'in gömleğinden içeri soktu, Blaise de aynı şeyi ona yaptı. Birbirlerinin pürüzsüz ve sıcak tenine dokundular. Bir yandan havasızlık çekme noktasına gelene kadar uzun uzun öpüşüyorlar, diğer taraftan da elleri karşı tarafın bedenini keşfe çıkıyordu. Birkaç dakika sonra öpüşmeye ara verip birbirlerine baktılar. Bu kez olmazdı, bu kez şehvetlerine gem vurmayacaklardı, zaten isteseler bile artık yapamazlardı. Sözleriyle değil gözleriyle aldıkları karar sonucu usulca Blaise'in süitine doğru yürüdüler. İçeri girdikten sonra Blaise yavaşça kapıyı kilitledi. Ardından saniyeler içinde birbirlerini soyup yatağa atladılar. Soğuk bir aralık

gününün öğleden sonrasında kar usul usul caddeyi beyaza boyarken, onlar yorganın altında ateşli bir şekilde seviştiler. Şehvetten gözleri öyle dönmüştü ki mümkün olsa nefes bile alamayacaklardı. Birbirlerinin tenine duydukları açlık yüzünden her şey birkaç dakika içinde olup bitmişti. Blaise'in büyük yatağı birden ikisinin olmuştu. Aşk yoğunluğu ve seks yorgunluğuyla yatağa uzandılar.

Blaise, "Aman Tanrım! Biz ne yaptık?" diye fısıldadı. Simon'a olan duygu ve arzularının seline öyle bir kapılıp gitmişti ki ne yaptığını biraz soluklanınca idrak edebildi. Yanında yatan adamın gözlerine sevgi ve şefkatle baktı.

Simon, "Bunun için pişman değilim Blaise, özür falan da dilemeyeceğim," dedi, hâlâ nefes nefeseydi. Blaise'in güzel ve çıplak vücuduna bakıyordu. "Umarım sen de pişman değilsindir. Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok arzuluyordum. Seni çok seviyorum, Blaise." Her şey o kadar hızlı olup bitmişti ki prezervatif kullanmak akıllarına gelmemişti. Ayrıca Blaise yıllardır bir ilişkisi olmadığı için doğum kontrol hapi da kullanmıyordu. Ama zaten kullanmasına gerek yoktu, çünkü hamile kalma ihtimali yok denecek kadar azdı.

Blaise, "Ben de seni seviyorum," dedi. Onu doyasıya koklamak için kollarını Simon'ın boynuna dolayıp kendine çekti. Blaise'in yatak odasında hâlâ aşk, ter ve şehvet kokusu vardı. Simon onu göğsüne bastırırken Blaise gözlerini kapattı. Kendini onun yanında huzurlu ve güvende hissediyordu.

Simon, "Bunun doğru olduğunu biliyorum Blaise," dedi. "Yani ikimiz için de... Belki diğer insanlar yaşadığımız şeyi

anlayamayabilir, ama bu benim için çok önemli bir andı. Çünkü sen sevdiğim ve arzuladığım kadınsın. Senden başka birini istemiyorum.” Blaise içinden Simon’ın söylediklerinin doğru olmasını diledi. “Umarım gerçekten de böyledir ve hep şimdiki gibi mutlu ve uyumlu oluruz,” diye düşündü. Blaise ne onu hayal kırıklığına uğratmayı istiyordu ne de onun yüzünden hayal kırıklığı yaşamayı...

“Sen hayatım boyunca istediğim adamsın,” dedi. Pencereden dışarıda yağın karı izliyorlardı. Bu Blaise’in hayatı boyunca unutamayacağı büyüğü bir andı.

Bir süre daha öylece uzanıp yakınlıklarının tadını çıkar-dılar. Ardından Salima’nın dersi bitmeden kalkmaları gerek-tiğini hatırladılar. Blaise’in banyosunda duş alıp giyindiler. Blaise yatağı toplarken Simon güldü.

Blaise şaşkın bir ifadeyle, “Bu kadar komik olan ne?” diye sordu.

“Gömleğini ters giymişsin, bence hemen düzeltsen iyi olur. Salima bu tarz şeyleri anında hisseder.” Artık daha dik-katli davranmak zorunda olduklarını biliyorlardı. Araların-daki bu değerli şeyi herkesten saklamaya mecburlardı, en azından bir süre için... İlişkilerinden emin olduktan sonra açıklayacaklardı tabii... Ama şimdilik her şey çok yeniydi, buna önce kendilerinin alışması gerekiyordu.

Blaise gömleğini düzelterek tekrar giyerken Simon onu iz-liyordu. Kendilerini hayatları boyunca olmadıkları kadar şanslı hissediyorlardı. Blaise artık Simon’ın çocuk istemesini ya da Megan’ı kafaya takmıyordu. Onlar birbirlerine aitlerdi ve başka bir şeye ihtiyaçları yokmuş gibi hissediyorlardı.

Mutfaga önce Simon döndü, birkaç dakika sonra da Blaise yanına geldi. Simon içme fırsatı bulamadıkları sıcak, daha doğrusu artık soğuk olan çikolataları lavaboya döktü ve bir şişe şarap açtı. Kadehleri doldururken Blaise ona bakıp gülümsüyordu.

Blaise, "Neyi kutluyoruz?" diye fısıldadı. Simon hınzır bir gülümsemeyle başını salladı. Kutlayacakları çok şey vardı. Artık paylaştıkları hayat onların olmuştu, artık Blaise ve Simon yerine "biz" olmuşlardı.

İlk sevişmelerinden sonra kaçınılmaz olarak her şey değişti. Mesela artık konuşmanın yerini dokunmak ve okşamak almıştı, bu yüzden ev sessizleşmişti. Artık birbirlerinin gözlerine bakarak karşı tarafın ne demek istediğini anlayabiliyorlardı. Hep yan yana oturmaya, fırsat buldukça el ele tutuşmaya ya da ten temasında bulunmaya çalışıyorlardı. Bir gece Blaise kızını son bir kez kontrol edip odasına gitti. Birkaç dakika sonra da Simon geldi. Saat dörde, yani Blaise'in uyanma saatine kadar da onun yanında kaldı. Blaise duş alırken kendi odasına gidip giyindi. Sonra da mutfaga gidip Blaise'in kahvesini ve gazetelerini hazırladı. Sonra bu gecelerin sayısı artmaya başladı. Her gece Blaise'in odasında buluşup sevişmek, sonra da sabaha kadar birbirlerine sarılıp uyumak rutinleri haline gelmişti. Bu arada Salima'ya bir şey çaktırmamaya çalışıyorlardı. Bu ilişki bir süre daha aralarında sır olarak kalmak zorundaydı.

Blaise, “İlişkimizi sonsuza dek sır gibi saklamak gibi bir niyetim yok,” dedi. Simon’ın yanlış düşüncelere kapılmasına mani olmak için. “Ama insanlara açıklamadan önce bizim buna alışmamız lazım. Yani biraz daha zamana ihtiyacımız var. Salima’nın vereceği tepki, hakkımızda basında çıkacak haberler... Bir sürü şeyle uğraşmak zorunda kalacağız. Bence şimdilik boş yere başımızı ağrıtmayalım ve aşkımızın tadını çıkaralım.” Simon da kesinlikle aynı fikirdeydi. Blaise gibi birine âşık olmak, bütün dünyanın dikkatini üstüne çekmek ve mücadele etmek demekti. Daha yeni başlayan birlikteliklerinin diğer insanlar yüzünden zarar görmesini, mutluluklarının bozulmasını istemiyorlardı. Şimdilik her şey mükemmeldi.

Simon ve Blaise’in yaşadığı duygu yoğunluğuna ve aralarındaki güçlü çekime rağmen, Salima hiçbir şeyden şüphelenmemişti. Sadece bir ya da iki kez aniden susmalarının nedenini sormuş, evin sessizleştiğinden yakınmıştı. Ancak annesiyle Simon’ın bir ilişki yaşadığına dair bir şey sezmemişti. Bu konuda bir şeyler sezen tek kişi Simon’ın annesiydi. Tuhaf Fransız, altıncı hissinden midir nedir sanki bir şeyler biliyor gibiydi. Hatta oğlunu bir kez daha Blaise’le ilişki yaşadığı konusunda suçlamış, Simon da anında inkâr etmişti.

İlk sevişmelerinin ertesi günü Isabelle Ward, “Ünlü patronun nasıl bakalım?” diye sordu oğluna.

“İyi,” dedi Simon kaygısız görünme çabasıyla, annesini kuşkulandırmamak için söylediklerine çok dikkat ediyordu.

Annesi karamsar bir ses tonuyla, “Seni istiyor, bunu biliyorsun değil mi?” dedi. Böyle tepki vermesi Simon’ı çok kızdırıyordu.

“Lütfen anne, o çok meşgul bir kadın. Görüşmeyi geçtim, birbirimizle konuşacak vaktimiz bile olmuyor. Ayrıca eminim ki onu elde etmek isteyen milyonlarca erkek vardır, benden çok daha başarılı ve zengin adamlar...”

“Sen henüz gençsin oğlum, bu yüzden seni istiyor. Amacı seninle bir ilişki yaşayıp, sonra da seni çöp gibi bir kenara fırlatıp atmak!”

“Tanrı aşkına anne, keser misin şunu? Bir, beni istediği falan yok! İki, benimle yatmıyor. Üç, hiçbir zaman beni çöp gibi bir kenara atmayacak.”

“Aman Tanrım! Onunla yattın! Evet, kesinlikle yattın, bunu ses tonundan anladım!” Annesi bu sefer haklıydı, ama Simon bunu ona söyleyemezdi. Annesine böyle bir şeyi itiraf etmektense hemen oracıkta ölmeyi tercih ederdi.

“Bu konuyu seninle daha fazla tartışmayacağım. Eee, babamla birlikte Noel’de ne yapacaksınız?” diyerek konuyu değiştirmeye çalıştı, ama cevabı zaten biliyordu. Noel’i abisi ve onun ailesiyle birlikte geçireceklerdi.

“David’lere gideceğiz. Ertesi gün için de Beethoven’ın *Dokuzuncu Senfonisi*’ne bilet aldık, en sevdiğim eseri bilirsin. Sen New York’ta mı olacaksın?”

“Evet, tabii ki. Çalışıyorum biliyorsun, Salima’yı yalnız bırakamam.” Aslında Blaise’i demek geçti içinden, ama bunu söylemedi tabii!

“Öz çocuğuna beş dakika kendi bakamıyor mu? En azından Noel zamanı... Keşke bizimle Boston’a gelebilseydin, ne güzel olur.”

“Gelemem anne. Salima’nın diyabeti var biliyorsun ve hastalığı yirmi dört saat kontrol gerektiriyor.”

“Pardon, ama bunu neden sürekli sen yapmak zorundasın ki?” Aslında Simon yapmıyordu, insülin pompasını her gece Blaise kontrol ediyordu. Bu gerçeği de annesine söylemedi. Isabelle, “Bence o çok tehlikeli bir kadın,” diye uyardı oğlunu. “Bak izin verirsen hayatını mahveder.” Annesinin Blaise’le ilgili felaket senaryoları üretmekten başka bir şey yapmaması Simon’ı deli ediyordu. Hemen telefonu kapatmaya ve Noel’e dek onu bir daha aramamaya karar verdi. Bu iç bunalımcı konuşmaların bir yere varacağı yoktu.

Birkaç gün sonra Blaise, Simon’a büyük bir sürpriz yaptı. Kanalın Noel partisine katılmıştı, pek eğlenceli bulmasa da her sene orada bulunmak zorundaydı. Ayrıca eline bir sürü Noel partisi davetiyesi geçmişti. Çoğu insan onu sırf ünlü biri diye, Blaise McCarthy’yi şahsen tanıyorum diye bilmek için çağırıyordu. O ise sadece sayısı çok az olan dostlarının ve yakın çevresinin verdiği ev partilerine katılmayı tercih ediyordu. Ama kanalın partisi tercihe bağlı bir durum değildi. Patronlar herkesi orada görmeyi özellikle istiyordu.

O akşam yemeklerini yedikten sonra Salima, Luciana’yla şan dersine başladı. Mutfakta yalnız kaldıklarında Blaise masanın üstüne kırmızı ve altın renklerinde çok şık bir davetiye koydu. Simon parti sahibini anında tanıdı. Adam Lancaster çok ünlü bir yazardı, hatta Blaise geçtiğimiz sene onunla röportaj yapmıştı. Birçok kitabı en çok okunanlar listesine girmiş, bazıları da beyaz perdeye aktarılmıştı. Ertesi

gün şehirdeki evinde ki evi Blaise'inkine sadece beş blok uzaklıktaydı, bir Noel partisi veriyordu.

“Daha yeni evlendi, üstelik karısı yaklaşık olarak seninle aynı yaşta. Sanırım o altmış küsur yaşında ama sürekli genç insanlarla takılır. Dünyada tanımadığı insan yok desem yeridir... Bence çok eğlenceli olabilir.” Simon kafasını sallayarak onayladı. Gerçekten enteresan bir partiydi, Blaise adına çok mutlu oldu.

Nazikçe, “Çok eğleneceğinden eminim,” dedi. Blaise yanlış anlaşıldığını görünce gülümsedi.

“Ben değil, biz eğleneceğiz. Seninle birlikte gitmek istiyorum, bana eşlik eder misin?”

Simon şapşal bir ifadeyle, “Yani sevgilin olarak mı?” diye sordu.

“Yani, adına ne dersen de... Sevgili de, arkadaş de, kavalye de...” Aslında âşığıydı tabii ama şimdilik kimse bilmiyordu. Bu parti ilişkilerini dünyaya ilan etmek, daha doğrusu yan yana görülmek için iyi bir başlangıç olabilirdi. Daha önce birlikte hiçbir sosyal ortama katılmamışlardı, ama Blaise bunu çok istiyordu. Hem Simon’la insan arasına karışmayı hem de Simon’m onu sonsuza dek karanlık bir sır olarak saklamaya-çağını bilmesini... Bu ilk sınavı başarıyla geçebilirlerse özel hayatları gibi sosyal hayatlarını da birlikte geçirebilirlerdi. Blaise onları birlikte gören insanların haklarında ya da sadece kendi hakkında ne söyleyeceklerini, nasıl bir tepki vereceklerini kestiremiyordu. Her şeye rağmen yeni yeni filizlenmeye başlamış ilişkileri için bu hoş bir deneyim ola-

bilirdi. Diğer insanların yanında da mutfaktaki kadar uyumlu ve rahat olup olamayacaklarını merak ediyordu. Simon başım salladı ama bir parça gerilmişti.

Birden Blaise'e, "Emin misin? Yani benimle yan yana görülmekten utanmazsın değil mi?" diye sordu.

"Sen aklını mı kaçırdın? Sen benim için o partideki adamlardan on kat daha adamsın ki buna tam bir deha olan ev sahibini de dahil ediyorum. Bir kere sen hepsinden daha zekisin, daha yakışıklısın, daha heyecan vericisin. Kısaca o partiye gelecek kişilerden birçok yönden çok daha iyi ve eğlencelisin."

Simon, "Madem öyle, neden o partiye gidiyoruz?" diye espri yaptı.

"Çünkü seni göstermek, seninle yan yana görülmek istiyorum," dedi Blaise ve Salima'ya söylememesini tembihledi. Yarın akşam Lucianna onu konsere götürecekti, o gittikten sonra çıkıp o eve gelmeden döneceklerdi. Simon, Blaise'in teklifine çok sevinmişti. Bu kadar seçkin insanların arasına katılacağını bilmek onu heyecanlandırmıştı.

Ertesi akşam Salima, Lucianna'yla birlikte çıktıktan hemen sonra Blaise hazırlanmaya başladı. Kırmızı renkli, çok seksi, mini bir kokteyl elbisesi ve siyah pardösü giydi. Giyinmek için eve uğramıştı ve tam yedide binanın önündeydiler. Simon koyu gri renkteki takım elbisesi, beyaz gömleği ve lacivert kravatıyla bankacı ya da avukat gibi görünüyordu. Blaise'e göre onlardan eksiği yok fazlası vardı. Simon'ın kolunda binadan çıkarken çok gururlandı. Sadece birkaç blok uzaktaki

partie onları Tully arabayla götürecekti. Ne Simon'ı Blaise'in yanında görmek ne de Simon'ın son derece şık giyinmiş olması Tully'yi şaşırtmıştı. Hava çok soğuktu, yerler de buz tutmuştu. Blaise topuklu ayakkabılarla beş blok yürüyüp partie darma-
dağın saçlar, su toplamış ayaklar ve kıpkırmızı bir burunla gitmek istemiyordu.

Vardıklarında parti gayet kalabalıktı. Modern sanatın en değerli parçalarının sergilendiği yüksek tavanlı geniş salon tek kelimeyle göz kamaştırıcıydı. Üç Picasso ve bir Léger tablosu olduğu ikisinin de gözünden kaçmamıştı. Simon kendinden emin ve rahat davranıyordu. Blaise, onu önce parti sahibi beyefendinin genç ve güzel karısıyla tanıştırdı. Kadın ve Simon birbirlerini görür görmez tanıdılar. İkisi de yaklaşık olarak aynı zamanlarda Harvard'da okumuştı, sadece kadın Simon'dan iki yaş küçüktü. Şahsen tanışmamış olsalar da birbirlerini okulda görmüşlerdi ve birçok ortak arkadaşları vardı. Simon kadınla uzun uzun sohbet ettikten sonra hep tanışmayı hayal ettiği ünlü fotoğrafçının yanına gitti. Blaise de bu arada *Vogue* dergisinin editörüyle sohbet ediyordu.

Çok seçkin davetlilerle dolu eğlenceli bir partiydi. New York'taki bütün başarılı isimler buradaydı. Blaise parti sahibi yazarla konuşurken ona Simon'ı takdim etti. Partide rastladığı bütün tanıdıklarına onu "Arkadaşım Simon Ward" olarak tanıtıyordu. Kimse de ne tür bir arkadaş, dostun mu, oğlun mu, yeğenin mi, onunla yatıyor musun ya da eşcinsel mi diye sormamıştı. Tam olarak neyi olduğu kimsenin umurunda değildi. Ayrıca onları yan yana gören kişilerin hiçbi-

rinde şaşkınlık ya da yadırgama ifadesi olmamıştı. Blaise seksi kırmızı elbisesiyle son derece güzel, Simon da şık takımıyla acayip yakışıklı görünüyordu. Simon, yazarla uzun süre konuştu. Blaise de o da harika vakit geçiriyordu. Blaise'in böyle seçkin ve ünlü isimlerle dolu bir ortama rahatça girebilmesinin yanı sıra buna Simon'ı da ortak etmesi çok güzeldi. İnsanlar ne iş yaptığını sorduğunda Simon özel eğitimlik cevabını veriyordu. Mesleğini öğrenen kimse onu küçümsemedi, sadece birkaç kişi tam olarak neyle ilgili olduğunu sordu. O da Massachusetts'teki görme engelliler okulunda çalıştığını, ama bir süredir New York'ta görevli olduğunu söyledi. Kimse onun Blaise için çalıştığını bilmiyordu, çünkü Blaise bunu söylemekten özellikle kaçınmıştı. İnsanların tepkisi Blaise'in çok hoşuna gitti. Herkes son derece nazik ve sevecen davranıyor, kimse aralarındaki yaş farkının peşine düşmüyordu. Böyle entelektüel ve saygın bir ortamda Simon'la olmak harikaydı. Blaise hem kendine hem de Simon'a birlikte gerçek dünyaya da karışabileceklerini ispatlamak istemişti. aslında daha çok buna kendini inandırmak istemişti. İkisi de elde ettikleri sonuçtan oldukça memnundu. Herkesle, özellikle de parti sahibi yazarla vedalaştıktan sonra partiden ayrıldılar. Simon aslında Blaise'i yemeğe çıkarabilmeyi istiyordu, ama Salima dönmeden evde olmak zorundaydılar.

Simon, birkaç blok öteye arabayla giderken, "Vay canına! Müthiş bir ortamdı!" dedi. Binaya girerken Blaise'in gözleri parlıyordu. Parti umduğundan çok daha iyi geçmişti. Simon'la dışarı çıkmak çok güzel bir duyguydu.

“Harikaydı,” dedi asansörde. Simon onu öperken kıkır kıkır gülüyordu. Simon bütün gece Blaise’i öpme arzusuyla yanıp tutuşmuştu. Maalesef henüz ona kavuşamazdı çünkü Salima’nın yatmasını beklemeleri gerekiyordu. “Kimse bizi görünce şok geçirmedi, birlikte gitmemizi önemsemediler bile. İnsanların ters ters bakmasından öyle korkuyordum ki,” diye itiraf etti. “Ya da saçma sapan yorumlar yapıp kaba davranmalarından...” Blaise’in içine su serpilmişti. Hem korkularının boş olduğunu görmüş hem de çok güzel vakit geçirmişti.

Simon eve girerken, “Hakkımızda kötü yorum yapabilecek tek kişi annem,” dedi.

Blaise endişeli bir ifadeyle, “Gerçekten sevgili olduğumuzu öğrendiğinde delirecek,” dedi. Simon paltosunu çıkarıp sandalyeye koyarken gayet rahat görünüyordu. Blaise, “O zaman ne yapacaksın?” diye sordu.

“Annem konusunda mı? Boş vereceğim. Ömrüm, onun normalde burjuva kökenli olduğu halde son derece bohem bir hayat yaşadığına ve aykırı tavırlarına tanık olmakla geçti. Ayrıca babam da ona dikte edilen kurallara göre oynamayacak türde biri, parlak kariyerini bile orijinal ve özgün düşünce tarzıyla çizdi. Kısaca kendileri böyleyken benim hayatım hakkında geleneksel bir tutum izlemeye hakları yok. O hakkı uzun yıllar önce, evlendikleri zaman kaybettiler. Ayrıca bizim durumumuz onların hayatı ve karakterleri kadar aykırı ve tuhaf değil.” Kıyafetlerini değiştirip mutfakta sohbet etmeye başladılar. Yarım saat sonra Salima neşeyle konserden döndü. Blaise’in üstünde kot pantolon suratında gece makyajı olduğunu görmüyordu tabii.

Salima, “Selam Simon,” dedi her zamanki gibi. “Vav! Çok güzel kokuyorsun anne...” Birlikte dışarı çıkma ihtimalleri aklının ucundan geçmiyordu. “Bir yere mi gittin?” Görebilseydi bütün sorularının cevabını annesinin gözlerinden öğrenebilirdi.

“Adam Lancaster’ın evinde bir partiye gittim. Çok güzel bir partiydi, bize de çok yakın... Harika bir evi ve muazzam sanat eserleri var.” Birkaç dakika konser hakkında konuştuktan sonra Salima odasına gitti. Blaise’in yatmadan önce halletmesi gereken birkaç işi, Simon’ın da okuması gereken e-postaları vardı. Sonra Blaise’in yatağında buluşup parti hakkında konuştular. Blaise, Simon’ın kollarında yatarken aniden kafasını kaldırıp yüzüne baktı. “Seninleyken çok eğleniyorum, Simon.” Daha önce hayatına giren hiçbir erkek ona bu kadar güzel ve neşeli zamanlar yaşatmamıştı.

Simon gülümseyerek, “Çok doğru bir noktaya parmak bastın,” dedi. “Çünkü ben de seninleyken çok güzel zaman geçiriyorum. Bu akşam beni de götürdüğün için teşekkür ederim. O partide senin yanında olmak kendimi çok özel hissettirdi.” İlişkilerinin daha başındayken Blaise’in onu bu kadar saygın bir ortama sokması çok dokunaklı ve zarif bir hareketti.

Blaise ışığı kapatırken, “Sensiz gitmek istemedim,” dedi. “Seninle dışarı çıkmak bana da kendimi çok özel hissettiriyor. Hem bak kimse bizi görünce şaşırmadı.”

“Neden şaşırsınlar ki?” diye sordu Simon, ama Blaise cevap vermedi. Çünkü cevabı ikisi de biliyordu. Cevap Simon’ın annesinin yüreğine karabasan gibi oturan on beş senelik yaş

farkıydı. Ama o akşam Adam Lancaster'ın evine gelenlerin hiçbiri bunu sorun etmedi. Adam Lancaster, Blaise'den yaklaşık yirmi yaş büyük olmasına rağmen Simon'dan daha küçük bir kadınla evlenmişti. Blaise bir keresinde Adam'la yemek yemişti ve yemekte Adam'ın kendisini fazla yaşlı bulduğunu sezmişti. Çünkü o çok daha genç kadınlardan hoşlanıyordu. Ancak şimdi roller tersine dönmüştü. Blaise kendinden bu kadar küçük bir erkeğe âşık olmasına hâlâ inanamıyordu. Neyse ki Simon aralarındaki yaş farkından rahatsız olmuyordu. Parti ikisi için de müthiş geçmişti.

Simon uykuya dalınca Blaise ay ışığı altında âşık olduğu adamı seyretti. Acaba bir gün, daha genç ve çocuğunu doğuracak bir kadın uğruna onu bırakır mıydı? Ya da Megan'a döner miydi? Bilmiyordu. Hayatta her şey olabilirdi, fakat şimdilik sadece ama sadece ona aitti... Blaise bu düşünceyle gülümserken derin ve huzurlu bir uykuya daldı.

On Birinci Bölüm

Blaise, İsrail seyahatini Noel'den önceye ayarlamayı başaramadı. Simon ile Teresa, Salima'ya göz kulak olurken, o İsrail Başbakan'yla röportaj yaptı. Kudüs'teyken Simon onu düzenli olarak aradı, tehlikeli bir yerde olduğu için onu çok merak ediyordu. Blaise oraya gitmeden bir hafta önce büyük bir bombalı saldırı yapılmıştı ve Blaise'in şu an orada olması Simon'ı huzursuz ediyordu. "Ya ona bir şey olursa?" diye kendini yiyip bitiriyordu. Blaise çok lüks ve korumalarla çevrili bir otelde kaldığını, gayet iyi ve güvende olduğunu söylese de Simon bir türlü ikna olmuyordu. Bu arada başbakanla yaptığı röportaj umduğundan daha iyi geçmişti. Noel'den bir hafta önce New York'a döndü. Harry genellikle kızını yılın bu döneminde ziyaret ederdi ve her sene aynı hayal kırıklığı yaşıyordu. Salima ondan çok daha ilgili bir babayı hak ediyordu.

Harry gelince Blaise onu salona aldı. Salima'nın içeri

girdiğini görünce huzursuz oldu. Salima babasının karşısına oturup şan derslerinden bahsetti. Ancak Harry bu sohbet onu açmamış gibi beş dakikada bir kol saatine bakıyordu. Sanki kızını görmeye değil de ateş almaya gelmişti. Salima, babası gelecek diye özenle hazırlanmıştı, çok güzel görünüyordu. Salona girer girmez ilk iş babasını yanaklarından öpmüştü. Ama Harry'nin huzursuzluğu daha o saniye başladı, derin bir of çekti. Yazık ki bunu Salima da duymuştu. Salima o an babasına körlüğün bulaşıcı bir hastalık olmadığını söylemek istedi, keza diyabet... Kızının ciddi sağlık sorunları olması Harry'nin hoşuna gitmiyor, ona bir yaratık gibi davranıyordu. Salima görmüyor olabilirdi, ama bunu anlamamak için kör değil aptal olması gerekiyordu.

Bir süre tek taraflı sohbet ettikten sonra Salima derste öğrendiği şarkılardan birini söylemeyi teklif etti. Ancak Harry hiç vakti olmadığını bir an önce gitmesi gerektiğini söyledi. Blaise o an eski kocasına acayip sinirlendi. Ancak onu daha da kızdıran şey, kapı önünde uzattığı çek oldu. Blaise çeki anında ona geri verdi.

“Ona güzel bir hediye al, Blaise. Ben hiçbir zaman ona ne alabileceğimi bilemedim.” Aslında en büyük hediye kızına vakit ayırmasıydı, ama o zahmet edip de kızının şarkısını bile dinlememişti. Blaise bu hareketine hem üzülmüş hem de kızmıştı.

Blaise kararlı bir ifadeyle, “Hayır, bu sene bunu senin yerine yapmayacağım,” dedi. Ortadoğu’dan daha yeni döndüğü için hâlâ yorgundu, üstelik Harry’nin kızına olan tav-

rından hiç hoşlanmamıştı. Bir baba öz kızına nasıl yabancı biri gibi davranabilir, neden onunla hiç zaman geçirmezdi? Harry, kızı söz konusu olunca en ufak bir sorumluluk almaktan kaçıyordu. Bugüne dek bir kere bile onu dışarı çıkarmamış, birlikte bir şeyler yapmayı teklif etmemişti. İşin kötüsü bunu yapmaktan korkuyordu. Blaise artık onun açıklarını kapatmaktan bıkmış, Salima'nın gözünde daha iyi bir baba imajı yaratmaya çabalamaktan yorulmuştu. "Git ona kendin bir şey al, inan ki farkı anlayacaktır."

"Ama ben nelerden hoşlandığını, hangi beden giydiğini falan bilmiyorum ki... Ona uygun bir şeyi nasıl seçebilirim, yani o görmüyor ki..." Bu Harry'nin her sene arkasına sıgındığı mazeretti, bu cümleyi söyleyip hediye işini Blaise'e kakalıyordu.

"Müziğe bayılıyor mesela... Lanet olsun Harry, bir hediye almak bu kadar mı zor? Git müzik CD'si al ya da bir takı ya da sahte bir kürk al... Ne bileyim al işte bir şey! İnan bana nasıl bir hediye aldığını sorun etmez. O on dokuz yaşında bir genç kız, Harry... Yaşıtları gibi şık kıyafetlerden, takılardan ve parfümlerden hoşlanıyor. Kör olabilir, ama unutma ki o da bir genç kız... Dediğim gibi en büyük tutkusu müzik ve bu konuda gerçekten çok iyi. Abartmadığıma emin olabilirsiniz. Juilliard'dan bir öğretmen haftada dört gün ona ders veriyor. Mayıs ayında da bir resitali var. Umurunda olmaz biliyorum ama..." Salima'yı her yıl düzenli olarak hayal kırıklığına uğratmasından nefret ediyordu, hatta bu konuda Salima bile ona o kadar kızmıyordu. Zavallı kızı babasının kayıtsız tavırlarına ve ilgisizliğine alışmıştı artık. Ziya-

rete geldiğinde içi acısa da kısa sürede kendini toparlamayı biliyordu. Blaise ondan çok daha fazla üzülmüyordu. Salima gibi yapamaz, bir babanın kızına bu şekilde davranmasına alışamazdı. Harry, New York'a yolunun üstü diye sadece bir günlüğüne uğramıştı, asıl planı arkadaşlarıyla buluşup St. Bart's Adası'na gitmekti. Salima da iş gezileri ve tatil planları arasına sıkıştırdığı bir görevdi.

Harry gitmek üzereyken Simon geldi. Blaise onu Harry'yle tanıştırdı. Harry, Simon'ı tepeden tırnağa süzdü. Ardından Simon, Salima'yı bulmak için içeri girdi, ama Salima çoktan odasına kapanmıştı. Simon da Harry'ye, "Hoşça kal," deyip gözden kayboldu.

"Vay be, çok hoş adam, Blaise. Yeni erkek arkadaşın mı?" Blaise'e bakıp arsız arsız sırtıyordu. İmalı bakışları ve gülümsemesi Blaise'i daha da kızdırdı.

"Hayır, Salima'nın okulundan gelen eğitmen."

Harry, "Bence onunla biraz zaman geçir, çok eğlenirsin," diye önerdi. "Seni genç bir erkeğin yanında hayal edebiliyorum. Sonuçta yaşına göre harika görünüyorsun, üstelik hayatımda tanıdığım en enerjik insansın."

Blaise soğuk bir tavırla, "O Salima için burada," dedi. Bunları söylemek Harry'ye düşmezdi.

Harry asansörün gelmesini beklerken, "Ne zaman okula dönecek?" diye sordu.

"Okul tekrar açıldığında, muhtemelen ocak ayı içerisinde." Bunu düşünmek Blaise'in hiç hoşuna gitmiyordu. Ne Salima'nın ne de Simon'ın gitmesini istiyordu. Hep yanında kalsalar ne güzel olurdu...

Harry kendince sempatik bir tavırla, “Okula döndüğünde biraz rahat edersin,” dedi. “Onun evde olması kolay değildir.”

Blaise, “Tam tersine, gayet kolay, hatta harika bir his,” dedi. Bu esnada asansör geldi. Harry asansöre binip el salladı ve Mutlu Noeller diledi. Asansör kapıları kapanırken Blaise, “Bu adamla nasıl evlenebildim?” diye düşünüp hayıflanıyordu. Ne kadar zeki olursa olsun berbat bir baba ve insanlıktan nasibini almamış bir adamdı. Kapıyı kapatıp çalışma odasına gitti. Kendini işe vermeye çalışsa da Harry’nin yaptığı şeye hâlâ çok üzülüyordu. Simon her zamanki gibi Facebook’ta arkadaşlarıyla konuşan Salima’nın odasından çıktıktan sonra Blaise’e uğradı.

Blaise kafasını kaldırıp Simon’ı karşısında görünce gülmüseddi. Simon, “Çok yakışıklı ve karizmatik bir adam,” dedi Harry için. Ama yine de ondan hoşlanmamıştı. Kızıyla hiç ilgilenmediğini, Salima’yı sürekli üzdüğünü gayet iyi biliyordu. Başarılı, yakışıklı, etkileyici bir adam olabilirdi ama Simon’a göre bunlar yeterli değildi. Ayrıca Blaise ve Salima’dan ayrı ayrı dinlediği bir şey daha vardı. Harry kızını sadece üç yaşında küçük bir çocukken terk etmişti. Nedeni kızına diyabet teşhisi konmasıydı. Nereden bakarsan bak bu hareketinin affedilecek bir tarafı yoktu.

Blaise, “O da seninle ilgili aynı şeyi söyledi, hatta erkek arkadaşım olup olmadığını sordu,” dedi.

“Açık açık sordu demek, belki de onu annemle tanıştırmalıyız. Şaka bir yana, o çok soğuk ve ruhsuz biri Blaise. Seni öyle bir adamın yanında hayal edemiyorum.” Bu konu Si-

mon'ın kafasını kurcalıyordu, acaba Harry ne yapmıştı da Blaise'i kendine âşık edip onunla evlenmeyi başarmıştı. O adam Blaise gibi birine bağlanabilecek ya da sadık kalabilecek biri değildi, hatta sadece Blaise için değil dünyadaki bütün kadınlar için aynı şey geçerliydi. Adamın umurunda olan tek şey kendisiydi, egoist biri olduğu daha ilk bakışta anlaşılıyordu.

"Bazen ben bile onunla nasıl evlendiğime akıl erdiremiyorum. Ama o zamanlar çok gençtim. Tanıştığımızda henüz yirmi beş yaşındaydım, o da yaklaşık olarak benim şu anki yaşımdaydı. Çok zeki ve karizmatikti, bir şekilde rüzgârına kapıldım işte... Tanıştıktan bir yıl sonra evlendik, ertesi yıl da kanal beni New York'a gönderdi. Anlayacağın sadece bir yıl aynı evde yaşamış olduk. New York'a taşındıktan sonra çok düzensiz ve az görüşmeye başladık. Çünkü ikimiz de asıl evliliğimizi kariyerlerimizle yapmıştık. Öyle işkoliktik ki çocuk sahibi olmayı falan kesinlikle düşünmüyorduk. Salima'ya da kazara hamile kaldım zaten." Blaise kızını düşünüp gülümsedi. "Salima Tanrı'nın bana verdiği en büyük hediye... Ne yazık ki Harry, Salima'nın mucize eseri dünyaya geldiğini ve çok özel bir çocuk olduğunu göremiyor." Simon buna bizzat tanık olmuştu, ağır ağır kafasını salladı. "Düşünebiliyor musun, ona şarkı söylemesine bile izin vermedi. Bazen tam bir pislik gibi davranıyor!" Blaise ah çekip kafasını salladıktan sonra işine döndü. Tanrı'ya şükür ki Salima akşam yemekte çok daha iyi görünüyordu, en azından gündüz olduğu kadar üzgün değildi. Artık babasının kırıncı davranışlarına alıştığı için giderek daha çabuk atlatıyordu. Ne

yapsın, hayal kırıklığı babasıyla kurduğu ilişkinin olmazsa olmazıydı.

O akşam eve büyük bir kutunun içine koyulmuş Chanel marka sırt çantası geldi. Paketin üstünde Harry'nin yazdığı bir not da vardı.

“Mutlu Noeller! Bunu okula başladığın zaman kullanman dileğiyle...” Salima'nın pek tarzı olmasa da güzel bir çantaydı. Harry'nin hediyeği en azından kendi almayı denemiş olması bile takdiri hak ediyordu.

Salima neşeyle, “Bunu müzik derslerinde notalarımı koymak için kullanabilirim,” dedi. Bu hediye onu çok duygulandırmıştı. Çünkü bu sefer bunu alanın annesi değil de babası olduğunu o da anlamıştı. Harry mağazayı bizzat arayıp satış danışmanıya konuşmuş, ona kızı için bir hediye almak istediğini ve uygun bir şey göndermelerini söylemişti. Kadının neyi paketleyip gönderdiği hakkında en ufak bir bilgisi yoktu. Salima o akşam babasına teşekkür mesajı gönderdi. Fakat o esnada Harry, St. Bart's Adası'na giden uçaktaydı ve cevap yazmadı.

O akşam üçü de çok yorgundu. Salima erkenden yatmıştı. Blaise de birkaç gün önce uzun bir yoldan döndüğü için yol yorgunluğunu bir türlü üzerinden atamamıştı. Onca zaman sonra ilk kez kendini bu kadar bitkin hissediyordu, dillere destan enerjisinin de tükendiği zamanlar oluyordu tabii... Uykuya yeni dalmıştı ki Simon odasına geldi. Hemen Blaise'in yanına kıvrıldı, o da çok yorgundu. Bütün gün Salima'yla bir sürü iş halletmişlerdi. Salima annesine bir hediye

daha almak istediği için Simon'ı mağaza mağaza dolaştırmıştı. Süpermarkete gidip meyve sebze aldıktan sonra da yeni bir müzik seti bakmışlardı.

Yorgunluktan ölmelerine rağmen seviştiler. Seks yorgunluğu da eklenince kıpırdayacak halleri kalmamıştı. Blaise yarı uykulu yarı uyanık bir şekilde Salima'yı kontrol etmekle ilgili bir şeyler mırıldandı, bu her gece yaptığı bir şeydi. Salima genelde gayet iyi oluyordu, ama insülin pompasını son bir kez kontrol etmeden yatmak Blaise'in içine sinmiyordu. İş gezisine gittiği zamanlarda bunu onun yerine Simon yapıyordu. Ancak o gece o kadar yorgundu ki yataktan çıkacak takati yoktu. Simon çoktan uyumuştı. Blaise kalkması gerektiğini düşünse de ağırlaşan göz kapaklarına yenik düştü ve derin bir uykuya daldı. Ertesi sabah normalden çok daha geç kalktılar, neyse ki günlerden cumartesiydi. Blaise doğan güne bakınca saatin geç olduğunu düşünmedi, ama saate bakıp da on olduğunu görünce resmen dehşete düştü. Salima onları aynı odada basmadan Simon'ı odasına göndermek zorundaydı. Tanrı'ya şükür ki Teresa hafta sonları gelmiyordu ve Salima artık kendi kahvaltısını kendi hazırlayabiliyordu. Blaise kapıdan kafasını uzatıp koridora baktı, evde çıt çıkmıyordu. Salima'nın kapısı da kapalıydı, anlaşılan o da uyu-yakalmıştı. Simon parmak uçlarına basa basa odasına döndü. Mutfağın önünden geçerken Salima'nın henüz kalkmadığını anladı. Çünkü ne mısır gevreği kutusu masanın üzerindeydi ne de bulaşıklar lavaboda... Mutfakta bir şeyler yenildiğine dair en ufak bir işaret olmaması Simon'ın içini rahatlatmıştı.

Umarım odama bakıp da nerede olduğumu merak etmemiştir, diye düşündü. Tam duş alıp giyiniyordu ki Blaise'in çığlıklarını duydu. Blaise dairenin diğer ucundan, "Hemen 911'i ara," diye bağıırıyordu.

"Salima baygın!" diye bağırdı Blaise. İkisi de bilincinin neden yerinde olmadığını biliyordu, Salima şeker komasına girmişti. Yanlış bir şey yemediğine göre muhtemelen insülin pompasında bir sorun çıkmıştı. Her ne kadar Blaise bu ihtimalden hep korkmuş olsa da, daha önce başlarına hiç böyle bir şey gelmemişti.

Simon yardım çağırdıktan sonra aceleyle üstüne kot pantolon ve tişört geçirdi. Salima'nın odasına yalınayak koşarken saçlarından sular damlıyordu. Blaise kızının yanında oturmuş yanaklarına dokunuyor, saçlarını okşuyordu. Arada bir de kendine getiririm umuduyla şiddetle sarsıyordu. Ama Salima ölü gibi yatıyordu, dudakları morarmıştı. Blaise ağlaya ağlaya onunla konuşmaya başladı. Ama Salima'da hiçbir hayat belirtisi yoktu, şükredebilecekleri tek şey hâlâ nefes almasıydı. Kızının cansıza yakın bedenine bakarken Blaise suçluluk duygusuyla kıvrandı. Yıllardır ilk kez Salima evdeyken pompasını kontrol etmeyi ihmal etmişti. Beş dakika içinde sağlık görevlileri geldi. Anında ona insülin verdiler, sonra onu hemen sedyeye koyup aşağıda bekleyen ambulansa taşıdılar. Blaise geceliğini çıkarıp dün gece bir kenara fırlattığı kıyafetlerini bulup giydi. Ayağına botlarını geçirip el çantasını aldı ve saçını bile taramadan evden çıktı. Salima'yı Columbia Presbiterian Hastanesi'ne götürüyorlardı.

Blaise son hız evden çıkarken Simon, “Ben de birazdan geliyorum,” diye bağırdı. Ancak o telaşla kendisini duyup duymadığını bilmiyordu. Simon ambulansın acı acı bağırان tiz sirenlerini duyarken, Blaise’in aklından ne geçtiğini tahmin edebiliyordu, yazık ki o an kendisi de aynı şeyleri düşünüyordu. Gerçek şuydu ki gecenin bir yarısı ikisi tutkuyla sevişirken zavallı Salima odasında can veriyordu.

Bina görevlisi Simon’a hemen bir taksi çağırırdı. Taksi şoförüne hızlı giderse iki katı para ödeyeceğini söyledi. Verdiğı söz işe yararmış olacak ki şoför onu tam on iki dakika sonra hastanenin önüne ulaştırdı; bu New York rekorlarından biri sayılırdı. Simon adama iki tane yirmi dolarlık banknot uzatıp acile koştu. Danışmadaki görevliye Salima Stern’in durumunu sordu. Salima babasının soyadını kullanıyordu. Görevli az önce yoğun bakım ünitesine alındığını belirtti. Hemşirenin tarifine göre ilerledi. Hasta odaları ve koridorlardan oluşan kocaman bir labirentin içinde Blaise’i aradı ve en sonunda buldu. Blaise’in etrafında iki doktor ve üç hemşire vardı. Salima’nın bilinci hâlâ yerinde değildi. Blaise de hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Simon ona sarılmak isteyince kendini çekti. Simon’ın da gözleri yaşlıydı. Birkaç dakika sonra doktor bekleme odasına gitmelerinin daha doğru olacağını söyledi. Blaise önde, Simon arkada sessizce ilerlediler. Hastanenin bekleme odasında onlardan başka kimse yoktu. Blaise etrafta birilerinin olmamasına memnun oldu. Sonra suçluluk, öfke ve nefretten oluşan duygu karışımı bir ruh hali ve yüz ifadesiyle Simon’a döndü. Bu arada nefret kısmı kendisine yönelikti.

“Ne yaptığımızı gördün mü? Dün gece seviştik ve gece bir kere bile kalkıp onu kontrol etmedim. Lanet olasıca seks yüzünden öyle yorgundum ki kalkacak halim yoktu ve uyuya kaldım. İnsülin pompasında sorun çıkmış, kateter bölümü derisinin altından çıkmış ve gece boyunca vücuduna insülin girişi olmamış.” Doktorlar Salima’nın diyabetik ketoasidoz adı verilen bir komplikasyon geçirdiğini söyledi. Bu nadir görülen ama kısa sürede şeker tedavisi yapılmazsa koma ve ölümle sonuçlanan ciddi bir durumdu. Blaise hıçkırarak, “Onu bulduğumuzda çoktan ölmüş olabilirdi. Aslına bakarsan tehlike henüz geçmiş değil. Hâlâ da ölebilir,” dedi. “O oracıkta ölümle savaşıırken, biz birbirimizi becermekle meşguldük.”

Simon, “Biz birbirimizi becermiyorduk,” dedi. En az Blaise’inki kadar öfkeli bir ses tonuyla, o da suçluluk duyuyordu. “Biz sevişiyorduk. Tanrı aşkına Blaise, hepimiz insanız sonuçta. Kırk yılda bir uyuyakalacağın tuttu ve bu oldu. Bunun sevişmemizle falan alakası yok, biz dün gece seks yapmasaydık bu yine olacaktı. Böyle şeyler olur, Blaise. Bak, bir keresinde okuldaki bir çocuk da insülin pompasıyla benzer bir sorun yaşadı. İnan ki bu senin suçun değil. Sen hayatımda gördüğüm en iyi annesin ve kızına herkesten iyi bakıyorsun.”

“Dün gece bakamadım ama...” Simon’a ters ters baktıktan sonra bekleme odasındaki koltuklardan birine oturdu. Simon yanma gitmeye cesaret edemediği için oturmak için odanın diğer ucundaki koltuğu seçti.

Nazikçe, “Gitmemi ister misin?” diye sordu. “Bak, şayet beni burada istemiyorsan gerçekten gidebilirim.” Blaise ka-

fasını hayır anlamında salladıktan sonra tekrar ağlamaya başladı. Simon onu yatıştırmak için yanına gitti. Blaise, Simon'ın kollarının arasında acıdan ölüyordu.

“Simon, ona bunu biz yaptık,” dedi. “Ya ölürse?” Simon böyle bir şey olmasın diye içinden dualar ediyordu. Blaise'le birlikte oturup bir haber beklediler. Bir saat sonra uzman doktor yanlarına geldi. Maskesini ve eldivenlerini çıkarıp gülümsedi.

“Merak etmeyin, iyileşecek, bilinci yerine geldi. Bizi çok korkuttu ama o çok güçlü bir kız... Bu arada sakın kendinizi suçlamayın, böyle şeyler sandığınızdan sık oluyor. Tip 1 diyabeti olan bir çocuğa göre sağlığı gayet iyi. Ona çok iyi baktığınızı söyleyebilirim. Bu hastalık böyle yazık ki. Ne yaparsanız yapın her şeyi izleyemez ya da bütün olası problemleri öngöremezsiniz. Yirmi dört saat gözünüzü ondan ayırmasanız da bunlar olabilir. Kırk yılda bir de olsa kateter kayıp yerinden çıkabiliyor.”

Blaise, “Aslında onu her gece yatmadan önce mutlaka kontrol ediyorum,” dedi. Doktorun söyledikleri biraz olsun içini rahatlatmıştı. Simon da kendini tutamayıp ağlamaya başladı. Sabah sabah korkunç bir kâbusa uyanmışlardı.

Doktor, “Kan değerlerine bakarak şunu söyleyebilirim ki kateter insülin aktarımını sabaha karşı kesmiş. Yani gece yarısı onu kontrol etmiş olsaydınız da fark etmeyecekti. Ama onu tam zamanında bulmuş olmanız büyük şans. Biraz daha o halde kalsaydı durumu bundan çok daha kötü olabilirdi. Sizi temin ederim ki duruma en doğru şekilde müdahale ettiniz,” dedi. Simon, Blaise'den daha çok rahatlamıştı. Bu

korkunç olayı yaşamak bile yeterince kötüyken bunda payının olması katlanılır gibi değildi.

Simon, Blaise'den önce davranıp, "Onu görebilir miyiz?" diye sordu.

"Tabii ki. Yalnız bu gece burada kalmasını istiyorum. Değerleri normale dönene kadar gözetim altında olsa iyi olur. Yakın zamanda iyileşecek," diye tekrarladı doktor. Blaise bir an önce kızını görmek için koştururken, Simon da onun peşinden gitti. Salima'nın yüzü çok solgundu, araba çarpmış gibi görünse de annesi ve Simon'ı görür görmez gülümsedi. En kötü kısmı atlatmışlardı. Ancak üçü de şeker koması ya da insülin şoku riskinin hayat boyu onları beklediğinin farkındaydı. Salima ne yazık ki bu risk altında yaşamaya mahkûmdu. Blaise' in onu Caldwell'e göndermesinin nedeni de buydu aslında. Her anını kızı için endişelenerek geçirmek, uçurumun kıyısında bir hayat yaşamak istememişti. İş seyahatindeyken aklı sürekli onda kalabilirdi. Ama o zamanlar Salima küçük bir çocuktü. Çok şükür ki artık bazı şeylerin ters gittiğini anlayacak kadar büyümüştü. Uyanık olduğu zamanda kendi teşhisini en iyi kendi koyabilir ve acil müdahale edilmesine yardımcı olabilirdi. Bu olaydaki talihsizlikleri, komanın onu uykuda yakalamış olmasıydı. Bu yüzden neler olduğunu fark edemeyip ölümle yüz yüze gelmişti.

Blaise, kızını öpmek için yatağa eğilirken, "Beni çok korkuttun," dedi. Salima gülümsedi. Simon da Blaise'in tam arkasında duruyordu.

Salima bitkin bir sesle, "Sizi korkuttuğum için özür dile-

rim,” dedi. “Gece bir ara uyandım, kendimi çok garip hissediyordum. Ama herhalde üşüttüm diye düşünüp uyumaya devam ettim. Galiba kateter o ara çıkmıştı, ama ben bir sorun olduğunu düşünemedim.” Blaise kızının kendini hâlâ yeterince iyi hissetmediğini eve gidelim diye tutturmamasından anladı. Çünkü Salima hastanelerden nefret ederdi, ama şu an yapacak bir şey yoktu. Sağlığı için en az bir gün burada kalmak zorundaydı. Salima resmen ölümün eşiğinden dönmüştü. Bunun için Blaise Tanrı’ya ne kadar şükretse azdı. Birden aklına Harry’yi arayıp olanları anlatmak geldi, ama sonra bunun bir manası olmadığını fark etti. Nasıl olsa umurunda olmazdı.

Bir süre Salima’nın yanında kaldılar. Ardından bir hemşire gelip yoğun bakım ünitesinde sonsuza kadar kalamayacakları konusunda onları uyardı. Salima’nın uyuyup dinlenmesi gerekiyordu. Neyse ki rengi biraz olsun yerine gelmişti. Blaise kızını öpüp birkaç saat sonra döneceğine söz verdi.

Salima, Simon’a, “Gelirken dizüstü bilgisayarımı ve iPod’umu da getir lütfen,” dedi. Simon mutluluktan sırıtıyordu. Birkaç saat önce ambulansla getirildiği halde daha şimdiden kendini çok daha iyi hissediyordu, gençlik böyle bir şeydi.

Simon gözlerindeki parıltıyla, “Zevkle hanımefendi,” dedi. Onu yeniden sağlıklı gördüğü için o kadar rahatlamıştı ki...

Blaise hemşire bankosuna bütün numaralarını bıraktı. Hemşire gereken notları alıp formları doldurduktan sonra Simon’a bakıp, “Kızınız çok yakında iyileşecek. Siz de numaranızı bırakmak ister misiniz, yoksa sadece eşinizinkiler yeterli mi?” diye sordu. Simon ne söyleyeceğini bilemeden

boş boş hemşirenin yüzüne baktı. Blaise'in karısı, Salima'nın da kızı olmadığını açıklamak gözüne epey bir karmaşık göründü. Bir süre tereddüt ettikten sonra cevabını verdi.

"Sadece karımmkiler yeterli olacaktır. Zaten hep birlikte olacağız. Hem birkaç saate de dönmüş oluruz. Herhangi bir sorun olursa bizi hemen arayın."

"Şu an durumu gayet iyi. Değerlerini yükseltmeye çalışıyoruz, biraz istirahat etmesi lazım. Yarın eve dönebilir." Doktor bunları zaten söylemişti, ama yine de kadına teşekkür edip öyle gittiler. Simon da Blaise de kamyonun altında kalmış gibi berbat hissediyorlardı.

Simon asansörde, "Korkunç görünüyor olmalıyım," dedi Blaise'e. "Hemşire Salima'nın babası olabilecek kadar yaşlı olduğumu sandı ki ben de kendimi öyle hissediyorum."

Blaise yorgun bir tebessümle, "Ona bakarsan ben de Salima'nın büyükannesi gibi görünüyor olmalıyım ya da senin..." dedi. Bir çift olamayacakları hemşirenin aklının ucundan bile geçmemişti. Blaise, "Onu o halde bulduğumda öyle korktum ki," dedi. Hâlâ korkudan titriyordu. Sonra üzgün gözlerle Simon'a baktı. "Seni suçladığım için çok özür dilerim, yani dolaylı olarak da olsa suçladım. Biz seksin doruklarındayken onun ölmek üzere olması kendimi acayip suçlu hissetmeme neden oldu."

Simon, "Ben de aynı şeyi hissettim," diye itiraf etti. Komanın onlar seviştikten sonra meydana geldiğini, yatmadan önce kontrol etmiş olsalar bile sonucun değişmeyeceğini artık biliyorlardı. Ama bu hakikat, suçluluk duygularını azalt-

mıyordu. Gerçek olan tek şey Salima'nın ölümün kıyısından dönmüş olmasıydı. Hâlâ hayatta olduğu için Blaise de Simon da çok ama çok mutluydu.

Hastaneden çıkıp yürürken Blaise uykulu gözlerle, "Seni incittiysem özür dilerim," dedi. Simon durup ona baktı.

"Çocuğunun öleceğini sanıyordun. Ayrıca ben dün gece seni beceren adamdım, yani senin deyişinle... Kısaca sinirlenmeye, delirmeye ve beni suçlamaya hakkın vardı. Senin yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım. Sorun yok yani." Simon kolunu Blaise'in omzuna attı, ardından bir taksi çağırdılar. Eve döner dönmez kendilerini Blaise'in yatağına bıraktılar. Simon, Blaise'in hâlâ titrediğini hissedebiliyordu. Ama bu kez seks yapmadılar, sessizce birbirlerine sarıldılar ve Salima hâlâ hayatta olduğu için Tanrı'ya dua ettiler.

Salima ertesi gün eve döndü. Hâlâ çok yorgun olsa da neredeyse normale dönmüştü. Doktor zaten eskisi gibi hissetmesinin bir gün daha sürebileceğini belirtmişti. Salima bugün sokaklarda dolaşmaktansa evde kalmak istiyordu. Şarkı söylemeyi ya da şan alıştırması yapmayı bile istememesi tam iyileşmediğine işaretti. Eve girer girmez yorgun olduğunu söyleyip yatağına yattı. Simon, Lucianna'yı arayıp Salima'nın o günkü dersini iptal etti. Salima'nın başına gelenleri duyan Lucianna gözyaşlarına boğuldu. Simon durumu baştan sona anlatıp şu an iyi olduğu konusunda onu bilgilendirdi.

Ardından öğle yemeği yapmak üzere mutfığa girdi. Bu sırada Blaise kızının odasında idi. Salima başında bekleme-

sinin gereksiz olduğunu söylese de Blaise yeniden evde olduğu için o kadar mutluydu ki kızının yanından ayrılamıyordu. Blaise yatağın ucunda oturuyor, Salima o yöne bakıyordu.

“Sana bir şey sorabilir miyim anne?”

“Tabii ki tatlım, sorabilirsin?” Salima ciddileşti, sanki önemli bir soru sormaya hazırlanıyordu. Blaise kızının aklından geçenleri tahmin edemiyordu.

“Simon’ın seninle birlikte hastaneye gelmesi çok güzel,” diye söze girdi. “Onu çok seviyorum anne. Siz gittikten sonra hemşireler ikinizi ebeveynlerim sandı. Bu bana önce çok komik geldi, ama sonra bir şeyi merak ettim. Belki de ikiniz dışarıdan annem ve babam gibi görünüyorsunuzdur ya da ne bileyim insanların ailem olduğunuzu düşünmesine neden olacak şekilde davranıyorsunuzdur. Anne, sen Simon’la çıkıyor musun? Yani... Demek istediğim... Birlikte dışarı çıkmadığınızı, baş başa bir yerlere gitmediğinizi biliyorum elbette ama... Yani... Sen ona âşık mısın anne? Yani siz sevgili misiniz?” Bu Blaise’in beklemediği kadar büyük ve iddialı bir soruydu. Salima’nın kesin bir cevap istediği de ortadaydı. İlişkilerinden Salima’nın haberi olmasın diye hep çok dikkatli davranmışlardı, çünkü Blaise ona söylemeden önce buna kendilerinin alışması gerektiğini düşünüyordu. Ama artık zamana bırakma ya da saklama şansları kalmamıştı.

Blaise dürüstçe, “Yani, öyle de denebilir,” dedi. “Aslında henüz çok yeni, her şey birden bire oldu. Şükran Günü’nden beri, yani sadece birkaç haftalık bir şey diyebiliriz.”

“Ciddi misiniz peki?”

“Henüz bilmiyorum. Biz de bu fikre yeni yeni alışıyor-

ruz, zamanla göreceğiz. Ama ondan çok hoşlanıyorum.” Sonra birden az önceki gibi dürüst olmaya karar verdi. “Onu seviyorum Salima, ama bunun ikimiz için de doğru olup olmadığını bilmiyorum. Simon’ın benim yaşımda biriyle değil de çok daha genç, ona yakın yaşta biriyle olması lazım... İlişkimizi böyle sürdürüp onu bazı şeylerden mahrum bırakmak istemiyorum.”

“Bebek sahibi olmayı mı kastediyorsun?”

“Evet, yani bir sürü şey var, ama en önemlisi çocuk konusu. O benden on beş yaş küçük, bu çok ciddi bir yaş farkı...” Blaise kızının gözlerine bakıyordu. Salima’nın üzgünden ziyade düşünceli bir hali vardı.

“Aslında aranızda bir şey olduğundan kuşkulanmıştım.”

“Nasıl yani?” Görme engelli bir insan bu kadar yeni bir ilişkiyi nasıl hissedebilirdi? Salima hayatı boyunca onu çok şaşırtmıştı. Fakat bu Blaise için hakikaten büyük bir şoktu.

Salima, annesine gülümseyerek, “Mesela evde eskisine kıyasla daha sessizsiniz. O esnada ya bakışıyor ya el ele tutuşuyor ya öpüşüyor ya da bu tarz bir şeyler yapıyor olmalıydınız.” dedi.

Blaise de kızına gülümsedi ama birden tekrar ciddileşti. “Peki, bu konu hakkında ne düşünüyorsun?” Salima uzun bir süre sessiz kaldı, düşünüyor gibiydi.

“Emin değilim. Yani ondan hoşlanıyorum tabii. Ama seni başka biriyle paylaşmaya alışık olmadığım için biraz tuhaf geliyor. Aslında bir açıdan da iyi olabilir, mesela çok yoğun olduğunda... Simon çok zeki ve iyi bir arkadaş.” Blaise

elinde olmadan bir kez daha gülümsedi.

“Ona karşı ben de aynı senin gibi hissediyorum.”

“Hoş bir erkek mi?” diye sordu Salima sırtarak.

“Hem de çok... Şaşırdın mı, yani ilişkimiz konusunda?”

“Biraz, ama hayatında bir erkeğin olmasını anlayabiliyorum. Bu senin en doğal hakkın. Ama galiba asıl hoşuma giden bu kişinin senden genç olması oldu. Benim açımdan daha eğlenceli bir durum.” Bu Blaise’in hiç aklına gelmemiştir.

“Şey, zamanla neler olacağını göreceğiz. Kim bilir, belki de okula dönme zamanın geldiğinde birbirimizden sıkılmış olacağız,” diye espri yaptı Blaise. Salima’ya bu konu hakkında daha fazla bir şey söylemeyecekti. Zaten şimdi bile gereğinden fazla şey biliyordu. Kızının bu duruma sert bir tepki vermemesi ya da itiraz etmemesi içini rahatlatmıştı. Ayrıca ona karşı dürüst olmakla en doğrusunu yaptığına inanıyordu. Simon’ın da böylesini tercih edeceğinden emindi. Salima’nın insülin pompasında çıkan sorun, ölümcül bir kriz yaşamaları falan derken çok korkunç bir yirmi dört saat geçirmişlerdi. Ama şimdi her şey yoluna girmişti ve biricik kızı, Simon’a âşık olduğunu artık biliyordu. Ancak Salima hâlâ tedirgin ve düşünceliydi. Bir süredir annesine söylemek istediği bir şey daha vardı, ama doğru zamanı beklemişti. “Umarım o zaman şu andır,” deyip konuya girdi.

“Okula dönmek istemiyorum. Burada kalmak, Luciana’yla derslere devam etmek istiyorum. Önümüzdeki eylül için Juilliard’a başvurmama yardım edecek,” diye itiraf etti.

“Ayrıca bana referans mektubu yazacak ve beni seçmelere hazırlayacak.” Annesinin yüzünü göremiyordu, ama kabul etmesi için içinden dua ediyordu. Zaten ikisinin de bildiği üzere bütün hayatını Caldwell’de geçirmişti.

“Öncelikle Simon döndüğünde seninle ilgilenecek birini bulmak zorundayız.”

Salima endişelenerek, “Burada kalamaz mı?” diye sordu. O çok iyi bir eğitmendi ve ona çok alışmıştı. Abby’yi hâlâ çok özlüyordu tabii, ama Simon’la bir sürü şey yapıyorlardı. Son iki ayda onun sayesinde kendini inanılmaz geliştirmişti. Salima daha önce kendi için hiç bu kadar çok şey yapmamıştı ve bundan çok hoşlanıyordu.

Blaise dürüstçe, “Bilmiyorum,” dedi. “Bildiğim kadarıyla önce sözleşmesinde yazan süreyi tamamlaması gerekiyor, yani en azından dönem sonuna kadar orada. Belki sonra istifa etmesine izin verirler, ama bunu onun da istemesi lazım. Neyse, şimdiden bunlar için endişelenmeyelim. Daha okulun tekrar açılacağı tarih bile belli değil. Bu arada üniversite derslerin ne olacak? Okulunu bitirmek istemiyor musun?” Salima kafasını sallayarak istemediğini belirtti, kararı kesin görünüyordu.

“Ben müzik eğitimi almak istiyorum.” Blaise kızının Lucianna’dan ders almaya başladığından beri çok mutlu olduğunu biliyordu, daha önce onu hiç bu kadar mutlu görmemişti.

Kızının elini tutup, “Düşünmemiz gereken ne çok şey var, değil mi?” dedi.

Salima, annesinin elini sıkarak, “Bu evet anlamına mı geliyor?” diye sordu. Blaise güldü.

“Yani... güçlü bir belki desek daha doğru olur,” dedi Blaise, ama Salima ses tonundan annesinin buna karşı olduğunu sezmişti.

“Anne ben gerçekten Juilliard’a girmek istiyorum. Hem evde, senin yanında olmayı seviyorum.”

“Evde olman beni de çok mutlu ediyor.” Salima daha önce evde hiç bu kadar uzun süre kalmamıştı. Dile kolay, tam on bir yıldır annesinden uzakta yaşıyordu. Ama onunla yaşamak çok keyifliydi, o çok iyi bir arkadaşı. Blaise, Simon Caldwell’e döndükten sonra ona iyi bakacak birini bulması gerektiğini düşündü. Simon bu yılın sonuna kadar okulda kalmaya mecburdu. “Bana kalırsa bu kadar detaylı planlar yapmak için biraz aceleci davranıyoruz. Bunları Noel’den sonra konuşmaya ne dersin?”

Salima, “Peki, Simon bizimle kalacak mı, yani Caldwell’den ayrıldığı zaman? Onun bizimle yaşamasını istiyorum,” dedi. Simon’la kalıcı olarak aynı evde yaşamamanın güzel olacağını düşünüyordu.

“Bilmiyorum tatlım, bu benim de hoşuma gider. Ancak biliyorsun ki bu ona bağlı...”

“Ona sordun mu?” Salima’nın merakı artıyordu.

Blaise gülerek, “Henüz sormadım,” dedi. Tam o esnada Simon elinde tepsiyle Salima’nın odasına girdi.

“Umarım bölmüyordumdur,” dedi. Anne kızın ciddi bir

konu hakkında konuştuklarını fark etmişti, ama neyse ki ikisi de gayet keyifli görünüyordu.

Blaise alçak bir sesle, “Salima’ya bizden bahsediyordum,” dedi. Simon öyle şok oldu ki az kalsın elindeki tepsiyi düşürüyordu. “Aslına bakarsan konu hemşirelerin seni babası sanması yüzünden açıldı.”

Salima, “İkiniz adına sevindim,” dedi. “Eee, öğle yemeğinde ne var?” Birlikte olmaları fikrini yadırgamamış olması Simon’ın içini rahatlatmıştı.

“Sezar salata ve omlet, ama bu akşam daha lezzetli bir şeyler pişireceğim. Yemekten önce kan şekeri kontrol edelim ve insülin pompanı ayarlayalım.”

Salima yatağından doğrularak, “Tamam,” dedi. Simon tepsiyi masanın üstüne bırakıp rutin kontroller için hazırlanırken, Salima neşeye gülümsüyordu. Bunlar alışık olduğu şeylerdi. Salima, “Simon senden iyi düşünmeni istiyorum. Burada benimle ve annemle kalırsan her akşam harika yemekler yiyebiliriz,” dedi

Simon, Blaise’e bakıp gülümseyerek, “Bence annenin sizinle kalmamı istemesinin en büyük nedeni bu,” dedi. Simon tepsiyi Salima’nın hemen yanına koyduktan sonra eliyle dokunmasını sağladı. Bu sayede yemeğinin yanı başında olduğunu anlayabilecekti. Blaise’e, “Bizim yemeğimiz de mutfakta,” dedi. Salima’yı öpüp birazdan yine uğrayacaklarını söylediler. Onlar odadan çıkarken Salima iPod’unun kulaklığını taktı.

Simon’un peşinden mutfaka giden annesine, “Afiyet olsun,” dedi.

Simon karşılıklı mutfak masasına oturur oturmaz, “Nasıl gitti?” diye sordu. Kendilerine de aynı yemekten yapmış, soğumasın diye tabakların üstünü kapatmıştı.

“Gayet güzel, hatta harika diyebilirim. Önce biraz şaşırdı tabii, ama şok ya da hayal kırıklığı belirtisi göstermedi. Zaten bir süredir kuşkulanıyormuş.”

“Sezgileri gerçekten çok kuvvetli...”

Blaise kafasını sallayıp anlatmaya devam etti. “Seni seviyor, hem de çok. Aramızdaki yaş farkından da hiç rahatsız olmadı. Bu arada Caldwell’e dönmek istemiyor. Sonbaharda Juilliard’a başlamak istiyor.”

Simon bunu duyduğuna şaşırmamıştı, çünkü Lucianna’nın bu konuyla ilgili yoğun lobi faaliyetlerinde bulunduğunu biliyordu. “Sen ne düşünüyorsun peki?”

“Bence bu onun için en doğrusu. Caldwell’de yaşamaya devam etmek için fazla büyük. Hem şarkı söylemeyi ve şan derslerini çok seviyor. Juilliard onun için iyi olabilir.”

“Evde seninle birlikte kalmasını istiyor musun?”

“Yani sen gittikten sonra yerine bakacak birini bulabilirsem neden olmasın. Ama ona hayatta tek başıma bakamam. Bütün gün isteyim ve sürekli iş gezisine gidiyorum.”

“Bir yolunu buluruz, Blaise. Hadi şimdi yemeğimizi yiyelim.” Son iki gün üçü için de kâbus gibi geçmişti, ama çok şükür ki artık atlatmışlardı. Ayrıca o kadar büyük değişiklikler olmuştu ki... Birincisi bunca stresten sonra neyse ki ilişkileri en ufak bir zarar görmemişti. Ayrıca Salima’ya ilişkilerinden

bahsetmişler ve Salima bırak itiraz etmeyi, durumu anlayışla karşılamıştı. İkincisi Salima şu anki okulunu bırakıp müzik eğitimi almak istiyordu. O da radikal kararlar verip kendi yolunu çizmek istiyordu. Simon eğilip Blaise'i öptü, ardından iştahla omletlerini yemeye başladılar. Şimdilik her şey yolunda gidiyordu. İkisinin de tek dileği hayatlarının aynen bu şekilde devam etmesiydi.

On İkinci Bölüm

*B*laise, Simon ve Salima harika bir Noel geçirdiler. Noel arifesinde çok lezzetli bir yemek yedikten sonra birbirlerine hediye verdiler. Herkes hediyesini çok beğenmişti. Ardından Noel ayını için St. Patrick Katedrali'ne gittiler. Blaise her Noel oraya gidip dua ederdi. Salima, Abby için bir mum yaktı. Ölümünün üstünden tam üç ay geçtiğine inanamıyordu. Salima onu hayatı boyunca unutmayacağını biliyordu, ama onun ölümüyle hayatında öyle büyük değişiklikler olmuştu ki... Sanki üç ay değil de üç yıl geçmiş gibi hissediyordu.

Eve döndükten sonra geç saate kadar oturdular. Blaise kızını yatırıp odasına dönünce Simon'ın onu beklediğini gördü. Simon geçirdiği güzel Noel ve hediyeler için ona teşekkür etti. Bu arada Simon, Blaise'e ince, altın bir bilezik almıştı. Dubai'de hediye edilen bilekliği kolundan hiç çıkarmadığını bildiği için onun yanına takar diye düşünmüştü. Blaise bileziğin içindeki yazıyı okuyunca çok mutlu oldu.

“Mutlu Noeller, Seni Seviyorum, S.” yazıyordu. Blaise’in hediyesiyse günlük hayatında rahatça takabileceği Rolex marka saatti. Blaise kızının hediye ettiği fildişi bilekliğe de bayılmıştı. Salima da kendi hediyelerinden memnundu. Simon özel koleksiyonundan seçtiği şarkılarla ona çok güzel müzik CD’leri doldurmuştu.

Ertesi sabah Simon onlara krallara layık bir kahvaltı hazırladı. Salima’ya özel tam buğday unundan *waffle* yapıp diyabetik akça ağaç şurubuyla servis etmişti. Kendi ızgarasını ve kabartma yazıyla yazılmış bir sürü kitabı Salima’ya vermişti.

Tam kahvaltılarını bitirmek üzereydiler ki Simon’ın cep telefonu çaldı. Tezgâhın üstünde duran telefonunu alır almaz suratı asıldı. Blaise o an arayanın Megan olduğunu anladı. Simon sinirli bir ses tonuyla yemekte olduklarını söyledi, ama sonra bir an duraksayıp sessizce dinlemeye başladı. Daha sonra da mutfaktan çıkıp elinde telefonla odasına doğru yürüdü.

Blaise o gittikten sonra Salima’yla havadan sudan konuştu, üzgün ve telaşlı olduğunu kızına belli etmemek için epey bir çabaladı. Muhtemelen Megan’ı üzen bir şey olmuştu, bunu Simon’ın gözlerindeki endişeden anlamak zor değildi.

Salima, “Kötü bir şey mi oldu anne?” diye sordu. Annesinin sesindeki gerginliği hissetmişti, ama Blaise üzgün olduğunu söyleyip de onu üzmemek istemiyordu. Ayrıca Simon’ın okuldan bir öğretmenle ilişkisi olduğunu da söyleyemezdi. Simon ona söylememesini Blaise’den özellikle rica etmiş, Blaise de bu konuda ona güvenebileceğini belirtip söz vermişti. Megan’la olan ilişkisinin okul kurallarına aykırı olması

ve gayriahlaki boyutu Simon'ı çok utandırıyor. Üniversite çalışanları arasında romantik bir ilişki hoş karşılanmadığı gibi yasaktı da. Ama her okulda mutlaka bu tarz şeyler yaşıyordu. Evli bir kadınla üç yıl ilişki yaşadığının bilinmesi Simon için hoş olmazdı. Simon özellikle Salima'nın bunu öğrenmesi durumunda utançtan yerin dibine geçeceğini düşünüyordu.

Blaise, "Hayır canım, ben iyiyim," diye yalan söyledi, ardından öğleden sonra neler yapacaklarını konuşmaya başladılar. Noel onların evinde sade ve rahat geçerdi. Pijamalarını giyip eski filmleri ya da futbol maçlarını izlerlerdi. Muhtemelen bugün de bunları yaparak geçecekti. Ancak akşam için onları güzel bir sürpriz bekliyordu. Simon dün gecedan kalan hindiyle çok orijinal ve lezzetli bir yemek yapacağına söz vermişti.

Simon'm tekrar mutfağa dönmesi yaklaşık yirmi dakika sürdü, neşeli görünmeye çalışıyordu. Blaise'le yalnız kalana dek az önceki telefon görüşmesinden bahsetmedi.

Blaise daha fazla kendini tutamayarak, "Ne oldu?" diye sordu. Hem telefon gelmesi hem de konuşmanın bu kadar uzun sürmesi sinirlerini bozuyor ve merakını körüklüyordu.

"Hiç... Sadece Mutlu Noeller dilemek için aramış. Bu arada ortanca oğlu kolunu kırdığı için çok üzgünmüş." Simon da üzülmişti, Megan'ın oğullarına çok düşkün olduğundan daha önce Blaise'e bahsetmişti. Simon'ın oğlanlarla bir sorunu yoktu. Sonuçta kendisine yalan söyleyen onlar değil anneleriydi.

Blaise hiç tanımadığı bir çocuk için endişelenerek, "Babası canını mı yakmış?" diye sordu.

"Hayır, bisikletten düşmüş," dedi Simon, ama huzursuz

görünüyordu. Blaise o an Simon'ın Megan hakkında daha fazla konuşmak istemediği yönünde bir hisse kapıldı.

Blaise, "Başka bir şey var mı?" diye sordu bu kez. Nedenini bilmiyordu, ama içinden bir ses başka bir şey daha olduğunu söylüyordu. Simon'ın cevap vermesi biraz zaman aldı.

"Hayır, onun dışında her şey yolundaymış," dedi ve bu laşık makinesini doldurmaya başladı. Blaise yanına gidip onu öptü. Simon'm yüz ifadesi çok tanıdıktı. Andrew aradıktan sonra aynı ifade kendi yüzünde de belirliyordu. Acı. Evet, Simon'm gözlerinde de aynı acı vardı.

İçtenlikle, "Seni seviyorum," dedi ve kollarını boynuna doladı.

Simon hüzünlü gözlerle, "Ben de seni seviyorum," dedi. Sonra Blaise'i öptü. Blaise bir an Simon'm gözlerinin yaşardığını görür gibi oldu. Simon o andan sonra Megan hakkında başka laf etmedi. Öğleden sonrayı gazete okumak, dinlenmek, televizyondaki futbol maçını izlemek gibi rahatlatıcı şeyler yaparak geçirdiler. Ardından Simon söz verdiği yemeği yapmak üzere mutfığa gitti. Neyse ki mutfığa giderken Megan'ın telefonunun etkisi geçmişti. Simon çok daha keyifli görünüyordu. Megan geçmiş Noellerinden çıkagelen bir hayaletti, en azından Blaise böyle olmasını ümit ediyordu. Hep birlikte çok güzel bir akşam yemeği yediler. Salima'nın yanında hâlâ çok dikkatli davranmaya çalışıyorlardı. Ne de olsa Simon'ın her gece annesinin yatak odasında kaldığından haberi yoktu. Blaise bunu kızına söylemeyecekti, çünkü bilmesi gerekmiyordu.

Simon o akşam yatağa geldiğinde harika bir Noel geçir-dikleri konusunda hemfıkirdiler. Blaise bunun birlikte geçir-dikleri ilk Noel olduğunu söyleyince, Simon anında düzeltme yapma gereği duydu.

“Birlikte geçireceğimiz bir sürü Noel’in ilki...”

Blaise, “Umarım,” dedi. O gece Simon, Blaise’in kol-larında uyudu. Blaise ona bakarken, “Umarım rüyasında Me-gan’ı görmüyordur,” diye düşündü.

Blaise Noel ile yeni yıl arasındaki hafta işyerinden izin alıp Simon ve Salima’yla vakit geçirdi. Birlikte yemeklere, konser-lere gittiler. Hatta bir gün Salima’yı Central Park’a kaymaya gö-türdüler. Bunu yapmak Salima’nın çok hoşuna gitti. Üçü birlikte çok güzel zaman geçiriyorlardı. Salima o hafta Lucianna’yla birlikte Juilliard’daki iki resitale gidip bazı öğrencilerle tanıştı. Bu onu okul konusunda daha da çok heyecanlandırmıştı, artık dört gözle seçmeleri bekliyordu. Ama zaman su gibi akıp gitti ve Blaise’in tatili göz açıp kapayıncaya kadar geçti.

Ocağın ilk iki haftası Blaise için aşırı yoğun geçti. Biri Ka-liforniya’ya, ikisi Avrupa’ya olmak üzere üç iş gezisi planlan-mıştı. Hepsi de birkaç gün kalmasını gerektiriyordu. O yokken Teresa her zamanki gibi Simon ve Salima’yla birlikte kaldı. Simon, Blaise’in seyahatten dönmesini dört gözle bekliyor, onu yeniden evde görünce çok mutlu oluyordu. Ocağın ortası gel-diğinde Blaise yorgunluktan ölüyordu. Yoğun seyahat temposu onu tüketse de röportajları hep başarıyla sonuçlanıyordu. Son seyahatinden döndüğü akşam, Susie Quentin’in merakla bek-lenen canlı röportajı yayınlandı. Haftalardır kanaldaki herkes

First Lady'yle yapacağı röportajdan bahsediyordu. Blaise televizyonun karşısına geçip kaygı ve korkuyla röportajı seyretmeye başladı, yayın başladıktan birkaç dakika sonra da Simon yanına gelip oturdu. Bu röportajın Blaise için hayati önem taşıdığını biliyordu. Blaise'i bu kadar geren yılın haber-cilik olayını hayatta kaçıramazdı. Andrew sanki Blaise bilmi-yormuş gibi kısa mesajla röportajı ona haber verdi. Blaise çalıştığı sektördeki kıyasıya rekabetin bir örneğini daha kendi gözleriyle görmeye hazırdı. Bu röportaj kanal yöneticilerinin yıldızının parlaması için Susie Quentin'e tanıdığı büyük bir fir-sattı. Röportaj hem Susie'nin hem de Blaise'in kaderini değiştirebilirdi. Bu geceden sonra yepyeni bir yıldız doğabilir, Blaise'in kariyeri tehlikeye düşebilirdi. Zaten üzerinde çok yoğun bir baskı vardı, ama bu geceden sonra işyerindeki hayatı tam bir cehenneme dönebilirdi. Susie ve *First Lady*, Beyaz Saray'daki konuk odasında karşılıklı oturunca Blaise heyecandan öleceğini düşündü.

Röportaj Susie'nin kendisini tanıtmayı ve Beyaz Saray'da *First Lady* ile bir araya gelme imkânına sahip olmaktan duyduğu mutluluğu belirtmesiyle açıldı. Blaise ve Simon, Susie'nin duygu yüklü girişini sahte ve gereksiz buldu. Blaise, Simon'a kimse röportajı kimin yaptığını önemsemez, sonuçta senin işin konukla toplum arasında bir köprü olup insanların merak ettiği soruların cevabını almaktır diye açıklama yaptı. Röportajı yapan kişi milyonlarca insanın temsilcisi ko-numundaydı ve toplumun egosunun bir aynası olmalıydı. Ama Susie'nin kendi egosu televizyon başındaki insanları ikinci

plana atacak kadar baskındı. Sanki dünya onun etrafında dö-
nüyormuş gibi davranması hiç hoş değildi. Bu onun ilk hata-
sıydı, yazık ki sonuncusu olmadı. İkinci hatasının yanında
birincisi önemsiz kalırdı. Ama asıl bomba üçüncüsü oldu.
Susie, *First Lady*'ye Beyaz Saray'da yaşamaya başlamadan
önce Virginia'da yaşamının nasıl bir his olduğunu ve o günleri
hatırladığında ne düşündüğünü sordu. Soru çok enteresandı
çünkü *First Lady* hayatında hiç Virginia'da yaşamamıştı. Vir-
ginia'da yaşayan onun selefiydi. Anlaşılan Susie bir başkanlık
dönemi geriden geliyordu.

Blaise yüzünü buruşturarak, "Aman Tanrım," dedi.
"Nasıl bu kadar batırabilir? Lanet olasıca araştırmayı kim
yaptı böyle?" *First Lady* canlı yayında şaşkın görünüyordu.
Blaise' in editör yorumları da röportaja eşlik edince Simon
daha da eğlenmeye başladı.

Susie ardından *First Lady*'ye kocasının başka biriyle
ilişkisi olduğundan şüphelenip şüphelenmediğini sordu. Blai-
se'in nefesi kesildi, hayretler içerisinde ekrana baktı. Böyle
önemli ve özel bir konuya girmek için hiç ortam hazırlama-
mıştı. Virginia'da yaşadığını söyleyip saçmaladığı yetmiyor-
muş gibi *First Lady*'yi milyonların önünde utandırmıştı.
First Lady'nin bu sorudan hiç ama hiç hoşlanmadığı yüzün-
den belli oluyordu. Sakin durmaya çalışsa da acayip sinir-
lenmişti. Ama Susie bunu bile anlamamıştı, hâlâ salak gibi
sorusuna cevap bekliyordu.

Şu anki Birleşik Devletler Başkanı muhafazakâr biriydi
ve ahlaki değerlere düşkünlüğüyle tanınıyordu. İkiyüzlü biri

olsa bile ki Blaise böyle biri olduğunu düşünmüyordu, karısı bunu canlı yayında itiraf edecek değildi. Adam katı ahlak kurallarına sahipti, karısı da öyle... Susie sorusunun karşılığında sadece kuru bir “hayır” cevabı alıp başkanın karısını sinirlendirdiğiyle kalmıştı.

Blaise galibiyet sevinciyle, “Şu kadarını söyleyebilirim ki çok fena batırdı, artık bir işi olmayabilir,” dedi. Susie kendini aptal durumuna düşürmüştü. Koca *First Lady*’ye kocasını aldatıp aldatmadığını sorduğundaysa, Blaise az kalsın koltuktan düşüyordu. Büyük bir habercilik fırsatını sansasyonel bir olaya çevirmişti. Blaise’in konuklarına karşı gerektiğinde sert çıkmasını kopyalamış, ancak muhakeme gücü, kıvrak zekâsı ve etkileyici üslubunu gözden kaçırmıştı. Bu da herkesin önünde rezil olmasına yol açmıştı.

Blaise başını ellerinin arasına alıp, “Yüce Tanrım,” diye mırıldandı. “Orada bir kanalı, ciddi bir kurumu temsilen oturuyor. Aklını falan mı kaçırdı?” *First Lady* soruya sadece, “Hayır,” diye cevap verdi. Öfkeden kuduruyordu ki bunun için kimse onu suçlayamazdı. Röportaj bir süre saçma sapan soru ve tek kelimelik cevaplarla devam etti. Hatta röportajdan çok, seviyesi düşük bir monolog haline gelmişti. Susie dünyanın en harika sorularını soruyormuş gibi girdiği yoldan dönmemekte kararlı görünüyordu.

Sorular aynı seviyesizlikte devam ederken Blaise, *First Lady*’nin daha ne kadar dayanacağını merak etti. Susie üniversite zamanında uyuşturucu kullanıp kullanmadığını bile sormuştu. Zavallı *First Lady*’nin cevapları hep aynıydı:

“Hayır!” Susie’nin bombaları bitmek bilmiyordu. Bir diğer sorusu ise, bir gün gelir de *First Lady* olmazsa o zaman hayatına nasıl devam edeceğiydi. *First Lady* bu sorunun konuyla alakası olmadığını söyleyip diğer soruya geçmesini istedi. Kadın haklı olarak kendini milyonların önünde ihanete uğramış gibi hissediyordu.

Susie kendini rezil etme konusunda bir dünya markası olmayı kafasına koymuştu bir kere. Blaise bir sonraki soruyu beklerken nefesini tuttu. Susie, *First Lady*’ye erkek kardeşinin eşcinsel olmasını anlayabildiğini, kardeşi ve eşcinsel evlilikleri konusunda neler düşündüğünü sordu. Bu bardağı taşıran son damla oldu. *First Lady* son derece nazik bir tebessümle şık takımının yakasındaki mikrofonu çıkardı, ayağa kalktı ve öylece yayını terk etti. Susie kadının arkasından şaşkın şaşkın bakıyordu. Blaise daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Bunca yıllık iş hayatında hiçbir konuğu programı ya da röportajı terk etme noktasına gelmemişti. Bu bir sunucunun, bir habercinin başına gelebilecek en talihsiz olaydı. Blaise hayatı boyunca konuklarına son derece saygılı davranmış, zor sorularla onları terlettiği anlarda bile saygısını korumayı başarmıştı. Ancak Blaise’in soruları genellikle politika ya da kariyerleri hakkında olurdu, Susie’ninki gibi eşlerinin yasak ilişkileri, kardeşlerinin cinsel tercihleri ya da sansasyon yaratacak özel konular hakkında değil. Blaise duracağı yeri hep çok iyi bilmişti; hangi sınırlar zorlanır, hangi sınırlara yaklaşmak tehlikelidir gibi konularda son derece ölçülü ve bilinçliydi. Yazık ki Susie bu konuda onun tam ter-

siydi. Kariyeriyle ilgili büyük bir şans yakaladığı halde, on iki dakikadan daha az bir sürede ortada kariyer diye bir şey bırakmamıştı. Dedikleri gibi, kişinin kendine ettiğini kimse edemezdi. Blaise kahkahalarla gülmeye başladı. Kanaldaki kaos ortamını görür gibiydi, bunu düşünmek bile onu daha çok güldürüyordu. Bu arada Susie az önceki skandalı örtbas etmek adına saçma sapan şeyler geveledi. Ancak saniyeler sonra yayını kesip reklama girdiler. Blaise reklam arasında Simon'a az önce televizyon tarihine geçecek bir olaya tanık olduğunu söyledi. Susie'nin aptallığı yüzünden *First Lady* aradan sonra yayına dönmek istemedi. Charlie ve Zack konferans bağlantısıyla ne yapacaklarını konuştular. Reklamın ardından Susie, *First Lady*'yi rencide ettiği için özür diledi, röportaj için ona ne kadar minnettar olduğunu anlatmaya çalıştı. Her an ağlayacak gibi mahzun bakıyordu. Birden yayını tekrar kesip reklama gittiler. Sonra röportajın normal süreyi aştığını falan bahane ettiler ki bu kesinlikle doğru değildi. Normalde röportaj bir saat olarak planlanmıştı. Reklamdan sonra Blaise canlı yayın diye bir şey kalmadığını, geçtiğimiz hafta yaptığı röportajın banttan yayınlandığını gördü. Röportajı Bobby Kennedy'nin Massachusetts'ten kongre üyesi seçilmeyi bekleyen ve ileride başkanlığa aday olması beklenen torunuyla yapmıştı. Susie o kadar harika bir haberciydi ki bir saatlik yayının çoğu reklamla geçmişti. Onun arkasını toplamak da yine Blaise'e düşmüştü. Susie büyük bir başarıya imza atamamıştı ama Blaise'in röportajı kanalı büyük bir zorluktan kurtarmıştı. Kanalin en büyük yıldızı hâlâ Blai-

se'di. Bu gece bu gerçek bir daha gözler önüne serilmişti. İşin tuhafı bu başarıdaki aslan payı Susie'ye aitti. Programdan sonra Charlie, Blaise'i aradı, sesi telefonda her an kalp krizi geçirecekmiş gibi geliyordu. Blaise gülmemek için kendini zor tutuyor, Simon ise olanların etkisiyle hâlâ gülümsüyordu. Korkunç bir akşamdı ve Tanrı'ya şükür ki ellerinde Blaise'in röportaj kaydı vardı. Bu şekilde yayınlamayı planlamamış olsalar da günü kurtarmalarına yetmişti. Röportaj beklenenden çok daha kısa sürünce kalan süreyi Blaise'in Kennedy röportajıyla doldurmak Charlie'nin fikriydi.

Charlie, "Lanet olsun! İzledin mi?" diye sordu. Sesi hâlâ titriyordu. "Az kalsın kalp krizinden gidecektim."

Blaise, "Niye öyle diyorsun ki, ben çok beğendim," dedi.

Charlie, "Seni cadı, seversin tabii!" dedi ve gülmeye başladı. "Senin yerinde olsam ben de zevkten dört köşe olurum. Programdan önce bize sunduğu soru listesi bambaşkaydı. Canlı yayına girince doğaçlama yapacağı tuttu şıllığın. Yani sen de yeri gelince doğaçlama sorular soruyorsun, ama *First Lady* konumundaki bir kadına 'Kocanız sizi aldatıyor mu?' demiyorsun. Tanrım, ya erkek kardeşinin eşcinsel olduğunu gündeme getirmesi... Yani yaptığı gaf bir iki tane değil ki, hangi birinden bahsedeyim."

Blaise, "Her türlü bahse varım ki Zack bayılmıştır," diye laf soktu.

"Bence Susie'yi Miami'ye bizzat kendi götürecektir ya da onu öldürüp naaşını gönderecek. Tanrı'ya şükür ki elimizde Kennedy röportajı vardı. O da olmasaydı, yayına ben çıkar-

dım herhalde. *Kral ve Ben* ya da *Neşeli Günler* filmlerinden bir şarkı söyledim, ama hangisi olurdu onu bilmiyorum. Lanet olsun Blaise, bu iş için artık fazla yaşıyım. Bu akşam öyle panik oldum ki bir ara kalbim oracıkta duruverecek sandım. Kızımızı bile senin sayende kurtardık.”

Blaise, “Umarım bunu Zack de anlamıştır,” dedi. Susie’nin fiyaskoyla sonuçlanan *First Lady* röportajı yarın bütün gazetelerde manşet olacaktı. Yayının Youtube’a düşmesi de an meselesiydi. İnsanlar aylarca bunu seyredip gülecekti. Susie Q, kariyerini bitirecek kadar büyük bir hata yapmıştı. “*First Lady* gibi bir kadını yayını bırakıp gitme noktasına getirmek kolay iş değil.”

Blaise durumla dalga geçmeye devam ederek, “Sanırım yarın kanalda bizi çok eğlenceli şeyler bekliyor, kim bilir belki bazı değişiklikler olur,” dedi.

“Eğlence konusunda kendi adına konuş. Elimde senin röportajın olmasaydı çoktan kapı önüne konulmuştum. Zack beni neredeyse on beş kez aradı.”

“Endişelenme. Reytingler tavan yapacak, tavan da ne ke lime göğe, hatta uzaya çıkacak.” Blaise’in söylediklerinde haklı olduğunu Charlie de biliyordu. Reytingler televizyon felaketleriyle hiç olmadığı kadar yükseğe çıkardı.

Charlie, “Tansiyonum reytinglerden önce davranıp zirveyi gördü bile,” dedi yakınen. Birkaç dakika daha konuştuktan sonra telefonu kapattılar. Charlie’nin hemen ardından Mark telefon etti, o da çok heyecanlıydı. Malum, Susie Q adlı şahıs tarih olmuştu. Blaise ise hâlâ zirvede ve artık güvendediydi.

Simon ve Blaise, Salima yattıktan saatler sonra bile skandal röportaj hakkında konuşup yorumlar yaptılar. Blaise duyduğu şeylerin gerçek olduğuna hâlâ inanamıyordu. Bütün kanallarda röportajın çarpıcı kısımları son dakika haberi olarak yayınlanıyordu. Amerika halkı tekrar tekrar aynı rezaleti izliyordu.

Blaise ertesi gün işe gittiğinde ciddi görünmeye çalıştı ama içinden kahkahalar atıyordu. Susie kısa bir süreliğine kanala uğrayıp eşyalarını toplamış, kimseye veda bile etmeden gitmişti. Bütün kanal bu olayı konuşuyordu. Charlie de hâlâ elektroşok tedavisinden yeni çıkmış gibi görünüyordu. Charlie ve Zack yaklaşık bir saat toplantı yaptılar. Devlet başkanları ya da eşleri gibi önemli ve ünlü isimlerle röportaj yapmak çoluk çocuğun eline teslim edilemeyecek kadar ciddi bir işti, neyse ki bunu artık Zack de idrak etmişti.

Blaise gün boyunca sessizce işine baktı. Sağda solda Susie hakkında konuşmak yerine ofisinde bazı araştırmalar yapmayı tercih etti. Bir tehlikeyi daha atlatmıştı.

O akşam eve döndüğünde morali muhteşemdi. Simon'a gün içinde kanalda neler olup bittiğini anlatırken telefon çaldı. Simon'm konuşma tarzından işle ilgili önemli bir mesele olduğunu tahmin etti. Hattın diğer ucundaki kişinin Caldwell okul müdürü Eric olduğunu anlaması için birkaç dakika kulak kabartması yeterli oldu.

Blaise, "Ne diyor?" diye sordu. İşyerinde süper bir gün geçirdiği için hâlâ çok keyifliydi. Aylar sonra ilk kez stressiz, huzurlu bir gün geçirmiş olmasının ve büyük zaferinin tadını çıkarıyordu. Bunun sonsuza dek sürmeyeceğinin farkın-

daydı. Stresli günler er ya da geç başlayacak, yeniden çok çalışması ve kendini ispat etmesi gereken günler gelecekti. Ama şimdilik çok rahattı, en azından yeni Susie Quentin çıkıp gelene kadar...

Simon'm beti benzi atmıştı. "Önümüzdeki pazartesi günü okulu tekrar açıyorlar. Bu hafta sonu dönmek zorundayım." Yıkılmış görünüyordu.

"Bu kadar erken mi?" Blaise midesine yumruk yemiş gibi hissetti ve birden panikledi. Susie Q zaferinin sevinç çıkıkları çok erken kesilmişti. "Ne yani, dönüyor musun?" Simon'ın New York'ta onlarla birlikte kalacağını umut etmişti. Hem onlarla kalmasını Salima da çok istiyordu. Blaise, Simon'ın iş sözleşmesinde belirtilen süreyi doldurması gerektiğini biliyordu tabii, ama yanlarından ayrılacağını hiç düşünmemişti. Daha doğrusu bunu aklına getirmek istememişti. Sanki o noktaya geldiklerinde burada kalması ya da kısa süreliğine gidip yanlarına dönmesi için bir yol bulunabilirdi, daha doğrusu Blaise böyle olur sanmıştı.

Simon durumu basit bir şekilde anlatmaya çalışarak, "Gitmek zorundayım," dedi. "İş sözleşmem gereği mayıs sonuna kadar orada çalışmaya mecburum. Bu arada Salima ne yapacak, okula dönecek mi?"

"Hayır, burada kalmak istiyor. Ayrıca senin de bizimle kalmanı istiyor."

Simon, "Kalamam," dedi. Çok üzgün görünüyordu. Blaise bu sırada içinden, "Daha mayısa çok var," diye düşünüyordu. Salima da bundan sonra yanında yaşayacağı için okula gidip

Simon'ı görmek için hiçbir bahanesi olmayacaktı. "Keşke Simon'm burada kalmasının bir yolu olsa," diye içinden geçirdi ama yoktu. Simon gitmeye mecburdu.

Göz göze geldiklerinde Blaise, "Seni çok özleyeceğim," dedi.

Simon yavaşça, "Şey... Aslında durum biraz daha karışık," dedi.

"Nasıl yani?" Blaise, Simon'm bakışlarında bir farklılık olduğunu sezmişti, fakat ne olduğunu anlayamıyordu.

"Noel tatilini mahvetmemek için sana bunu daha önce söyleyemedim." Simon yutkunmakta güçlük çekiyor, doğru kelimeleri arıyordu. "Megan, Noel günü kocasını terk etti. Bunu sonunda başardı." Blaise bunları duyduğu an kalbinin duracağını sandı.

"Peki, bu ikimiz için ne anlama geliyor?" Blaise nefesini tutup cevabı bekledi.

Simon açık açık, "Henüz bilmiyorum," dedi. "Oraya gidip onu görmek istiyorum. Yüz yüze gelip konuşmalıyız. Megan'la konuşup bazı şeyleri netleştirmem lazım, ne yapacağıma ancak o zaman karar verebilirim."

Blaise, "Ben... Ne yaptığımızı gayet iyi biliyoruz sanmıştım," dedi. Tek kelimeyle yıkılmıştı. Simon'a kalbini teslim edecek kadar güvenmişti, ama ne yazık ki bundan artık eskisi kadar emin değildi.

"Seni seviyorum, Blaise. Ama ben son üç yılımı Megan'm bunu yapmasını bekleyerek geçirdim. Bunu benim için yaptı. Bu noktada ona ve çocuklarına karşı kendimi sorumlu hissediyorum." Bunları söylemek Simon için de hiç kolay değildi, resmen ıstırap çekiyordu.

Blaise ironi yaparak, “Üstelik senin çocuğunu doğurmak istiyor, değil mi?” dedi. Daha önce hiç böyle iğneli, can yakıcı bir ses tonu kullanmamıştı. Yenilme duygusu ve acı sesine yansımıştı. Bundan sonra neler olacağını şimdiden görebiliyordu. Simon, Megan’a dönecek, onunla evlenecek ve çocuklarına baba olacaktı. Onun yaşında birinden daha başka ne beklenebilirdi ki? İşin tuhafı üç yıl boyunca boşa çıkan vaatlerden sonra ne Simon ne de Blaise Megan’ın kocasından ayrılabilceğine inanmıştı. Kocasını sıklıkla ihlal ettiği çizginin bu kez çok ötesine geçmişti. Kocasının yaptıkları ve Simon’ı sonsuza dek kaybetmek korkusu Megan’a daha önce kalkışamadığı şeyi hayata geçirme cesareti vermişti. Blaise içi parçalanarak, “Onu seviyor musun?” diye sordu. Simon’dan bundan çok daha iyisini bekliyordu, en azından onun daha iyi ve doğru davranan biri olacağını ümit etmişti. Ne kadar sıra dışı olursa olsun Blaise’le bir hayat geçirmeyi öyle çok istiyordu ki buna Blaise’i bile ikna etmişti. Ama hâlâ Megan’a karşı bir şeyler hissediyordu, bunu inkâr edemezdi. Megan’ı tam üç yıl boyunca çok sevmiş, sadece onunla olmayı beklemişti. Onda aradığı her şeyin olduğunu düşünüyordu. Ancak şimdi Blaise de vardı. Simon çok değer verdiği iki kadın arasında sıkışıp kalmıştı. Kafası allak bullaktı.

“Bak, sadece bu durumu çözmem gerekiyor,” dedi Simon çaresiz gözlerle. “Seni kaybetmek istemiyorum. Seni seviyorum.” Blaise gerçeği söylediğini gözlerinde gördü, ama Simon’m da dediği gibi durum karmakarışık bir hal almıştı. Blaise aynı gözlerde Megan’ı da kaybetmek istemediğini de

görebiliyordu. Buna hazır değildi. Bunca zaman bekledikten ve Megan nihayet kocasından ayrıldıktan sonra onu bir çırpıda silemezdi.

Blaise, “Tamam, peki bu durumda benim ne yapmam gerekiyor?” diye sordu. Simon okuluna ve muhtemelen Megan’a geri dönüyordu. Blaise o an hayatının yere düşüp tuzla buz olan cam bir vazodan farksız olduğunu düşünüyordu. Artık kanaldaki pozisyonu ve iş hayatı güvendeydi, ama kaderin cilvesine bak ki şimdi de aşk hayatı yok oluyordu. Hem de bir kere daha... Yine aynı şeyi yaşıyor, yine hiç beklemediği bir anda kalbinden yaralanıyordu.

“Lütfen bana bundan sonraki hayatımı nasıl geçireceğime karar vermem için biraz zaman tanı. Meg’den ayrılacaksam da bunu enine boyuna konuşup temiz bir şekilde bitirmeliyim. Ancak o zaman ikimiz için de neyin doğru olduğuna karar verebilirim. Bana biraz süre ver lütfen. İzin ver de karman çorman ettiğim şeyleri düzeltebileyim.”

Blaise mutsuz gözlerle, “İkimiz için de neyin doğru olduğunu bildiğimizi sanıyordum,” dedi. Ama artık hiçbir şey kesin değildi. Simon’ın kafası çok karışık. Megan’ın kocasından ayrılmak üzere olduğunu Noel’den beri biliyordu. Kafasını karıştıran asıl şey de otuz iki ile kırk yedi yaş arasındaki farktı. Artık ne yapması gerektiğini bilen, kendinden ve duyularından emin olan taraf Blaise’di. Simon ise yolunu kaybetmişti. “Bu hafta sonu gidiyorsan Salima konusunda ne yapacağım?” Her ne kadar bir sürü şey öğrenmiş olsa da birinin onunla kalması lazımdı. Ayrıca Blaise’in önümüzdeki

hafta iş için iki günlüğüne Lübnan'a gitmesi gerekiyordu. Blaise bunu sorsa da asıl problem Salima değil, kendi ve düş-tüğü durumdu.

"Eric dönerken onu da yanımda getireceğimi sanıyor. Yarın arayıp onunla konuşurum." Problemlerin arasında en önemsizi buydu aslında. Blaise olanlara hâlâ inanamıyordu. Si-mon'ın gidişi yeterince kötü bir haber değilmiş gibi bir de Megan çıkıp hayatlarının tam merkezine yerleşmişti. Bunu daha erken söylemediği için Blaise, Simon'a çok ama çok kızgındı.

Blaise hiçbir şey söylemeden bir süre öylece oturdu. Gözleri yaşıyordu, ama Simon'm onu ağlarken görmesini istemiyordu. Hastalıklı, saplantılı bir âşık gibi görünmek ona göre değildi. Lütfen beni seç diye yalvaracak türde bir kadın da değildi, öleceğini bilse bile böyle bir şey yapmazdı. Simon kalbinin sesini dinleyip kendi kararını kendi vermeliydi, bu karar onu diğer kadına götürecek bile olsa...

Blaise, "Doğru mu anladım diye soruyorum," diyerek konuşmaya başladı, ama bu kez Simon'm âşık olduğu kadın olarak değil de televizyon ekranlarındaki kadın gibi konuşuyordu. "Megan'la konuşmak ve onu hâlâ sevip sevmediğini anlamak için benden zaman istiyorsun. Hayatını kiminle geçireceğine ondan sonra karar vereceksin. Nasıl, buraya kadar doğru özetledim, değil mi? Ayrıca bu süreçte benden burada umarım beni seçer diye umutlanarak seni beklememi istiyorsun, ama aslında şu an itibariyle ne yapacağını ya da kimi seçeceğini bilmiyorsun."

Simon, "Başka ne yapabilirim bilmiyorum," dedi. Bu

onun için de kolay değildi, çok ama çok mutsuzdu. Blaise'i incitmekten ölesiye korksa da hayatını etkileyecek yanlış bir seçim yapmak istemiyordu. Herkes, özellikle de kendi için en doğru kararı verdiğinden emin olmak zorundaydı. "Kocasından ayrılabilceğini hiç düşünmemiştim. Megan'la ilişkimiz bitti sanıyordum Blaise, doğruyu söylediğime inan lütfen. Yemin ederim ki kocamdan boşanıyorum dediği an başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Ama bunu benim için yaptı, bu gerçeğe arkamı dönüp gidemem."

"Peki ya sana ya da kocasına tekrar yalan söylüyorsa? Yani ya sen beni kaybettikten sonra kocasına dönerse, o zaman ne olacak?" Blaise soğukkanlılığını olabildiğince korumaya çalışıyordu, ama o an içinden yere yatıp bağıra çağıra ağlamak geliyordu. Simon bunu ona nasıl yapabilirdi? Onun ne kadar genç, ne kadar olgunlaşmamış biri olduğunu şimdi anlıyordu. Ciddi bir şeyler yaşamak için fazla toydu. Hayatın gerçeklerine hazır değildi. Belki de hiçbir zaman hazır olmayacaktı. Ya da hazır olacak ve Megan'la evlenecekti. Blaise kendini kırk yedi yaşında bir aptal gibi hissediyordu.

Simon, "Seni kaybetmek istemiyorum," diye yineledi. "Ben sana âşığım, Blaise." Ancak Megan'la da üç yıllık bir geçmişleri vardı, kim bilir belki onun çocuğunu dünyaya getirecekti. Bunların hiçbiri Blaise için geçerli değildi. Daha ilişkilerinin çok başındaydılar, birbirlerini doğru dürüst tanımıyorlardı bile.

Blaise soğuk bir tavırla, "Andrew'dan ayrıldığım zaman o da bana aynen bunları söylemişti: Seni seviyorum Blaise,

seni kaybetmek istemiyorum Blaise...” dedi. Simon onu ne kadar kırdığının farkındaydı. Andrew gibi adi bir adamın ona neler yaşattığını biliyordu, şimdi istemeden de olsa o da aynı şeyleri yaşatacaktı. Bu gerçekten berbat bir duyguydu. “İkimizi aynı anda idare edemezdin zaten. Git ve ne istediğine karar ver,” deyip ayağa kalktı. Simon’a yaklaşmadı bile. “Bu arada benim de düşünmem gereken bazı ciddi konular var. Belki de on beş yaş görmezden gelinemeyecek kadar önemli bir yaş farkıdır. Dilediğin kadınla olmaya hakkın var tabii ki, Simon. Ancak ben o kadının ben olduğuma inanmış, beni sevdiğini ve istediğini sanmıştım. Anlaşılan çok ama çok yanılmışım.”

“Bak, şu an bunu bilmiyorum. Aslına bakarsan şu an hiçbir şey bilmiyorum. Beynimin içi allak bullak... Megan bana ters köşe yaptı. Ona artık bitti dedikten sonra kocasından ayrıldı.”

“Bunda biraz manipülasyon, biraz faydacı bir hava seziyorum.” Blaise kesinlikle böyle biri değildi, bunu Simon da çok iyi biliyordu. Ayrıca ona çok kızgın olduğu için Blaise’i suçlamaya hakkı olmadığını da biliyordu. Ne kadar üzülürse üzülsün Simon onu bu noktada inanmadığı, hatta daha kendisinin bile bilmediği bir şeye ikna edemezdi. Emin olduğu tek şey, Blaise’le ilişkisini daha ileri götürmeden önce Megan’ı görmesi gerektiği idi, çünkü Megan hâlâ içinde bitmemişti.

Simon kibarca, “Sen de ayrılalı dört sene olmasına rağmen hâlâ Andrew’la konuşuyorsun,” diye hatırlattı. “Haksız mıyım? Hâlâ telefonlarına çıkıyorsun. Bunu içinde bitiremediğini kendi ağzınla söyledin. İşte ben de seninle aynı du-

rumdayım. Megan'ı görmem lazım. Onunla devam mı ede-
rim yoksa aramızdaki bütün bağları koparır mıyım, buna
ancak onu gördükten sonra karar vereceğim. Beş ya da on
yıl sonra acaba birlikte olsaydık nasıl bir hayatımız olurdu
diye düşünmek istemiyorum. Burada seninle olmayı çok se-
viyorum, ama bundan emin olmam lazım. Senin çok büyük,
çok şaşıaal bir hayatın var, Blaise. Sen çok başarılı, çok ünlü
ve çok önemli bir kadınsın. Her şeyden önce devasa bir ka-
riyerin var. Birlikte olursak hakkımızda bir sürü haber yapı-
lacak. Ayrıca sen Salima gibi bir evlada sahiptin. Bunca şeyi
kaldırabilir miyim, böyle bir hayata ben de bir şeyler katabilir
miyim diye düşünmem lazım. Ayrıca hayatınıza gerçek an-
lamda ortak olabilmem için Megan'ın bende tarih olduğun-
dan emin olmak zorundayım. İçimde ona karşı bir şeyler
kaldıysa senin yanında olamam, bu önce sana haksızlık olur.
Dediğim gibi Megan'la ilişkimizin ne durumda olduğunu be-
lirlemeden sana kesin vaatlerde bulunamam.”

Blaise, “Anlıyorum,” diye mırıldandı. O an kalbinin taş
kesildiğini hissetti. “Ben sadece bunları yaşamak istemiyorum.
Çünkü daha önce yaşadım ve bu yollardan geçtim. Ayrıca bu
duruma düşmek hiç ama hiç kolay değil. Ben oturup sevdiği
erkeğin onu seçmesini beklemeyi, böyle bir pozisyonda bıra-
kılmayı hak etmiyorum.” Blaise, Simon'ın kendi yaşıtı bir
kadın yerine ondan on beş yaş büyük bir kadını seçme ihtima-
lini yok denecek kadar az görüyordu. Blaise daha en başından
kaybettiği bir savaş veriyordu. Sonradan Megan'ı seçtiğini öğ-
renmektense şimdi kabullenmek ve aralarından çekilmek onun

için en doğrusuydu. Zaten Megan karşısında kazanma şansı olmadığı gayet iyi biliyordu. Çünkü Megan ondan on altı yaş daha genç ve Simon'ın çocuklarına hamile kalabilecek bir kadındı. Üstelik Simon tam üç yıldır ona âşıktı.

Simon kederle, "Sana bunu yaptığım için özür dilerim, bunu hak etmiyorsun," dedi.

Blaise, "Evet, kesinlikle hak etmiyorum," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti. "Ayrıca bunu sen de hak etmiyorsun. Sen seni gerçekten, bütün kalbiyle sevecek bir kadını hak ediyorsun. Başka bir adamdan üç çocuk yapmış ve hayatında sürekli yalanlar söyleyen bir kadınla birlikte olmadan önce lütfen çok iyi düşün. Bence senin düştüğün durum da pek hoş sayılmaz."

"Hayatım boyunca burada geçirdiğim üç ay kadar mutlu olmadım. Burada seninle geçirdiğim o muhteşem üç ayın sonsuza dek sürmesini öyle çok isterdim ki..." Simon'ın da Blaise'in de kalbi paramparçaydı.

"Evet, ben de... Aslında ben hep böyle mutlu olacağımıza inanmaya başlamıştım. Yani aşkımızın önündeki bütün engelleri aştığımızı düşünmüştüm. Ama görüyorum ki gerçek öyle değilmiş." Blaise, Simon'm Megan'a döndüğü fikrine kendini alıştırmaya çalışıyordu. Boş hayallere kapılmanın bir faydası yoktu. Üç yıllık ilişkileri boyunca Simon, Megan'a hep sadık kalmıştı, ona saplantılı denecek kadar bağlıydı. Böyle güçlü bir geçmişi olan bir aşkla nasıl baş edebilirdi ki? Hem Blaise'le olan ilişkileri aralarındaki büyük yaş farkına rağmen son derece sakin, dengeli, aklı başında ve tutarlıydı.

Megan’da olduğu gibi patetik, saplantılı unsurlar söz konusu değildi. Tam o sırada Blaise’in aklına bir şey geldi. “Madem okula döneceksin ve Megan’la yeniden birlikte olmayı düşünüyorsun, gitmek için hafta sonunu bekleme. Eric’e söyle, acil yerine bakacak birini göndersin. Bu işkenceyi daha fazla uzatmak istemiyorum. Kalbimi kıracaksan ki planların bunu işaret ediyor, lütfen çabuk ol. Boş yere ne lafi dolandır ne de bu evde daha fazla kalıp beni oyal. Bu ikimiz için de durumu daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramayacak,” dedi, ama asıl kastettiğı kendisiydi. Sonuçta Simon’ı bekleyen biri vardı, ama o yapayalnızdı. Ayrıca ona bakıp da Megan’la tekrar birlikte olacaklarını düşünmek işkenceden farksızdı.

“Blaise sana zamana ihtiyacım olduğunu söyledim. Kessin Megan’a dönüyorum demedim ki... Onu görmem ve gerçekten ne istediğıme karar vermem lazım, o kadar. Bunu yapmazsam sana da kendime de haksızlık yapmış olacağım.”

“Anlıyorum. Sanırım ben bu konuda senin kadar iyimser değilim. Hem dürüst olmak gerekirse bu benim için çok aşağılayıcı... Stok sayımı ve değerlendirmesi yapıp da hangi ürünü seçeceğine karar verene dek seni evimde, etrafımda görmek istemiyorum. Bak bakalım kimi daha çok seviyor-muşsun? Zaten her günüm işyerinde kariyerim için savaş vermekle geçiyor, bunu bir de özel hayatım için yapmak istemiyorum. Her ne kadar onunla görüşüp karar vereceğini söylesen de ben buraya geri dönme ihtimalin olduğunu hiç sanmıyorum. Muhtemelen haklı çıkacağım ve bir daha bana dönmeyeceksin. Sonuçta Megan sana çocuklarla dolu bir yuva

ve çok daha normal bir hayat sunabilir. Senin yaşında biri için bu reddedilmesi zor bir fırsat. Öte yandan benim sana verebileceğim tek şey kurulu düzenim ve Salima...”

“Ben ikinizi de çok seviyorum, yani seni ve Salima’yı.” Simon bunu söylerken samimiydi.

“Son üç ayda bizim için yaptığın onca şey için sana minnettarım. Yani harika şeyler yaptın, Salima ve benim için...” Blaise çok üzgündü. Hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı, ama şimdi bunun bedelini ödeme vakti gelmişti. Aralarındaki yaş farkının sorun olmayacağını düşünmekle budalalık etmişti. Şimdi bunu çok daha iyi anlıyordu. Makul davranmaya çalışsa da kalbi kırılmıştı ve çok öfkeliydi.

Simon, “Sabah Eric’i arayacağım,” dedi ve odasına gitmek üzere ayağa kalktı. Aslında bu geceyi Blaise’le geçirmek istiyordu. Buna her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı, ama içinden bir ses Blaise’in bunu istemeyeceğini söylüyordu. Blaise başka bir şey söylemeden odasına gitti. Yatağına yatar yatmaz da hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Korktuğu şey başına gelmişti.

On Üçüncü Bölüm

Seric'in okulun tekrar açılacağını haber veren telefondan sonraki iki gün Simon ve Blaise için keyifsiz, mutsuz ve donuktu. Simon, Salima'yı olabildiğince meşgul etmeye çalışıyordu. Öyle ki son bir haftada tam üç kez müzeye gitmişlerdi. Simon ona eserlerin görsel özelliklerini ve tarihçesini detaylı olarak anlatıyor, Salima bundan büyük zevk alıyordu. Onu ayrıca LightHouse adlı, görme engelli insanlara çok farklı imkânlar sunan özel bir tesise götürdü. Yaklaşık bir asırlık geçmişe sahip bu kurum görme engelli insanların kendilerini diğer insanlarla eşit hissetmesi için gereken her fırsatı sunuyordu. Ayrıca yine aynı hafta, iki gece birlikte konsere gittiler. Sürekli farklı yerlerde olsalar da Simon'ın aklı başka diyarlardaydı. Salima çoğu kez aynı soruyu birkaç kere tekrarlamadan cevabını alamıyordu. Simon sürekli içinde bulunduğu zor durumu düşünüyor ama bir çıkış yolu bulamıyordu.

Salima dayanamayıp, "Bir sorun mu var?" diye sordu

Whitney Müzesi'nden çıkarken. Simon en geç pazar günü Caldwell'e dönmesi gerektiğini, Eric'in yerine bakacak birini aradığını Salima'ya henüz söylememişti. Blaise, Salima'nın onu ne kadar özleyeceğini bildiği için bu haberi kızına bizzat kendi vermek istiyordu. Sonuçta Simon'ın varlığı en çok Salima'nın hayatını değiştirmişti. Simon sayesinde üç ay gibi kısa bir süre içinde bebeklikten yetişkinliğe geçmişti. Simon bu konuda olağanüstü bir başarıya, bir mucizeye imza atmıştı. Blaise için yaptıkları da azımsanacak gibi değildi. Simon iki kadını da kabuklarından çıkarıp onlara yeni bir yaşam, mutluluk ve eğlence sunmuştu. Blaise bunu onunla konuşurken onun sadece imkânsız mümkün kılmakla kalmadığını, halihazırda olanları da geliştirdiğini, güzelleştirdiğini söylemişti.

"Hasta mısın?" diye sordu Salima bu kez. Ateşi var mı diye elini alnına koyunca Simon güldü. Normalde eve otobüs ya da metroyla dönerlerdi, ama Simon bu kez bir taksi çevirdi. Eve dönmeden akşam yemeği için gereken malzemeleri almak üzere markete ve şarküteriye uğrayacaklardı. Simon gidene kadar en azından onlara güzel yemekler yedireyim, diye düşünüyordu. Çünkü Blaise kızıyla ilgilenmesi ve yemek hazırlaması dışında bir şey yapmasına izin vermiyordu. Blaise akşam yemek yemeyeceğini söyleyip direkt odasına gitti. Dün gece de baş ağrısını bahane edip onlarla birlikte masaya oturmamıştı. Ama Simon gerçekte başının değil de kalbinin ağrdığını biliyor ve bunun için kendini çok suçlu hissediyordu. Megan bunca zaman sonra kocasını onun için terk ettiğini söyleyip kafasını karıştırmıştı. Simon bunu

Blaise'den gizlememiş, ona karşı dürüst olmayı seçmişti. Megan kocasından Simon'la birlikte olabilmek için ayrıldığını özellikle vurgulamıştı. Bu noktada Simon ona arkasını dönüp gidemezdi, böyle biri değildi. Üç yıl onu sevdikten sonra onunla bir kere bile konuşmadan artık ben yokum diyemezdi. Megan'a en azından bir şans vermeye kendini mecbur hissediyordu. Ama yazık ki o bu konuda şanslı değildi çünkü arada kalmıştı. Hem hayatındaki iki kadına hem de kendine adil olmak zorundaydı. Ama er ya da geç bir karar verecek, birinin kalbini kıracaktı. Doğru şeyi yapıp durumu etraflıca değerlendirmezse yıllar sonra üçünün de kalbi kırılabilirdi.

"İyiyim, merak etme, sadece Caldwell'i düşünüyordum," dedi. Yalan da sayılmazdı hani, ama eksikti. Aslında uzun süredir Caldwell'deki işinden çok Megan'ı düşünüyordu. Salima'yı, "Yakında okula dönmek zorundayım," diye uarmaya çalıştı. Ama pazar günü gideceğini söyleyip de asıl bombayı patlatmadı. Bu sadece kendini hazırlaması için küçük çaplı bir giriş cümlesiydi. Blaise'in bu haberi kızına daha erken vermesi gerektiğini düşünse de ona ve kararına saygı duymak zorundaydı. Blaise, Simon'ın gideceğini, yerine geçecek kişi belli olduktan sonra söylemeyi planlıyordu.

Salima somurtarak, "Burada bizimle kalmanı istiyorum. İş sözleşmesi kimin umurunda?" dedi.

Simon tebessüm etmeye çalışarak, "Mütevelli Heyeti'nin umurunda," dedi. Taksiden Zabar'ın önünde indiler. Burası New York'un batı yakasında, çok hoş yiyecekler satan bir dükkândı. Simon burayı şehre geldiğinde keşfetmiş ve

şimdi düzenli müşterilerinden biri olmuştu. İçerisi sebze, peynir ve et kokularıyla doluydu. Salima buraya gelmeyi ve yemek kokularını solumayı çok seviyordu. Dükkânda satılan her şey çok taze ve lezzetliydi. “Kontratımı yenilememeye karar versem bile bu eğitim yılını orada bitirmem lazım.” Simon daha şimdiden New York’taki iki görme engelli okuluna başvurmuştu. İkisi de harika okullardı, gitmeden önce başvuru işlemlerini sonlandırmayı planlıyordu. Başvurduğu bir diğer okul da Massachusetts’teki Perkins’ti. Salima’ya, “Hayatta başladığın işleri bitirmek zorundasın,” dedi. Bir yandan da Blaise’in en sevdiği peynirlerden ikisini seçti ve kalınca bir dilim kaz ciğeri istedi. Ne kadar lezzetli olursa olsun, kaz ciğерinin Blaise’in ya da kendi kalbindeki acıyı geçiremeyeceğini biliyordu. Blaise’den ayrılmak onun için çok zordu, ama Megan’a şimdi arkasını dönerse hayatı boyunca birlikte olsaydık neler olurdu diye düşünüp “acaba” ların çıkmazında kaybolacaktı. Kocasından ayrılmasını o kadar çok beklemişti ki bunun gerçek olduğuna hâlâ inanamıyordu. Megan’la kıyaslandığında Blaise daha iyi bir insan ve daha heyecan verici bir kadındı. Ama Megan da hayatı boyunca birlikte olmayı hayal ettiği türden biriydi. Hem artık kocasından ayrılıyordu ve Simon’a onun çocuğunu doğurmak istediğini söylemişti. Zaten üç çocuğu olduğu için Simon’a sadece bir çocuk verebilecekti. Boşanma işlemleri sonuçlanır sonuçlanmaz evlenmelerini teklif etmiş, en kısa sürede onun çocuğuna hamile kalmak istediğini söylemişti. Megan’la yaşayacağı hayat şu an Blaise’le paylaştığından

çok daha farklı olacaktı. Blaise’le birlikte yaşadıkları hayatı çok seviyordu tabii, ama sonsuza dek böyle bir şeyin altına girebilir mi emin değildi. Blaise öyle güçlü ve baskın biriydi ki, Simon bazen onun yanında kendini yetersiz, hatta ezik hissediyordu.

Blaise gibi birinin hayatına girebileceğini söyleseler inanmazdı. O ünlü bir yıldız, bir başarı efsanesiydi. Simon kendine sürekli “Ben ona ne verebilirim ki?” diye soruyordu. Tamam, Blaise ondan sadece sevgi istediğini açıkça belirtmişti, ama Simon ona bundan çok daha fazlasını vermek istiyordu. Çok soylu bir aileden geliyor olsa da Blaise’e maddi anlamda bir şey sunamazdı. Belki bir gün büyük bir mirasa konabilirdi ama şu an hiç malı mülkü yoktu. Düşük maaşlı bir okul öğretmeni olduğunu kabul ediyordu. Maddiyat bir yana Blaise’le ilişkileri de henüz çok yeniydi. Sadece üç aydır tanıdığı bir kadına bütün geleceğini nasıl adayabilirdi? Öte yandan Megan üç yıldır hayatındaydı. İyi-kötü bir sürü şey paylaşmışlardı. Çok zor zamanlar geçirmişlerdi tabii, ama o zamanlar evliydi. Şimdiyse kocasından boşanacaktı, onları bambaşka bir hayat bekliyor olabilirdi. Yani en azından Simon daha farklı bir hayatları olmasını umut ediyor, ucuz motel odalarından kurtulduklarına seviniyordu. Ama Blaise’i de çok ama çok seviyordu. İki kadın da ona bambaşka dünyalar vaat ediyordu. Hangisini seçeceğini, kendisi için en doğru şeyin ne olduğunu düşündükçe başına ağrılar giriyordu.

Salima amaçsız bir şekilde dükkânın içinde gezindiklerini anlayınca, “Yok yok, bence iyi değilsin, kesin hasta oldun,” dedi. Simon sürekli ne alacağını unutuyordu. Blai-

se'in en sevdiği pizzayı yapabilmek için mantar almayı planlıyordu, ama Blaise yer mi bilemiyordu. Simon'ın pişirdiği yemekler Blaise'e duyduğu aşkın ifadesiydi. Blaise ondan uzak olsa da o aşkını anlatmaktan, yani ona güzel yemekler yapmaktan vazgeçmeyecekti.

Eve girdiklerinde Blaise işten dönmüştü, çalışma odasında bilgisayarının başında oturuyordu. Hatta ilk kez kanalda huzurlu ve sakin bir gün geçirmiş, eve her zamankinden birkaç saat erken gelmişti. Artık Susie Q olmadığı için iş hayatı gayet iyi gidiyordu. Lakin bu sefer tehlikede olan özel hayatıydı. Simon odasına girip masasına bir fincan vanilyalı çay koyarken kafasını kaldırıp ona baktı. Gülümseyip teşekkür etse de araları hâlâ çok gergindi. Blaise'in bakışları adeta, "Sakin yanıma yaklaşma, Simon," diye ikaz sinyalleri gönderiyordu. Artık sadece fiziken değil ruhen de ayrı odadaydılar, aralarında kocaman bir demir kapı bulunuyordu. Kapıyı kapatan Simon'dı belki ama kilitleyip anahtarı uzaklara atan da Blaise'di. Simon iki gündür Blaise'e elini bile sürmemişti. Bunu çok istese de ona dokunmaya ya da yaklaşılmaya cesaret edemiyordu. Yaralı ve kırgın Blaise daha önce tanıdığı Blaise'e hiç benzemiyordu: Uzak, soğuk ve korkutucuydu.

Simon soğukta kalmış yavru kedi gibi mahzun bakarken, Blaise sadece, "Teşekkür ederim," dedi. Bunu bile nezaket icabı söylediği belliydi.

"Özür dilerim, Blaise. Ben... çok üzgünüm." Bunlar Simon'ın son zamanlarda sıklıkla söylediği cümlelerdi ve hepsinde de çok samimiydi. Maalesef artık samimiyetinin ya da üzgün olmasının hiçbir faydası yoktu.

“Ben de Simon... Neyse, sıkma canını. Massachusetts’e döndüğünde kendini çok daha iyi hissedersin, üzüntün falan kalmaz.” Blaise, “Megan’ın yanına gittiğinde,” diye özellikle belirtmemişti ama bunu kastettiği yüzünden anlaşılıyordu.

Simon, “Dediğim gibi, düşündüğün şey kesin değil,” diye hatırlattı. Blaise aralarındaki ilişki tamamen bitmiş gibi davranıyordu, fakat Simon için henüz biten bir şey yoktu. “Bak, sadece bazı sorularımın cevabını bulmam gerekiyor. Ondan sonra hayatımın kalanını nasıl yaşamak istediğime karar vereceğim.” Simon’m sürekli aynı şeyi vurgulaması hâlâ çok genç olduğunu gösteriyordu. Oysaki Blaise’in yaşındaki bir insan ömrünün büyük bölümünü arkasında bırakmış, çok şeyi tüketmiş, ne istediğini, neyin en doğrusu olduğunu bilen biri oluyordu. Ancak Simon o kadar gençti ki sürekli önündeki yıllardan bahsediyor ve hâlâ doğru kişiyi bulmaya çalışıyordu. İşte ikisi arasındaki en büyük fark buydu. Blaise, Simon’ın böyle konuştuğunu gördükçe sadece aşkın yeterli olmayacağını bir kere daha anlıyordu.

Simon daha fazlasına ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Yapmaktan zevk aldığı bir iş, tutku duyacağı bir kariyer ve onunla hayatı paylaşacak bir kadın arıyordu. Blaise’in şatafatlı hayatında bir oyuncak bebek ya da hayatına renk katacak tutkulu bir genç âşık olmayı istemiyordu. Blaise’le ortak bir hayat kurmadan önce kendi hayatına anlam katacak şeyleri bulmalı ve kendi yolunu çizmeliydi. Megan’la birlikteyken ilişkinin lideri ve yaşam rehberi hep o oluyordu. Bir kere Megan’ın işini pek sevmediğini, çalışmaktansa evde oturup çocuklarına bakmayı tercih ettiğini biliyordu. Blaise’le birlikte

olursa her zaman en başarılı ve en çok kazanan Blaise olacaktı. Simon ister istemez onun gölgesinde kalacaktı. Bazı açılardan bu Simon'ı hiç rahatsız etmiyordu, çünkü geçirdikleri kısa sürede onun sayesinde çok seçkin ortamlara girmiş, çok güzel şeyler yaşamıştı. Ancak buraya dönüp de ciddi bir yola girerlerse sürekli böyle devam edemezdi. Simon'ın birçok açıdan dik ve özgür bir duruş sergilemesi şarttı, özellikle de iş hayatında kendi ayakları üzerinde durabilen, amaçları olan azimli biri olmalıydı. Böyle düşünüyordu, ama belki istese bile tekrar buraya dönemeyecekti. Çünkü Blaise, Megan konusunu öğrendiğinden beri ona buz gibi davranmaya başlamıştı. Sanki Simon'ın varlığı bile tahammül sınırlarını zorluyordu.

Salima akşam yemeğinde, "Annemle aranızda bir problem mi var?" diye sordu. Blaise bir akşam yemeğine daha katılmamıştı ve tesadüfe bak ki yine başı ağrıyordu. "Kavga falan mı ettiniz?" Simon anlık bir tereddüt sonrası Salima'nın tabağına bir dilim daha pizza koydu. Bu Blaise için özellikle yaptığı pizzaydı, ama o masaya oturmamıştı. Simon pizzayı yatak odasına götürmeyi denemişti fakat kapı kilitliydi, tıklattığında da içeriden cevap gelmemişti. Ceptelefonundan ona kısa mesaj bile göndermişti, ama Blaise ona da cevap vermemişti. Blaise onun yanında iyi ve moralli görünmeye çalışsa da, odasında yalnız kaldığında dayanılmaz acılar içinde kıvranıyordu.

Simon masada Salima'ya, "Onun için çok endişeleniyorum," dedi. Blaise'in kızına olanların ne kadarını anlatacağını bilemediği için aslında sorunun ne olduğunu Salima'yla paylaşıyorlardı. Ama Salima ortada büyük bir sorun olduğunu anlayabilecek kadar akıllı ve duygulu bir kızdı. Salima'nın tek

dileği annesi ile Simon arasındaki sorunun bir an önce hal-
lolması ve her şeyin normale dönmesiydi. Evin sessizliği hiç
hoşuna gitmemişti. Ne Simon eskisi gibi eğlenceli biriydi ne
de annesi. Annesinin kendini sürekli odasına kapatmasına,
işini ya da baş ağrılarını bahane edip onlardan uzak kalma-
sına çok üzülüyordu.

Eric o akşam Simon'ı arayıp bir eğitmen bulduğunu ha-
ber verdi. Yıllar önce çalıştıkları bu eğitmen yeni boşanmıştı,
çocuğu yoktu ve New York'a gelip Simon'ın yerine Sali-
ma'ya bakmak için de istekliydi. İş teklifini duyunca çok he-
yecanlanmıştı. Simon'dan üç yaş küçüktü ve Eric eğitmenin
bu işin altından kalkabileceğine inanıyordu. Simon, Eric'in
bahsettiği kadın eğitmeni az biraz tanıyordu. Salima'yla ve
işle ilgili bazı önemli noktaları aktardıktan sonra başarılı ol-
maması için bir neden göremiyordu.

Eric, Simon'la konuşmasının ardından Blaise'i aradı. Te-
lefonda Blaise, "En erken ne zaman başlayabilir?" diye sordu.

"Ne zaman istersen, hatta istersen yarın. Zaten hazırlık-
larını yaptı, kabul ettiğin an yola çıkabilir. Bence oraya ge-
lince en azından bir gün Simon'la beraber kalsın. Bu sayede
hem işe hem de evin ve Salima'nın düzenine adapte olur. Bir
çeşit devir teslim töreni gibi düşün. Bu arada çok zeki bir
kızdır, işe çabuk alışır."

Blaise kesin bir ses tonuyla, "Güzel. O halde hemen
yarın gelsin," dedi. "Simon da öbür gün okula döner. Simon'ı
bir an önce okulda görmek istediğinden eminim." Eric öğ-
rencilerin pazar günü döneceğini, Salima gibi birkaç öğren-
cinin okul değiştirdiğini, ama çoğu öğrencinin eğitimine

Caldwell'de devam etme kararı aldığını anlattı. Bunca yıl sonra Salima'dan ayrıldıkları için çok üzgün olduğunu, ama evinde kalmasının onun için daha iyi olacağını düşündüğünü de eklemekten geçemedi.

“Simon’la anlaşmanıza ve her şeyin yolunda gitmesine çok sevindim. Aslında alıştıktan sonra memnun kalacağınızı biliyordum. Simon da beni haklı çıkardı. Becky’den de çok memnun kalacaksınız, Simon’ı aratmayacağına eminim.” Arından finansal konuları konuşup anlaştılar. Salima, Caldwell’e dönmeyeceği için Becky okul adına değil de direkt Blaise’e bağlı olarak çalışacaktı. Salima’nın Caldwell’de kaldığı ev de başka bir öğrenciye verilecekti. Salima’nın okulla ilişkisi kesildiği için Eric’in onlara yeni bir öğretmen bulma zorunluluğu yoktu. Fakat Simon’ın yokluğunda Blaise zor duruma düşmesin diye Beck’yi bularak büyük bir jest yapmıştı. Blaise’in ne kadar yoğun çalıştığını ve işi gereği sürekli seyahat ettiğini bildiği için Salima’nın yalnız kalmasını o da istememişti. Blaise, Eric’e önümüzdeki hafta Lübnan’a, bir ay içerisinde de Fas’a gideceğini söyledi. Ancak Lübnan ziyaretini ya iptal edecek ya da erteleyecekti. Çünkü Salima’yı yabancı biriyle yalnız bırakmasının imkânı yoktu.

Eric yeni öğretmen Becky’nin yarın öğleden sonra işe başlamasını kabul etti. New York’a sabah otobüsle gelecek, otobüsten indikten sonra da taksiyle Blaise’in evine gidecekti. Bir aksilik olmazsa öğlene varmış olurdu. Blaise telefonu kapatır kapatmaz Simon aradı. Sürekli kendisini odasına kapattığı ve kapıyı kilitletiği için Simon’ın ona ulaşmasının tek yolu cepte telefonundan aramaktı. Blaise, Eric telefon ettiği sırada oda-

sında hüngür hüngür ağlıyordu ve Simon'ın onu bu halde görmesini istemiyordu. Yeterince acınacak halde değilmiş gibi, Simon'ın sürekli özür dilemesi kendini daha da kötü hissettiriyordu. Simon'a zayıf ve hastalıklı bir kadın gibi görünmeyi gururuna yediremiyordu. Blaise uzun zamandır kendini bu kadar güçsüz ve duygusal hissetmemişti, yani Andrew'dan sonra. İşin komiği Andrew gibi biriyle birlikte olduktan sonra ilk kez birine kalbini açacak kadar güvenmişti ve şimdi yine terk ediliyordu. Çok güvendiği bir adam, yine başka bir kadın uğruna ondan vazgeçiyordu. Aslında bu seferki Andrew'la yaşadığından çok daha farklıydı. Aynı kefeye koyacak kadar basite indirgenemezdi belki ama Blaise o kadar yaralıydı ki bunu fark edecek durumda değildi. Duyguları, özellikle de acısı genelleme yapması için yeterli bir sebep gibi görünüyordu.

Çektiği onca mesaja cevap alamayan Simon telefonunun açılacağından bile şüpheliydi. Ama düşündüğünün aksi oldu ve Blaise telefonu açtı. Simon, "Eric'le konuştun mu?" diye sordu. "Becky'yi tanıyorum, işinde çok iyidir. Bence Salima'yla iyi anlaşacaklar. Bu arada sakın Becky'nin ona bebek gibi davranmasına müsaade etme. Bunca yol kat ettikten sonra en başa dönmesini istemem." Aslında Simon eski haline dönmeceği konusunda Salima'ya çok güveniyordu. Salima güçlü bir karaktere sahipti, onun yerinde başkası olsa üç ay gibi kısa bir sürede bu denli büyük bir değişimi hayatta başaramazdı.

Blaise hüznüyle, "Madem bu kadar merak ediyorsun burada kalıp işine devam edebilirsin," dedi. Böyle bir şeyin kesinlikle olmayacağını bildiği halde hâlâ fikrini değiştirip yanında kalmasını ümit ediyordu. Bir kere Simon sorumluluk

sahibi bir adamdı. Megan hayatına tekrar girmese de iş sözleşmesinin gereğini yapıp öğretim yılını orada bitirecekti. Ayrıca orada onu bekleyen kadına dönmekle üçü için de en doğru şeyi yapmaya, kendince adil olmaya çabalıyordu. Bunları bilmek Blaise'in acısını azaltmıyordu. Zaten Simon'ın en sevmediği yönü bu denli dürüst, adil ve sorumluluk sahibi olmasıydı. Henüz ortada kesinleşen bir durum olmamasına rağmen içten içe Simon'ı kaybettiğini düşünüyor, bu yüzden kendini bu denli paralıyordu. Ne kadar inkâr etmek istese de Megan, Simon'ın birlikte olmayı hak ettiği türden bir kadındı. Zaten ilişkileri en başından beri büyük bir hataydı. Aralarındaki yaş farkını daha ne kadar görmezden gelebilirlerdi ki? Blaise aralarındakinin güzel bir heyecan olarak kalmaya mahkûm bir şey olduğunu, bir geleceklerinin olmayacağını biliyordu. İşte bitmişti. Kalbini yeniden aşkla dolduran adam artık olmayacaktı. Bu saatten sonra Blaise'in tek istediği Simon'ın dediğini yapması ve olabildiğince çabuk evinden ve hayatından çıkıp gitmesiydi. Çünkü onu her görüşünde canı yanıyordu ve bu işkenceye daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Aşık olduğu adamın dokunabilecek kadar yakınında olduğunu, ama artık hayatından çıktığını bilmek gerçekten çok acıydı. O artık Megan'ındı. Aslında hep onundu da Blaise bunu yeni fark ediyordu. Megan doğru hamleyi yapmış, kocasını terk ederek Simon'ı geri kazanmıştı.

Simon, "Keşke kalabilseydim," dedi. Ama geri dönmek ve onu bekleyen gerçeklerle yüzleşmek zorundaydı. Onu bekleyen bir işi ve onun uğruna çok cesur bir karar veren sevgilisi vardı. Simon, "Çok üzgünüm Blaise," dedi. O an

Blaise'e sıkıca sarılmak, geceyi onun kollarında geçirmek ve onunla son bir kez sevişmek için neler vermezdi. Fakat bunlar son gecesinin aşk dilekleri olarak kalacaktı, çünkü sırf kendi istekleri uğruna Blaise'i daha fazla kıramazdı. Her şeyden önce ona büyük saygı duyuyordu, hem bir kadın hem de bir insan olarak. Blaise'in kalbini fena kırdığını biliyordu. Bu hayatta yapmak isteyeceği en son şey olsa da istemeden buna sebep olmuştu. Simon bir ara, "Keşke ikisine birden sahip olabilsem," diye düşündü. Bu asırlardır kadın-erkek birçok insanın yaşadığı türden bir ikilemdi. Blaise de bu yollardan geçmiş, ama sonunda ne istediğini bulmuştu.

Blaise, "Ben de çok üzgünüm," dedi, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Simon, Blaise'in telefonun diğer ucunda ağladığını sesinden anladı. "Sanırım hayat böyle bir şey, maa- lesef her istediğimize kavuşamıyoruz. Bence bu senin için de en doğrusu olacak." Blaise, kafasında Simon'dan vazgeçmişti, ama önemli olan aynı şeyi kalbinde de yapabilmektir. Simon, Blaise'in hâlâ çocuk konusuna takıldığını tahmin edebiliyordu. "Bu arada annen çok sevinecektir. Artık senin için fazla yaşlı olduğumu düşünüp endişelenmesine gerek kalmadı."

"Biliyorsun ki bu benim için asla sorun olmadı, yani ne yaşıyor ne de annemin yorumları." Blaise de bunun doğru olduğunu biliyordu aslında. Ancak Megan hâlâ hayatındayken ve ondan ayrılması gibi bir şey söz konusu bile değilken doğrular kimin umurundaydı? Üstelik Simon hâlâ hangi kadının kendisi için doğru olduğunu bilmiyordu. Blaise mi? Megan mı? Kafasında bu iki sorunun yankılandığı bir adamı yolun-

dan döndürmek mümkün görünmüyordu. Üstelik Blaise, başka bir kadına bir şans daha tanımak uğruna kendisini terk edebilen bir erkeğin peşinde koşamazdı. Öncelikle gururu ve kendini koruma isteği buna mani olurdu. İşte bu sebeple akan suyun önünü kesmenin bir faydası yoktu. Simon gitmek istiyorsa gidecekti.

Blaise, bastırılmış öfkesinin sesindeki izdüşümüyle, “Ne zaman gidiyorsun?” diye sordu.

“Yarın.” Valizini hazırlamayı Blaise’i aramadan hemen önce bitirmişti. “Yarın akşam, şayet Becky’yi iş için uygun bulursan.”

“Seçme şansım yok. Söylediğine göre Eric’in tanıdığı başka bir eğitmen yokmuş.”

“Becky gayet iyidir, merak etme.” Ama iyi olmayanın Blaise olduğunu biliyor ve onun için çok endişeleniyordu. Caldwell’e döneceği için çok üzüldüğünü görebiliyordu. Simon, “Salima’yla sürekli haberleşeceğim, onu ihmal etmem,” diye söz verdi. “Gün içinde sürekli mesajlaşıyoruz, hem dilediği zaman da beni arayabilir. Bu arada sen de beni ne zaman istersen arayabilirsin.” Simon içinden, “Umarım arar,” diye düşünüyordu ama Blaise’in bunu yapacağını sanmıyordu. İşin kötüsü haklıydı, çünkü Blaise onu kesinlikle aramayacaktı. Blaise ne kadar özlese de Simon’ı rahatsız etmek istemiyordu. Onu özgür bırakmakta kararlıydı. Ancak bu sayede hangi kadını istediğine karar verebilir ve hayat yolunu çizebilirdi. Blaise bütün kalbiyle bu kadının kendisi olmasını dilesse de, Megan’ı seçip onunla bir hayat kuracağından neredeyse emindi. Her şey bir yana Me-

gan'a tam üç yılını, Blaise'e ise sadece üç ayını vermişti. Bu bile onu seçmesi için yeterli bir nedendi.

Telefonu kapattıktan sonra Blaise hâlâ aynı evin içinde birlikte olamamalarını düşündü, bu ona çok tuhaf geliyordu. Artık yatağı eskisinden de boştu. Artık Simon yoktu. Caldwell'e dönecek ve hayatından sonsuza dek çıkıp gidecekti. Blaise onu, onsuz kalmayı göze alacak kadar çok seviyordu. Blaise o gece uyuyamayıp saatlerce Simon'ı düşündü. Simon da kendi odasında Blaise'i düşünüyordu. Daha önce kendini hiç bu kadar kötü hissetmemişti. Simon daha gitmeden onu özlemeye başlamıştı bile. Blaise'in aşkı ve daha şimdiden yüreğini sızlatan hasretiyle sessiz sessiz ağladı. Gözyaşları uykunun kollarında son buldu. Bu esnada Blaise odasını aydınlatan ay ışığı altında saatlerce oturdu. Artık ayrı yatakta, ayrı odada ve ayrı dünyalardaydılar.

Ertesi sabah Blaise kahvesini almak için mutfağa gittiğinde Simon'la karşılaştı. Simon alışkanlık icabı kahvesini uzattı. Blaise o an ağlamaktan ve uykusuzluktan dolayı bir hayli yaşlı ve çirkin görüldüğünü düşündü. Fakat artık nasıl görüldüğü umurunda değildi. Simon, Blaise'i bu denli bitkin ve perişan görmeye alışık değildi. Her şeye rağmen çok güzel görüldüğünü ve onu çok sevdiğini söylemek istese de sadece sustu. Bu sırada Salima suratı beş karış mutfağa girdi. Dün akşam annesi Simon'ın Caldwell'e döneceğini, yerine yeni bir kadın eğitmen geleceğini anlatmıştı. Salima bunları duyduğunda anında ağlamaya başlamıştı. Yine de bu kadar kötü

haberinde içinde onu rahatlatan bir şey vardı: Annesi onunla birlikte evde kalmasını kabul etmişti. Artık Caldwell'e dönmek zorunda değildi. Fakat Simon gidiyordu ve bundan böyle günlük yaşamının bir parçası olmayacaktı. Salima annesiyle konuştuktan sonra soluğu Simon'm odasında aldı.

Açıkça, "Annemle sen ne olacaksınız peki?" diye sordu.

Simon mahcup bir tonda, "Aslında bu konuyu biraz beklemeye aldık," dedi.

"Ayrıldınız mı yani?" Salima hayal kırıklığına uğramıştı. Bu onu Simon'ın ani gidişinden daha fazla üzmüştü.

"Bilmiyorum. Biraz karışık bir durum. Halletmem gereken bazı şeyler var. Sanırım annen bu süreçte beni beklemeye pek gönüllü değil, biraz uzun sürebilir de..."

Salima, "Bence seni seviyor Simon," dedi. Annesinin çok üzgün olduğunu biliyordu. Bunu dün gece ona sarılırken yanaklarının ıslak oluşundan anlamıştı.

"Ben de onu seviyorum. Burada sizinle ve annenle geçirdiğim üç ay benim için çok kıymetli. Sana her gün mesaj atacağım." Salima bilgisayarındaki uygulama sayesinde sesle komut vererek kısa mesaj gönderebiliyor ve sesli kısa mesaj alabiliyordu.

"Bizi ziyarete gelecek misin?" Okul yılının bitmesine sadece aylar vardı, ama Salima asırlar var gibi hissediyordu.

Simon, "Annen için de sorun olmazsa gelirim tabii," dedi. "Bu arada Caldwell'de seni çok özleyeceğiz. Orası sensiz eskisi gibi olmayacak." Salima yıllarını geçirdiği okulu sevse de New York'ta kaldığı için mutluydu. Burada Simon sayesinde mükemmel bir hayatı olmuştu. Hem Abby'nin öldüğü yere dönmek

içinden gelmiyordu. Salima'yı endişelendiren bir diğer şey de, Simon'ın yerine gelecek yeni eğitmendi.

“Ya Becky sevimsiniz biri çıkarsa ve onunla anlaşılmazsak? Seninle çok eğleniyordum Simon.”

Simon gülümseyerek, “Ben de seninle vakit geçirmekten büyük keyif aldım inan,” dedi. “O zaman annen sana buradaki okullardan başka birini bulur. Ama buna gerek kalacağını sanmıyorum çünkü Becky iyi biri. Senden ona bir şans vermeni istiyorum. Hatırlarsan başlarda benden de pek haz etmiyordun.” Salima'nın ilk günler sergilediği huysuz ve soğuk tavırları hatırlayıp güldüler.

Becky geldiğinde üçü de mutfaktaydı. Elinde küçük bir bavulla gelen Becky'yi mutfakta görünce biraz çekindi. Önce Simon'a, “Merhaba,” dedi. Simon onu Salima'yla tanıştırdı, el sıkıştılar. Blaise, Simon'ın takdim ettiği Becky'ye ciddi bir ifadeyle şöyle bir baktı. Kıza sıcak bir karşılama sunamayacak kadar üzgün hissediyordu. Simon odasının onunkinin yanında olduğunu söylediğinde Becky endişe ve korku dolu gözlerle ona baktı.

Becky bavulunu yatağın üstüne koyarken, “Biri mi öldü yoksa gidiyorsun diye mi bu haldeler? Gerçekten çok üzgün görünüyorlar,” dedi. Küçük odanın içine göz gezdirdikten sonra tekrar Simon'a baktı. “Galiba gitmeni istemiyorlar.”

“Ben de çok üzülüyorum. İkisi de çok iyi insanlardır. Lütfen onlara biraz zaman ver. Bu onlar için büyük bir değişiklik, ama yakında sana da ısınacaklardır. Abby öldükten sonra Salima bu evde yaşamaya başladı, hâlâ alışma sürecindedir. Bana da çok alışmışlardı. Neyse, Salima'yı sürekli

meşgul tutmaya çalış. Onunla kendine has bir yöntemle ilişki kurmaya çalış.”

Becky, “Elimden geleni yaparım,” dedi. Çok utangaç bir kızdı. Karakter olarak da Simon’dan çok Abby’ye benziyordu.

Simon, “Bu arada sakın ona bebek gibi davranma,” diye ikaz etti. “Dışarı çıkmayı çok seviyor. Fakat hâlâ köpek ya da baston kullanmıyor. Bu konulara alıştırmaya çalışabilirsin.” Becky anladım dercesine kafasını salladı. Uzun sarı saçlarını arkadan örmüştü, bir de mütemadiyen dehşetle bakan kocaman gözleri vardı.

“Bayan McCarthy nasıl biridir? Korkutucu mu?” Mutfağa girdiğinde Becky onun çok sert ve korkutucu bir kadın olduğunu düşünmüştü. Ama Simon aslında sadece üzgün olduğunu biliyordu.

“İşini iyi yaptığın sürece ondan korkmana gerek yok. Bu arada çok sık seyahat eder, o yokken yirmi dört saat her şeyden sen sorumlu olacaksın.” Simon, Becky’yi mutfağa götürüp neyin nerede olduğunu gösterdi. Daha sonra da evi gezdirmeye başladı. Piyanoyu gösterirken Salima’nın şan derslerini burada aldığını belirtti. Ardından da Blaise’in büyük yatak odasını ve Salima’nın odasını işaret etti. Becky daha şimdiden kaybolmuş gibi hissediyordu. Evdeki her şey ona korkutucu geliyordu. Ne de olsa o New Hampshire’da bir çiftlikte büyümüş taşralı, basit bir kızdı. Annesi gözlerini kaybettikten sonra görme engelli çocuklarla çalışmaya başlamıştı. Öğrencilerinin çoğu da yakın çevresinde tanıdığı bildiği ailelerin çocuklarıydı.

Simon ile Becky içeri girdiğinde Salima odasında müzik

dinliyordu. Simon'm ayak seslerini duyar duymaz tanımış, yanmdakinin de Becky olduğunu tahmin etmişti. Salima'nın morali çok bozuktu, annesi de yine odasına kapanıp kapıyı kilitlemişti. Onları böyle görmek Simon'ı mahvediyordu.

Becky'yle birlikte mutfğa döndüler. Simon ona Salima'nın yapmaktan hoşlandığı şeyleri, insülin pompasını, müzik konusundaki üstün yeteneğini ve Juilliard'a girme hayallerini anlattı. Bunları anlatırken kendi kızından bahseder gibi gururlanıyordu. Becky bir anlığına onun çalışan değil de aileden biri olduğunu düşündü. Salima ve Blaise konusunda aşırı korumacı davranıyor, onlardan hep övgü ve hayranlıkla bahsediyordu.

Akşamüstü Blaise, Simon'dan çalışma odasına gelmesini istedi. Simon içeri girince Blaise'in çok yorgun göründüğüne dikkat etti. Ancak onun da pek iyi görüldüğü söylenemezdi. İkisi de çok gergindi, birbirlerinden ayrılmanın kolay olmayacağına farkındaydılar. Blaise oturmasını işaret ederken, Simon ayrılık konusunu aklına getirmemeye çalıştı; kendini çok kötü hissediyordu. Simon otururken derin bir iç çekti.

Blaise, "Becky hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu. Simon bütün öğleden sonrayı Becky'yle geçirmiş, ona işiyle ilgili olabildiğince çok şey aktarmaya çalışmıştı.

"Bu işte yetkin ve zeki bir kızdır. Daha önce onunla kısa bir süre aynı yerde çalıştığım için çok güvenilir olduğunu biliyorum. Ama galiba biraz gözü korktu, işe alışması ve burada kendini rahat hissetmesi biraz zaman alacak... Bana kalırsa çok iyi iş çıkaracak. Çok heyecanlı bir tip değil, Abby kadar eğlenceli olduğu da söylenemez, ama iyi biridir ve işini iyi yapar. Ona her konuda güvenebilirsiniz."

Blaise, “Dehşete düşmüş gibi görünüyor,” diyerek ilk yorumunu yaptı. Çok bitkin görünüyordu.

Simon, “Aslında bunun nedeni sensin, çok baskın ve soğuk biri olduğunu düşünmüş,” deyince Blaise gülümsedi.

“Buraya geldiğinde sen de onun gibi mi düşünmüştün?”

“Yani... Bir süre diyelim. Evinde kadın bir eğitmen istediğini biliyordum, ama bu durum uzun sürmedi ve kendimi evimdeymiş gibi hissetmemi sağladın. Becky’yle uyum sağlamanızı gerçekten çok isterim. Dediğim gibi Becky biraz ürkek, kararsız ve durgun biri. Ama zamanla Salima’yla birbirlerine alışacaklarından eminim. Hem Salima’nın eskisi kadar yardıma ihtiyacı yok, artık birçok şeyi kendi başına halledebiliyor.”

“Evet, sayende...” Blaise uzun uzun Simon’ın yüzüne baktı. Becky’nin aksine Simon onları en başında kazanmayı başarmıştı.

“Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bu konudaki hislerimi biliyorsun, yani ne kadar üzgün olduğumu,” dedi Simon, daha doğrusu bir şeyler geveledi. Blaise ağır ağır başını salladı, gözleri dolmuştu.

“Evet... Ben de.” dedi Blaise. Artık söylenecek söz kalmamıştı. Artık konuşma sırası Megan’daydı.

Blaise, yeni eğitmen Becky hakkında neler düşündüğünü öğrenmek için kızının yanına gitti. Salima açısından sorun yoktu. Onun için bir Abby ya da bir Simon değildi belki ama itiraz etmek için de bir neden göremiyordu. Sadece omuz silkti. Becky, Blaise ve Salima’nın ona bayılmadığını hissetmişti. Bu evdeki üzgün ve gergin ortamın gelişinden

başka bir nedeni daha var gibi geliyordu, ama ne olduğunu bilmiyordu. İşin garibi Simon da en az onlar kadar keyifsiz ve durgundu. Becky kendini kötü zamanda gelmiş bir misafir gibi rahatsız ve huzursuz hissediyordu, çünkü evdekilerin gözleri böyle söylüyordu.

Blaise akşam yemeği için pizza sipariş etti. Simon gitmeden önce bir dilim yemek istese de üzüntüden onu bile bitirememişti. Blaise de ağzına tek lokma koymamıştı. Salima da yemek yiyormuş gibi görünse de sadece salatasıyla oynuyordu. Becky ikinci dilimi alırken çok utandı. Ama utansa da yemek zorundaydı, çünkü bütün gün ağzına lokma koymadığı için açlıktan ölüyordu.

Simon, Blaise'e bakarak, "Artık gitsem iyi olacak," dedi. Blaise kafasını sallayarak onayladı. Massachusetts'e dönmek için bir araba kiralamıştı.

Becky'ye yeni işinde bol şans diledi ve herhangi bir sorusu olursa onu aramasını söyledi. Ardından Salima'ya sıkıca sarıldı. Salima ağlamaya başladı. Simon her gün mesaj atacağını, sık sık telefonla konuşacaklarını söyleyip onu teselli etmeye çalıştı. Bu sırada Blaise koridora çıkıp ön kapıya, Simon'ın çanta ve bavulunun durduğu yere gitti. Veda sonrası Salima ve Becky mutfakta kaldı. Simon, Blaise'in gözlerine baktıktan sonra başını önüne eğdi. O an her şeyi bir kenara bırakıp onlarla kalmak istedi ama bunu yapamayacağını biliyordu.

Blaise'i kollarının arasına alıp sıkıca sardı. Blaise bu kez ona yaklaşmasına itiraz etmemişti. O da Simon'ın koku-sunu son kez içine çekmek, güçlü kollarını bedeninde hisset-

mek istiyordu. “Kendine iyi bak Blaise. Bana ihtiyacın olursa lütfen ara...”

Blaise başını salladı ve buruk bir tebessümle ona baktı. “İyi bir çocuk ol ve hayatına bir yön çiz. Çok güzel şeyler ve harika bir kadın hak ediyorsun.” Blaise o sırada sevdiği adamdan değil de çocuğundan ayrılıyormuş gibi hissetti.

Simon yaşlı gözlerle, “Seni seviyorum,” dedi.

Blaise, “Ben de seni seviyorum,” dedi. Simon daha önce Blaise’in bu kadar üzgün bir ses tonuyla konuştuğunu duymamıştı. Blaise çok ama çok üzgündü. Simon’ı sevdiği için üzgündü, âşık olduğu adamın gitmesine izin verdiği için üzgündü, çok daha farklı şeyler hayal ettiği için üzgündü. Ama yaralı kalbinin derinlerinden gelen bir ses Megan’a dönmesinin Simon için daha doğru olduğunu söylüyordu. Onu durdurmanın ya da aksine ikna etmenin bir anlamı yoktu. Bunu yapmak istese bile gururundan cesaret edemezdi. En iyisi Simon’ı bir kuş gibi serbest bırakmaktı, kanat çırpacağı yer Megan’ın göğü bile olsa bunu yapmak zorundaydı.

Simon çantalarını alıp kapıyı açtı. Asansörü beklerken Blaise’e baktı. Blaise ona hafifçe el sallayıp kapıyı kapattı. Evin içinde hayalet gibi gezmeye başladı. Bayılacağını, hatta öleceğini düşünüyordu. Bir yandan da çılgılık çılgılığa isyan etmek istiyordu. Hayatında hiç bu kadar acı çekmemişti. İçi kanıyor, yüreği kavruluyordu. Tekrar âşık olmak gibi bir hataya düşmemek için şimdi çektiği acıyı sonsuza dek unutmaya iyi olurdu.

On Dördüncü Bölüm

*S*imon'ın gidişinden sonra Blaise her zaman yaptığı gibi kendini çalışmaya verdi. Susie Quentin, Miami'ye döndüğü için şimdilik koltuğuna göz koyup onu çileden çıkaran biri yoktu. Bu sebeple Blaise yakın zamanda yapacağı röportajlara, sabah programına hazırlanıp yurtdışında başka röportaj imkânları araştırdı. Salima'yı yalnız bırakmamak için Lübnan seyahatini ertelemek zorunda kalmıştı. Becky'yle Salima birbirlerine alışana dek, yani en az birkaç hafta evde kalmaya karar verdi. Blaise de Salima da Becky'den rahatsız değildi, ama Salima sürekli onun çok sıkıcı biri olduğundan şikâyet ediyordu. Becky hem çok ürkek ve silik bir tipti hem de onların hayatında çok önemli olan birinin yerine gelerek en başından bir sıfır yenik başlamıştı.

Salima'ya yardımcı olabilmek için sabah giyeceği kıyafetleri yatağının üzerine koyuyor, diş fırçasına macun sürmeye çalışıyordu. Fakat Salima her seferinde çocuk olmadı-

ğını, bunları kendi başına yapabileceğini söyleyip onu tersliyordu. Abby de aynı şeyleri yapıyordu, ama o zamanlar Salima bundan rahatsız olmuyor, aksine hoşlanıyordu. Ama artık Simon gibi birini tanıdı. Simon ona bambaşka bir dünyanın kapılarını aralamakla kalmamış, ona her konuda kendine yetebilen bir yetişkin gibi davranmıştı. Bu arada Salima günde birkaç kez Simon'a mesaj atıyordu, o da bu mesajları cevapsız bırakmıyordu. Salima, Simon'dan gelen mesajları rahatça okuyabilmek ve onu hatırlatıp annesini üzmemek için her mesaj gelişinde sessizce odasına çekiliyordu. Öte yandan Blaise evden gittiğinden beri Simon'dan hiçbir haber alamamıştı. Bundan sonra haberleşeceklerine de inanmıyordu. Salima da evde Simon'dan bahsetmiyor, her gün mesajlaştıklarını annesine söylemiyordu. Söylemese de annesinin Simon'ın gidişinden ve aralarındaki sorundan çok kötü etkilendiğini hissedebiliyordu.

Bir pazar akşamı, "Simon konusunda çok üzgünüm, anne," dedi. Blaise, Salima ve Becky'ye akşam yemeği pişirmeye çalışıyordu. Tavuk kızartıp yanına da Simon'ın özel risotto tariflerinden birini denemeyi planlıyordu. Ama tabii bu plan büyük bir fiyaskoyla sonuçlandı. Çünkü tavuklar tanınmayacak hale gelene dek yanmış, pirinçler de çimento harcıyla tutkal arasında tuhaf bir şeye dönüşmüştü.

Blaise söylediği şeye kendini de inandırmaya çalışarak, "Ben iyiyim canım, merak etme," dedi. İyi olmak zorundaydı çünkü başka çaresi yoktu. Simon bir daha dönmeyecekti. Artık hem çalışıp hem de kendine ve kızına bakmaya mec-

burdu. Ne kadar severse sevsin, bir adamın ardından yıkılıp perişan olma lüksüne sahip değildi. Yoğun bir işi, bir kızı ve sorumlulukları vardı. Bu tecrübeyi Andrew'la yaşadığı ilişkiden edinmişti. Bu arada Andrew radarı varmış gibi Simon Caldwell'e döndükten sonra, hatta ertesi gün aramıştı. Blaise telefonu açmadı, hatta bu sefer onu hiç umursamadı. O an bundan sonraki hayatında Andrew'un telefonlarına bir daha kesinlikle çıkmayacağını anladı, çünkü artık onunla konuşmak hiç içinden gelmiyordu. Geç olmuştu belki ama artık iyileşmişti. Simon'ı sevmek, sonu kötü bitmiş bile olsa onu özgürleştirmişti. Andrew'un psikolojik prangasını üstünden çıkarıp atmıştı.

Blaise, "Sanırım Cordon Bleu'da tavuk ve risotto üzerine özel ders almam gerekiyor," dedi. Berbat kokan ve yenmeyecek durumda olan tavuk ve pirinçleri çöpe attıktan sonra suşi sipariş etmişlerdi.

Becky, Salima için yemek yapabileceğini söylemiş, hatta bunu denemişti. Ne yazık ki onun yemekleri Blaise'in yemeklerinden de beterd. Blaise, Simon'ın gidişiyle çok şey kaybettiğinin farkındaydı. Bir kere evdeki kahkaha sesleri kesilmişti. Salima'nın dışarı çıkarken duyduğu o büyük heyecan sönüştü. En lüks restoranlardakine rakip olacak o nefis akşam yemeklerini artık yiyemeyeceklerdi. İşten eve geldiğinde günün nasıl geçtiğini anlatabileceği, onu şefkat ve ilgiyle kucaklayacak, sabahın köründe kahvesini hazır edecek biri yoktu. Blaise günlerini her zamanki gibi çok çalışarak geçiriyordu, ama artık akşamları çok daha sessizdi. Halini hatırlı soran, saatlerce keyifle sohbet edebileceği, sevincini tasasını paylaşabi-

leceği ve gece olup da koynuna girebileceği adamı artık yoktu. Evin bu kasvetli havası içinde Blaise'i mutlu eden tek şey Salima'nın billur sesiyle söylediği şarkılardı. Bazen Lucianna'yla şan dersindeyken söylüyor, dersi olmasa da her akşam alıştırma yapmaya özen gösteriyordu.

Sevgililer Günü geldiğinde Simon gideli daha üç hafta olmuş, ama bu süre Blaise'e yıllar gibi gelmişti. Salima işini iyi yapmak ve kendisiyle anlaşmak için çok çabalayan Becky'ye alışmaya başlamıştı. Sevgililer Günü'nün öğleden sonrasında Salima ve Becky çok güzel *cupcake*'ler yapmışlardı. Biraz olsun neşesini yerine getirir diye Salima annesine de bir tane vermişti. Özellikle böyle bir günde annesinin Simon'ı daha çok hatırlayıp üzüldüğünü biliyordu, ama her zaman yaptığı gibi Simon'ın adını anmamaya özen gösterdi. Becky ara sıra gayriihtiyarı Simon hakkında bir şey söylüyordu. Blaise böyle anlarda ya sessizleşiyor ya konuyu değiştiriyor ya da ortamı terk edip odasına gidiyordu. Blaise Sevgililer Günü'nde Salima'ya özel tatlandırıcı malzemelerle hazırlanmış büyük bir pasta yaptırdı. Çikolatalı pastanın üstündeki pembe krema ve süsler çok güzel görünüyordu. Salima böyle şeyleri her zaman yiyemediği için çok özel bir pasta olmasını istemişti. Salima da annesine lalelerden oluşan bir buket hediye etti.

Lucianna dersten sonra onlarla birlikte pasta yedi. Blaise'in durumunu iyi görmediği için olacak Salima'ya annesinin iyi olup olmadığını sorma gereği duymuştu. Blaise o kadar acı çekiyordu ki mutsuzluktan ve üzüntüden hasta gibi

görünmeye başlamıştı. Bu halini gören Mark da onun için endişeleniyordu. Hatta ona sürekli bir doktora görünmesini öğütlüyor, ama Blaise bir şeyi olmadığını söyleyip doktora gitmemekte inat ediyordu.

Mark'a, "Benim doktora falan ihtiyacım yok. Sadece biraz moralim bozuk. Kimse moral bozukluğundan ya da üzüntüden ölmüyor," dedi.

"Ama çok üzgün ve çok kötü görünüyorsun. Betin benzin soldu, sanki günden güne eriyorsun. Ya bir süre tatil yap ya da sağlıklı olduğundan emin olmak için bir doktora görün veya kendine yeni bir sevgili bul."

"İki hafta sonra Kral 6. Muhammed'le röportaj yapmak için Fas'a gideceğim, her şey ayarlandı." Simon gittiğinden beri ilk kez iş seyahatine çıkacaktı. Artık kızı konusunda Becky'ye güvenebileceğini biliyordu, gözü arkada kalmayacaktı. Becky hem bilgili hem de çalışkan bir kızdı. Salima'nın insülin pompası kontrollerine de çok dikkat ediyordu. Blaise'in röportaj yapacağı Fas Kralı çok pahalı arabalardan oluşan özel koleksiyonuyla tanınıyordu. Tamamen el yapımı Aston Martin marka arabaları paha biçilmezdi. Tamir ya da bakım için bile İngiltere'ye gönderiliyorlardı. Kralın bir de çok hoş, çok tatlı bir eşi vardı. Blaise onunla da röportaj yapmayı planlıyordu.

Ancak seyahatten bir hafta önce çok ciddi bir soğuk algınlığına yakalandı. O kadar ki yataktan çıkamıyor, öleceğini sanıyordu. Bu yüzden iki gün işe gidemedi ki bu normalde onun yapacağı bir şey değildi. Kendini biraz toparlayıp ofise döndüğünde Mark onu bu kez daha sert bir dille uyardı.

“Bak, açık konuşalım. Kendini iyi hissetmen umurumda bile değil. Mezarından kalkmış bir ölü gibi görünüyorsun. Hayatında işe gelmezlik yapmazdın, ama bak o bile oldu. Her şey bu kadar anormalken sakın iyi olduğunu iddia etme. Ayrıca üç haftadır doğru dürüst bir şey yediğini görmedim. Dürüst olmam gerekirse berbat görünüyorsun Blaise. Böyle zayıflamaya devam edersen yakında iğne ipliğe döneceksin. Ne kadar iyiyim desen de iyi hissetmediğini biliyorum. Bu kadar güçsüz ve kötü görünürken Fas’a gidersen orada kendi başına idare edebileceğini sanmıyorum. Bak, işimi çok seviyorum. Rabat’ta ölüp kalırsan senin yüzünden işimi kaybedeceğim ve inan bana bunu hiç istemiyorum.” Blaise, Mark’ın söylediklerini dinlerken gülümsedi. Ona itiraf etmese de gerçekten de görüldüğü kadar kötü hissediyordu. Simon gittiğinden beri midesi berbat durumdaydı. Artık akşamları tek bir lokma bile yiyemiyordu. Eve geldiğinde hep aşırı yorgun hissediyor ve direkt yatıyordu. “Simon gittiği için çok üzgünüm, bir türlü kendimi toparlayamıyorum.” Mark, Blaise’i tekrar yalnız gördüğü için çok üzülüyordu. Onu uzun zamandır tanıdığı için acı çektiğini ve bunu saklamaya çalıştığını görebiliyordu.

Blaise, Mark’ın söylediklerini ciddiye almadan, “Sanırım küçük çaplı bir depresyondayım, önemsenecek bir şey yok,” dedi.

“O zaman antidepresan falan iç. Bak, uzun bir seyahat seni bekliyor. Bu halde gidersen röportaj falan yapamazsın.” Fas’a gittiğinde kral özel arabalarının saatte kaç kilometreye çıkabileceğini göstermek için onu çöle götürecekti. Çölün

kavurucu sıcaklığı onun için çok zorlayıcı olabilirdi.

Blaise ne olursa olsun hayatına devam etmek zorunda olduğunu biliyordu. Simon'ı bu kadar fazla sevmesine çok şaşıırıyordu. O gittikten sonra sanki hayatının da içi boşalmıştı. Hiçbir şey yapmak istemiyor, yaşamak bile işkence gibi geliyordu. Sadece Salima'nın yanında, o da biricik kızını üzmemek için iyi ve normal davranıyordu. Ama böyle devam edemezdi, her günü ayaklarını sürüye sürüye daha ne kadar yaşayabilirdi ki? Sürekli kendini yorgun hissediyor, eve gider gitmez yatıp uyuyordu. Bunlar depresyonun tipik belirtileriydi ve neden depresyonda olduğunu öğrenmek için doktora gitmesine gerek yoktu. Neden Simon'dı. Onu çok özliyor, ondan ayrıldığı için kahroluyordu. Ama ofiste Mark'a sürekli bunu atlatacağını söylüyordu. Zaten atlatmayıp da ne yapacaktı ki? Simon başka birine aitti. Blaise de genç bir kız değil, yetişkin bir kadındı. Aşk acısıyla baş edebilirdi. Böyle düşünse de zorlu Fas seyahati onu da endişelendirmeye başlamıştı. Bir kere soğuk algınlığını hâlâ tam atlatamamıştı ve kendini çok yorgun hissediyordu. Bu yüzden vitaminlerden destek aldı. Hâlâ antidepresana ihtiyacı olmadığını düşünüyordu. Sonuçta bunu daha önce de yaşamıştı. Andrew'dan ayrıldıktan sonra çok üzülüp perişan olmuştu. Er ya da geç geçecek diyerek kendini avutuyordu, ama o da biliyordu ki bu kez çektiği acı Andrew'dan sonra yaşadıklarıyla kıyaslanamayacak kadar büyüktü. Çünkü bu kez ona yalanlar söyleyip duran aşağılık bir herifi değil, gerçekten çok sevdiği, her yönüyle harika bir adamı kaybetmişti.

Salı günü öğleden sonra istemeye istemeye doktora gitti. Çünkü o hafta sonu Fas'a gidecekti ve yola çıkmadan önce

sağlığının iyi olduğundan emin olmalıydı.

Doktor son görüşmelerinin üstünden bir yıl geçtiğini hatırlattı. Ona göre bu iyi bir şeydi. “Nasılsın bakalım?” diye sordu. Doktoru ellili yaşlarda, çok hoş ve kibar bir adamdı. Blaise onu sadece çok acil bir şey olursa arardı. Bir de birkaç yılda bir yenilenen iş sözleşmesi öncesi rutin kontroller için ona muayene olurdu.

“İyiyim.” Doktora sevdiği adamdan ayrıldığı için aşk acısı çektiğini söylemek yerine çok çalıştığını ve yorgun olduğunu açıkladı.

“Bilmem gereken herhangi bir durum var mı?”

Blaise dürüstçe, “Çok yorgunum,” dedi. “Ayrıca geçen ayın sonuna doğru çok ciddi üşüttüm. Bu hafta sonu Fas’a gidiyorum, gitmeden önce bir kontrolden geçmek istedim.” Doktor sadece kontrol amaçlı buraya gelmeyeceğini biliyordu. “Anlaşılan gerçekten kötü hissediyor,” diye düşündü. Doktor şu sıralar grip salgını olduğunu, gittiği ülkelerden birinde ya da uçakta mikrop kapmış olabileceğini söyledi. Blaise birkaç kez Ortadoğu’da bulunduğunu, ama yediklerine çok dikkat ettiğini ve her zaman şişe su içtiğini söyledi. Ancak buna rağmen midesinin berbat durumda olduğunu ekledi.

“Kilo kaybettin mi?”

“Sanırım bir-iki kilo verdim,” dedi, ama aslında tam beş kilo vermişti. Yemek yemediği için bu kadar kilo vermesini normal buluyordu. Nedense Simon gittiğinden beri hiç iştahı yoktu.

Doktor tansiyonunu ölçtü ve düşük olduğunu söyledi. “Sanırım geçirdiğin soğuk algınlığı yüzünden,” dedi. “Sana

ilaç yazacağım. Bu arada kan testi de yapalım. Sürekli yorgun olmanın nedeni kansızlık olabilir. Ekleme istediğin başka bir şey var mı?”

“Hayır, sanırım yok.” Sadece Simon var, demek geçti içinden. Simon’ın şu an Megan’ın yanında ve çok mutlu olduğunu düşündükçe kendini aptal gibi hissediyordu. Hayaatının dizginlerini en kısa sürede tekrar eline almalıydı.

Doktor rutin soru listesinden sorular yöneltmeye başladı. “Cinsel olarak aktif misin?”

“Hayır, yani aktiftim, ama şu an değilim.”

“En son ne zaman biriyle cinsel ilişkiye girdin?” Blaise sorunun cevabını düşünürken doktor elinde kalemle bekledi.

“Bir ay kadar önce. Son ilişkim birkaç hafta önce bitti.” Doktora onu hâlâ unutmadığını ve kalbinin kırıldığını söylemedi tabii, bu kısmı onu ilgilendirmezdi.

“Hamile olabilir misin?”

“Sanmıyorum, yani benim yaşında bu imkânsız gibi bir şey. Tıbbi yardım almadan hamile kalmam zor,” dedi. Doktoru da başını sallayarak onayladı. Blaise doğru söylüyordu, ama bazen kaza sonucu hamilelik olabiliyordu. Hatta bu durum Blaise’in yaşındaki kadınlarda bile görülebiliyordu. Ayrıca sandığı kadar da yaşlı sayılmazdı. Kırk yedi yaş gebelik ihtimalinin sıfıra indiği bir yaş değildi. Ancak Blaise, “Biz korunuyorduk,” deyince durum değişiyordu haliyle. İlk sevişmeleri dışında düzenli olarak korunmuşlardı. Simon beklenmedik bir durum çıkar da Blaise zor durumda kalır diye korunmaları gerektiğini düşünüyordu, ama bilmediği bir şey vardı. Blaise onunla birlikteyken hiçbir şey için endişelenmiyordu.

Doktor, “Kondom mu kullandınız?” diye sorunca Blaise evet anlamında başını salladı. “Doğum kontrol hapı kullanmıyor musun?” Blaise kullanmadığını belirtti. Kondom kullanımında da kazara hamilelikler yaşanabileceğini biliyordu. Blaise hayatı boyunca seks yaparken korunmaya son derece özen göstermişti. Bunun tek istisnası Salima’ydı. Bu yaşta hamile kalma ihtimalinin çok düşük olduğunu bilse de Simon da o da seks konusunda son derece dikkatli ve sorumlu davranmışlardı. İyi şansa bırakmanın aptallık olduğunu biliyorlardı.

Blaise kati bir ses tonuyla. “Böyle bir şey olacağını sanmıyorum.” dedi.

“Muhtemelen dediğin gibidir, ama yine de bir test yaptırmaktan zarar gelmez. Hem bu sayede hormon seviyelerini de kontrol etmiş oluruz. Belki östrojen hormonunda bir düşüklük vardır. Eğer öyleyse menopoz başlangıcı olabilir.” Blaise “menopoz” kelimesini duyunca dehşete düştü. Bu bile başlı başına bir depresyon nedeniydi. Doktora reglinin son derece düzenli olduğunu söyledi. Gerçekten de bugüne dek herhangi bir gecikme yaşamamıştı. Sadece geçen ay Simon’ın gidişi yüzünden duyduğu üzüntü ve soğuk algınlığı yüzünden regli galiba gecikmişti ama tam hatırlamıyordu. Hastalığıyla alakalı bir durum olduğunu düşünerek regl tarihlerinin üzerinde durmamıştı.

“Bence bende kansızlık var ya da aşırı stres ve yorgunluktan halsiz kaldım.”

Doktor onu muayene ettikten sonra, “Gayet sağlıklı görünüyorsun,” dedi. “Bu arada kan testi sonuçları yarın elime ulaşmış olur. Yarın beni bir ara istersen.” Blaise birkaç dakika sonra doktorunun muayenehanesinden çıkıp eve gitti. Ama

o akşam da kendini çok halsiz hissediyordu, direkt odasına gidip erkenden yattı. Salima akşam yemeğinden sonra iyi olup olmadığına bakmak için odasına uğradı.

Blaise, neşeden yoksun kupkuru bir ses tonuyla, “Sürekli halsiz olduğum için özür dilerim tatlım, çok sıkıcıyım değil mi? Galiba soğuk algınlığını hâlâ tam atlatamadım. Yemek nasıldı bakalım?” diye sordu.

“Anlıyorum, sorun değil. Yemek sıradandı. Becky’ye Simon gibi makarna ve sufle yapmayı öğretmeye çalışıyorum. Maalesef aşçılık konusunda pek yetenekli olduğu söylenemez.” Salima mutfakta yardım ede ede Simon’dan çok şey öğrenmişti. Şimdi de öğrendiklerini Becky’ye aktarmaya çalışıyordu. Simon’ın kabartma yazıyla yazılmış bütün özel tariflerini ve yemek kitabının bir kopyasını almıştı.

Blaise sırtarak, “Sufle başlangıç için biraz iddialı değil mi?” dedi. Simon mutfakta çok yetenekliydi, herkes onun yaptığı yemekleri yapamazdı. Anne-kız bir süre daha sohbet ettiler. Ardından Salima, Facebook üzerinden arkadaşlarıyla konuşmak için odasına döndü. Blaise de derin bir uykuya daldı. Ertesi sabah tam dörtte uyandı, ama günlerdir uyumamış gibiydi, kendini çok yorgun hissediyordu. Yorgunluğunun ve halsizliğinin bir türlü geçmemesi onu da yavaş yavaş endişelendirmeye başlamıştı. Doktorun söyleyeceklerini merak ediyordu. Belki de doktorun dediği gibi röportaj için gittiği yabancı ülkelerin birinde ciddi virüs kapmıştı. Bu denli hasta hissetmesinin başka bir açıklaması olamazdı. O sabah o kadar kötü hissediyordu ki, “Galiba ölüyorum,” diye düşündü. Ya virüs

değilse diye endişelenmeye başladığında da aklına en kötüsünü getirdi ve kan kanserinden şüphelenmeye başladı.

Kendini çok halsiz ve bitkin hissetmesine rağmen o sabahki Ortadoğu konulu programı kusursuzdu. Makyözü çok güzel görüldüğünü söyleyince kendisiyle dalga geçtiğini düşünmüştü. Artık canlı yayın öncesi yapılan hazırlık aşaması dışında hiç aynaya bakmıyordu. Kendini ofis dışında bir işe yaramayan yaşlı bir yarış atı gibi hissediyordu.

O gün öğleden sonra işleri o kadar yoğundu ki doktoru aramak aklından çıkmıştı. Saat beş civarı, doktor son hastasını kabul ettiği sırada Blaise ona telefon etti.

“Galiba sorunun ne olduğunu bulduk: kansızlık. Sana demir hapları yazıyorum, Blaise. Bu arada sanırım iş seyahatlerinden birinde bir çeşit virüs kapmışsın. Maalesef bu konuda pek bir şey yapamıyoruz çünkü virüsler antibiyotikle tedavi edilemiyor. Bu yüzden kendine iyi bakmanı tavsiye ederim, zamanla atlatacaksın. Önümüzdeki hafta kendini çok daha iyi ve enerjik hissedeceğini düşünüyorum. Çoğu virüs vücutta o zamana kadar kalmaz gerçi ama sen bir aydır halsizlik çektiğini söyledin.” Doktorun dediği gibi uzun bir süreydi. Simon gittiği günden beri hem ruhu hem de metabolizması altüst olmuştu. Blaise hayatının en korkunç üç haftasını geçirmişti. Doktorun söyledikleri içini rahatlatmış, en azından artık kan kanseri gibi kötü bir hastalığı olmadığını biliyordu. Kendine iyi bakmalı ve sağlıklı olmalıydı. Çünkü hem çok zor bir iş yapıyordu hem de ona çok ihtiyacı olan görme engelli bir evladı vardı.

Doktoruna, “Teşekkür ederim,” dedi, sesi çok daha iyi geliyordu. Testlerin sonucu onu biraz endişelendirdiyse de artık hastalığının nedenini biliyordu. Kansızdı ve bir yerden virüs kapmıştı. İkisi de halledilemeyecek şeyler değildi.

Doktor, “Bu arada bir şey daha var,” diyerek konuşmasına devam etti. Blaise’in yüreği ağzına geldi. Ya aklıma gelen başıma geldiyse, ya doktor en kötü haberi sona sakladıysa diye evham yapmaya başladı.

“Ciddi bir şey mi?”

“Bu daha çok sana bağlı. Hamilesin.” Doktor bunu söyledikten sonra Blaise boş gözlerle ofisinin duvarına baktı. Doktorun az önce söylediği şeyi algılamaya çalışıyordu.

“Ben mi?” Buna inanamıyordu.

“Evet, Beta HCG hormonun çok yüksek, bu da gebe olduğuna işaret ediyor. Bana söylediğin son regl tarihi bundan on hafta önceyi işaret ediyor, yaklaşık sekiz haftalık diye düşünüyorum ki bu da ocak başında hamile kaldığın anlamına geliyor. Tebrik ederim, an itibariyle tam iki aylık hamilesin. Bu çocuğu doğurmak istemiyorsan en geç önümüzdeki ay kürtaj yaptırmalısın.” Doktor işi gereği bundan son derece doğal bir şeymiş gibi söz ediyordu, ama Blaise nefes bile almakta zorlanıyordu. Hâlâ şoktaydı. “Lanet olsun, şimdi ne yapacağım,” diye düşündü. “Jinekologunu arayıp yakın tarihe bir randevu alsan iyi edersin. Ultrasona girdiğinde daha iyi anlaşılır gerçi, ama ben sende ya da bebekte bir sorun olduğunu sanmıyorum.” Blaise o an reglinin geciktiği konusunda yanıldığını fark etti. Aslında ocak ayında hiç regl olmadığını hatırladı, bu Simon’ın gidiş tarihine denk geli-

yordu. Ayrıca şubat ayında da regl olmamıştı. Bunu son zamanlardaki halsizliğine ve yemek yememesine bağlamıştı. Regl dönemleriyle ilgilenmemekle büyük hata yaptığını şimdi anlıyordu. “Jinekoloğuna gittiğinde bebeğinin kalp atışlarını duyabilirsin.” Blaise kusmak üzere olduğunu hissetti. Doktora teşekkür edip telefonu kapattı. Panikten sağlıklı düşünemiyor, ne yapacağını bile bilmiyordu. Hemen çantasını ve kabanını aldı. Ofisten çıkmak üzereyken, masasının başındaki Mark kafasını kaldırıp baktı.

Mark, “Doktor ne söyledi?” diye sordu. Çünkü muayene sonucunu soracak vakti olmamıştı, ama Blaise’in durumunu çok merak ediyordu.

“Kansızmışım, bir de iş seyahatlerinden birinde bir tür virüs kapmışım.” Mark’a iki aylık hamile olduğunu söyleyemezdi. Bir çocuk daha doğuracak durumda değildi, özellikle de şimdi, Simon eski sevgilisine dönüp onu terk etmişken. Bu çocuğu dünyaya getirmeyi aklından bile geçirmemeliydi. Simon’ın sessizliğinden Megan’la kalmaya karar verdiği anlaşılıyordu. Birlikte oldukları dönemde bile hamile kalmayı istemezken, sevdiği adamın yokluğunda onun çocuğunu nasıl doğurabilirdi ki?

“Neyse, en azından artık neyin olduğunu biliyorsun. Bu arada doktorun reçete faksladı. İlaç konusunu ben hallederim.”

Blaise, “Teşekkür ederim,” dedi ve kaçarcasına ofisten çıktı. O an herkesten ve her şeyden kaçmak, saklanmak istiyordu, ama nereye gidebilirdi ki?

Her zamanki gibi kendi sığınağına yani evine gitti. Evde kimsenin olmadığını anlayınca acayip rahatladı. Sonra Sali-

ma'nın Lucianna'yla birlikte Carnegie Hall'daki bir Mozart konserine gideceğini hatırladı. Becky'yi de yanlarına almışlardı. Salima, Becky'yi kültürel faaliyetler konusunda geliştirmeye çalışıyordu. Küçük bir yerden gelen Becky konser, opera gibi sanatsal etkinliklere o kadar yabancıydı ki. Ama artık New York'taydı ve bu şehri giderek daha çok seviyordu. Yine de o bir Simon değildi, kimse Simon'ın yerini alamazdı. Salima, Becky'yi olduğu gibi kabullenip sevmeye başlamıştı, çünkü çok dürüst, alçakgönüllü, kibar, yeni şeyler öğrenmeye hevesli ve çalışkan bir kızdı. Bu konuda kimse aksini düşünemezdi. Blaise de Becky'ye alışmıştı, yanlarında çalışmasından memnundu.

Blaise odasına girip pencerenin önüne gitti. Uzun uzun *Central Park* manzarasına baktı. Yerdeki karlar hâlâ erimemişti. Blaise yedi ay sayıp bebeğinin doğum tarihini hesapladı. Bir aksilik olmazsa Ekim'in ilk haftası dünyaya gelecekti, ama Blaise bu çocuğu dünyaya getirmek istemiyordu. Bir an aklından Simon'ı aramak geçti, ama sonra bunun doğru olmayacağını düşünüp vazgeçti. Megan'la olduğundan adı gibi emindi, onları rahatsız etmek istemiyordu. Bunu Simon'dan duymamıştı tabii, ama haftalar süren sessizliği Blaise'in haklı olduğunu ispatlıyordu. Blaise onu kendi elleriyle özgür bırakmıştı, en başta yapmadığı şeyi bunca zaman sonra yapamazdı. Ayrıca bebeğini doğurmak istese bile hamileliğini Simon'ı geri döndürmek için kullanmayacaktı. Simon'ın kendi yaşına uygun bir kadınla birlikte olması en doğrusuydu. Simon mutlu mesut bir hayat yaşarken, Blaise hayatının kâbusuyla yüzleşiyordu. Bu yaşta çocuk doğurmak istemiyordu. Zaten Harry'nin çocu-

ğunu doğurduğunda çok zorluk çekmişti. Çünkü Salima'ya hem annelik hem de babalık yapan Blaise'di. Harry ise baba unvanını boş yere taşıyan, sorumsuz bir adamdı. Kızları hasta olduğundan beri Blaise'e manevi anlamda hiç destek olmamıştı. Salima'dan önce Blaise'e karşı çok nazik ve sevecenken, çocukları olduktan ve hastalandıktan sonra berbat bir koca ve babaya dönüşmüştü. Bir kadının tek başına çocuk büyümesi kolay iş değildi. Hem artık eskisinden çok daha sık seyahate çıkıyordu, işleri de çok yoğundu. Eve bile erken gelmeyi başaramazken küçücük bir bebeğe nasıl bakacaktı? Hem Salima ve kanaldakiler, hakkında ne düşünürdü? Yok, bu iş kesinlikle imkânsızdı. Blaise gibi bir kadının hayatında bir çocuğa, özellikle de bir bebeğe yer yoktu. Aklından binlerce şey geçiyordu. Yatağına yatıp ağlamaya başladı. Biraz toparlandıktan sonra kendi kendine korkacak bir şey olmadığını söyleyip durdu. Evet, paniklemek çok saçmaydı. Kimsenin haberi olmadan kürtaj yaptırabilirdi, ama Simon vardı, o ne olacaktı? Bebeği olacağını bilmek onun da hakkı değil miydi? Blaise'in zihni bir sürü çelişkili düşünceyle dolup taşı. Neyin, kime göre doğru olduğunu değerlendirmeyecek kadar çok yorulmuştu. Ağlaya ağlaya uyuyakaldı.

On Beşinci Bölüm

*B*laise hamile olduğunu kimseye söylemedi. Zaten söylemesi gereken tek kişi Simon'dı, ama şu durumda ona bu haberi vermek ihtimal dahilinde bile değildi. Blaise'e göre Simon, Megan'dan ayrılmış olsaydı mutlaka kendisini arardı, ama şimdiye kadar bir kere bile ondan ses çıkmamıştı. Simon giderken Blaise'i çok sevdiğini söylemişti, fakat anlaşılan sevgisi kısa sürede yok olup gidecek kadar güçsüzdü. Çok genç olduğu için kafasının karışması doğaldı tabii. Ancak Blaise bunu bilse de bunca zaman belki bir haber çıkar ümidiyle beklemişti. Haftalar geçtiği halde Simon'dan ses soluk çıkmadığı düşünülürse bundan sonra hayatında Simon diye birinin olmayacağı kesinleşmişti. Artık yalnızdı ve hayatıyla ilgili kararları tek başına alması gerekiyordu.

İlk bakışta her şey gözüne çok kolay görünüyordu. Gerçekler gün gibi ortadaydı. Blaise'in hayatında bir bebeğe yer

yoktu. Her şeyden önce çok meşgul biriydi. Yoğun işlerinden arta kalan kısıtlı zamanında yakından ilgilenmesi gereken görme engelli bir kızı vardı. Bunun yanı sıra çok sık seyahat ediyordu ve çoğu zaman gittiği yerlerde birkaç gün kalması gerekiyordu. Sırtını dayayabileceği bir ailesi ya da yakın arkadaşısı yoktu. Başına bir şey gelirse minicik bebeğine kim bakardı? Hepsinden de önemlisi tekrar bir bebek sahibi olmak için fazla yaşlıydı. Anlaşılan Tanrı yaşlılık konusunda onunla aynı fikirde değildi. Yoksa bu, kaderin ona oynadığı kötü bir oyun muydu? Özetle Blaise tam kırk yedi yaşında, yaşlı, hamile ve yapayalnız bir kadındı. Sürekli, “Tanrım, şimdi ben ne yapacağım?” diye düşünüyordu. Fakat kendine neden defalarca bu soruyu sorduğunu bile bilmiyordu. Aslında ne yapacağı belliydi, daha doğrusu belli olmalıydı. Peki, neden bu soruya cevap arıyordu, ne bekliyordu? Kürtaj konusunu düşünürken, acaba böyle bir şey yapacağımı öğrense Simon nasıl bir tepki verirdi diye merak ediyordu. Bazen Simon`ın hayatta en çok istediği şeyi, çocuğunu ondan çaldığını düşünüp kendini suçlu hissediyordu. Ama o hayatında değildi ki... Simon şu an Megan`la yeni bir hayat kurmuştu. Evet, böyle olduğu için Blaise`in hayatıyla, bedeniyle ve bebekleriyle ilgili konularda karar verme hakkını otomatik olarak yitirmiş oluyordu. Yoksa yanılıyor muydu?

Blaise, Fas`a iş gezisine giderken kendi kendine işkence etmeye devam ediyordu. Kendini fiziksel ve psikolojik açı-

dan bu kadar yorgun hissetmeseydi hayatı boyunca unutamayacağı kadar şahane bir seyahat olabilirdi. Kral 6. Muhammed ve karısı Prenses Lalla çok iyi insanlar olmasının yanı sıra uyumlu bir çiftti. Blaise'e güzel zaman geçirtmek ve onu onurlandırmak adına ellerinden geleni yaptılar. Prenses, Blaise'in büyük bir hayranıydı, Blaise'e Rabat'ın her yerini gezdirdi. Kral ve prensesin çok güzel çocukları, göz kamaştırıcı bir de sarayları vardı. Blaise normalde Latour Hassan isimli lüks bir otelde kalıyordu, ancak her gün akşam yemeğini onur konuğu olarak davet edildiği sarayda yiyordu. Kral otuz muhteşem arabasını tanıtmak maksadıyla çölde çok özel bir gösteri yaptı. Her bir arabanın çıkabileceği maksimum hızı ve özelliklerini tanıttı. Aston Martin marka arabaları inanılmazdı. Blaise çölde yapılan araba çekimlerinin erkek izleyicilerin hayranlığını kazanacağından emindi. Kraliçe de ona sarayda bir tur attırılmış, birçok yeri kamerayla çekmelerine izin vermişti. Yaşadıkları saray masal kitaplarında anlatılanlardan bile daha büyüleyiciydi. Blaise uzun zamandır bu kadar geniş içerikli, görsel yönü güçlü ve samimi bir program yapmamıştı. Teknik ekip de çıkardıkları işten çok memnundu, efsane bir program olacağı konusunda Blaise'le aynı fikirdeydiler. Her şey iyi güzeldi de Blaise kendini sürekli hasta hissediyordu. Ya midesi bulanıyor ya da üstüne bir halsizlik çöküyordu. Ama bunlara rağmen son derece başarılı bir iş çıkarmayı başardı. Çünkü o tam bir profesyoneldi.

Hasta bile olsa her şeyi aynı anda idare edebilecek kadar güçlü ve sorumluluk sahibiydi. Salima doğmadan önce de kendini yine bu şekilde hissettiğini hatırladı. Blaise için iş hep ilk sırada gelirdi, bu konudaki rutin felsefesine ihanet edecek değildi. Bu yaşa ve bu konuma gelmişken bir bebek doğurup da hayatındaki en önemli şeyi, yani kariyerini riske atamazdı.

Röportaj çekimleri bittikten sonra dinlenmek ve yeni yapılan Mamounia Otel'i'nde kalmak için birkaç günlüğüne Marakeş'e gitti. Oradan da Paris'e geçip bir gece Ritz Carlton Otel'i'nde kaldı. Uzun zamandır tatil yapmadığı için böyle bir molaya ihtiyacı vardı. Vendome Meydanı'nda ve Paris'in şık caddelerinde kâh gezip kâh alışveriş yaparken eve döndüğü zaman vereceği kararı düşündü. Sürekli daha zamanı olduğunu söyleyip kendini kandırıyordu ama aslında zamanı çok daralmıştı. Bir an önce bir karar vermek zorundaydı. Keşke Simon'la konuşabilsem, diye düşünüyor ama dakikalar sonra yanlış olur diye vazgeçiyordu. Hem Simon gittiğinden beri ona ne bir mesaj göndermiş ne de bir kez olsun onu aramıştı. Bunu yapan birini nasıl arayabilirdi? Fakat bunu Blaise istemişti. Simon'ı Megan'a dönmeye teşvik eden o olmuştu. Anlaşılan Simon şimdi dediğini yapıp eski sevgilisiyle yepyeni bir hayata başlamıştı. Blaise bu saatten sonra onu aramaya hakkının olmadığını düşünüyordu. Simon bir kerecik aramış olsaydı, Blaise de arayabilirdi. Ancak Simon aramamış, ne halde olduğunu bile merak etmemişti. Blaise, Simon'm özgürlüğünü kısıtlamaya

kalkışmayı doğru bulmuyordu. Bebek konusunda başının çaresine bakmaya mecburdu.

Ancak Blaise'in haberdar olmadığı bir şey vardı. Salima düzenli olarak Simon'la mesajlaşıyordu. Annesinin Fas'a gittiğini, kral ve kraliçeyle röportaj yapacağını, birkaç gün sonra da Paris'e gittiğini, kısaca Blaise hakkındaki her şeyi Simon'a anlatıyordu. Simon öğrendikleri karşısında yorum yapmıyordu, ama ara ara annesiyle ilgili haberleri vermek Salima'nın hoşuna gidiyordu. Simon, Salima'nın mesajlarını okudukça Blaise'le geçirdiği zamanları, Blaise'in yaşamının onunkinden ne kadar farklı olduğunu düşünüyordu. Bir kere Blaise dünya çapında tanınan bir yıldız, başarıyla parmak ısır-
tan bir kadındı. Onunla kıyaslandığında Simon daha yolun başında sayılırdı. Yine de o Blaise'in hayatından, Blaise de onun-
kinden zevk almıştı. Simon, Blaise'in hayatının bir parçası olmayı, onunla ve Salima'yla vakit geçirmeyi çok özliyordu. Salima'ya sürekli onu çok özlediğini söylüyor, Salima da ona bıraktığı tariflerle Becky'ye yemek yapmayı öğrettiğini anlatıyordu. Becky'nin beceriksizliğinden bahsederken, "Düşün artık, kör olduğum halde ben bile ondan daha iyi yemek yapıyorum," diyordu. Simon ona, Becky'ye karşı anlayışlı ve kibar olmasını öğütüyordu. Salima ve Simon hemen hemen her gün, hatta bazen günde birkaç kez haberleşiyorlardı. Salima onun fikirlerine çok değer veriyor, her şeyi ona danışıyordu. Simon onun kahramanıydı.

Becky'yle bir ay geçirdikten sonra Salima onu sevmeye başladığını fark etti. İlginç bir kız değildi, Simon kadar eğlenceli de sayılmazdı, ama öğrenmeye açık ve kendini sürekli geliştiren biriydi.

Salima artık her gününü Lucianna'yla geçiriyordu. Birlikte Juilliard seçmelerine hazırlanıyorlardı. Hatta Lucianna bir gün onu okula götürüp etrafı gezdirdi. Salima'nın tek hayali Juilliard'a girebilmektir. Lucianna dediğini yaptı ve Salima için bir referans mektubu yazdı. Bu mektubun okula kabul edilmesinde bir faydası olacağını düşünüyordu. Okul seçmeleri Mart'ın sonundaydı. Salima, Simon'a gönderdiği bütün mesajlarda ne kadar heyecanlı olduğundan bahsediyordu. Salima'nın bu aşamaya gelmesi, Juilliard gibi bir okula girmek için çabalaması Simon'ı çok mutlu ediyordu. Yanlarında olup bu heyecana ortak olabilmeyi diliyordu.

Blaise, Paris caddelerinde dolaşırken çalan telefonun sesiyle sıçradı. Gizli numaradan arandığını görünce düşünmeden açtı. Arayan Andrew'du. Onunla uzun zamandır konuşmuyorlardı, ama bu kez Blaise'i gafil avlamıştı. Blaise yüzüne kapatıp kabalık etmek istemedi.

Andrew, "Şu an neredesin?" diye sordu, Blaise'in New York'ta olduğunu sanıyordu. Kendisi sabahın erken saatinde ofisinde çalışıyordu, ama Paris'te olan Blaise için gün sona ermişti.

Andrew'un sesi her zamanki gibi boğuk ve tahrik ediciydi. Bir zamanlar bu ses karşısında Blaise'in dizlerinin bağı çözülürdü. Ancak o günler de, o zamanki Blaise de geçmişte kalmıştı. Artık Andrew'u dinlemek ona çok sıkıcı geliyordu.

Blaise gayriihtiyari, "Paris caddelerinde gezip alışveriş yapıyorum," dedi.

Andrew, "Vay, şahane bir hayat yaşıyorsun," dedi. Ancak Andrew'un yorumları Blaise'in artık umurunda bile değildi.

"Galiba haklısın." Fas gezisi Blaise'e çok iyi gelmişti. Artık kendini fiziksel açıdan çok daha iyi hissediyordu. Hem bir günlüğüne de olsa Paris havası almak güzeldi. Üç gününü kral ve kraliçeyle sarayda geçirmiş, ardından birkaç gün Marakeş'te kalmıştı. Marakeş çok güzel bir yerdi. Blaise bol bol güneşlenmiş, otantik eşyalarla dolu çarşıları gezmişti. Salima'ya oradan üstünde küçük zilleri olan ve çok seveceğini tahmin ettiği enteresan bir yelek almıştı. Şimdi de Paris'te alışveriş yapıp Ritz'de kalıyordu. Simon bir keresinde ona kim olduğunu unutmamasını öğütlemişti. O zaman Susie Quentin gibi bir canavar yüzünden stresli günler geçiriyor ve kendine haksızlık ediyordu. Simon'ın hakkı vardı. Susie gitmişti, ama Blaise hâlâ aynı pozisyondaydı. Hâlâ başarılı ve güçlüydü. Ayrıca Andrew'un da az önce belirttiği gibi "şahane" bir hayat yaşıyordu. Simon dışında hiçbir eksiği yoktu. Andrew konusunu da aşmıştı. Artık ne onu görmek ne de onunla konuşmak istiyordu. Hatta artık onu hiç özlemiyordu.

Andrew, "Seni daha sonra arayayım mı?" dedi. "Galiba çok meşgulsün." Arkadan gelen korna ve insan seslerini duyabiliyordu.

Blaise Mart güneşi altında dikilerek, "Bence bu iyi bir fikir değil," dedi.

Andrew, "Orada biriyle mi berabersin?" diye sordu. Kıskanç görünmeye çalışıyordu, ama Blaise kıskanmadığından çok emindi. Bu Andrew'un klasik taktiklerinden biriydi. Adamın hayatı yalan dolandı. Blaise birden onunla hiç güzel anısı olmadığını, güzel sandığı çoğu şeyin de yalan olduğunu hatırladı. Genç ve kafası karışık olsa da Simon en azından iyi ve alçakgönüllü bir insandı, hem Blaise'i de gerçekten sevmiştii.

"Hayır, yalnızım. Paris'in tadını tek başıma çıkarıyorum." Blaise bu konuşmada karısıyla arasının nasıl olduğunu sormadı, artık bunu umursamıyordu. Bu noktaya varması tam beş yılını almıştı ama sonunda başarmıştı. "Beni daha sonra arama Andrew, hatta en iyisi sen beni bir daha hiç arama. Çünkü seninle konuşacak bir şeyim yok. Senin için de aynı şeyin geçerli olduğunu düşünüyorum." Andrew şok olmuştu, bu yüzden cevap vermesi uzun sürdü.

"Senin neyin var böyle?" Andrew bu sefer de kalbi kırılmış, masum âşığı oynamaya çalışıyordu, ama bu numaraları Blaise'e yutturamazdı. Kırılan ya da incinen tek şey egosuydu. Malum, kalp denilen bir şeyden yoksundu.

"Sanırım artık tamamen bitti. Hatta çoktan bitmesi ge-

rekirdi.” Andrew ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bir süre sessiz kaldı ve Blaise’in tekrar yelkenleri suya indirmesini bekledi. Blaise onu bir zamanlar gerçekten çok sevmiştir, ama artık içinde böyle bir şey kalmamıştır. “Aradığın için teşekkür ederim, ama dediğim gibi, lütfen beni bir daha arama!” Andrew’un cevap vermesine fırsat bırakmadan telefonu yüzüne kapattı. Hèrnes mağazasının önünde dikilip az önce yaptığı şeye kahkahalarla güldü. Sonra da kendine çok şık ve çok pahalı sarı bir çanta, üç tane fular ve bir şişe parfüm aldı. Sonunda Simon’ın tavsiyesini dinlemiş ve Blaise McCarthy’nin kim olduğunu unutmamıştır.

Blaise havaalanından New York’taki evine döndüğünde Lucianna ve Salima salonda ders yapıyorlardı. Becky de terdirgin bir ifadeyle mutfakta sufle yapmayı deniyordu. Blaise, bir an Simon’ı mutfakta görür gibi oldu ve hüznüldü. Zavallı Becky o kadar stresli ve o kadar korkak görünüyordu ki, Blaise onun bu haline gülmeden edemedi.

“Bozma moralini, ben de yapamıyorum. Ben yokken neler oldu bakalım, her şey yolunda mı?” dedi. Çantasını bırakıp paltosunu çıkardı. Uçakta uyuduğu için bu kez hem iyi görünüyor hem de iyi hissediyordu. “Salima iyi mi?”

“Evet, gayet iyi.” Seramik tepsiyi fırına verirken Blaise’e gülümsedi. “Siz yokken birlikte çok güzel zaman geçirdik.

Broadway müzikallerinden birini izlemeye gittik. Daha önce hiç gitmemiştim, olağanüstü bir performanstı.” Becky, New York’ta yepyeni bir dünyayla tanışıyordu. Bu sefer öğretmen Salima’ydı ve Salima bu rolden büyük keyif alıyordu. Becky, Salima’dan on yaş büyüktü, ama onunla aynı yaşta gösteriyordu. İyi kalpli ve erdemli bir kızdı. Yanlarına geleli sadece sekiz hafta olduğu halde Blaise ona bayılıyordu.

Blaise üstünü değiştirmek ve bavullarını açmak için odasına gitti. Salima için aldığı hediyeleri çıkardı. Becky’ye de Paris’ten açık mavi bir kazak almıştı, gözleriyle aynı renkti. Salima’nın dersi bittiğinde Becky de fırından sufle tepsisini çıkarıyordu. Blaise mutfağa girip de Becky’nin yüzündeki dehşet ve hayal kırıklığı dolu bakışı görünce gülümsedi. Suflesinin yarısı tam kabarmamıştı. Henüz hazır olmasa da büyük gelişme kaydediyordu. Becky izlediği adımları anlatınca, Salima nerede hata yaptığını söyledi. Çok güzel olması için Simon’ın söylediği püf noktalara kesinlikle çok dikkat etmeleri gerekiyordu. Blaise suflenin kabarmamasının çok da önemli olmadığını, tatlıyı gayet leziz bulduğunu söyledi.

Üç kadın mutfak masasının etrafında sohbet ettiler. Simon’ın gidişinden sonra, yani iki ay sonra ilk kez evde neşeli bir hava vardı. Blaise seyahat anılarından ve başına gelen ilginç olaylardan bahsederken kahkahalarla güldüler. Ardından

Blaise aldığı hediyeleri verdi. Evi yine bir yuva olmuştu, ama bu kez bunun nedeni Simon değildi. Bu sefer bu evi yuva yapan, birbiriyle iyi anlaşılan üç kadındı.

Becky kazağına bayılmış ve Blaise'e defalarca teşekkür etmişti. Daha önce hiç Paris'ten alınan bir eşyası olmamıştı. Salima da küçük zillerle dolu yeleğini çok beğendi.

Blaise ilk kez o akşam erkenden yatmadı. Hâlâ yol yorgunuydu ama Fas ve Paris ona büyük moral olmuştu. Ertesi gün Mark da Blaise'deki değişikliği fark etti. Yenilenmiş, gençleşmiş gibi görünüyordu.

Mark, "Vitaminler işe yaramış," dedi. Blaise'i yeniden hayat dolu görmek içini rahatlatmıştı.

"Hayır, bence sebep Paris. Çok eğlendim. Yalnız başıma alışveriş yapmak acayip iyi geldi." Kıkır kıkır gülererek, "Bu arada Paris'teyken Andrew aradı, onu fena tersledim," diye ekledi.

Mark zafer sevinciyle, "Oley! İşte bu!" dedi. Bir süre daha konuştuktan sonra Blaise işinin başına döndü. Fas'ta yaptığı röportajın montajlı halini seyretmek istiyordu.

Blaise, Salima ve Becky'yle çok güzel bir hafta sonu geçirdi. Onları yemeğe çıkardı. Üç kadın çok eğlendiler. Sakin anlarında da ne karar vereceğini düşündü. Hâlâ biraz vakti vardı. Kürtaj yaptırmaya karar vermişti aslında ama bunu hâlâ çok ağırdan alıyordu. Jinekoloğunu arayıp randevu bile alamamıştı. Bu işi yapmakta kararlıydı, fakat şimdilik, yani henüz vakti varken, "Evin içinde minicik bir bebek olsa

nasıl olurdu?" diye düşünüp hayaller kuruyordu. Acaba bir bebekle baş edebilir miyim, diye soruyordu kendi kendine. Yoksa bu onun boyunu aşan bir sorumluluk muydu? Salima'yı doğurduktan sonra ikinci bir çocuk düşünmemişti. Sadece ara ara hayaller kurmuş, sonra da konuyu kapatmıştı. Bebek konusunda bu denli duygusal olmasının nedeni acaba Simon'a olan hisleri miydi? Blaise bir şeyden çok emindi. Bebeği doğurmaya karar verirse bu sadece onun bebeği olacaktı. Simon'ın bebeği olmayacaktı, hatta ikisinin bebeği bile olmayacaktı. Simon, Megan'ın çocuklarıyla yeni bir hayata adım atmayı tercih etmişti.

Şu an kafasında küçük bir ihtimal olan doğurma konusunu da etraflıca düşünüyordu. Bir kere Simon'a bebeği hamileyken değil, bebek doğduktan sonra haber verecekti. Sırf hamile olduğu için Simon'ın kendisini ona karşı sorumlu hissetmesini istemiyordu. Bu bebek kopmuş bir bağı yeniden kurmak için bir araç olamazdı. Simon iki ay aramayarak tavrını koymuş, cevabını vermişti.

Giderken Simon'a onu kesinlikle aramamasını söylemişti. Simon'ın hayatındaki diğer kadın, çok üzüldüğü eski ve yaşlı bir sevgili olmak istemiyordu. Blaise, Simon'ı başka bir kadınla paylaşamayacak kadar çok seviyordu. Ne yazık ki artık bu savaşın kaybeden tarafı olduğunu biliyordu.

Simon artık onun için sperm donöründen ibaretti. Blaise onu hâlâ sevse de, Simon hayatına devam ediyordu. Blaise'in

ilk birkaç hafta çektiği dayanılmaz acı da azalmaya başlamıştı. Artık şiddetli bir acıdan çok kronik bir sızıya benziyordu. Simon kalbinde büyük bir boşluk bırakmış olabilirdi, ama o boşluğu başka şeylerle doldurmayı öğrenmesi gerekiyordu. Artık Simon'la birlikte olmak gibi boş hayallere kapılmayacaktı.

Şu noktada yapması gereken tek şey bebek konusunda bir karar vermektir. Ofise döndükten sonraki pazartesi jinekologunu arayıp randevu aldı ama hâlâ kararsızdı. Bu yaşta hamile kalmasının büyük bir mucize olduğunu, bu bebeği alırsa aynı mucizeyi tekrar yaşayacak kadar şanslı olamayacağını biliyordu.

Blaise salı günü öğleden sonra jinekologuna gitti. Doktoru, "Ne yapmayı düşünüyorsun Blaise?" diye sordu. Blaise bir önceki gece sabaha kadar uyumamış, saatlerce ne karar vereceğini düşünmüştü.

"Bilmiyorum. Doğurma konusunda kararsızlık yaşıdığım için kendimi deli gibi hissediyorum. Hayatım boyunca ikinci bir çocuk düşünmedim." İlk çocuğu da düşünmediğini, kazara hamile kaldığını söylemedi tabii. Blaise'in iki hamileliği de kazara olmuştu. Bu yaştaki bir kadının daha dikkatli olması gerekirdi ve Blaise aslında buna çok dikkat etmişti. Sadece bir kere korunmadan seks yapmışlardı, onun sonucunda da olan buydu. "Kızım Tip 1 diyabet hastası. Teşhisten sonra genetik testler yaptırmıştık. Aynı şeyin tekrarlama olasılığının yok denecek kadar az olduğu söylenmişti. Aynı zor-

lukları tekrar yaşamak istemiyorum: Şu an kızım evde ve görme engelli biri olarak hayatına devam ediyor. Kısaca hem iş hayatımda hem de özel hayatımda gereğinden fazla sorumlugum var. Bunun yanı sıra bebeğimin babasıyla birlikte değiliz, iki ay önce ayrıldık.” Jinekoloğu duyduklarından sonra Blaise adına üzölmüştü.

“İyi bir adam mı?”

“Evet, harika biri. Bir çocuğu olmasını çok istiyordu. Ben de ona bu yaştan sonra hamile kalamayacağımı söyleyip durdum. Ne bileyim, bir daha çocuğum olmaz sanıyordum. Şimdi ayrıldık ve o başka biriyle birlikte. Bu çocuğu doğursam tek başıma bakacağım.”

“Geçen hafta senin gibi hamile kalamayacağını düşünen bir hastam geldi, o da elli bir yaşında. Doğa bazen bizleri şaşırtabiliyor. Kendin için en iyisi, en doğrusu neyse onu yapmalısın, Blaise. Özellikle de bu çocuğu tek başına büyüteceğın göz önüne alınırsa...”

“O kadın ne yaptı peki?” Blaise elli bir yaşındaki diğer hastayı kastediyordu.

“Doğurmaya karar verdi. Fakat o evli ve kocası bir çocukları olacağı için çok seviniyor. Evlat edinmeyi bile düşünmüşler, ama sonunda kendi çocukları oluyor. Peki ya sen? Hamile olduğunu bebeğinin babasına söyledin mi?”

“Hayır, söylemeyeceğim de. Onunla görüşmüyoruz. Bebeği dünyaya getirirsem söyleyeceğim. Bu bebeğe kendim

bakmak zorundayım. Bana yardımcı olabilecek bir babası olmayacak. Bu yüzden de bu sadece benim kararım. Bu konuyu uzun zamandır düşünüyorum. Aslında kürtaj olmaya karar verdim, ama hâlâ bunun bir çeşit mucize, Tanrı'nın bir hediyesi olduğunu düşünüp doğursam mı diye tereddüt yaşıyorum. Bu arada mucize derken, benim yaşında biri için konuşuyorum.” Doktor gülümsedi ama fikir beyan etmedi. Bu önemli bir karardı ve kimseyi etki altında bırakmak istemiyordu.

Doktor, “Kürtaj olmayı düşünüyorsan iki hafta var,” dedi. Blaise’in ne kadar süresi kaldığını bilmesi gerekiyordu, aksi takdirde çok geç olabilirdi. “Bu arada bebeği doğurmaya karar verirsen, önümüzdeki hafta genetik bozuklukları saptamamıza imkân veren CVS testini yaptırman lazım. Senin durumun için amniyosentez de yapılabilir, ama bence CVS daha uygun. Yalnız kararını mutlaka bu hafta vermen gerekiyor.” Blaise şu an tam iki buçuk aylık hamileydi. Doktoru daha sonra onu ultrasona soktu. Blaise minicik bebeğini ekranda görebiliyordu. Doktorun muayenehanesinden çıktıktan sonra bebeği ve az önce gördüğü görüntüyü düşünmemeye çalıştı. Çünkü üzülüyordu. Onu üzen şey ani hamileliği ya da bebeği değildi tabii, onu üzen Simon’dı. Blaise, Simon’a hâlâ çok ama çok âşıktı. Fakat bebeği konusunda ne yapacağına sadece o karar verebilirdi. Oturup adamakıllı düşünmesi ve bu yaşta böylesine büyük bir sorumluluğun altından kalkıp kalkamayacağını bulması gerekiyordu. Salima konu-

sunda zaten gereğinden fazla sorumluluğu vardı, çünkü Harry öz babası olduğu halde ona hiç yardımcı olmuyordu. Salima'yı tek başına büyütmüştü. Doğurmaya karar verirse karnındaki bebeği de yalnız büyütme zorundaydı. Blaise'in içi ne kadar yansa da Simon, Megan'a dönmüştü bir kere. Onu yolundan döndürmenin ya da üzülmenin bir manası yoktu. Şimdi asıl som bebeği aldırarak mıydı, yoksa doğurarak mıydı? Blaise eve gidip yatağına uzandığında bebeğini kollarına alacağı anı gözünün önüne getirdi. Simon'ın bebeği... Blaise kendine sürekli Simon'ın artık başka biriyle birlikte olduğunu, bir daha hayatında ona yer olmayacağını söyleyip dursa da karnındaki onun bebeğiydi. Bu bebek büyük aşklarının zamansız meyvesiydi. Sadece birkaç aylık bir birlikteliğin ürünü olsa da bu her ikisi için de çok anlamlıydı. Onlar kısacık süreye büyük bir aşkı sığdırmışlardı. Bebekleri de bunun en güzel kanıtı, Tanrı'nın onlara bir armağanıydı.

Pazar günü Salima mutfağa girdiğinde Blaise masanın başında dalgın dalgın oturuyordu. Salima, "Çok sessizsin anne," dedi.

"Sadece düşünüyorum canım."

"Neyi düşünüyorsun?" Salima annesinin Simon'ın gidişinden sonra çok zor zamanlar yaşadığını biliyordu. Ama neyse ki son günlerde biraz daha iyiydi. Çok mutlu olmasa da canlı bir cenaze gibi değil de eski Blaise gibi davranıyordu.

"Bilmiyorum... Şey... İsimini düşünüyorum. Fas'ta yaptı-

ğım röportajı. Bilirsin işte, bu tarz şeyler. Özel bir durum yok, merak etme.” Blaise yarın bir karar vermek zorundaydı. Salima annesinin yalan söylediğini, asıl düşündüğü şeyin Simon olduğunu biliyordu, ama bu konuyu açıp annesini üzmemek istemiyordu. Salima daha o sabah Simon’dan iki kısa mesaj almıştı. Mesajlarında Blaise’den hiç söz etmiyordu. Aşk hayatıyla ilgili kargaşanın içine Salima’yı çekmek istemiyordu. Çünkü Salima’yla çok özel bir arkadaşlığı vardı, ilişkileri hep böyle saf ve lekesiz kalsın istiyordu. Simon, Blaise’in ne halde olduğunu, neler yaptığını çok merak ediyordu. Ancak sırf Blaise’den haber alabilmek için Salima’yı kullanamazdı. Salima ikisi arasında bilgi transferi yapabileceği bir araç değil, önemsemediği bir insandı. Blaise’e söyleyecek bir şeyi varsa bunu bizzat kendi söylemeliydi, onun gibi birine bu yakışırdı.

Blaise kahvaltıdan sonra çalışma odasına geçti. Salima ve Becky dışarı çıkarken o bütün günü çalışarak geçirmeyi seçti. Akşam olup da yemek masasının etrafında toplandıklarında Blaise çok yorgun görünüyordu. Bütün gün ne karar vereceğim diye düşünmekten kendini yiyip bitirmişti. Maalesef çektiği onca işkenceye rağmen hâlâ net bir karar verememişti. Gece yatağına yatıp gökyüzündeki aya baktı. Simon’ı, bu yaktakta geçirdikleri aşk ve haz dolu anları düşündü.

“Ne yapacağıma sabah karar veririm,” diye düşünüp derin bir uykuya daldı.

Gecenin bir yarısı hiç sebepsiz uyandı. Uyku sersemiyle

sabah olduğunu sandı önce, ama ay hâlâ göğü aydınlatıyordu. Alarmin çalmasına daha iki saat vardı. Aniden tuhaf bir ses duydu, sanki biri ona bir şeyler fısıldıyordu. Belki hayal görüyordu, belki de bu ses sadece beyninin içinden geliyordu, emin olamadı, ama kelimeleri net olarak duymuştu: “Bu bir hediye...” Sonra Blaise aynı cümlemin daha yüksek sesle söylendiğini duydu, öyle ki bir anlığına sesin odada yankılandığını düşünme noktasına geldi. Blaise, “Bu bir hediye,” diye tekrarladı ve Simon’ın hayaline sarılıp uyumaya devam etti. Artık kararını vermişti.

On Altıncı Bölüm

Blaise ertesi hafta tek başına doktorun söylediği CVS testini yaptırmaya gitti. Bu test sayesinde bebeğinin genetik açıdan sağlıklı olup olmadığı belirleniyordu. Ayrıca düşük riski vardı. Doktor testin ardından Blaise'e dilerse bebeğinin cinsiyetini de öğrenebileceğini belirtti. Sonuçların çıkması üç-dört haftayı bulacaktı. Blaise sonuçların iyi çıkmasını, bebeğinin sağlıklı olduğunu duymayı ümit etse de çok gergindi. Artık zor da olsa bir karar vermişti ve her şeyin yolunda gitmesini umuyordu. Bebeği her şey normal giderse ekim ayının ilk haftası doğacaktı. Hamile olduğunu Salima'ya karnı belli olmaya başlayınca söylemek istiyordu. Şu an için bir manken kadar ince ve formdaydı. Dışarıdan gören biri üç aylık hamile olduğuna hayatta inanmazdı. Hamile olduğunu kanaldakilerden de saklamak istiyordu. Kanaldaki-

lerin hamileliğine hoş bakmamasından endişeleniyordu. Ama zaten çok kısa bir süre doğum izni kullanıyordu. Salima'ya hamileyken de son dakikaya kadar işinin başından ayrılmamıştı. İşlerini aksatmak Blaise'in bu hayatta isteyeceği en son şeydi. Bir kere hayata geçirmesi gereken onlarca proje vardı, onları öylece bırakıp evde istirahat edemezdi. Hem koltuğunu bir an bile bıraksa yerine başkası geçebilirdi.

Blaise bir bebeği olacağı fikrine tam alışmamıştı. Hâlâ şoktaydı. CVS testini yaptırdıktan sonraki hafta bir haber için Güney Afrika'ya, oradan da davetli olduğu kraliyet düğününe katılmak için Londra'ya gitmişti. Toplamda on gün New York'tan uzak kalmıştı. Bu uzun seyahat sayesinde Becky ve Salima'ya anlatacağı bir sürü hikâye birikmişti. Hamilelik Blaise'in yoğun hayatını yaşamasına engel teşkil etmiyordu.

Becky, "Büyüleyici bir hayat yaşıyorsunuz," dedi. Blaise'e çok hayrandı.

Salima, "Hayır, yaşamıyor," diye itiraz etti. "Baksana hâlâ burada bizimle takılıyor." O akşam hep beraber *bowling* oynamaya gittiler ve deliler gibi eğlendiler. Salima *bowling* konusunda dezavantajlı olduğunu iddia edince Blaise kör olmasaydı da bu oyunu beceremeyeceğini söyledi.

Salima, "Ya tabii, tıpkı senin gördüğün halde yemek yapamaman gibi," diye takıldı annesine. "Bu arada sözüm Becky için de geçerli..."

“Ama ben artık yapabiliyorum. Geçen hafta sufleyi doğru yaptım.” Becky sufle konusunu takıntı haline getirmişti. Beceremedikçe bir daha deniyor, pes etmeyi aklının ucundan bile geçirmiyordu. Onca çabası sonuç vermiş, Becky sufle sınavını nihayet başarıyla geçmişti.

Becky’ye, “Simon bize tarifin bütün inceliklerini vermeseydi nasıl yapacaktın acaba? Öyle bir tarife rağmen yapamaman beceriksizlik olurdu,” diye takıldı. Ancak itiraf etmeliydi ki Becky’nin son yaptığı sufle tek kelimeyle harikaydı.

Becky kazanmış olmanın haklı gururuyla, “Ne olursa olsun, sonuçta güzel bir sufle yaptım ya,” dedi. Blaise ve Salima ona çok alışmıştı. Salima ara ara Simon’dan bahsedince Blaise’in kalbi hızla kanat çırpın bir kuş gibi heyecanla atıyordu. Kızının Simon’la düzenli olarak haberleştiğini biliyordu. Her ne kadar hayatından tamamen çıkmış olsa da Blaise de Simon’ı çok özliyordu, hem artık karnında ondan bir parça taşıyordu. Salima’ya karnı belli olunca bebeğinin babasının Simon olduğunu söyleyecekti. Simon ise bunu ancak doğumdan sonra öğrenebilirdi. Hamilelik döneminde yanında olmasını, sırf bebek için ona iyi davranmasını istemiyordu. Kanaldakilere de mayıs ya da haziran ayına kadar saklamayı planlıyordu. Doktoru ağustos ayına kadar seyahat edebileceğini belirtmişti. Doğuma kadar da sabah programına devam edebilirdi. Nasıl olsa seyirciler masanın

altındaki karnını göremez, bir bebeği olduğunu ancak doğumdan sonra öğrenebilirlerdi.

Blaise'in o kadar çok işi vardı ki dinlenmeye bile vakit bulamıyordu. Salima da mayıs ayındaki resitaline canla başla hazırlanıyordu, resital Anma Günü'nden önceki hafta sonuna denk geliyordu. Bu arada Juilliard okul seçmeleri yapılmıştı. Blaise Londra'dayken Salima'yı seçmelere Lucianna götürmüştü. Seçmelerin sonucu mayıs sonu ya da haziran başı belli olacaktı. Salima o okula girmeyi gerçekten çok istiyordu. Lincoln Center'daki Juilliard, küçük sınıfları, muhteşem hocaları ve hayatını müziğe adanmış öğrencileriyle müzik konusunda kariyer yapmak isteyen herkesin hayaliydi. Ayrıca öğretmen başına sadece üç öğrenci düştüğü için çok kaliteli bir eğitim veriliyordu.

Blaise, mayıs ayındaki reytingleri düşünüyordu. Fas Kralı'yla yaptığı röportaj yapımcılar tarafından çok beğenilmişti. Röportajı mayıs ayında yayınlamayı ve reytingleri silip süpürmeyi planlıyorlardı.

Blaise nisan ayının sonuna kadar yeni projeleri için araştırma yaptığı yoğun bir tempoya girdi. Kendini işe kaptırdığı bir esnada Mark doktorunun telefonda olduğunu söyledi.

"Selam Blaise..." Doktorunun sesini duyar duymaz birden kendine gelip gerçek dünyaya döndü. "CVS testinin sonuçları şu an elimde... Her şey mükemmel görünüyor." Blaise'in bunca zamandır merak ve heyecanla beklediğini bildiği için güzel ha-

beri bir çırpıda verdi. Blaise derin bir oh çekti. Üzerinden tonlarca yük kalkmışçasına rahat hissediyordu.

“Bu müthiş bir haber, teşekkür ederim.”

Doktor, olur da fikri değişmiştir diye, “Bebeginin cinsiyetini öğrenmeyi hâlâ istiyor musun?” diye sordu.

“Evet, hem de çok,” dedi Blaise, gözleri dolmuştu. Bu onun için çok duygusal ve önemli bir andı. Her şeyden önce bebeği çok sağlıklıydı, şimdi de cinsiyetini öğrenecekti.

Doktoru gülümseyerek, “Bir erkek,” dedi. Anne adaylarına bu haberi vermeyi çok seviyordu. Dünyada sağlıklı bir bebek ve mutlu bir anneden daha güzel ne olabilirdi ki? Blaise için bebeğinin cinsiyeti çok da fark etmiyordu, çünkü onun önceliği sağlıklı olmasıydı. Ama bir oğlu olacağını duyduğu an çok ama çok mutlu oldu. Gözyaşları yanaklarından süzülürken içinden, “Umarım Simon’a benzer,” diye geçirdi. Telefonu kapattığında odasına giren Mark’ı fark etmedi. Mark, Blaise’in ağladığını görünce şok oldu.

“İyi misin? Kötü bir şey mi oldu?” Az önce doktorla konuştuğunu bildiği için ciddi bir durum olmamasını umuyordu.

“Hayır, iyiyim.” Mark uluslararası boyuttaki kara para aklama skandalma karışan İngiliz politikacıyla ilgili araştırma raporunu masasına bıraktı. Blaise de ona aldığı bazı notları verdi. Mark odadan çıkmak üzereyken aniden durup Blaise’e döndü.

“Az kalsın söylemeyi unutuyordum. Çok ballı bir iş daha aldın. Özel bir program yapman için seni Cannes Film Festivali’ne gönderiyorlar. Mayısın üçüncü haftası gideceksin, bir hafta sonra da Monaco Grand Prix’teki Formula 1 yarışlarında olacaksın. İstersen Anma Günü’nden önceki hafta sonu da kalabilirsin. Senin adına *Hôtel du Cap*’te rezervasyon yaptırdım.” Mark bunu söylediğinde Blaise dehşete düşmüştü, her an tekrar ağlayabilirdi.

“Yüce Tanrım... Orada kalamam... Cuma akşamı Salima’nın resitali var. Formula 1 yarışlarının son gününe denk geliyor. Altı aydır buna hazırlanıyor. Ne pahasına olursa olsun onun yanında olmam lazım, zaten hayatım boyunca bir sürü önemli gününü kaçırdım.” Blaise sahiden de kızının önemli günlerinde yanında olamamıştı. Mesela Güney Kore Cumhurbaşkanı’yla röportaj yapması gerektiği için lise mezuniyetine bile gidememişti. Bunu ona tekrar yapamazdı. “Mark, en geç cuma öğleden sonra New York’ta olmam lazım.”

“Tamam, dönüş için rezervasyon yaptırırım, ama yarışın son günü sabah erkenden hazır olmalısın. Bu yüzden bütün çekimleri bir gün öncesinde bitirmeye çalış.” Mark çok sempatik görünüyordu. Bu resitalin Salima için ne kadar önemli olduğunu bildiği için bu konuda Blaise’e hak veriyordu. Salima’nın heyecanı bir yana, Blaise bile aylardır ona resitalden bahsediyordu.

“O resitale gitmezsem Salima beni hayatta affetmez. Onu yarı yolda bırakmak istemiyorum.” Blaise bu sorunu derhal çözmek zorundaydı. Hemen Charlie’ye Formula 1 yarışlarının son gününe katılamayacağını belirten bir e-posta yazdı. İş ne kadar önemli olsa da kızının bu özel gününü imkânı yok kaçıramaz, annesi olarak onu yalnız bırakamazdı.

Blaise bebeğinin çok sağlıklı bir erkek olduğunu öğrendikten sonra Simon’ı daha sık düşünmeye başladı. Ara ara, “Acaba cinsiyetini öğrenmekle hata mı ettim?” diye düşünse de Simon’a benzeyip benzemeyeceğini, bir oğlu olduğunu öğrendiği zaman Simon’m nasıl bir tepki vereceğini çok merak ediyordu. Bebek doğana kadar ona hamile olduğunu söylememe kararı hâlâ geçerliydi. Durup dururken Simon’m hayatını altüst etmenin bir manası yoktu. Hem daha hamileliğinin dördüncü ayındaydı. Bebeğinin doğmasına aylar vardı. Fakat babası her an her saniye aklımdaydı.

Bekledikleri an nihayet geldi ve mayıs ayı reytingleri açıklandı. Blaise’in reytingleri hiç olmadığı kadar yüksekti. Zack ofisine gelip onu bizzat tebrik etti. Charlie de ona bir şişe şampanya hediye etti. Blaise şampanyayı eve götürdü. Becky ve Salima’yla beraber başarısını kutladı. Şampanyayı patlatıp kadehlere koydular. Kadehlerini tokuşturduktan sonra Salima

nasıl olduysa annesinin çok içmediğini fark etti. Blaise kızının görmediği halde her şeyi anlamasına çok şaşırıyordu. Salima kadehe doldururken çıkan sesin kısa süreli olmasından kadehin tam dolu olmadığını anlayacak kadar zekiydi.

Blaise neden içki içmediğini soran kızına, “Birimizin ayık kalması lazım, değil mi?” dedi ve hemen konuyu değiştirdi. Reyting sonuçlarının yüksek olması Blaise’i çok mutlu etmişti. Bu, bir süre rahat olacağı anlamına geliyordu.

İki hafta sonra Cannes Film Festivali ve Monaco Grand Prix için Fransa’ya gitti. Film Festivali boyunca *Hôtel du Cap-Eden-Roc*’ta kaldı, sonra da Formula 1 yarışları için Monaco’daki beş yıldızlı Hermitage Oteli’ne yerleşti. Kaldığı iki otel de nefes kesiciydi. Zaten dünya üzerinde Blaise’in kalmadığı lüks otel ya da tesis neredeyse yoktu. İki otelde de bir sürü ünlü isimle karşılaştı. Film festivali çok güzel geçmişti. Monaco caddelerindeki araba yarışlarını da oldum olası çok heyecanlı buluyordu. Çok lüks yatlarda ve villalarda yapılan partilere davet edildi, bunlara prens ve prensesin saraylarında verdiği parti de dahildi. Blaise konfor, lüks ve ihtişam dolu parti ortamlarına girdikçe insanların dediği gibi şahane bir hayat yaşadığını ve çok şanslı olduğunu düşündü. Etrafı ünlü yıldızlar, başarılı sanatçılar, çok zengin işadamları ve soylu insanlarla doluydu. Bu arada her gün Salima’yla konuşuyor, gördüğü harika şeyleri ona da anlatı-

yordu. Salima nefes bile almadan resitale hazırlanıyordu. Bir yandan da mutlaka gelmesi için annesine baskı yapıyordu.

Blaise, “Resital sabahı uçağa bineceğim tatlım,” diye hatırlattı. “Bak, sabah ilk kalkan uçağa bineceğim, zaman farkını da hesaba katarsak öğle vakti New York’ta olacağım. Resitalden önce bir sürü zamanımız olacak. Hatta seni ellerimle hazırlayacağım.” Salima’ya yaklaşık bir ay önce beyaz renk, uzun bir ipek elbise almışlardı. Elbisenin içinde melekler kadar masum ve güzel görünüyordu. Resitalde söyleyeceği şarkıları da Lucianna’yla birlikte seçmişlerdi. Sesinin bütün özelliklerini gösterebilmek için farklı türde şarkılara yer vermeyi planlıyorlardı. Salima, Simon’a gönderdiği meşajlarda sürekli, “Keşke sen de yanımda olsan,” yazıyordu. Ancak Simon o hafta sonu Caldwell’deki mezuniyet törenine katılmak zorundaydı. Gerçi mezuniyet olmasa da Blaise yüzünden resitale yine de gidemezdi. Dört ay boyunca ne görüşmüş ne de konuşmuşlardı. Blaise’i tekrar görme fikri bile Simon’a çok tuhaf geliyordu. Salima’ya her fırsatta annesinin nasıl olduğunu soruyor, o da hep iyi olduğunu söylüyordu. Simon, Blaise’in gerçekten iyi olmasını yürekten diliyordu.

Blaise, Salima’yı Fransa’nın güneyinden her gün arıyor, katıldığı partiler ve gördüğü ünlülerle ilgili ona rapor veriyordu. Ancak seyahatin sonlarına doğru Salima resitalden başka bir şey düşünemez olduğu için ünlülerle pek ilgilen-

memeye başlamıştı. Blaise eve dönmek için hazırlanırken Salima'nın paniği de doruk noktasına ulaşmıştı.

Blaise kızına sürekli, "Lütfen biraz sakın ol tatlım, çok güzel olacak," diyordu.

"Hayır, olmayacak. Korkunç bir performans sergileyeceğim. Anne sakın uçağı kaçırmak gibi bir hata yapma. Yetişirsin, değil mi? Lütfen sana daha fazla kal ya da şimdi de şuraya git falan demesinler. Sana başka bir iş çıkarmazlar değil mi?" Bu o kadar sık oluyordu ki Salima bu sefer de bir son dakika sürprizi yaşamaktan korkuyordu. İtiraf etmese de böyle bir şeyin olma ihtimali Blaise'i de çok korkutuyordu. New York'a döneceği gün heyecandan kalkması gereken saatte iki saat önce kalktı. Ne olur ne olmaz diye erkenden havaalanında olmak istiyordu. Yayın ekibi Monte Carlo'da kalacak, New York'a ertesi günkü uçakla dönecekti. Blaise'in erken dönmesinin tek nedeni Salima'ydı. Bu konuda kanaldaki patronlarıyla önceden anlaşmıştı.

Blaise önünde uzun bir zaman olmasına rağmen otelden çıkış yaptı ve onu Nice Havaalanı'na götürecek lüks limuzine bindi. Air France'ın günde iki kere Nice-New York arası direkt uçuşu vardı ve Blaise bu uçaklardan biriyle gitmeyi planlıyordu. Havaalanına varınca biletini ve pasaportunu Air France yetkilisine uzattı. Şimdilik her şey yolunda görünüyordu, tam yarım saat erken gelmişti. O günkü planlarının saat gibi işlemesini ümit ediyordu.

Görevli, “Çok üzgünüm,” dedi. “Uçuşunuz iptal edildi. Mekanik bir problem yüzünden uçak New York’a gidemeyecek.”

Blaise panikle, “Hayır, olamaz,” dedi. “Ama bu imkânsız, benim hemen New York’a uçmam gerekiyor.” Böyle bir aksiliğin planlarını altüst etmesine izin veremezdi.

Yetkili kibar bir dille, “Sizi anlıyorum,” dedi. “Aslına bakarsanız üç saat sonra burada olacak başka bir uçağımız daha var. Öğle saatlerinde kalkacak.” Blaise hemen aklından hızlı bir hesap yaptı. Zaman farkı, gümrük işlemleri, havaalanından çıkması derken saat ikide, bilemedin üçte evde olabilirdi. Bu Salima’ya söz verdiği saatten daha geçti, ama resital zaten saat yedide başlayacaktı. Salima da evden altı civarı çıkacaktı. Onları resitale Tully götürecekti. Salima’nın saçını yapacak kuaför de saat üçte gelecekti. Kısaca programa göre bir sorun görünmüyordu.

Blaise, “Tamam, o uçak işimi görür,” dedi. Soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. Beklenmedik bir durum yaşansa da hâlâ Salima’ya yetişebilirdi. Charlie yarışın son gününe katılmamasına izin vermekle çok hoş bir jest yapmıştı. Son günkü çekimleri yayın ekibi onsuz halledecekti. Blaise zaten bütün hafta harika çekimler yapmıştı. Charlie’ye ihtiyacımızdan çok daha fazla görüntü çektiğini söylemişti. Öğlen kalkacak uçağını beklemek üzere birinci sınıf *lounge*’a gitti.

Saat on birde her şeyin programa uygun olduğunu teyit etmek için yerinden kalktı. Görevli kadın önce bilgisayarına sonra da Blaise'e bakıp gülümsedi.

"Şu aşamada bir sorun görünmüyor."

"Yolcuları uçağa kaçta alacaksınız?" Blaise'in tek istediği bir an önce uçağa binip yerine oturmaktı. Salima'ya attığı mesajda gecikmeden bahsetmedi. Boş yere onu telaşlandırmak istemiyordu. Sonuçta hâlâ erkenden evde olup kızının hazırlanmasına yardım edecek kadar vakti vardı.

Air France yetkilisi, "On bir ellide," dedi, hâlâ gülümseyordu. Fakat Blaise bu sahte havayolu yetkilisi gülümsemelerine kanmayacak kadar çok uçuş tecrübesine sahipti.

"O zaman kalkış vaktinde bir gecikme var. Tam öğlen kalkacaktı. Üç yüz yolcuyu saat on bir ellide uçağa bindirmeye başlayacaksınız, uçak en az bir saat rötarlı kalkacak."

Kadın, "Bu gecikme telafi edilecektir," dedi. Blaise havayolu çalışanlarının her zaman dakik olduklarını iddia etmek adına söyledikleri geçiştirme cümleleri ve yalanları iyi biliyordu. Ancak an itibariyle bu yalanlardan birine inanacak durumda değildi.

Blaise sert bir dille, "Uçak burada mı?" diye sordu. Air France görevlisi kadın hemen savunma pozisyonu aldı. Blaise gibi gerçekleri bilen yolcuları pek sevdikleri söylenemezdi.

Kibirli bir tavırla, "Tabii ki," dedi. Ancak saat on iki

çeyrek olduğu halde uçağa hâlâ alınmamışlardı. Blaise ciddi ciddi telaşlanmaya başlamıştı.

“Bakın, benim olabildiğince çabuk New York’a gitmem lazım. İçimden bir his uçağın henüz havaalanına gelmediğini söylüyor. Burada bekleyerek kaybedecek vaktim yok. Paris’e uçarsam, ilk New York uçağı oradan kaçta kalkıyor?” Paris aktarması ona vakit kaybettirecekti, ama buradaki uçağın daha birkaç saat kalkmayacağını düşünüyor ve karşısındaki kadının söylediklerinin tek kelimesine inanmıyordu. Geçmiş tecrübeleri de uçakların yetkililerin söylediği saatten çok daha geç kalktığı yönündeydi. Bu sefer kendini riske atamazdı. Salima’nın resitaline gecikmektense, hatta daha kötüsü hiç gidememektense Birleşik Devletler Başkanı’nı kaçırmayı tercih ederdi. Blaise resitali kaçırma ihtimalini düşününce ürperdi.

Yetkili bilgisayarını kontrol edip Paris uçağının on dakika sonra kalkacağını ve kapıların henüz kapanmadığını söyledi. Ancak check-in yaptırdığı için Blaise’in bavulları direkt uçacak olan uçakta görünüyordu. Kadın bagaj çıkışını yapmadan onu Paris uçağına alamayacaklarını söyledi.

“Bu da demek oluyor ki on dakika sonra kalkacak olan uçağa binemeyeceğim. Tamam, bagaj çıkışımı yapalım. Bir sonraki Paris uçağı ne zaman?”

“Bir saat sonra kalkacak.”

“Mükemmel...” Blaise derin derin nefes almaya ve kontrolünü kaybetmemeye çalışıyordu.

“Ancak o uçak dolu, sadece en arka sırada boş bir koltuk var. Almak istiyor musunuz?” diye sordu kadın şeytani gülümsemesiyle. Onu çok uğraştıran Blaise’i cezalandırmaktan haz duyuyor gibiydi.

Blaise düşünmeden, “Alıyorum,” dedi. Kadın ekranda bir yeri tıkladıktan sonra kafasını salladı. Bu sırada Blaise kadının boğazına sarılmamak için kendini zor tutuyordu.

“Özür dilerim, sanırım bilgisayarda bir hata oldu. O koltukta bir çocuk oturuyor, yani uçak dolu.”

“Peki, beni önce Paris’e, oradan da New York’a kaçta uçurabilirsiniz?”

“Saat üçte... Paris’ten de beş kırk beş aktarmalı uçağıyla John F. Kennedy Havaalanı’na gidebilirsiniz.”

Blaise, “Kennedy’ye kaçta iniyor?” diye sordu dişlerini sıkarak.

“Yerel saatle yedi elli beşte...” Şaka falan olmalıydı, saat sekizde iniyordu. Blaise hemen bir hesap daha yaptı. Sekizde inerse, bavullarını alıp gümrükten çıkması dokuzu bulacaktı. Saat on gibi şehirde olacağı için resitali kaçıracaktı.

Blaise hiddetle, “O uçak benim işime yaramaz,” dedi. “Peki, beni New York’a başka hangi şehirlerden uçurabilirsiniz? Londra, Zürih, Frankfurt? Kısaca elinizde başka ne

var? Bakın şöyle açıklayayım, benim saat altıda New York şehir merkezinde olmam lazım, yani en geç saat dörtte inen bir uçağa binebilirim.” Bu da Nice’ten saat birde kalkacak direkt uçak anlamına geliyor, ama böyle bir şey mümkün görünmüyordu. Çünkü yolcuları uçağa almaya daha başlamamışlardı bile... “Bu arada bagaj çıkışım hâlâ yapılmadı.”

“Bagaj taşıma personeli bugün grevde, sadece konveyörler ve birkaç görevli çalışıyor, diğerleri işe gelmedi.”

“Aman ne güzel!” Her an birini öldürebilirdi. Ayrıca New York’a biraz erken gidebilmek için bavullarını Fransa’da bırakmaya bile razıydı. Ama güvenlik gerekçesiyle böyle bir şey yapmasına izin vermezlerdi.

Tam o sırada en başta gitmeyi planladığı dokuz uçağının saat üçte Nice’ten kalkacağı, yolcuların ikiye on geçe itibarıyla uçağa alınacağı anons edildi. Blaise bir hesap daha yaptı. Uçak yerel saate göre beşte inecek, saat yedide de şehir merkezinde olacaktı. Ancak Salima’nın hazırlanmasına yardım etmeye ve onu resitale götürmeye zamanı kalmayacaktı. Bir rötar daha olursa her şey mahvolabilirdi. Aylardır gitmek için can attığı resitali kaçırp kızının kalbini kırabilirdi.

Blaise görevliye, “Sanırım saat üçte kalkacak direkt uçuştan daha iyi bir alternatifim yok,” dedi.

“Kesinlikle hanımefendi, ben en başından beri bu fikirdeydim.”

Blaise, “Hayır, siz bunu uçağın öğlen kalkacağını söylediğiniz zaman düşünüyordunuz. Ayrıca en başa dönersek, o uçağın zaten sabah dokuzda kalkması gerekiyordu. Rötarlarınızı görmezden gelip de makul olduğunuzu iddia etmeyin. Umarım o lanet uçağınız buradadır da gerçekten ikiye on geçte binmeye başlayabiliriz. Çünkü malumunuz şu an sinir krizinin eşiğindeyim,” dedi. Kontrolünü kaybetmesine ramak kalmıştı. “Benim bir an önce New York’a gitmem lazım!”

“Sizi anlıyorum efendim, lütfen biraz sabırlı olmaya çalışın.”

Blaise belki kadını etkiler diye dişlerini göstererek, “Bakın,” dedi. “Benim adım Blaise McCarthy, ben bir gazeteci ve haberciyim. Bu akşam New York’ta Amerika Birleşik Devletleri Başkanı’yla bir röportajım var. Bir an önce New York’a gitmek zorundayım.” Blaise New York uçağına bir an önce binebilmek için her şeyi göze almıştı, buna yalan söylemek de dahildi. Salima’yı bir kere daha hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Kadın, “Anlıyorum, sizi uçağına önceden alırsınız,” dedi. Sanki uçağına önce alınıp da erken oturan insanlar New York’a daha erken varıyordu. Kadının tanıdığı hak şampanya ikramı dışında bir işe yaramıyordu, ayrıca hamile olduğu için onu bile içemezdi. Yıllardır bu kadar maceralı ve stresli bir yolculuk tecrübesi yaşamamıştı. Salima’nın resitalde onu bekleyeceğini düşündükçe daha da geriliyordu. Vaktinde yetiştir-

me garantisi verseler, tek kişilik koltuk için çift bilet parası vermeye bile razıydı.

Kadın lüzumsuz gülümsemesiyle, “Bagaj çıkışınızı yapmamı hâlâ istiyor musunuz, Bayan McCarthy?” diye sordu.

“Tabii ki hayır... Az önce direkt New York seferi konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Bagajımı şimdi çıkarmanızı neden isteyeyim ki? Hem de bunu kaç saattir istediğim ve bir türlü halledemediğiniz halde... Bagajımla ilgili işlem yapalım dediğimde bana grev olduğunu söylemişsiniz.”

“Evet, doğru...”

“Tamam, lütfen bavullarımı oldukları yerde bırakın.” Bavullarını verip de teslim aldığı bagaj koçanları hâlâ çantasındaydı. Salima’ya mesaj atıp uçağının rötarlı kalkacağını, ama tam vaktinde orada olacağını haber verdi. Ne yazık ki onunla evde değil de konser salonunda buluşabilecekti. Ne pahasına olursa olsun tam vakinde orada olacaktı. Mesajı attığı an New York’ta sabahın yedisiydi ve muhtemelen Salima henüz uyanmamıştı. Ama saniyeler sonra gelen cevap çoktan kalktığını gösteriyordu.

“Lütfen orada ol anne, lütfen, lütfen! Sana ihtiyacım var...” Blaise kızının yazdığı satırları okurken daha da kötü oldu. Ayrıca midesi de bulanmaya başlamıştı. Zaten yeterince zor bir sabah olmuştu, bir gecikmeyi daha kaldırabileceğini sanmıyordu.

Blaise, "Söz veriyorum, orada olacağım," diye yazdı. Salima da, "Tamam," diye cevap gönderdi. Blaise, "Umarım sözümü tutabilirim," diye düşündü.

Blaise, New York uçuşu anons edilene dek heyecanla bekledi. Sonunda beklediği anons yapıldı. New York uçağına yolcu alımları saat ikiyi çeyrek geçe başlayacaktı. Bu seferki gecikme sadece beş dakikaydı. Blaise daha şimdiden çok yorulmuştu, hemen uçağının kalkacağı kapıya gitti. Uçağa binip yerine oturdu. Dergileri, gazeteleri, pijamaları, tuvalet malzemelerini, portakal suyunu ve şampanyayı karıştırdı. Bu kadar çeşitli ikramla yolcu koltuğundan çok pazar yerini andırıyordu. Bir şişe su istedi ve arkasına yaslandı. Kapılar bir an önce kampsın ve kalkalım diye dualar etti. Salima'ya bir mesaj daha yazdı, uçakta olduğunu ve birazdan telefonunu kapatacağını belirtti. Cevap yazamazsa endişelenmesini istemiyordu. Saat üçü çeyrek geçe uçak hareket etmeye başladı. Her şey plana uygun gitseydi bu saatte New York'ta olacaktı. Şimdi tek dileği başka bir aksilik daha yaşamamaktı.

Uçak kalktı, artık New York'a doğru uçuyorlardı. Blaise ilk iki saat, beş dakikada bir kolundaki saate baktı, ama sonra bunun bir faydası olmadığını görüp vazgeçti. Şu aşamada elinden bir şey gelmezdi, enerjisini havaalanından en hızlı şekilde çıkmak için kullanmalıydı. Rahat koltuğunda uyuymaya başlamadan önce kabin görevlisinden New York'a in-

dikten sonra VIP hizmetlerinden faydalanmak istediğini söyledi. Bu sayede gümrük ve terminalden daha çabuk geçebilirdi. Ona da başkanla röportaj yalanını söyledi. Blaise kabin görevlisinin söylediklerine inanıp inanmadığını bilmiyordu, çünkü konuyla ilgileneyeceği ve elinden geleni yapacağı dışında bir şey söylememişti. Blaise bir film seyretmeye başladıktan sonra yorgunluğun da etkisiyle uyuyakaldı. Yemek servisine kadar uyanmadı, yemeğin de çok azını yedi. Üç yolcu kendisinden imza istedi. İmza verecek durumda ya da havada olmamasına rağmen hayranlarını kırmadı.

Blaise, “Rötarlı kalktığımız için aradaki farkı uçarken telafi edeceğinizi söylemişsiniz,” dedi. Hâlâ çok endişeliydi.

“Evet, ama bugün rüzgâr çok şiddetli...” Blaise o an bütün Air France çalışanları bunu özellikle yapıyormuş gibi hissetti. O ana kadar yaşadıkları resmen bir kâbustu; çelişkili ifadeler, geçiştirmeler, gecikmeler, yalanlar... Gerçi bunlar Air France özelinde yaşanan şeyler değildi. Dünyadaki bütün havayolları aynıydı ve bu tecrübeyle sabitti.

Battaniyesine sarılıp bir süre daha uyudu, yine midesi bulanıyordu. Birkaç gün sonra hamileliğinin beşinci ayma girecekti. Ayva göbeğini kapatmak için üstüne bol şeyler giyyordu. Dikkatle bakılmadığı sürece hamile olduğunu anlamak zordu. Fakat çok yakında karnı büyüyecek ve anlaşılacaktı. Salima’yı da altıncı aya kadar herkesten gizlemeyi ba-

şarmıştı. Altıncı aydan sonra hamile olduğu öğrenilmişti. O zamanlar genç ve güzel bir haberci olduğu için herkes, hatta yapımcılar bile hamileliğini çok şirin buluyordu. Ama şimdi kırk yedi yaşında ve bekâr bir kadındı. Acaba aynı iyimser yorumları şimdi de alabilecek miydi? Bilmiyordu. Zack'in hamileliğini hoş karşılamayacağını düşünüyordu, hatta bu onun için sorun bile olabilirdi. Belki de yeni bir Susie Quentin avına çıkardı ya da daha beterini yapar ve yeni bir Blaise McCarthy aramaya başlardı. Ne olursa olsun, bu bebeği dünyaya getirmek için birkaç hafta izin kullanmaya mecburdu. Gömleğini düzeltip karnına dokundu. Umarım tam vaktinde New York'a ineriz diye dua etmeye başladı. Fırtına ya da hava trafiği yüzünden havaalanının üstünde amaçsız daireler çizmek ve zaman kaybetmek istemiyordu.

İnmeden önce hafif bir şeyler sipariş etti ve bir fincan çay istedi. Tepsisinde kaz ciğeri, somon füme, peynir ve şampanya vardı. Biraz peynir, biraz da kaz ciğeri yedi. İnmelerine yirmi dakika kala kabin görevlileri koltukları dikleştirme, kemer bağlama gibi uyarılara başladı. Blaise saçını taramak için tuvalete gidince aynada kendini gördü. Bol mavi kot pantolonuna, beyaz gömleğine ve ayağındaki sandaletlere baktı. Resitale bu kıyafetlerle gidecekti, çünkü eve uğrayıp üstünü değiştirecek zamanı yoktu. Aceleyle dişlerini fırçaladı, saçlarını taradı ve makyaj yaptı. Koltuğuna döndü-

günde çok şık ve güzel görünüyordu. Üstündeki günlük ve salaş şeylere rağmen bir yıldız gibi parlıyordu. Tabii New York'tan çok Fransız Rivierası'nın yıldızıydı. Neyse ki Salima ne giydiğinden çok resitalde yanında olmasını önemsiyordu.

Saat beşi bir gece New York'a indiler. Air France VIP görevlisi Blaise'i bekliyordu. Uçaktan ilk inen olmasını, göçmen bankosuna uğramadan geçmesini sağladı ve bavullarını beklerken ona refakat etti. Ardından VIP ve bavul taşıma görevlisi onu gümrükten geçirdi. Neyse ki Blaise'in gümrükten geçerken beyan edeceği herhangi bir eşyası yoktu. Saat tam beş yirmi dokuzda havaalanının kaldırımına ayak bastı. Tully, Salima'nın yanında olduğu için Mark ona bir araba kiralamıştı. Blaise arabaya biner binmez Salima'ya indim geliyorum diye mesaj atmak istedi, ama o an şarjının bittiğini ve telefonun kapandığını fark etti. Salima maalesef annesinin sağ salim indiğini ve yanına gelmek için arabada olduğunu bilemeyecekti. Blaise merakta kalmasın diye ona arabanın cepte telefonundan ulaşmaya çalıştı ama Salima'nın telefonu kapalıydı.

Berbat bir trafik vardı, ama şoför usta manevralarla mümkün olduğunca hızlı gitmeye çalıştı. Lincoln Center'a yaklaştıklarında yediye çeyrek vardı. Salima, Allice Tully Hall'da sahne alacaktı. Blaise koşarak plazaya girdi ve salona doğru koşmaya devam etti. Nice'te çantasına koyduğu resital biletini çıkarıp verdi. "İyi ki biletimi el çantama koymuşum,"

diye içinden dua etti. Lucianna, Blaise için en ön sırada yer ayırtmıştı. Becky ve Mark da yanında oturacaktı. Blaise koşmaktan perişan düşmüş bir halde kendini Mark'la Becky'nin arasındaki koltuğa attı, hâlâ nefes nefeseydi. Nihayet geldiğini gören Mark derin bir oh çekti. Blaise henüz boş olan sahneye ve devasa piyanoya baktı. Programa göre önce Salima sahne alacaktı, ondan sonra iki öğrenci şarkı söyleyecekti. Blaise resmen ucu ucuna yetişmişti. Hayatında ilk kez Salima için çok önemli bir günde yanındaydı ve bunun için çok çabalamıştı. Sanki bir şeyler değişmişti. Artık işi uğruna bile olsa onun yanında olmamayı düşünemiyordu.

Seyirciler yerlerini aldı, ışıklar kısıldı. Blaise nefesini tutup beklemeye başladı. Bir dakika sonra Salima. Lucianna'yla birlikte sahneye çıktı. Lucianna onu sahnenin ortasına kadar getirdikten sonra kenarda durdu. Salima'nın yüzünde çok endişeli ve buruk bir ifade vardı. Blaise'in kafasına o an bir şey dank etti. Salima annesinin resitale yetiştiğini ve şu an salonda onu izlemek için beklediğini bilmiyordu. Blaise ani bir hareketle yerinden kalktı, sahneye doğru iki adım attı ve sadece Salima'nın duyabileceği bir ses tonuyla, "Buradayım," dedi. Salima'nın yüzünde güller açtı. Annesini duymuştu. Birkaç saniye sonra da performans başladı. Salima bir melek gibi şarkılarını söyledi ve dinleyicilerden büyük alkış aldı. Performans sonunda son derece nazik bir şekilde dinleyicileri selam-

ladı ve Lucianna eşliğinde sahneden ayrıldı. Lucianna onunla gurur duyuyordu. Salima'nın yüzü başarmanın verdiği sevinçle parlarken, annesi gözyaşlarını tutamıyordu. Blaise hayatının en mutlu gecesini yaşıyordu...

Daha sonra Blaise sahne arkasına, kızının yanına gitti. Salima kendini anında annesinin kollarına attı.

"Geldin! Başardın! Bu sefer de gelemeyeceğini sanıyordum."

"Olur mu öyle şey? Tam vaktinde burada olabilmek için az kalsın lanet uçağı kaçırıyordum. Hatta Nice'te bilet satış görevlisini boğma noktasına bile geldim. Sen sahneye çıkmadan iki dakika önce yerimdeydim."

"Burada olduğunu söylediğin için teşekkür ederim, anne. Geldiğini bilmeseydim bu kadar iyi performans sergileyemezdim. Bu gece senin için söyledim anne." Salima bunu söyler söylemez Blaise tekrar ağlamaya başladı. Lucianna gibi o da kızıyla çok gurur duyuyordu. Salima dinleyicileri bir kez daha selamlamak için sahneye döndü.

Blaise resital çıkışı Salima, Mark ve Becky'yi *Harry Cipriani* isimli restorana götürdü. Bir süre sonra Lucianna da onlara katıldı. Salima heyecan ve korkudan gün boyu bir şey yemediğini söyledi. Blaise kızına çok güzel olduğunu bir kez daha tekrarladı. Lucianna, Salima'nın o akşamki performansını kaydetmişti. Blaise onu tekrar izlemek için sabırsızlanıyordu.

Restorana giderken Salima, Simon'a mesaj atıp resitalin

güzel geçtiğini yazdı ve ondan gelen mesajı dinleyebilmek için bir süre restoran dışında dikildi. Simon da onunla gurur duyuyordu ve kendisine bir CD kaydı göndermesini istiyordu. Salima mutlaka göndereceğini yazarken annesinin de burada yanında olduğunu, hem de bu sefer tam vaktinde geldiğini ekledi.

Resitalde giydiği beyaz renk, ipek elbise Salima'ya çok yakışmıştı. Becky de kendine o gece için yeni bir elbise almıştı. Blaise bir onlara bir de kendi haline bakıp kahkahalarla güldü. Bol pantolon, beyaz salaş gömlek ve altın rengi sandaletleriyle resmen göz yoruyordu. Üstelik sekiz saattir yolda olduğu için pantolonu ve gömleği buruş buruş olmuştu.

“Çıplak gelseydin de sorun olmazdı anne. Bu akşam beni yalnız bırakmadığın için o kadar mutlu oldum ki...” Salima tek kelimeyle ışıldıyordu.

Blaise kızının elini sıkarak, “Ben de tatlım,” dedi. Ardından eğilip kızını öpüp kokladı. Salima'yla, bu akşamki performansıyla, başarısıyla, çalışkanlığıyla ve azmiyle çok gurur duyuyordu. Bir de önüne çıkan onca engeli aşip da o resitale yetişmeyi başaran kendisiyle tabii. Hayatında ilk defa işini ikinci plana atıp önceliği ailesine, yani biricik kızına vermişti. Bu, Salima ve Blaise'in en mutlu gecesi idi. Blaise duygu ve gurur dolu gözlerle kızına bakıp gülümserken karındaki bebeğinin ilk kez kıpırdadığını hissetti.

On Yedinci Bölüm

Salima bütün hafta sonu resitalden bahsetti. Lucianna onu arayıp harika bir performans sergilediğini bir kere daha söylemişti. Blaise öğretmeni olarak çok emek verdiği için Lucianna'ya bir düzine kırmızı gül, kızına da bir düzine pembe gül gönderdi. İkisi harika bir ekip olmuştu. Cumartesi günü gezmek için Central Park'a gittiler. Akşam yemeğini de *West Village*'ta çoğunlukla gençlerin gittiği bir mekânda yediler. Salima kahkaha ve sohbet seslerinin yükseldiği gürültülü ortamlardan çok hoşlanıyordu. Yemekte resitalin başarısını bir kez daha kutladılar. Pazar günü Becky ve Salima bir açık hava konseri için parka gittiler. Blaise de fırsattan istifade bavullarını açmaya niyetlendi. Kıyafetlerin oraya buraya saçıldığı odası darmadağındı. Üstündeki beyaz bol gömleği, kot pantolonu, çıplak ayakları ve o sabah yıkayıp doğru

dürüst şekil vermediği kabarık kızıl saçlarıyla Blaise'in de odadan geri kalır yanı yoktu. Tam bu kaos ortamına bir son vermeliyim diye düşünürken kapı zili çaldı. Salima ve Becky daha yeni evden çıkmışlardı. Blaise, "Ya bir şey unuttular ya da anahtarlarını almadılar," diye düşündü. Çünkü gelen yabancı biri olsa bina görevlisi arayıp haber verirdi.

Blaise kapıyı gülümseyerek açtı ve karşısında kızları görmeyi bekleyerek, "Anahtarınızı mı unuttunuz bayanlar?" dedi şaka yaparak. Ama o an karşısında duran kişi Simon'dı. Bej rengi pantolon ve beyaz gömlek giymiş, blazer ceketini de sırtına atmıştı. Blaise şaşkınlıktan ne söyleyeceğini bilemedi. Kapıda dikilmiş, hayalet görmüş gibi bakıyordu. Simon, Blaise'in şaşkınlığını beti benzinin atmasından anladı.

Blaise, "Şey... Ben özür dilerim... Kızların geldiğini sandım da... Sen burada ne arıyorsun? Ayrıca neden girişten arayıp geldiğini haber vermediler?" dedi. Kızgın değildi, çok ama çok şaşkıındı. Öyle afallamıştı ki Simon'ı içeri davet etmek bile aklına gelmedi. Kapıda karşılıklı dikilmiş birbirlerine bakıyorlardı. Blaise'in içinde bir duygu seli oluştu ve bütün benliğini sardı. Yine de hislerini belli etmemesi gerekiyordu. Ancak ne kadar gizlese de Simon bunu bir an gözlerinde görür gibi oldu.

"Galiba görevli hâlâ burada yaşadığımı sanıyor ya da

beni seviyor...” Simon şefkatle Blaise’e baktı. Çekinerek, “Şey, meşgul müsün? İçeri girebilir miyim?” diye sordu. Blaise’in buna izin verip vermeyeceğinden emin olamıyordu.

“Aaa... Affedersin, tabii ki... Aslında evet meşgulüm, ama gelebilirsin. Fransa’dan daha cuma günü döndüm, bavullarımı açıyordum.” Blaise hâlâ cuma akşamı yaşadığı sevincin etkisindeydi.

Simon, “Duyduğuma göre Salima performansı ile olay yaratmış,” dedi Blaise’in peşinden salona giderken. Normalde salonda pek oturmazlardı. Bu yüzden Blaise onu salona alınca kendini yabancı biri, bir misafir gibi hissetti. Mutfakta, çalışma odasında ya da Blaise’in yatak odasında takılmaya öyle alışmıştı ki... Ama artık burada yaşamıyordu. Karşılıklı oturlurken Blaise sakın görünmeye, duygularını gizlemeye çalıştı. Simon’ın neden geldiği hakkında en ufak bir fikri, hatta tahmini yoktu. Belki de Salima’yı görmek için gelmişti. Sebep ne olursa olsun habersiz gelmesi küstahlıktı, arayıp, “Gelebilir miyim?” diye sorması gerekirdi. Simon böyle kabalık yapacak tarzda bir adam değildi. Tanıştıklarından beri hep düşünceli, hep nazik olduğu için Blaise çat kapı gelmesini ona yakıştıramıyordu.

Blaise, “Evet, olağanüstüydü,” dedi gülümseyerek. “Sanırım onu görmeye geldin. Becky’yle beraber az önce dışarı

çıktılar. Bu yüzden kapı çalınca onların geldiğini sandım. Dönmeleri biraz zaman alabilir.” Blaise, Simon’a bir zamanlar sevdiği, hâlâ da deliler gibi âşık olduğu erkek gibi değil de bir misafir, eski bir arkadaş gibi davranıyordu.

“Buraya seni görmeye geldim. Ayrıca gelmeden önce aramadığım için özür dilerim. Ararsam beni görmek istemeyeceğinden korktum.” Simon haklıydı, arasaydı Blaise onu görmeyi kesin reddederdi. Ama bu düşüncesini ona söylemeyip kafasını sallamakla yetindi.

Nezaket gereği, “New York’a ne zaman döndün?” diye sordu.

Blaise’in gözlerinin içine bakarak, “Dün akşam... Dün Caldwell’de diploma töreni vardı. Bunca zaman sessiz kaldığım, seni aramadığım için özür dilerim. Bir e-posta bile atmamakla ayıp ettim, ama seninle yüz yüze görüşmek istedim. Bazı şeyleri yoluna koymam biraz zaman aldı. Hayatımdaki her şeyi netleştirene, bütün sorunları çözene dek seni aramak istemedim,” dedi. Blaise’e karşı her zamanki gibi dürüst, net, samimi ve açık sözlüydü.

Blaise uzaklara bakarak, “Özür dilemek zorunda değilsin Simon,” dedi. “Buradan giderken aramızdaki her şeyin bittiğini biliyordum. Zaten birlikte olabileceğimize inanmak benim aptallığımdı. Yapamazdık, ilişkimiz yürümezdi. Bu en

başından beri belliydi aslında ama benim idrak etmem ve kabullenmem biraz uzun sürdü. Umarım şimdi her şey yolundadır ve çok mutlusundur.” Blaise medeni ve kibar olmaya çalışsa da Megan’la ilgili detayları dinlemek istemiyordu. Canı çok yanıyordu. Hem artık karnında bir can taşıyordu, bebeğini de kendini de üzmemek istemiyordu.

“Her şey olması gerektiği gibi sonuçlandı. Oturup ciddi ciddi düşündüm. Öncelikle işimi, bu işe devam etmeyi isteyip istemediğimi sorguladım. Eric’le uzun uzun bu konuyu konuştuk. Benim öğretmenlik konusunda doğuştan yetenekli olduğumu düşünüyor. Bu yüzden sonbaharda Özel Eğitim Enstitüsü’nde çalışmaya başlayacağım. Eric daha büyük bir okulda çalışmamın daha doğru olacağını söyledi. Kariyerimle ilgili büyük hamleler yapma zamanı gelmişti zaten. Bu arada işi kabul etmemin nedeni sen değilsin. Bunu kendim için yaptım. Çünkü kariyerime bu alanda devam etmek istediğimden artık eminim. Önceden bazı şüphelerim vardı, fakat şimdi ne istediğimi, başarmak için hangi yolda yürüyeceğimi biliyorum.” Simon’ın bahsettiği okul New York’taydı, görme engelli öğrencilere hizmet veren büyük ve meşhur bir kurumdu.

Blaise, “Zaten başka ne iş yapacaktın ki?” diye sordu. Simon’ın bu işte ne kadar iyi olduğunu bildiği için sektör değiştirmeyi düşünmesini çok saçma buluyordu. Eric’in hakkı

vardı, o gerçekten de doğuştan yetenekli, çok özel bir insandı. Nasıl mucizeler yaratabileceğini görmek için Salima'daki değişikliğe bakmak yeterliydi. Salima şan derslerini bile Simon'ın önerisi üzerine almaya başlamıştı. Buradayken Salima'nın ve onun hayatına birçok lezzet katmıştı, yaptığı sufleler bile eşsizdi. Blaise kısa süren ilişkilerini ve birlikte geçirdikleri zamanları düşünüp gülümsedi.

"Aslında restoran açmayı düşünüyordum. Gerekli sermayeyi ayarlayamazsam da bir restoranda işe girecektim. Ama büyük ve ünlü bir restoran düşün, *La Grenouille* gibi. O kadar aşçılık eğitimi aldım... Avrupa'nın en prestijli okulunda okudum, ama eğitimimi ve yeteneğimi arkadaşlarıma birkaç şey pişirmek dışında neredeyse hiç kullanmadım. Bence mutfak konusunda da doğuştan yetenekliyim. Hatta hep ünlü bir şef olma hayalleri kurdum. Ancak artık bu hayalimi bir kenara koydum, hem de başka bir hayal ve amaç uğruna... Aşçılık iyi güzel de öğretmenlik kadar özveri ve fedakârlık gerektirmiyor, en azından benim için... Yeni işim beni acayip heyecanlandırıyor. Bir süre önce Caldwell'le ilişğimi tamamen kestim."

Blaise, "Anlıyorum," dedi. Simon'm söyledikleri onu çok şaşırtmıştı. Şef olmak konusunda bu kadar hevesli olduğunu ve bu işi ciddi ciddi düşündüğünü bilmiyordu. Sadece

zevk aldığı için yemek yapıyor sanmıştı. Ancak itiraf etmeliydi ki mutfakta da harikalar yaratıyordu. Simon birçok yönü ve yeteneği olan özel bir adamdı.

“Ayrıca hayatım boyunca Fransa’da yaşamayı, dayımın üzüm bağlarında çalışmayı istedim. Bence şarap yapımı inanılmaz bir süreç... Bu uğurda Bordeaux’ya taşınmayı bile düşünüyordum. Ama sonra bu hayalimden de vazgeçtim. Hem itiraf etmeliyim ki dayım bu konuda çok istekli değil. Ergenlik dönemimde iki yaz onun yanında çalıştım. Bir keresinde havai fişekle oynarken az kalsın evi ve araziye yakıyordum. O da bağları yakıp işlerini mahvedeceğimden, onu iflasa sürükleyeceğimden korktu doğal olarak.” Simon’ın anlattıklarına Blaise kahkahalarla güldü.

“Şey, aslında çok enteresan iş alternatiflerin varmış. Bence ikisini de ileride, dilediğin bir zaman yapabilirsin, yani aşçılığı ve şarap işini... Ama bence şimdilik doğru kararı vermişsin.” Simon’la böyle havadan sudan konuşmak, ona bakmak Blaise’in canını yakıyordu. Simon her zamankinden daha yakışıklı ve daha çekici görünüyordu. Blaise ona olan hislerini belli etmemek için kendiyle mücadele ediyordu.

Simon, “Umarım,” dedi. Kariyer seçiminden o da son derece memnundu. Simon bunlardan bahsederken Blaise’in gözüne çok genç ve tecrübesiz göründü. Bu kadar genç bir

adamla bir geleceği olabileceğini düşünmekle aptallık etmişti. Büyüdüğü zaman ne olacağını anlatan bir çocuktan farkı yoktu. Simon'ın hayatındaki değişikliklere uyum sağlayacak genç bir kadına ihtiyacı vardı. Blaise'in hayatı onun kiyle kıyaslandığında fazla düzenli ve planlı kalıyordu. "Ama istersem bir restoranda yardımcı aşçıbaşı olarak çalışabilirim, yani hafta sonları... Ne bileyim, eğlenceli olabilir. Ayrıca ailemin şarap işleri de bir yere kaçmıyor. Annem Bordeaux'da yaşamaktan nefret edeceğimi düşünüyor. O bile gençken dayanamayıp oradan ayrılmış. Bu arada haziran sonunda aile ziyareti için birkaç haftalığına Fransa'ya gideceğim." Blaise, Simon'm su gibi Fransızca konuştuğunu biliyordu. Fransızca'yı onun gibi konuşabilmeyi çok isterdi, özellikle de Paris'e bu kadar hayranken...

"Ben de Güney Fransa'daydım. Cannes Film Festivali ve Monaco Grand Prix için gittim. Çok harika bir deneyimdi, tek kelimeyle bayıldım."

Simon, "Bu yaz ne yapacaksın?" diye sordu. Gözlerini Blaise'den ayıramıyordu. Sanki söylemek istediği başka bir şey daha vardı da cesaret edip söyleyemiyordu.

"Cod Burnu ile Hamptons arasında karar vermeye çalışıyoruz." Simon başını salladı. Salima ile Blaise'in keyifli bir tatil geçirebilmeleri için makul ve güzel yerlerdi.

Simon, “Bu arada Becky’den memnun kalmışsınız,” dedi. Becky’yi sevdiklerini Salima’nın gönderdiği mesajlardan anlamıştı.

“Hem de çok, çok tatlı bir kız... Salima’yla, birlikte oynayan iki çocuk gibi iyi anlaşıyorlar. Ama bence eğitimlik rolünü Salima üstlenmiş durumda, sürekli Becky’ye bir şeyler öğretiyor. Becky çok sorumluluk sahibi, seyahate gittiğimde her şeyi gayet iyi idare ediyor.” Blaise’in içinden, “Senin gibi olamaz tabii,” demek geçti ama söylemedi. Hayatındaki hiçbir şey Simon’la birlikte olduğu zamanlardaki gibi olmayacaktı, bunu çok iyi biliyordu. Fakat durup arkaya bakmanın bir faydası da yoktu. Sonuçta ikisi de hayatlarına devam etmeye mecburdu. Hem Blaise’in artık heyecanla ve sevinçle doğmasını beklediği bir bebeği vardı. Simon, New York’ta bir daire baktığını söyledi. Blaise, Megan ve üç oğluyla yaşayabileceği kadar büyük bir yer arıyor herhalde, diye düşündü.

“Blaise, buradan giderken kafam çok karışık olduğu ve seni üzdüğüm için çok özür dilerim.” Simon bir süre duraksadı, konuşmakta güçlük çekiyordu.

“O günler geçti Simon, aramızdaki her şey bitti. Bunları konuşmak zorunda değiliz.” Blaise bunu konuşmayı gerçekten istemiyordu. Simon’ı görmek bile ona acı veriyor, işkence gibi geliyordu.

“Aslında gittikten kısa bir süre sonra seni aramak istedim, ama telefonumu açmayacağını düşündüm. E-posta göndermek de pek doğru gelmedi. Buraya gelip kendim konuşmak istedim. Ama Caldwell’den ancak ayrılabilirdim. New York’a daha dün akşam geldim, bugün de hemen seni görmek istedim.” Simon sabahın köründe ne söyleyeceğini, nasıl söyleyeceğini düşünmek için deli gibi sokaklarda dolaşmıştı.

Blaise, “Artık bir önemi yok,” dedi.

“Ama benim için önemli... Buradan gidişim, orada olanlar... Bunların hepsini öğrenmeye hakkın var.”

Blaise, “Mutlu görünüyorsun,” dedi. Kendini çok kötü hissediyordu. Onu ne çok sevmişti. Şimdi karnında onun çocuğunu taşıyordu. Fakat Simon bir çocuğu olacağını bilmiyordu, dünyaya gelene dek de öğrenemeyecekti. “Ben de iyiyim. Buradayken bana ve Salima’ya çok özel şeyler hediye ettin. Salima’nın özgür ve kendi kendine yeten bir birey olmasını sağladın, bundan daha önemli ne olabilir ki? Ayrıca birlikte paylaştığımız anlar, yaşadığımız şey çok güzeldi. Ama sonsuza kadar sürmeyeceği en başından belliydi. Artık bazı şeyleri geçmişte bırakmamız lazım. Senin hayatında şimdi Megan var, ha bir de heyecanla beklediğin yeni işin... Seni bekleyen parlak bir gelecek var, senin adına çok mutluyum.” Blaise kendini de Simon’ı da söylediklerine ikna et-

meye çalışıyordu. Ancak Simon itiraz edercesine başını sallıyordu. Blaise'i çok incittiğini gözlerinden anlayabiliyor ve kahroluyordu.

"Caldwell'e döndükten üç gün sonra Megan'dan ayrıldım. Ayrıca ihtiyacım olan her şeyi buldum, bütün sorularımın cevabını öğrendim. Üç yıl sonra kocası Jack'i benim için terk etmiş olsa da kendine ve hayatındaki insanlara yalan söyleyen bir kadınla yapamayacağımı anladım. Zaten kocasını benim için terk ettiğine de inanmıyorum. Bence bunu kendi için yaptı, çünkü artık başka çaresi kalmamıştı. Beni son şansı olarak gören, dürüst olduğuna inanmadığım bir kadının yanında olamazdım. Haberi ilk aldığımda onun için çok üzüldüm, onu hâlâ sevdiğimi sandım. Ama birlikte çıktığımız ilk akşam yemeğinde bir şeyi fark ettim. Artık ona âşık değildim. Onu görünce gerçekte âşık olduğum kadının sen olduğundan emin oldum. Sana hâlâ deli gibi âşığım, Blaise. Artık beni hayatında istemiyor olabilirsin ki bunun için seni suçlayamam. Sonuçta dört ay boyunca benden hiç haber alamadın. Çünkü seni bizzat gelip görmek istedim. Hayatına girmeden önce kendi hayatımla ilgili, işimle ilgili neler yapmak istediğimi bulmak zorundaydım. Artık nasıl bir işte çalışacağımdan, hangi yönde ilerleyeceğimden eminim. Karşıma her konuda güçlü, ne istediğini bilen, kariyer sahibi biri olarak çıkmak istedim.

Yemek masamıza sufle ve makarna dışında bir şey koyabilecek biri olduğuma önce kendimi sonra da seni ikna etmek istedim. Aylar boyunca düşündüğüm ve emin olduğum bir şey daha var. Çocuk sahibi olmak benim umurumda bile değil. Bu konuda ciddiym, ileride de bunun için herhangi bir pişmanlık duymayacağım. Ben burada senin ve Salima'nın yanında çok mutluyum. Seni çok seviyorum, Blaise." Blaise, Simon'ın ne kadar acı çektiğini gördü, o acıyı bizzat kendinden biliyordu. "Seni seviyorum. Ama bunca zaman sonra dönüp de beni hayatına kabul etmeni bekleyemem, buna hakkım olmadığının farkındayım. Bunları sana anlatmak zorundaydım. Sensiz dört ayı boş yere geçirmedi. Seni aramadım evet, çünkü hislerimden, hayatımdan, ne yapacağımdan emin olmak istedim... Ama artık her şeyi çözdüm, artık eminim. Belki senin için artık çok geç... Şu an mutluysan buna en çok ben memnun olurum. Dört ay süren büyüme sancılarının bedelini sana ödettiğim için çok ama çok özür dilerim." Blaise ne söyleyeceğini bilemiyordu, uzun uzun Simon'a baktı. İkisi de farklı yerlerde acı çekip olgunlaşmıştı ve hâlâ birbirlerini seviyorlardı. Bu gerçekten de çok ironikti.

"Çocuk sahibi olma konusundaki fikrini neden değiştirdin?"

"Çünkü bir çocuğum olmasındansa seninle olmayı tercih ederim. Çocuk sahibi olmaktan vazgeçtim ve içimde en

ufak bir pişmanlık, bir keşke yok. Neden çocuk istemediğini anlıyor ve saygıyla karşılıyorum. İnan benim için hiç sorun değil.” Simon, Blaise’in duymayı hayal ettiği cevaplarla gelmişti ama biraz geç kalmıştı.

“Hayat sahiden de çok tuhaf... Son dört ay boyunca ben de çok düşündüm. Hatta mart ayında çok önemli bir karar vermem gereken bir yol ayrımına geldim. Hani hayatının kalanını tamamen değiştirecek önemli seçimler yaparsın ya, işte onlardan birini yapmak zorunda kaldım. İşin tuhafı, bu sefer seninkinin aksi istikametinde bir yol seçtim. Bu arada keşke Megan’la olanları bana çok daha önce anlatsaydın, karar aşamasında çok yardımı dokunurdu. Neyse, ben de hayatımı etkileyecek o büyük kararı sen Megan’a dönmüştün ve bir daha asla birlikte olmayacağız diye düşünerek verdim. İtiraf etmeliyim ki ondan üç gün gibi kısa bir sürede ayrıldığına sevindim.” Blaise, Simon’ın onu aramadığı günlerde çok büyük acılar çekmişti. Ama Simon’m kendi ve Blaise’in iyiliği için aramadığını şimdi anlıyordu. Belki de ikisi için de en doğrusu buydu. Çünkü arasaydı, belki onu ya da ilişkilerini düşünerek en doğru kararı verecekti. Ama onsuzken kendini ve ne istediğini düşünme fırsatı olmuştu. Kararını fedakârlık ya da mecburiyetle değil kalbiyle vermişti.

“Özür dilerim. Bu arada mart ayında ne tür bir karar

aldın?” Blaise’in başka biriyle birlikte olduğunu düşünen Simon soğuk terler döküyordu. “Ya kendi yaşına uygun, olgun ve başarılı bir adam bulduysa, ya onu benden daha çok seviyorsa?” diye düşündükçe delirecek gibi oluyordu. Simon bu arada Blaise’in her zamankinden çok daha güzel göründüğüne dikkat etmişti ve bunun nedenini merak ediyordu. “Hayatında biri mi var, yani ciddi anlamda?” Blaise evet anlamında başını sallayınca, Simon kalp krizi geçireceğini sandı. Gözlerini kapatıp, “Ben aptalın tekiyim,” diye mırıldandı. Pişmanlık ve keder dolu gözlerle sevdiği kadına baktı.

“Belki ben de aptalımdır. Senden bütün sorularının cevabını kısa sürede bulmanı bekledim, çünkü bu cevapları bildiğimi sanıyordum. Ama aslında ikimiz de bilmiyorduk. Acı çekmeye, öğrenmeye, düşünmeye ve kendimizle kalmaya ihtiyacımız vardı. Bence sen bu konuda benden çok daha çabuk olgunlaştın. Bu arada o kişiyle sandığın gibi bir ilişki içerisinde değilim, ama aramızdaki şey çok ciddi ve uzun süreli... Hatta sonsuza dek birbirimize bağlı kalacağız. Kısaca ben bebek konusunda senden farklı bir noktaya vardım ve bir çocuk daha istediğime karar verdim.” Blaise bunu söylerken huzurlu ve mutlu görünüyordu.

Simon şok oldu. “Buna ne zaman karar verdin?” Blaise’in cevabını beklediği o birkaç dakika Simon’a sonsuzluk gibi

geldi, kalbi çok hızlı atıyordu. Simon dikkatle Blaise'e baktı. Blaise eskisinden daha sevgi dolu bakıyordu. Simon ona sarılmamak için kendini zor tutuyordu.

"Buna senin oğluna hamile olduğumu öğrendiğim zaman karar verdim." Simon için zaman durmuştu adeta.

"Bana neden söylemedin peki? Bu ne zaman oldu?"

"Anlaşılan ocak ayında hamile kalmışım. Ben de şubatta öğrendim, ama o zaman Megan'la birlikte olduğumu düşünüyordum. Bana göre sen kararını vermiştin, bu yüzden sana bebek doğana kadar söylemek istemedim. Bazen sana söylemeyi çok istedim, ama hamile olduğumu söyleyip de hayatını altüst etmekten çekindim." Simon ağlamak üzereydi, hemen oturduğu yerden kalkıp Blaise'in yanına geldi.

"Salima biliyor mu?" Bu kadar önemli bir şeyden bunca zaman habersiz olmak Simon'ı dehşete düşürdü. En çok da o zor günlerde Blaise'in yanında olamadığı için üzülüyordu.

"Henüz bilmiyor, ama çok yakında ona da söyleyeceğim, büyük ihtimalle önümüzdeki ay... Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor, bence bizim için mutlu olacaktır. Bu arada ilk öğrenen sensin, şimdiye kadar kimseyle paylaşmadım. Bence bu Tanrı'nın bir hediyesi, bu yüzden bu hediyeyi sevgi ve minnettarlıkla kabul ettim. İşte mart ayında verdiğim büyük karar bu..."

"Bunu bana nasıl söylemezsin. Böyle bir şeyle tek başı-

na başa çıkmaya çalışman... Ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum.” Simon kendini suçlu hissediyor, “Ya Blaise bana hiç söylemeseydi, ya oğlumdan ve ondan sonsuza dek mahrum kalsaydım... O zaman ne yapardım?” diye düşünüp üzülüyordu.

“Megan’la ya da başka bir kadınla birlikte olsaydın doğana kadar öğrenemezdin, çünkü böyle bir hakkın olmazdı. Ama artık dilediğin zaman oğlunu görmeye gelebilirsin. Sonuçta o senin de çocuğun.” Simon elini Blaise’in karnına koydu ve bebeğin kımıldadığını hissetti. Yaşlı gözlerle Blaise’e baktı.

“Ben seni hak etmiyorum, ama seni çok seviyorum. Bebeğimiz ne zaman doğacak?”

“Eylül sonu ekim başı gibi... Doğumdan önce seni arayıp haber veririm,” diye söz verdi. Hemen yanında oturan Simon’ın kalbi kırılmıştı.

“Yani senin için aramızdaki her şey bitti mi?”

“Bebeğimizi düşünürsek bazı şeyler yeni başlıyor diyebiliriz. Bu çocuk sayesinde daha çok şey paylaşacağız. Hiçbir şey olmasak da çocuğumuzun iyiliği için iki arkadaş oluruz.”

“Ama ben bundan daha fazlasını istiyorum, Blaise. Yani dört ay önce yaşadığımız şeyi istiyorum. Bak, budalanın, ahmağın teki olabilirim. Seni hak etmiyor da olabilirim, hatta belki de senin gibi birini hiç hak etmeyeceğim ama...” Blaise gülümseyerek başını salladı.

“Asıl ben senin gibi birini hak ettiğimden emin değilim. Bir kere ben senden çok yaşlıyım. Hayatını kurmuş, düzenini oturtmuş, olgun bir kadıyım. Ne yapmak istediğimi ve kim olduğumu biliyorum. Hatırlıyor musun, bir keresinde bana kim olduğumu unutmamamı öğütlemiştin, haklıydın, çünkü ben uzun zamandır kim olduğumu unutmış gibi yaşıyordum. Andrew’la birlikteyken kim olduğumu unuttum. Seninle birlikte olduğum zaman bile unuttum. O zaman tek istediğim seninle olmaktı. Bunun için her türlü bedeli ödemeye razıydım. Ne kadar yaşlı olduğumu, senin ne kadar genç olduğunu, aramızdaki yaş farkını, hayatlarımızdaki farklılıkları... Hepsini unutmak istedim... Beni terk ettin, çünkü Megan’ı, kendi yaşında birini istiyordun ve çok haklıydın. Benim gibi bir kadınla olman doğru değildi.”

“Ben Megan’ı senin Andrew’u sevdiğin gibi sevdim. Sen Andrew’un büyüüne kapıldın, ben de Megan’ın aşkından aptala döndüm. Onu öyle sevdim ki kalpsiz ve ruhsuz biri olduğunu göremedim. Ama sen... Sen Blaise... Hayatım boyunca değer verdiğim, önemli olduğumu düşündüğüm her şeye sahibisin. Lanet olasıca yaşın da zerre kadar umurunda değil. Sen benim bebeğimi doğurabilecek kadar genç ve güzel bir kadınsın, benim için bu yeterli... Lütfen Blaise, lütfen beni bırakma.” Simon birden Blaise’i kollarının arasına

alıp öptü. Blaise ilişkilerinin neden yürümeyeceğiyle ilgili inandığı gerçekleri hatırlamaya ve kendine gelmeye çalışıyordu. Ancak Simon'm kollarında zihnindekileri, kararlarını ve imkânsızlıkları unutmuştu. Artık kontrol âşık ve başına buyruk kalbindeydi.

Blaise öpüşmelerinden sonra, "Ayrıca annen seni öldürür," deyince Simon küçük bir kahkaha attı.

"Annemin ne düşündüğü umurumda değil. Hayatı boyunca aykırı göklerde kanat çırpmış biri olarak benim hayatıma sıradanlık prangaları vuramaz. Sen ve ben birbirimizi çok seviyoruz Blaise, bu kadar basit... Aramızda ne zaman var, ne yaş farkı. Seninle ben bir elmanın iki yarısı gibiyiz, farklılıklarımıza rağmen aynıyız... Hem şimdi bir bebeğimiz olacak. Lütfen bize bir şans ver, Blaise. Lütfen... Sana mükemmellik vadedemem, çünkü ben kusursuz bir adam değilim. Hayatta hiçbir şey, hiç kimse kusursuz değildir... Ama denemek ve her günümüzü kusurlarımıza rağmen mükemmel yaşamak bizim elimizde. Lütfen bunu benim ve kendin için yap, lütfen bunu oğlumuz için yap, lütfen bunu Salima için yap... Bak buraya gelirken bebekten haberim yoktu. Buraya sadece seni ne kadar çok sevdiğimi söylemek için geldim. Senin de hâlâ beni sevip sevmediğini öğrenmeye geldim ve bunu gözlerinde gördüm. Lütfen Blaise, aşkımızın hatırına bir daha deneyelim."

“Ben de seni seviyorum. Seni sevmekten hiç ama hiç vazgeçmedim. Hatta senin bebeğine hamile olduğumdan beri seni daha çok seviyorum.”

“Peki, o halde sorun ne?”

“Ya on ya da yirmi yıl sonra karşına benden çok daha genç bir kadın çıkarsa ve ona âşık olursan, o zaman ne olacak?”

“Sen âşık olduğum ve birlikte olmayı arzuladığım tek kadınsın, Blaise. Şimdi de böyle, yirmi yıl sonra da böyle olacak, hatta elli yıl sonra da... Dedğim gibi, ben buraya karnındaki bebek için değil, kalbimdeki sen için geldim.” Blaise cevap vermeden Simon’ı bir kere daha öptü. Onu öperken onsuz yaşadığı dört ay ve çektiği acılar buharlaşıp kayboldu. Simon sıkıca Blaise’e sarıldı. “Seni seviyorum ve her zaman da seveceğim, ne kadar yaşlanırsan yaşlan sevgimde en ufak bir azalma olmayacak.” Blaise, gittiği günden beri Simon’ın geri dönüp ona aynen bunları söylemesini umut ediyordu. Artık Simon karşısındaydı ve tıpkı hayallerindeki gibi konuşuyor, ona koşulsuz sevgisini sunuyordu. Blaise hayatı boyunca sevdiği adamdan bu sözleri duymayı beklemişti, ama bunu ne Harry’den ne de Andrew’dan duyabilmişti. Bunları ona ilk söyleyen ve onu bunların doğruluğuna inandıran Simon’dı. Simon, ünlü bir yıldız olmasını, parlak kariyerini ya da lüks hayatını değil, kendisini, karakterini ve kalbini seviyordu.

“Birlikte olmamızın çok çılgınca bir şey olduğunu biliyor-

sun değil mi? Ben senden tam on beş büyüğüm. Ben elli yaşına geldiğimde sen otuz beş yaşında olacaksın. Ben altmış olduğumda sen kırk beş yaşında olacaksın, ama hep çok yakışıklı ve çok çekici kalacaksın...”

“Biliyorum Blaise, inan benim için sorun değil. Son dört aydır tam bir aptal gibi davranıyordum, ama inan bana bunları ben de hesaplayabiliyorum. Ayrıca sen ve Salima dışındaki insanların ne düşündüğü umurumda değil. Herkesin canı cehenneme... Ben hayatım boyunca senin gibi birini tanımadım, bir daha da tanıyacağımı sanmıyorum. Ben bu ilişkiden ve bizden bu kadar kolay vazgeçecek biri değilim.”

Blaise, “Galiba ben de...” dedi ve Simon’a bakıp gülümsedi. Artık ikisi de sadece ama sadece birbirlerini sevdiklerini ve başka biriyle mutlu olamayacaklarını biliyordu. Artık cevaplanması gereken sorular ya da giderilmesi gereken şüpheler yoktu. Onlar kendi yollarında yürümek isteyen iki âşıktı. Birbirlerine aşkla bakıp gülümserken, hayatları boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmadıklarını fark ettiler.

On Sekizinci Bölüm

*S*imon, Blaise ve Salima, temmuz ayında Bordeaux'ya Simon'ın kuzenlerini ziyaret etmeye gittiler. Orada çok güzel zaman geçirdiler ve eve dönerken Paris'e uğradılar. Salima daha önce Paris'i görmemişti. Simon ve Blaise ona şehri gezdirdikçe Paris'e hayran kaldı. Notre Dame Katedrali'ne ve Sacre Coeur Bazilikası'na, Louvre Müzesi'ne, Versay Sarayı'na gittiler, Paris'in ünlü kafelerinde oturdular, Tuileries Bahçesi'nde ve Bois de Boulogne'da yürüdüler, bol bol alışveriş yaptılar. Salima, Ritz'deki odasında tek başına kaldı, çünkü Becky onlarla gelmemişti. Onlar Fransa'dayken üç hafta tatil yapmak için New Hampshire'daki ailesinin yanına gitmişti.

Blaise kızına hamile olduğunu haziran ayında söylemişti. Salima bu habere çok sevinmiş ve her konuda ona yardım edeceğine söz vermişti. Simon'ın geri dönüşü onu da

çok mutlu etmişti. Bu arada Avrupa seyahatlerinden kısa süre önce Juilliard'a kabul edildiğini öğrendi. Salima ve Simon'ı eylül ayında yepyeni bir hayat ve yeni maceralar bekliyordu, ondan sonra da bebek doğacaktı zaten. Kanaldakiler Blaise'in hamileliğini gayet iyi karşıladı. Doğumdan sonra bir ay izin kullanması için baskı yapsalar da Blaise onları üç haftaya ikna etti. Bu arada Blaise bir bebek bakıcısını işe aldı. Becky'nin yanındaki odada yatılı kalacak, gerekirse Salima'yla da ilgilenecekti. Ama Salima'nın artık yardıma ihtiyacı yoktu, kendine yetebiliyordu. Hem okul da bütün vaktini alacaktı. Simon Avrupa dönüşü uçakta onu bir rehber köpek almaya ikna etti. Eve döndüklerinde Blaise'e Fransızca, Salima'ya da yemek pişirmeyi öğreteceğine söz vermişti. Artık herkes masaya kendinden bir şey koyabiliyordu. Çünkü hepsi farklı konularda yetenekli ve başarılıydı.

Blaise büyüyen karnı yüzünden ağustos sıcaklığında çok zorlandı. Son hız çalışmaya ve farklı isimlerle röportaj yapmaya devam etti. Hamileliğine rağmen bitmek tükenmek bilmeyen enerjisi ve azmiyle Zack'i bile etkilemeyi başarmıştı. Blaise sabah programlarından birinde canlı yayında seyircileriyle çok yakında bir bebeği olacağı haberini paylaştı. Ka-

nalın içi, hayranlarının gönderdiği bebek hediyeleriyle dolup taşınca çok duygulandı.

Simon, Blaise ve Salima, hafta sonları gitmek üzere Hamptons'ta bir ev kiraladılar. Bazen Becky ve Salima hafta içi de orada kalmak istiyordu. Birlikte çok eğleniyorlardı. Becky cumartesi günleri izinliydi, bu sayede onlar Avrupa'dayken tanıştığı erkek arkadaşıyla vakit geçirme imkânı buluyordu. Becky'nin sevgilisi çok başarılı bir ressam olmasının yanı sıra iyi bir insandı. Salima da onu çok sevmiştii.

Salima Juilliard'a başlamadan önce, Simon ağustosun sonunda yeni işine başladı. Simon, Bronx'taki okulda çalışacağı için çok heyecanlıydı. Öğrencilerinin yaşları üç ile yirmi bir arasında değişkenlik gösterse de, Simon ağırlıklı olarak yaşı daha büyük olanlara öğretmenlik yapıyordu. Çünkü Salima'nın durumundan da anlaşılacağı üzere asıl uzmanlık alanı bu yaş grubuydu. Yeni okulundaki eğitim programı Caldwell'dekinden çok daha iyi ve yoğundu. İkinci hafta Blaise ve Salima'ya çalıştığı yeri gösterip onlara etrafı gezdirdi. Simon yeni işinden sonra çok daha mutlu ve azimli biri olmuştu. Hayatındaki tek eksik, yakında onlara katılacak olan bebeğiydi. Blaise, Salima, oğlu ve işi... Mutluluk Simon için bunlardan ibaretti.

New York Özel Eğitim Enstitüsü'nde çalışmaya başladıktan sonraki hafta Salima da Juilliard'a başladı. Derslere

girmesine yardım eden ve her konuda yanında olan çok tatlı bir danışmanı vardı. Bir sürü ders aldığı için çok yoğunlu. Okula her gün otobüsle gidiyor, Becky onu otobüse bindirdikten sonra eve dönüyordu. Salima sonunda beyaz baston kullanmaya başlamıştı, artık insanların ne düşündüğünü önemsemiyordu. Aklı fikri müzikte ve derslerindeydi. İki dersine Lucianna giriyordu ve Salima'yla çok gurur duyuyordu. Salima fazladan ders kredisi almak için Harlem Kilise Korosu'na katılmıştı. Juilliard'daki dersler ve okul sonrası aktiviteler yüzünden o kadar yoğunlu ki, Simon ve Blaise onun yüzünü zar zor görebiliyordu. Her akşam yemek masasında anlatacağı onlarca şey oluyordu.

Blaise kanaldaki işine tam gaz devam ediyordu. Doğum iznini ekimin ilk haftası, yani bebeğin doğumuna yakın kullanmayı planlıyordu. Karnı o kadar büyümüştu ki hamileliğinin son zamanlarında her an patlayacakmış gibi görünüyordu.

Simon bir sabah evde okula gitmek için hazırlanıyor, bir yandan da Blaise'in sabah programını seyrediyordu. Blaise senatodaki bir skandaldan bahsediyordu, aniden yüzünde çok garip bir ifade belirdi. Blaise kendini toparlayıp konuşmasına devam etti, ama Simon bir sorun olduğunu anlamıştı. Canlı yayın biter bitmez hemen Blaise'i aradı. Blaise, Simon'ın aradığını görür görmez ceptelefonunu açtı.

Simon telaşla, “İyi misin?” diye sordu. Okula gitmesi gerekiyordu, ama önce Blaise’in iyi olduğundan emin olmalıydı. Çünkü yayındaki halinden bir terslik olduğunu sezmişti.

Blaise tereddütle, “Evet, sanırım iyiyim,” dedi. “Canlı yayında su kesem patladı, ben de şimdi doktorumu arayacaktım. Aramana sevindim.” Simon, Blaise’in sesindeki korkuyu hissedince telaşlandı. Bu tanıdığı Blaise değildi sanki. Orada, yanında olmak ve ona sarılmak istiyordu.

“Hemen oraya geliyorum.” İşe başlamadan önce bir bebek beklediklerini ve doğum zamanı biraz izin isteyebileceğini okul yöneticileriyle paylaşmış, onlar da bunu son derece anlayışla karşılamışlardı.

Blaise güçlükle, “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Ne oldu bilmiyorum, ama her dört dakikada bir şiddetli kasılmalar yaşıyorum.” Simon, Blaise’i telaşlandırmamaya çalıştı. Blaise ve bebeği için sakinliğini korumak zorundaydı.

“Tamam hayatım... Lütfen Mark ya da Charlie’den seni Tully’yle hastaneye götürmelerini iste. On dakika sonra ben de orada olacağım. Mark hemen doktoru arasın. Bu çok acil!”

Blaise, “Tamam,” dedi. Sancıları artmaya başlamıştı. Mark, Blaise’in yüzündeki ifadeyi görünce çok korkmuştu, telefonu alırken eli titriyordu.

Simon, Mark'a, "Hemen doktoru ara ve onu acil hastaneye götürün. Bebek geliyor," dedi. Mark, Blaise'i hastaneye yetiştireceklerine söz verip kapattı. Simon koşarak evden çıktı.

Mark ve Charlie, Blaise'i arabaya doğru götürürken kanaldakiler şaşkın ve sevinçli gözlerle onları izliyordu. Blaise el sallayıp gülümsedi. Gerçekten de dediğini yapmış ve son dakikaya kadar çalışmıştı.

Charlie lobiden geçerken, "Tanrı aşkına, yoksa bebeğini toplantı masasında mı doğurmayı planlıyordun?" dedi. Tully onları dışarıda bekliyordu, ama Blaise cevap vermedi, ağrıdan konuşamıyordu. Her şeyin bu kadar ani gelişmesini beklemedi. Simon hastaneye giderken Becky'yi arayıp Salima'yı Juilliard'dan almasını söyledi. Salima doğum zamanı annesinin yanında olmak istemişti. Blaise başta karşı çıksa da sonunda kabul edip hastaneye gelmesine izin vermişti.

Mark hastaneye giderken Simon'a her saniye rapor verdi. Tully sabah trafiğinde olabildiğince hızlı gitmek için elinden geleni yapıyor, "Umarım arabada doğurmak zorunda kalmaz," diye dualar ediyordu. Mark, Simon'a Blaise'in doktorunun da yolda olduğunu belirtti.

Hastaneye gitmeleri yaklaşık yirmi dakika sürdü. Simon onları acilin kapısında bekliyordu. Mark arabadan inerken çok telaşlıydı.

Simon, “Hemen bir doktor çağır! Bebek gelmek üzere,” diye bağırdı. Blaise’in artık yürüyecek hali kalmamıştı. Simon arabadan inmesine yardım edip onu kucağına aldı. Mark saniyeler sonra bir hemşire ve tekerlekli sandalyeyle yanlarına geldi. Hemşire, Blaise’i sandalyeye oturtup içeri alırken sadece, “Üst kata çıkacağız,” dedi. Hemşire tekerlekli sandalyeyi iterken, Simon da Blaise’in elini tutuyordu. Sancıları dayanılmaz boyuta varan Blaise, Simon’ın elini sıkıyordu, Simon bir an el kemiklerinin kırılacağını hissetti.

Blaise iki sancı arasındaki sayılı saniyede, “Seni seviyorum,” diyebildi.

Simon, “Ben de seni seviyorum,” dedi. Öyle stresli, öyle heyecanlı bir andı ki doğru dürüst düşünemiyorlar, ne söyleyeceklerini bilemiyorlardı. Doktor doğumhanenin kapısında onları bekliyordu. Blaise’i hemen doğumhaneye aldılar. Simon ve hemşire hızla Blaise’in üstündekileri çıkardı. Anestezi ya da epidural için zaman kalmamıştı. Blaise doğum masasına yatırılırken sürekli inliyordu. Simon da korku ve panik içindeydi. Ağzından, “seni seviyorum,” cümlesinden başka bir şey çıkmıyordu. Doktor anne ve baba adayının panik halini görünce gülümsedi.

Doktor, “Bence artık doğum günü partisine hazırız,” dedi. Blaise’e bütün gücüyle ıkmmasını söyledi. Blaise’in

çığlıkları yeri göğü inletiyordu. Saniyeler sonra minik oğulları Blaise'in bacaklarının arasından kafasını gösterdi. Blaise ve Simon aynı anda hem gülüyor hem de ağlıyordu. Bu inanılmaz bir şeydi. Doktor kordonunu keserken minik oğulları etrafa bakıyordu. Çok güzel bir bebektir. Simon'ın kopyasıydı, ama kızıl saçlarını Blaise'den almıştı. Blaise daha bir saat önce canlı yayında olduğunu düşündü. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki yaşadığı mucizeyi idrak etmekte güçlük çekiyordu. Bebekleri yaklaşık üç buçuk kilo ağırlığındaydı. Salima kardeşi dünyaya geldikten birkaç dakika sonra hastaneye vardı. Hemşire onu Blaise ve Simon'ın yanına götürdü. Blaise'in kucağındaki kardeşinin yanağına dokunup annesini öptü. Anne-kız gözyaşlarına hâkim olamıyordu.

Salima, "Olabilirdi hıza gelmeye çalıştım," dedi. Doğuma yetişemediği için üzgündü.

Simon, "Annen biraz daha bekleseydi, kardeşin canlı yayında doğacaktı," dedi. Yaşadığı şeyin gerçek olduğuna hâlâ inanamıyordu. Bir süre sonra Blaise'i odaya aldılar. Salima ve Simon bütün gün hastanede Blaise'in yanında kaldılar. Bebeği kucaklarına almak için adeta birbirleriyle yarışıyorlardı.

Becky akşam gelip Salima'yı eve götürdü. Simon da geceyi Blaise ve oğluyla geçirdi. Sabah taburcu olup evlerine döndüler. Bebeklerinin adını Edmond Charles Ward koydu-

lar. Simon'm Bordeaux'daki dayısının adını vermişlerdi.

Evin içi hediye ve çiçeklerle doluydu. Kanal çalışanları Blaise'e bebek kıyafetleri ve küçük oyuncak ayılarla dolu antika bir beşik gönderdi. Harry de bir sürü balon ve çiçek yollamıştı. Bebeğin sağlıklı olarak dünyaya geldiği akşam haberlerinde yayınlandı. Çiçek ve hediyelerden evde adım atacak yer kalmamıştı. Temizlik görevlisi Teresa, bebek bakıcısı Natalie ve Becky mutfaktaydı. Salima da Simon'la sohbet ederken, Blaise oğluyla yatak odasında istirahat ediyordu.

Simon akşam, "Galiba yeni bir eve taşınmak zorundayız," dedi. Blaise'in bir zamanlar yalnızlık çektiği ve çoğu odasını kullanmadığı lüks dairesi artık onlara yetmiyordu.

Blaise, "Sanırım haklısın," dedi. Simon, Blaise'in yanma uzanıp hayatının aşkına ve biricik oğluna baktı. Bu hayatında gördüğü en güzel manzaraydı.

Simon'ın annesi ziyarete gelmek için hastaneden çıkmalarını bekledi. Hemen ertesi gün de Boston'dan torununu görmeye geldi. Simon'm babası çok meşgul olduğu için gelememişti, ama en kısa sürede gelip torununu göreceğine söz verdi. Isabelle eve adım atar atmaz çingeneler gibi yaşadıklarını, en kısa zamanda taşınmaları gerektiğini söyledi.

Simon, “Bunu en yakın zamanda halledeceğiz,” dedi. Annesi bebeği görünce gözlerine inanamadı. Gururlu bir gülümsemeyle oğluna baktı. Geçen ay minik mavi patikler ve şapka örmüş, torunu için de tuhaf bir şiir yazmıştı. Hep birlikte hiçbir anlam veremedikleri şiiri dinlemeye maruz kaldılar.

Isabelle huzurla uyuyan bebeği birkaç dakika kucağında tuttu. Bebeği Blaise’e geri verirken oğluna sert bir dille, “Umarım en yakın zamanda onunla evlenmeyi planlıyorsundur,” dedi. Bunu sanki Blaise de onlarla aynı odada değilmiş gibi söylemişti.

Simon annesine esprili bir dille, “Onu bana göre fazla yaşlı bulduğunu sanıyordum,” dedi.

“Artık bir çocuğun var Simon. Asi ve berduş sanatçılar gibi sonsuza dek birlikte yaşayamazsınız. Sonuçta ikinizin de saygın bir işi var.”

Simon gülerek, “Bu kadar burjuva olma anne. İsyankâr ruhuna ne oldu böyle?” dedi. Ardından bütün kalbiyle sevdiği kadının, Blaise’in yanına, yatağın kenarına oturdu, ama henüz evli değillerdi ve Simon bunu yapmamaları için bir neden göremiyordu. Fakat bunu sırf annesi istiyor ya da az önce evlenmelerini söylediği için yapmayacaktı. Önemli olan ikisinin ne istediğiydi. Onlar doğru zamanda ve birbirlerini sevdikleri için evlenmeliydiler.

Isabelle, “Bebeğin kızıl saçlı olması utanç verici. Umarım büyüdükçe rengi koyulaşır,” dedi. Blaise, Isabelle gibi birinden de ancak böyle bir yorum beklerdi. Bu yorum onu çok güldürdü.

Blaise, “İstediğimiz zaman boyayabiliriz,” diye önerdi.

Isabelle, Blaise’in önerisini ciddiye alarak, “Hiç olur mu öyle şey, bu ne kadar saçma bir fikir,” dedi.

Bu esnada bebek bakıcısı ve Teresa evdeki işleri düzene koymaya çalışıyor, Becky de fırsat buldukça onlara yardım ediyordu. Isabelle bebeği bırakır bırakmaz, Salima kardeşini kucağına aldı. Anlaşılan bebek hep birilerinin kucağında olacak, kendi yatağında yatmaya fırsat bulamayacaktı. Çünkü çok harika bir anne babaya, sevecen bir aabaya ve saçının rengine rağmen onu seven bir büyükanneye sahipti. Isabelle o gün onların yanında kaldı ve gidene kadar da sevgili torunun kucağından indirmede.

Blaise’e, “En azından saçları seninki kadar kırmızı değil,” dedi. Müstakbel gelinine ilk kez şefkatle bakıyordu. Gitmeden önce Blaise ve Simon’a en kısa sürede evlenmelerini bir kere daha hatırlattı. Blaise ve Simon bu konuda onun kadar endişeli değillerdi, yani acele etmelerine gerek yoktu. Isabelle, “*L’amour n’a pas d’âge*,” dedi. Simon ve Blaise’i kastederek. Bu, “aşkın yaşı yok” demekti.

Isabelle, Blaise'e, "Simon elli beş yaşına geldiğinde tam yetmiş yaşında olacağını biliyorsun, değil mi?" dedi. Blaise o yaz kırk sekiz yaşma, Simon da otuz üç yaşına basmıştı. Simon'la birlikte olması ve Edmond gibi bir mucizeye sahip olması Blaise için yeterliydi. Matematik hesapları ne Blaise'in ne de Simon'ın umurundaydı. Böyle bir mutluluğun yanında matematik hesaplarının ne önemi vardı?

Simon, annesine dışarıya kadar eşlik ederken, "Biz de hesap yapmayı biliyoruz anne," dedi. Bu esnada Salima minik kardeşinin yanağını okşuyordu. Onu kucağında tutmak, onu hissetmek Salima'yı inanılmaz derecede mutlu ediyordu.

Blaise oğluyla ilgilenirken odaya Simon girdi. Blaise sırtarak, "Bu arada sen seksen beş yaşında olduğunda ben yüz yaşında olacağım," dedi. Anne ve babası neşeyle gülümserken, minik Edmond da yatağında huzurla uyuyordu.

Simon gülümseyerek, "Ben halimden memnunum," dedi. Sonunda ikisi de hayatları boyunca aradıkları insanı bulmuştu. Aralarındaki yaş farkı birlikteliklerinin önünde bir engel gibi görünse de, onlar bu engeli başarıyla aşacak kadar güçlü, diğer insanların fikirlerini önemsemeyecek kadar cesur ve aşklarının büyüklüğünü görebilecek kadar bilgeydiler. Yaşadıkları şey Tanrı'nın onlara armağanıydı. Artık sayıların bir önemi kalmamıştı. Çünkü aşkın matematiği yoktu.

Blaise hayatı boyunca özlemini çektiği her şeyi Simon' da bulmuştu. Simon da Blaise'in hayatının kadını olduğunu ilk görüşte anlamıştı. Onlar birbirlerini tamamlıyorlardı ve yan yanayken hayatları hiç olmadığı kadar güzeldi. Yaşadıkları şeyi bu denli özel ve eşsiz kılan birbirlerini oldukları gibi sevmeleriydi. Çünkü artık ikisi de mükemmelliğin kusursuzluk anlamına gelmeyeceğini biliyordu. Onlar insani kusurlara sahip iki âşık olarak mükemmele yakın bir hayat yaşıyordu. Bu tam da yaşamak istedikleri şeydi.